CODUL DE PROCEDURĂ FISCALĂ din 20 iulie 2015
(Legea nr. 207 din 20 iulie 2015)
EMITENT: PARLAMENTUL
PUBLICAT ÎN: MONITORUL OFICIAL nr. 547 din 23 iulie 2015
Data intrarii in vigoare : 1 ianuarie 2016

Forma actualizata valabila la data de : 7 aprilie 2024
Prezenta forma actualizata este valabila de la 16 decembrie 2023 pana la 8 aprilie 2024

---

*) Notă CTCE:

Forma consolidată a CODULUI DE PROCEDURĂ FISCALĂ din 20 iulie 2015, publicat în Monitorul Oficial nr. 547 din 23 iulie 2015, la data de 7 aprilie 2024 este realizată prin includerea modificărilor şi completărilor aduse de: ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 13 din 11 mai 2016; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016; LEGEA nr. 82 din 27 aprilie 2017; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017; ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 113 din 28 decembrie 2017; LEGEA nr. 30 din 15 ianuarie 2018; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 18 din 15 martie 2018; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 25 din 29 martie 2018; LEGEA nr. 150 din 22 iunie 2018; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 71 din 17 iulie 2018; LEGEA nr. 212 din 25 iulie 2018; LEGEA nr. 203 din 20 iulie 2018; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 88 din 27 septembrie 2018; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018; LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019; DECIZIA nr. 72 din 29 ianuarie 2019; LEGEA nr. 129 din 11 iulie 2019; ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019; DECIZIA nr. 581 din 1 octombrie 2019; ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 24 din 4 februarie 2020; ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020; LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 111 din 1 iulie 2020; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 153 din 3 septembrie 2020; LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020; LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021; LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021; RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 51 din 16 iunie 2021; ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021; ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022; LEGEA nr. 252 din 20 iulie 2022; ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022; ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023; ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023; LEGEA nr. 93 din 12 aprilie 2023; LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023; LEGEA nr. 388 din 12 decembrie 2023.

Conţinutul acestui act aparţine exclusiv S.C. Centrul Teritorial de Calcul Electronic S.A. Piatra-Neamţ şi nu este un document cu caracter oficial, fiind destinat informării utilizatorilor.

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

TITLUL I
Dispoziţii generale

ART. 1
Definiţii

În înţelesul prezentului cod, termenii şi expresiile de mai jos au

următoarele semnificaţii:

1. actul administrativ fiscal - actul emis de organul fiscal în exercitarea atribuţiilor de administrare a impozitelor, taxelor şi contribuţiilor sociale, pentru stabilirea unei situaţii individuale şi în scopul de a produce efecte juridice faţă de cel căruia îi este adresat;

2. administrarea creanţelor fiscale - oricare din activităţile desfăşurate de organele fiscale în legătură cu:

a) înregistrarea fiscală a contribuabililor/plătitorilor şi a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;

b) declararea, stabilirea, controlul şi colectarea creanţelor fiscale;

c) soluţionarea contestaţiilor împotriva actelor administrative fiscale;

d) asistenţa/îndrumarea contribuabililor/plătitorilor, la cerere sau din oficiu;

e) aplicarea sancţiunilor în condiţiile legii;

3. analiza de risc - activitatea efectuată de organul fiscal în scopul identificării riscurilor de neconformare în ceea ce priveşte îndeplinirea de către contribuabil/plătitor a obligaţiilor prevăzute de legislaţia fiscală, de a le evalua, de a le gestiona, precum şi de a le utiliza în scopul efectuării activităţilor de administrare fiscală;

4. contribuabil - orice persoană fizică, juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează, conform legii, impozite, taxe şi contribuţii sociale;

5. contribuţie socială - prelevare obligatorie realizată în baza legii, care are ca scop protecţia persoanelor fizice obligate a se asigura împotriva anumitor riscuri sociale, în schimbul căreia aceste persoane beneficiază de drepturile acoperite de respectiva prelevare;

6. control fiscal - totalitatea activităţilor efectuate de organele fiscale pentru verificarea modului de îndeplinire de către contribuabil/plătitor a obligaţiilor prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă;

7. creanţă bugetară - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanţa bugetară principală şi creanţa bugetară accesorie;

8. creanţă bugetară principală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, altele decât creanţele bugetare accesorii;

9. creanţă bugetară accesorie - dreptul la încasarea dobânzilor, penalităţilor sau a altor asemenea sume, în baza legii, aferente unor creanţe bugetare principale;

10. creanţă fiscală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanţa fiscală principală şi creanţa fiscală accesorie;

11. creanţă fiscală principală - dreptul la perceperea impozitelor, taxelor şi contribuţiilor sociale, precum şi dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate şi la rambursarea sumelor cuvenite, în situaţiile şi condiţiile prevăzute de lege;

12. creanţă fiscală accesorie - dreptul la perceperea dobânzilor, penalităţilor sau majorărilor aferente unor creanţe fiscale principale, precum şi dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condiţiile legii;

13. creditor fiscal - titularul unui drept de creanţă fiscală;

14. creditor bugetar - titularul unui drept de creanţă bugetară;
15. debitor fiscal - titularul unei obligaţii de plată corelativă unui drept de creanţă fiscală;
16. debitor bugetar - titularul unei obligaţii de plată corelativă unui drept de creanţă bugetară;
17. declaraţie fiscală - act întocmit de contribuabil/plătitor, în condiţiile şi situaţiile prevăzute de lege, reprezentând declaraţia de impunere şi declaraţia informativă;
18. declaraţie de impunere - actul întocmit de contribuabil/plătitor care se referă la:
a) impozitele, taxele şi contribuţiile sociale datorate, în cazul în care, potrivit legii, obligaţia calculării acestora revine contribuabilului/plătitorului;
b) impozitele, taxele şi contribuţiile sociale colectate, în cazul în care plătitorul are obligaţia de a calcula, de a reţine şi de a plăti sau, după caz, de a colecta şi de a plăti impozitele, taxele şi contribuţiile sociale;
c) bunurile şi veniturile impozabile, precum şi alte elemente ale bazei de impozitare, dacă legea prevede declararea acestora;

19. declaraţie informativă - actul întocmit de contribuabil/plătitor referitor la orice informaţii în legătură cu impozitele, taxele şi contribuţiile sociale, bunurile şi veniturile impozabile, precum şi în legătură cu evidenţele contabile şi fiscale, inclusiv fişierul standard de control fiscal, dacă legea prevede declararea acestora, altele decât cele prevăzute la pct. 18;
(la 01-01-2022 Punctul 19. din Articolul 1 , Titlul I a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

20. dobândă - obligaţia fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanţei fiscale principale ca urmare a neachitării la scadenţă de către debitor a obligaţiilor fiscale principale;
20^1. dosarul administrativ al acţiunii de control fiscal - totalitatea documentelor şi informaţiilor care stau la baza constatărilor organului de control fiscal din punct de vedere faptic şi legal, precum şi cele emise în legătură cu administrarea mijloacelor de probă;

(la 29-12-2022 Articolul 1 din Titlul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

20^2. dosarul fiscal - ansamblul documentelor şi informaţiilor primite sau elaborate, deţinute de organul fiscal în legătură cu activitatea de administrare a creanţelor fiscale ale unui contribuabil/plătitor;

(la 29-12-2022 Articolul 1 din Titlul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

21. drepturi vamale - drepturi de import şi drepturi de export, astfel cum sunt definite de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României,

cu modificările şi completările ulterioare;
22. executor fiscal - persoana din cadrul organului de executare cu atribuţii de efectuare a executării silite;
23. impozit - prelevare obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, fără contraprestaţie, în scopul satisfacerii necesităţilor de interes general;
24. legislaţie fiscală - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la impozite, taxe, contribuţii sociale, precum şi la proceduri de administrare a acestora;
25. legislaţie contabilă - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la organizarea şi conducerea contabilităţii;
26. majorare de întârziere - obligaţia fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanţei fiscale principale, precum şi sancţiunea, ca urmare a neachitării la scadenţă, de către debitor, a obligaţiilor fiscale principale;
27. obligaţie fiscală - obligaţia de plată a oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând obligaţia fiscală principală şi obligaţia fiscală accesorie;
28. obligaţie fiscală principală - obligaţia de plată a impozitelor, taxelor şi contribuţiilor sociale, precum şi obligaţia organului fiscal de a restitui sumele încasate fără a fi datorate şi de a rambursa sumele cuvenite, în situaţiile şi condiţiile prevăzute de lege;
29. obligaţie fiscală accesorie - obligaţia de plată sau de restituire a dobânzilor, penalităţilor sau a majorărilor, aferente unor obligaţii fiscale principale;
30. organ fiscal - organul fiscal central, organul fiscal local, precum şi alte instituţii publice care administrează creanţe fiscale;
31. organ fiscal central - Ministerul Finanţelor Publice şi Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, denumită în continuare A.N.A.F., prin structurile de specialitate cu atribuţii de administrare a creanţelor fiscale, inclusiv unităţile subordonate ale Ministerului Finanţelor Publice sau A.N.A.F.;
(la 24-12-2020 Punctul 31. din Articolul 1 , Titlul I a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

32. organ fiscal local - structurile de specialitate din cadrul autorităţilor administraţiei publice locale cu atribuţii de administrare a creanţelor fiscale;
33. penalitate de întârziere - obligaţia fiscală accesorie reprezentând sancţiunea pentru neachitarea la scadenţă de către debitor a obligaţiilor fiscale principale;
34. penalitate de nedeclarare - obligaţia fiscală accesorie reprezentând sancţiunea pentru nedeclararea sau declararea incorectă, în declaraţii de impunere, a impozitelor, taxelor şi contribuţiilor sociale;
35. plătitor - persoana care, în numele contribuabilului, conform legii, are obligaţia de a plăti sau de a reţine şi de a plăti ori de a colecta şi plăti, după caz, impozite, taxe şi contribuţii sociale. Este plătitor şi sediul secundar obligat, potrivit legii, să se înregistreze fiscal ca plătitor de salarii şi de venituri asimilate salariilor;
36. taxă - prelevarea obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituţii sau

autorităţi publice, fără existenţa unui echivalent între cuantumul taxei şi valoarea serviciului;

37. titlu de creanţă fiscală - actul prin care, potrivit legii, se stabileşte şi se individualizează creanţa fiscală;

38. titlu de creanţă bugetară - actul prin care, potrivit legii, se stabileşte şi se individualizează creanţa bugetară;

39. vector fiscal - totalitatea tipurilor de obligaţii fiscale pentru care există obligaţii de declarare cu caracter permanent;

40. date de identificare - numele şi prenumele în cazul persoanelor fizice sau denumirea în cazul persoanelor juridice şi entităţilor fără personalitate juridică, domiciliul fiscal şi codul de identificare fiscală.

CAP. I
Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

ART. 2
Obiectul şi sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală

(1) Codul de procedură fiscală reglementează drepturile şi obligaţiile părţilor din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanţelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepţia cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică şi pentru:

a) administrarea drepturilor vamale;

b) administrarea redevenţelor miniere, a redevenţelor petroliere şi a redevenţelor rezultate din contracte de concesiune, arendă şi alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinaţie agricolă, încheiate de Agenţia Domeniilor Statului;

c) alte creanţe bugetare care, potrivit legii, sunt asimilate creanţelor fiscale.

(3) În scopul aplicării alin. (2), drepturile vamale şi redevenţele sunt asimilate creanţelor fiscale.

(4) Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanţelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepţia celor prevăzute la alin. (2) lit. b).

(5) Activităţile de administrare a creanţelor fiscale desfăşurate de către instituţii publice care au calitatea de organe fiscale, altele decât organele fiscale centrale şi organele fiscale locale definite potrivit art. 1 pct. 31 şi 32, se realizează astfel:

a) potrivit regulilor prevăzute de prezentul cod pentru organele fiscale centrale, în situaţia în care instituţia face parte din structura administraţiei publice centrale;

b) potrivit regulilor prevăzute de prezentul cod pentru organele fiscale locale, în situaţia în care instituţia face parte din structura administraţiei publice locale.

(la 03-09-2017 Articolul 2 din Capitolul I , Titlul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) La nivelul unităţilor administrativ-teritoriale se poate decide încheierea unor acorduri de cooperare, potrivit prevederilor art. 24 din Legea nr. 273/2006 privind finanţele publice locale, cu modificările şi completările ulterioare, pentru desfăşurarea în comun a activităţilor de administrare a creanţelor fiscale locale. Încheierea acordurilor de cooperare se decide prin hotărâri ale consiliilor locale interesate. Dispoziţiile alin. (5) lit. b) se aplică în mod corespunzător.

(la 03-09-2017 Articolul 2 din Capitolul I , Titlul I a fost completat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 3

Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative

(1) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanţelor prevăzute la art. 2.

(2) Unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil şi ale Codului de procedură civilă, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorităţi publice şi contribuabili/plătitori.

CAP. II

Principii generale de conduită în administrarea creanţelor fiscale

ART. 4

Principiul legalităţii

(1) Creanţele fiscale şi obligaţiile corespunzătoare ale contribuabilului/plătitorului sunt cele prevăzute de lege.

(2) Procedura de administrare a creanţelor fiscale se desfăşoară în conformitate cu dispoziţiile legii. Organul fiscal are obligaţia de a asigura respectarea dispoziţiilor legale privind realizarea drepturilor şi obligaţiilor contribuabilului/plătitorului sau ale altor persoane implicate în procedură.

ART. 5

Aplicarea unitară a legislaţiei

(1) Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislaţiei fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a creanţelor fiscale.

(2) Ministerul Finanţelor Publice, în calitate de organ de specialitate al administraţiei publice centrale, are rolul de a coordona aplicarea unitară a prevederilor legislaţiei fiscale.

(3) În cadrul Ministerului Finanţelor Publice funcţionează Comisia fiscală centrală, care are responsabilităţi de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a Codului fiscal, a prezentului cod, a legislaţiei subsecvente acestora, precum şi a legislaţiei a cărei aplicare intră în sfera de competenţă a A.N.A.F.

(4) Componenţa şi regulamentul de organizare şi funcţionare a Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanţelor publice.

(5) Comisia fiscală centrală este coordonată de secretarul de stat din Ministerul Finanţelor Publice care răspunde de politicile şi legislaţia fiscală.

(6) În cazul în care Comisia fiscală centrală este învestită cu soluţionarea unei probleme care vizează impozitele şi taxele locale prevăzute de Codul fiscal, comisia se completează cu 2 reprezentanţi ai Ministerului Dezvoltării Regionale şi Administraţiei Publice, precum şi cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităţilor administraţiei publice locale.

(7) Deciziile Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanţelor publice şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ART. 6

Exercitarea dreptului de apreciere

(1) Organul fiscal este îndreptăţit să aprecieze, în limitele atribuţiilor şi competenţelor ce îi revin, relevanţa stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege şi să adopte soluţia întemeiată pe prevederile legale, precum şi pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activităţii de asistenţă şi îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum şi soluţia adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanţa judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situaţii de fapt similare la acelaşi contribuabil/plătitor. În situaţia în care organul fiscal constată că există diferenţe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului şi informaţiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la acelaşi contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situaţia fiscală reală şi cu legislaţia fiscală şi are obligaţia să menţioneze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă.

(2) Organul fiscal îşi exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilităţii şi echităţii, asigurând o proporţie justă între scopul urmărit şi mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(3) Ori de câte ori organul fiscal trebuie să stabilească un termen pentru exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligaţii de către contribuabil/plătitor, acesta trebuie să fie rezonabil, pentru a da posibilitatea contribuabilului/plătitorului să îşi exercite dreptul sau să îşi îndeplinească obligaţia. Termenul poate fi prelungit, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului fiscal.

ART. 7

Rolul activ şi alte reguli de conduită pentru organul fiscal

(1) În desfăşurarea unei proceduri de administrare a creanţelor fiscale, organul fiscal înştiinţează contribuabilul/plătitorul asupra drepturilor şi obligaţiilor prevăzute de lege ce îi revin acestuia în desfăşurarea procedurii.

(2) Organul fiscal are obligaţia să examineze starea de fapt în mod obiectiv şi în limitele stabilite de lege, precum şi să îndrume contribuabilul/plătitorul în aplicarea prevederilor legislaţiei fiscale, în îndeplinirea obligaţiilor şi exercitarea drepturilor sale, ca urmare a solicitării contribuabilului/plătitorului sau din iniţiativa organului

fiscal, după caz.

(3) Organul fiscal este îndreptăţit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obţină şi să utilizeze toate informaţiile şi documentele necesare pentru determinarea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată, organul fiscal este obligat să identifice şi să ia în considerare toate circumstanţele edificatoare fiecărui caz în parte.

(4) Organul fiscal decide asupra felului şi volumului examinărilor, în funcţie de circumstanţele fiecărui caz în parte şi de limitele prevăzute de lege.

(4^1) Organul fiscal are obligaţia ca, la cererea scrisă a contribuabilului/plătitorului supus unei acţiuni de control fiscal, să pună la dispoziţia acestuia dosarul administrativ al acţiunii de control fiscal. Acolo unde este cazul, documentele/informaţiile sunt anonimizate pentru a se asigura confidenţialitatea datelor cu caracter personal şi secretul fiscal.

(la 29-12-2022 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(5) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedurile de administrare se realizează în funcţie de clasa/subclasa de risc fiscal în care sunt încadraţi contribuabilii ca urmare a analizei de risc efectuate de organul fiscal.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(6) Contribuabilii se încadrează în 3 clase principale de risc, după cum urmează:

a) contribuabili cu risc fiscal mic;
b) contribuabili cu risc fiscal mediu;
c) contribuabili cu risc fiscal ridicat.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(7) Criteriile generale în funcţie de care se stabileşte clasa/subclasa de risc fiscal sunt următoarele:

a) criterii cu privire la înregistrarea fiscală;
b) criterii cu privire la depunerea declaraţiilor fiscale;
c) criterii cu privire la nivelul de declarare;
d) criterii cu privire la realizarea obligaţiilor de plată către bugetul general consolidat şi către alţi creditori.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie

2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(7^1) În cadrul criteriilor generale prevăzute la alin. (7) se vor avea în vedere inclusiv criteriile de natură economică.

(la 29-12-2022 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(8) Dezvoltarea claselor principale de risc în subclase de risc şi dezvoltarea criteriilor generale în subcriterii, precum şi procedurile de stabilire a subclaselor şi subcriteriilor se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(9) Procedura de soluţionare a contestaţiilor nu se realizează în funcţie de clasa/subclasa de risc.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(10) Analiza de risc se efectuează periodic, caz în care organul fiscal stabileşte şi clasa/subclasa de risc fiscal a contribuabilului.
(la 24-12-2020 Alineatul (10) din Articolul 7 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 4, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, la articolul 7, alineatul (10) se modifică şi va avea următorul cuprins:

(10) Analiza de risc se efectuează periodic, caz în care organul fiscal stabileşte şi clasa/subclasa de risc fiscal a contribuabilului. Clasa/Subclasa de risc fiscal se comunică contribuabilului, la cererea acestuia, prin orice mijloc de comunicare care asigură dovada primirii informaţiei, cu excepţia cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la această informaţie.

---

(11) Contribuabilul nu poate face obiecţii cu privire la modul de stabilire a riscului şi a clasei/subclasei de risc fiscal în care a fost încadrat.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie

2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(12) Procedurile de administrare corespunzătoare fiecărei clase/subclase de risc fiscal se stabilesc prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(13) Ordinele prevăzute la alin. (8) şi (12) se elaborează în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(la 20-01-2019 Articolul 7 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 1^-1, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

ART. 8

Limba oficială în administraţia fiscală

(1) Limba oficială în administraţia fiscală este limba română.

(2) Dacă la organul fiscal se depun petiţii, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organul fiscal solicită ca acestea să fie însoţite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizaţi de Ministerul Justiţiei, în condiţiile legii.

(3) Dacă la organul fiscal se depun petiţii, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, pentru care nu există traducători autorizaţi potrivit alin. (2), organul fiscal solicită ca acestea să fie însoţite de traduceri în limba română efectuate sau certificate de o ambasadă/oficiu consular al statului în a cărui limbă oficială a fost emis documentul respectiv.

(4) Petiţiile, documentele justificative, certificatele sau înscrisurile redactate într-o limbă străină depuse fără respectarea alin. (2) sau (3), după caz, nu se iau în considerare de organul fiscal dacă acesta a solicitat traducerea în limba română potrivit alin. (2) sau (3), după caz, iar contribuabilul/ plătitorul nu s-a conformat solicitării.

(la 03-09-2017 Alineatul (4) din Articolul 8 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4^1) Dacă traducerea în limba română se efectuează dintr-o scriere care nu are caractere latine, la documentul tradus se va ataşa şi copia legalizată de pe înscrisul original.

(la 03-09-2021 Articolul 8 din Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(5) Dispoziţiile art. 19 din Legea administraţiei publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 9

Dreptul de a fi ascultat

(1) Înaintea luării deciziei, organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului/plătitorului posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere cu privire la faptele şi împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situaţiei fiscale reale privind executarea obligaţiilor contribuabilului/plătitorului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) cuantumul creanţelor fiscale urmează să se modifice cu mai puţin de 10% din valoarea creanţei fiscale stabilită anterior;

c) se acceptă informaţiile prezentate de contribuabil/plătitor, pe care acesta le-a dat într-o declaraţie sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită;

e) urmează să se emită deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii.

(3) Audierea se consideră îndeplinită în următoarele situaţii:

a) contribuabilul/plătitorul refuză explicit să se prezinte la termenul stabilit de organul fiscal în vederea audierii;

b) contribuabilul/plătitorul nu se prezintă, din orice motiv, la două termene consecutive stabilite de organul fiscal în vederea audierii.

(4) Excepţia lipsei audierii poate fi invocată de contribuabil/plătitor odată cu formularea contestaţiei depuse potrivit prezentului cod.

(5) La stabilirea termenelor prevăzute la alin. (3) devin aplicabile prevederile art. 6 alin. (3).

ART. 10

Obligaţia de cooperare

(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să coopereze cu organul fiscal în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realităţii, şi prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute, cu respectarea prevederilor în materie penală şi procesual penală.

(2) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităţilor ce îi stau la dispoziţie.

ART. 11

Secretul fiscal

(1) Personalul din cadrul organului fiscal este obligat să păstreze secretul asupra informaţiilor de care a luat cunoştinţă ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu.

(2) În categoria informaţiilor de natura celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la contribuabil/plătitor, cum ar fi: datele de identificare, natura şi cuantumul obligaţiilor fiscale, natura, sursa şi cuantumul veniturilor, natura, sursa şi valoarea bunurilor, plăţi, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri,

credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informaţii obţinute din declaraţii ori documente prezentate de către contribuabil/plătitor sau terţi.

(3) Organul fiscal poate transmite informaţiile pe care le deţine:

a) autorităţilor şi instituţiilor publice în scopul îndeplinirii obligaţiilor prevăzute de lege;

(la 03-02-2022 Litera a) din Alineatul (3) , Articolul 11 , Capitolul II , Titlul I a fost modificată de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

a^1) instituţiilor de interes public definite potrivit actelor normative de organizare şi funcţionare, care sunt învestite să îndeplinească un serviciu de interes public, în scopul îndeplinirii obligaţiilor prevăzute de lege;

(la 03-02-2022 Alineatul (3) din Articolul 11 , Capitolul II , Titlul I a fost completat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

b) autorităţilor fiscale ale altor ţări, în condiţii de reciprocitate, în baza unor instrumente juridice internaţionale semnate de România şi care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal şi/sau recuperarea creanţelor fiscale;

c) autorităţilor judiciare competente, potrivit legii;

d) oricărui solicitant, cu consimţământul expres şi neechivoc al contribuabilului/plătitorului despre care au fost solicitate informaţii. Responsabilitatea privind modalitatea de utilizare a informaţiilor astfel obţinute revine solicitantului;

(la 24-12-2020 Litera d) din Alineatul (3) , Articolul 11 , Capitolul II , Titlul I a fost modificată de Punctul 3, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

e) în alte cazuri prevăzute expres de lege.

(4) Autoritatea care primeşte informaţii fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informaţiilor primite.

(5) Este permisă transmiterea informaţiilor de natura celor prevăzute la alin. (1), inclusiv pentru perioada în care a avut calitatea de contribuabil/plătitor:

a) contribuabilului/plătitorului însuşi;

b) succesorilor acestuia, precum şi persoanelor cu vocaţie succesorală, calitate dovedită potrivit legii.

(6) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. a), a^1) şi c), autorităţile publice, instituţiile publice, instituţiile de interes public şi autorităţile judiciare pot încheia protocol privind schimbul de informaţii cu organul fiscal deţinător al informaţiei, ce se transmite prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanţelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen.

(la 03-02-2022 Alineatul (6) din Articolul 11 , Capitolul II , Titlul I

a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(6^1) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. d), solicitantul care prin natura activităţii solicită frecvent informaţii de natura secretului fiscal despre clienţii/partenerii săi poate încheia un protocol privind schimbul de informaţii cu organul fiscal deţinător al informaţiei ce se transmite, utilizând sistemul informatic în conformitate cu art. 70^1.
(la 03-09-2021 Alineatul (6^1) din Articolul 11 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(7) Este permisă transmiterea de informaţii cu caracter fiscal în alte situaţii decât cele prevăzute la alin. (3), în condiţiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice, juridice ori unei entităţi fără personalitate juridică.
(8) Organul fiscal poate aduce la cunoştinţă publică informaţiile pe care le deţine:
a) ori de câte ori informaţiile sunt calificate de lege ca fiind publice;
b) ori de câte ori, prin acte administrative sau prin hotărâri judecătoreşti, definitive, se constată încălcări ale obligaţiilor prevăzute de legislaţia fiscală.

(9) Procedura de aducere la cunoştinţă publică a informaţiilor deţinute de organul fiscal central se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., iar procedura de aducere la cunoştinţă publică a informaţiilor deţinute de organul fiscal local se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice.
(la 01-01-2016 Alin. (9) al art. 11 a fost modificat de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(10) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale şi locale se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European şi al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecţia datelor), cu modificările ulterioare, în scopul exercitării atribuţiilor de administrare a creanţelor fiscale.
(la 24-12-2020 Alineatul (10) din Articolul 11 , Capitolul II , Titlul I a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 12
Buna-credinţă

(1) Relaţiile dintre contribuabil/plătitor şi organul fiscal trebuie să fie fundamentate pe bună-credinţă.

(2) Contribuabilul/Plătitorul trebuie să îşi îndeplinească obligaţiile şi să îşi exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege şi să declare corect datele şi informaţiile privitoare la obligaţiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/plătitorului în fiecare procedură de administrare a creanţelor fiscale aflată în derulare.

(4) Buna-credinţă a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedeşte contrariul.

CAP. III
Aplicarea prevederilor legislaţiei fiscale

ART. 13
Interpretarea legii

(1) Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voinţa legiuitorului aşa cum este exprimată în lege.

(2) În cazul în care voinţa legiuitorului nu reiese clar din textul legii, la stabilirea voinţei legiuitorului se ţine seama de scopul emiterii actului normativ astfel cum acesta reiese din documentele publice ce însoţesc actul normativ în procesul de elaborare, dezbatere şi aprobare.

(3) Prevederile legislaţiei fiscale se interpretează unele prin altele, dând fiecăreia înţelesul ce rezultă din ansamblul legii.

(4) Prevederile legislaţiei fiscale susceptibile de mai multe înţelesuri se interpretează în sensul în care corespund cel mai bine obiectului şi scopului legii.

(5) Prevederile legislaţiei fiscale se interpretează în sensul în care pot produce efecte, iar nu în acela în care nu ar putea produce niciunul.

(6) Dacă după aplicarea regulilor de interpretare prevăzute la alin. (1)-(5), prevederile legislaţiei fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/ plătitorului.

ART. 14
Prevalenţa conţinutului economic al situaţiilor relevante din punct de vedere fiscal

(1) Veniturile, alte beneficii şi elemente patrimoniale sunt supuse legislaţiei fiscale indiferent dacă sunt obţinute din acte sau fapte ce îndeplinesc sau nu cerinţele altor dispoziţii legale.

(2) Situaţiile de fapt relevante din punct de vedere fiscal se apreciază de organul fiscal în concordanţă cu realitatea lor economică, determinată în baza probelor administrate în condiţiile prezentului cod. Atunci când există diferenţe între fondul sau natura economică a unei operaţiuni sau tranzacţii şi forma sa juridică, organul fiscal apreciază aceste operaţiuni sau tranzacţii, cu respectarea fondului economic al acestora.

(3) Organul fiscal stabileşte tratamentul fiscal al unei operaţiuni având în vedere doar prevederile legislaţiei fiscale, tratamentul fiscal nefiind influenţat de faptul că operaţiunea respectivă îndeplineşte sau nu cerinţele altor prevederi legale.

ART. 15
Eludarea legislaţiei fiscale

(1) În cazul în care, eludându-se scopul legislaţiei fiscale, obligaţia fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impozitare reală, obligaţia datorată şi, respectiv, creanţa fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situaţiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 21.

TITLUL II

Raportul juridic fiscal

CAP. I

Dispoziţii privind raportul juridic fiscal

ART. 16

Conţinutul raportului juridic fiscal

(1) Raportul juridic fiscal cuprinde raportul de drept material fiscal şi raportul de drept procedural fiscal.

(2) Raportul de drept material fiscal cuprinde totalitatea drepturilor şi obligaţiilor care apar în legătură cu creanţele fiscale.

(3) Raportul de drept procedural fiscal cuprinde totalitatea drepturilor şi obligaţiilor care apar în legătură cu administrarea creanţelor fiscale.

ART. 17

Subiectele raportului juridic fiscal

(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unităţile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, contribuabilul/plătitorul, precum şi alte persoane care dobândesc drepturi şi obligaţii în cadrul acestui raport.

(2) Statul este reprezentat de Ministerul Finanţelor Publice, prin A.N.A.F. şi unităţile subordonate acesteia, cu excepţia cazului când legea stabileşte o altă autoritate în acest sens.

(3) Unităţile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, sunt reprezentate de autorităţile administraţiei publice locale, precum şi de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuţiilor delegate de către autorităţile respective.

ART. 18

Împuterniciţii

(1) În relaţiile cu organul fiscal contribuabilul/plătitorul poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conţinutul şi limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil/plătitor să îşi îndeplinească personal obligaţiile prevăzute de legislaţia fiscală, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit alin. (2).

(2) Împuternicitul este obligat să depună la organul fiscal actul de împuternicire, în original sau în copie legalizată. Revocarea împuternicirii operează faţă de organul fiscal de la data depunerii actului de revocare, în original sau în copie legalizată.

(3) În cazul reprezentării contribuabilului/plătitorul în relaţia cu organul fiscal prin avocat, consultant fiscal sau expert contabil, forma şi conţinutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispoziţiile legale

privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, consultant fiscal sau expert contabil, după caz.
(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 18 , Capitolul I , Titlul II a fost modificat de Punctul 6, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(4) Contribuabilul/Plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care are obligaţia de a depune declaraţii la organul fiscal, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele şi din patrimoniul contribuabilului/plătitorului, obligaţiile acestuia din urmă faţă de organul fiscal.

(5) Dispoziţiile alin. (4) nu se aplică:

a) contribuabilului/plătitorului care are rezidenţa într-un stat membru al Uniunii Europene, respectiv al Spaţiului Economic European;

b) contribuabilului/plătitorului care are rezidenţa într-un stat care este parte a unui instrument juridic internaţional semnat de România şi care cuprinde prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal şi recuperarea creanţelor fiscale.

c) contribuabilului/plătitorului care comunică cu organele fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanţă potrivit art. 79.

(la 24-12-2020 Alineatul (5) din Articolul 18 , Capitolul I , Titlul II a fost completat de Punctul 7, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(6) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile şi reprezentanţilor fiscali desemnaţi potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

ART. 19
Numirea curatorului fiscal

(1) Dacă nu există un împuternicit potrivit art. 18 alin. (1)-(4) organul fiscal, în condiţiile legii, solicită instanţei judecătoreşti competente numirea unui curator fiscal pentru:

a) contribuabilul/plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care nu şi-a îndeplinit obligaţia de desemnare a unui împuternicit potrivit art. 18 alin. (4);

b) contribuabilul/plătitorul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmităţi, bătrâneţii sau unui handicap de orice fel, şi din cauza arestului preventiv sau a încarcerării în penitenciar, nu poate să îşi exercite şi să îşi îndeplinească personal drepturile şi obligaţiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa, curatorul fiscal este remunerat potrivit hotărârii judecătoreşti, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

ART. 20
Obligaţiile reprezentanţilor legali

(1) Reprezentanţii legali ai persoanelor fizice şi juridice, precum

şi reprezentanţii desemnaţi ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligaţi să îndeplinească obligaţiile ce revin potrivit legislaţiei fiscale persoanelor sau entităţilor reprezentate. Aceşti reprezentanţi îndeplinesc obligaţiile fiscale de plată ale persoanelor sau entităţilor reprezentate din acele mijloace pe care le administrează.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligaţiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociaţii răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

CAP. II
Dispoziţii generale privind raportul sarcinii fiscale

ART. 21
Naşterea creanţelor şi obligaţiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanţă fiscală şi obligaţia fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptăţit, potrivit legii, să ceară restituirea.

(2) Potrivit alin. (1), se naşte dreptul organului fiscal de a stabili şi a determina obligaţia fiscală datorată sau dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita restituirea.

ART. 22
Stingerea creanţelor fiscale

Creanţele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripţie, dare în plată şi prin alte modalităţi prevăzute expres de lege.

Articolul IX din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 19 din 25 martie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 29 martie 2021, astfel cum a fost modificată de alineatul (2) al articolului LII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 130 din 17 decembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1202 din 18 decembrie 2021, prevede:

Articolul IX

(1) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile aferente obligaţiilor bugetare principale administrate de organul fiscal central cu scadenţe anterioare datei de 31 martie 2020 inclusiv şi individualizate în decizii de impunere emise ca urmare a unei inspecţii fiscale sau verificării situaţiei fiscale personale în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă sau începute după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, dar nu mai târziu de 30 iunie 2022, indiferent de momentul la care inspecţia fiscală se finalizează, se anulează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) toate diferenţele de obligaţii bugetare principale individualizate în decizia de impunere sunt stinse prin orice modalitate prevăzută de art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, până la termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1) din aceeaşi lege;

b) cererea de anulare a accesoriilor se depune, sub sancţiunea decăderii, până la data de 30 iunie 2022 inclusiv, respectiv în termen de 90 de zile de la comunicarea deciziei de impunere dacă termenul de 90 de zile se împlineşte după 30 iunie 2022 inclusiv.

(2) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile care pot fi anulate potrivit prezentului articol şi care au fost stinse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă se restituie potrivit Legii nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

ART. 23
Preluarea obligaţiei fiscale

(1) În cazul în care obligaţia fiscală nu a fost îndeplinită de debitor, debitori devin, în condiţiile legii, următoarele persoane:

a) moştenitorul care a acceptat succesiunea debitorului, în condiţiile dreptului comun;

b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile şi obligaţiile debitorului supus divizării, fuziunii ori transformării, după caz;

c) alte persoane, în condiţiile legii.

(2) Debitorii care preiau obligaţia fiscală potrivit alin. (1) lit. a) şi b) se substituie vechiului debitor, în condiţiile legilor care reglementează încetarea existenţei persoanelor în cauză.

(3) Persoana fizică care desfăşoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent într-una din formele prevăzute de Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 44/2008 privind desfăşurarea activităţilor economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale şi întreprinderile familiale, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 182/2016, cu modificările şi completările ulterioare, răspunde pentru obligaţiile fiscale datorate ca urmare a exercitării profesiei sau activităţii cu bunurile din patrimoniul de afectaţiune. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru recuperarea creanţelor fiscale, pot fi urmărite şi celelalte bunuri ale debitorului. Dispoziţiile art. 31, 32 şi ale art. 2.324 alin. (3) din Legea nr. 287/2009 - Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile.
(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 23 , Capitolul II , Titlul II a fost modificat de Punctul 8, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(4) Preluarea obligaţiei fiscale potrivit prezentului articol se realizează prin comunicarea unei decizii către persoanele care devin debitori.

(la 24-12-2020 Articolul 23 din Capitolul II , Titlul II a fost completat de Punctul 9, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 24
Garantarea obligaţiei fiscale

(1) Pentru obligaţiile fiscale ale debitorului răspunde ca debitor garant, cu renunţarea la beneficiul discuţiunii şi diviziunii:

a) persoana care îşi asumă obligaţia de plată printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în formă autentică, cu asigurarea unei

garanţii reale la nivelul obligaţiei de plată, în limita sumei garantate şi a sumei realizate din valorificarea garanţiei;

b) persoana juridică pentru obligaţiile fiscale datorate, potrivit legii, de sediile secundare ale acesteia.

(2) Organul fiscal este îndreptăţit să solicite stingerea obligaţiei fiscale de către debitorul garant.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă astfel:

a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local.

(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (3) al art. 24 a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

ART. 25

Răspunderea solidară

(1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

a) asociaţii din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligaţiile fiscale datorate de acestea, în condiţiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanţii legali care, cu rea-credinţă, au determinat nedeclararea şi/sau neachitarea obligaţiilor fiscale la scadenţă;

b) terţii popriţi, în situaţiile prevăzute la art. 236 alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) şi (21), în limita sumelor sustrase indisponibilizării;

(la 03-02-2020 Litera b) din Alineatul (1) , Articolul 25 , Capitolul II , Titlul II a fost modificată de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credinţă, declară băncii, potrivit art. 236 alin. (14) lit. a), că nu deţine alte disponibilităţi băneşti.

d) emitentul scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie ori instituţia care a confirmat scrisoarea de garanţie/poliţa de asigurare de garanţie potrivit art. 211 lit. b), în cazul în care nu a virat, potrivit legii, sumele de bani în conturile de venituri bugetare la solicitarea organului fiscal. Dispoziţiile art. 2.321 alin. (3) din Codul civil rămân aplicabile.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 25 , Capitolul II , Titlul II a fost completat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Pentru obligaţiile de plată restante ale debitorului declarat

insolvabil în condiţiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolvabilităţii, cu rea-credinţă, au dobândit în orice mod active de la debitorii care şi-au provocat astfel insolvabilitatea;

b) administratorii, asociaţii, acţionarii şi orice alte persoane care au provocat insolvabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credinţă, sub orice formă, a activelor debitorului;

c) administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credinţă, nu şi-au îndeplinit obligaţia legală de a cere instanţei competente deschiderea procedurii insolvenţei, pentru obligaţiile fiscale aferente perioadei respective şi rămase neachitate la data declarării stării de insolvabilitate;

d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credinţă, au determinat nedeclararea şi/sau neachitarea la scadenţă a obligaţiilor fiscale;

e) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credinţă, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului.

(2^1) Pentru obligaţiile fiscale restante ale debitorului pentru care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei răspund solidar cu acesta persoanele care au determinat cu rea-credinţă acumularea şi sustragerea de la plata acestor obligaţii.

(la 03-09-2017 Articolul 25 din Capitolul II , Titlul II a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolvabil în condiţiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul şi dacă este îndeplinită cel puţin una dintre următoarele condiţii:

a) dobândeşte, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puţin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor dobânditorului;

b) are sau a avut raporturi contractuale cu clienţii şi/sau cu furnizorii, alţii decât cei de utilităţi, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporţie de cel puţin jumătate din totalul valoric al tranzacţiilor;

c) are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puţin jumătate dintre angajaţii sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În înţelesul alin. (3), termenii şi expresiile de mai jos au următoarele semnificaţii:

a) control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaţilor unei societăţi ori a unei asociaţii sau fundaţii, fie în consiliul de administraţie al unei societăţi ori consiliul director al unei

asociaţii sau fundaţii;
b) control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

(5) Răspunderea persoanelor prevăzute de prezentul articol priveşte obligaţiile fiscale principale şi accesorii ale perioadei pentru care au avut calitatea ce a stat la baza atragerii răspunderii solidare.

ART. 26
Dispoziţii speciale privind stabilirea răspunderii
(1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 25 se stabileşte prin decizie emisă de organul fiscal competent pentru fiecare persoană fizică sau juridică în parte. Decizia este act administrativ fiscal potrivit prezentului cod.
(2) Înaintea emiterii deciziei prevăzute la alin. (1), organul fiscal efectuează audierea persoanei potrivit art. 9. Persoana are dreptul să îşi prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii.
(3) Prin excepţie de la prevederile art. 9 alin. (4) este nulă decizia de atragere a răspunderii solidare emisă fără audierea persoanei căreia i s-a atras răspunderea. Dispoziţiile art. 9 alin. (3) rămân aplicabile.
(4) Decizia prevăzută la alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, şi următoarele:
a) datele de identificare a persoanei răspunzătoare;
b) datele de identificare a debitorului principal;
c) cuantumul şi natura sumelor datorate;
d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligaţia debitorului principal;
e) temeiul legal şi motivele în fapt ale angajării răspunderii, inclusiv opinia organului fiscal motivată în drept şi în fapt cu privire la punctul de vedere al persoanei.

(5) Răspunderea se stabileşte atât pentru obligaţia fiscală principală, cât şi pentru accesoriile acesteia.
(6) În scopul aplicării măsurilor de executare silită decizia prevăzută la alin. (1) devine titlu executoriu la data împlinirii termenului de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).
(7) Stingerea creanţelor fiscale prin oricare modalitate prevăzută de prezentul cod liberează faţă de creditor pe debitor sau, după caz, pe celelalte persoane răspunzătoare solidar.
(8) Ori de câte ori Codul fiscal sau alte acte normative care reglementează creanţe fiscale prevăd răspunderea solidară a două sau mai multor persoane pentru aceeaşi creanţă fiscală, titlul de creanţă fiscală se emite pe numele fiecărei persoane cu menţionarea şi a celorlalte persoane care răspund solidar pentru creanţa respectivă.
(9) Procedura de atragere a răspunderii solidare se aprobă astfel:
a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central;
b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul creanţelor fiscale administrate de organele fiscale locale.
(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (9) al art. 26 a fost modificată de pct.

2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

ART. 27

Drepturile şi obligaţiile succesorilor

(1) Drepturile şi obligaţiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condiţiile dreptului comun, dispoziţiile art. 23 rămânând aplicabile.

(2) Dispoziţiile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obligaţiei de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

ART. 28

Dispoziţii privind cesiunea creanţelor fiscale ale contribuabilului/plătitorului

(1) Creanţele fiscale privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabilului/plătitorului pot fi cesionate numai după stabilirea lor prin decizie de restituire.

(2) Cesiunea produce efecte faţă de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desfiinţarea cesiunii sau constatarea nulităţii acesteia ulterior stingerii obligaţiei fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

TITLUL III

Dispoziţii procedurale generale

CAP. I

Competenţa organului fiscal central

ART. 29

Competenţa generală a organului fiscal central

(1) Administrarea creanţelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate şi bugetului asigurărilor pentru şomaj se realizează prin organul fiscal central, cu excepţia cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) Organul fiscal central realizează activităţi de administrare şi pentru alte creanţe datorate bugetului general consolidat decât cele prevăzute la alin. (1), potrivit competenţelor stabilite prin lege.

(3) În cazul impozitului pe venit şi al contribuţiilor sociale, prin hotărâre a Guvernului se poate atribui altă competenţă specială de administrare.

(4) Organul fiscal central realizează activităţile de asistenţă şi îndrumare a contribuabilului/plătitorului pe baza coordonării metodologice a Ministerului Finanţelor Publice. Procedura de coordonare metodologică se stabileşte prin ordin al ministrului finanţelor publice.

(5) Organul fiscal central, prin A.N.A.F., este competent şi pentru colectarea creanţelor bugetare stabilite în titluri executorii, cuvenite bugetului de stat, indiferent de natura acestora, care au fost transmise acestuia în vederea recuperării, potrivit legii.

ART. 30

Competenţa materială şi teritorială a organului fiscal central

(1) Pentru administrarea creanţelor fiscale şi a altor creanţe datorate bugetelor prevăzute la art. 29 alin. (1) şi (2), competenţa revine acelui organ fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul contribuabilului/plătitorului nerezident care desfăşoară activităţi pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competenţa revine organului fiscal central pe a cărui rază teritorială se află situat sediul permanent desemnat potrivit Codului fiscal.

(3) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligaţiilor fiscale datorate de contribuabilii mari şi mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se poate stabili competenţa de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), precum şi criteriile de selecţie şi listele contribuabililor care dobândesc calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(3^1) Administrarea obligaţiilor fiscale datorate de contribuabilii mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, se realizează de organul fiscal de la nivel judeţean sau al municipiului Bucureşti, după caz.

(la 21-01-2018 Articolul 30 din Capitolul I , Titlul III a fost completat de Articolul I din LEGEA nr. 30 din 15 ianuarie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 49 din 18 ianuarie 2018)

Conform art. II din LEGEA nr. 30 din 15 ianuarie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 49 din 18 ianuarie 2018, prevederile art. 30 alin. (3^1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică începând cu prima zi a trimestrului următor intrării în vigoare a prezentei legi.

Potrivit art. XI din ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 25 din 29 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 291 din 30 martie 2018, termenul prevăzut la art. II din Legea nr. 30/2018 pentru completarea art. 30 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 18 ianuarie 2018, se prorogă până la data de 1 august 2018.

Potrivit art. 1 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 71 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 625 din 19 iulie 2018, termenul prevăzut la art. II din Legea nr. 30/2018 pentru completarea art. 30 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 18 ianuarie 2018, se prorogă până la data de 1 noiembrie 2018.

---

(4) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(5) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligaţiilor fiscale datorate de un grup fiscal constituit potrivit prevederilor Codului fiscal, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se poate

stabili competenţa de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1). Organul fiscal central desemnat este competent să administreze obligaţiile fiscale datorate de toţi membrii grupului.

ART. 31

Domiciliul fiscal în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin domiciliu fiscal se înţelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde îşi au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activităţii sau locul unde se desfăşoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă şi conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile şi alte entităţi fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfăşoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înţelege adresa locuinţei pe care o persoană o foloseşte în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de până la 30 de zile nefiind luate în considerare. Dacă şederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare şi nu depăşeşte perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situaţia în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) şi d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

ART. 32

Înregistrarea/modificarea domiciliului fiscal

(1) Domiciliul fiscal definit potrivit art. 31 se înregistrează/modifică la/de organul fiscal central în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social prin depunerea de către contribuabil/plătitor a unei cereri de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal, însoţită de acte doveditoare ale informaţiilor cuprinse în aceasta.

(2) Cererea se depune la organul fiscal central în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal. Cererea se soluţionează în termen de 15 zile lucrătoare de la data depunerii acesteia, prin emiterea deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Organul fiscal prevăzut la alin. (2) emite din oficiu decizia de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal ori de câte ori constată că domiciliul fiscal este diferit de domiciliul sau sediul social, iar contribuabilul/plătitorul nu a depus cerere de modificare a domiciliului fiscal.

(4) Data înregistrării/modificării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal.

(5) Modificarea domiciliului sau sediului social care reprezintă şi domiciliu fiscal are ca efect şi modificarea de drept a domiciliului fiscal, iar contribuabilul/plătitorul nu are obligaţia depunerii cererii de modificare a domiciliului fiscal. În acest caz, transferul dosarului fiscal al contribuabilului/plătitorului de către vechiul organ fiscal central către noul organ fiscal central se face în termen de 15 zile lucrătoare de la data înscrierii în registrele în care, potrivit legii, se înregistrează modificările privind sediul social/domiciliul.

(la 03-09-2017 Articolul 32 din Capitolul I , Titlul III a fost completat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 33

Competenţa în cazul sediilor secundare

(1) În cazul sediilor secundare înregistrate fiscal, potrivit legii, competenţa pentru administrarea impozitului pe venitul din salarii datorat de acestea revine organului fiscal competent pentru administrarea obligaţiilor datorate de contribuabilul/plătitorul care le-a înfiinţat.

(2) Competenţa pentru înregistrarea fiscală a sediilor secundare ca plătitoare de salarii şi venituri asimilate salariilor, potrivit legii, revine organului fiscal central în a cărui rază teritorială se află situate acestea.

ART. 33^1

Competenţa în cazul persoanelor fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere

În cazul persoanelor fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, potrivit legii, competenţa pentru administrarea obligaţiilor fiscale datorate de acestea ca urmare a exercitării profesiei sau desfăşurării activităţii revine organului fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 01-01-2022 Capitolul I din Titlul III a fost completat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 34

Competenţa privind impozitul şi contribuţiile aferente veniturilor din activităţi agricole

(1) Prin excepţie de la prevederile art. 30 şi 38, impozitul şi contribuţiile sociale aferente veniturilor din activităţi agricole, datorate de persoanele fizice, potrivit legii, se pot achita în numerar şi la organul fiscal local din localitatea în care îşi are domiciliul fiscal contribuabilul unde nu există o unitate teritorială a A.N.A.F., dacă între autoritatea administraţiei publice locale şi A.N.A.F. s-a încheiat un protocol în acest scop. Data plăţii este data prevăzută la art. 163 alin. (11) lit. a), inclusiv pentru sumele achitate eronat de către contribuabil

pe alte tipuri de obligaţii sau stinse eronat de către organul fiscal în realizarea procedurii prevăzute la alin. (4).

(2) Sumele încasate potrivit alin. (1) se depun de către organul fiscal local în cont distinct de disponibil, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la încasare, împreună cu situaţia privind sumele încasate, care va cuprinde cel puţin următoarele informaţii: numărul şi data documentului prin care s-a efectuat încasarea în numerar, CUI/CNP contribuabil, denumirea contribuabilului, tipul obligaţiei achitate, suma achitată.

(3) Sumele depuse în contul prevăzut la alin. (2) se virează de unităţile Trezoreriei Statului în conturile corespunzătoare de venituri ale bugetului de stat şi ale bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate, în termen de două zile lucrătoare de la depunere, potrivit procedurii prevăzute la alin. (4).

(4) Procedura de încasare şi de virare la bugetul de stat şi la bugetul Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate a sumelor încasate potrivit alin. (1), precum şi modul de colaborare şi de realizare a schimbului de informaţii dintre organele fiscale centrale şi organele fiscale locale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanţelor publice şi al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice.

ART. 35

Competenţa în cazul contribuabilului nerezident

În cazul contribuabilului nerezident care nu are pe teritoriul României un sediu permanent, competenţa revine organului fiscal central stabilit prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

ART. 36

Schimbarea competenţei

(1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal, potrivit legii, competenţa teritorială trece la noul organ fiscal central de la data schimbării domiciliului fiscal.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi contribuabililor mari şi mijlocii, definiţi potrivit legii, în cazul în care se modifică această calitate.

(3) În situaţia în care se află în curs de derulare o procedură de administrare, cu excepţia procedurii de executare silită, organul fiscal central care a început procedura este competent să o finalizeze.

(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul în care se modifică domiciliul fiscal potrivit art. 32 alin. (5), competenţa teritorială trece la noul organ fiscal central de la data împlinirii termenului prevăzut la acest alineat.

(la 03-09-2017 Articolul 36 din Capitolul I , Titlul III a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

CAP. II

Competenţa organului fiscal local

ART. 37

Competenţa generală a organului fiscal local

Administrarea creanţelor fiscale datorate bugetului local, inclusiv

a impozitului pe profit care se face venit la bugetul local, potrivit Codului fiscal, se realizează prin organul fiscal local, cu excepţia cazului când prin lege se prevede altfel.

ART. 38
Competenţa teritorială a organului fiscal local
(1) Administrarea creanţelor fiscale datorate bugetului local al unei unităţi/subdiviziuni administrativ-teritoriale se realizează prin organul fiscal local al respectivei unităţi/subdiviziuni administrativ-teritoriale, cu excepţia cazului când prin lege se prevede altfel.
(2) În scopul administrării de către organul fiscal local a obligaţiilor fiscale datorate de contribuabilii mari şi mijlocii, prin hotărâre a autorităţii deliberative se pot stabili criteriile în funcţie de care se stabilesc contribuabilii mari sau, după caz, contribuabilii mijlocii, precum şi listele cu respectivii contribuabili.
(3) Organul fiscal local notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

ART. 39
Domiciliul fiscal în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local
(1) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin domiciliu fiscal se înţelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.
(2) În situaţia în care contribuabilul/plătitorul are înregistrat un domiciliu fiscal potrivit art. 32, în scopul comunicării actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local se utilizează acest domiciliu fiscal.

CAP. III
Alte dispoziţii privind competenţa
ART. 40
Competenţa specială
(1) În situaţia în care contribuabilul/plătitorul nu are un domiciliu fiscal cunoscut sau nu are domiciliu fiscal în România, competenţa teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispoziţiilor legale fiscale.
(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi pentru luarea de urgenţă a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariţie a elementelor de identificare a bazei de impozitare reale, precum şi în caz de executare silită.
(3) În cazul contribuabilului/plătitorului cu domiciliul fiscal în România care aplică regimul special pentru serviciile electronice, de telecomunicaţii, de radiodifuziune sau televiziune reglementat de Codul fiscal, competenţa de administrare a taxei pe valoarea adăugată aferentă serviciilor supuse acestui regim revine organului fiscal central stabilit prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

ART. 41
Conflictul de competenţă

(1) Există conflict de competenţă când două sau mai multe organe fiscale se declară deopotrivă competente sau necompetente.

(2) Prin conflict de competenţă în sensul prezentului articol se înţelege conflictul apărut în legătură cu modul de aplicare a regulilor de competenţă privind administrarea creanţelor fiscale prevăzute de prezentul cod şi/sau, după caz, de Codul fiscal sau alte legi care reglementează creanţele fiscale în legătură cu care a apărut conflictul.

(3) În cazul în care apare un conflict de competenţă, organul fiscal care s-a învestit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent continuă procedura de administrare în derulare şi solicită organului competent să hotărască asupra conflictului.

(4) Organul competent să soluţioneze conflictul de competenţă hotărăşte de îndată asupra conflictului, iar soluţia adoptată se comunică organelor fiscale aflate în conflict, pentru a fi dusă la îndeplinire, cu informarea, după caz, a persoanelor interesate.

(5) În situaţia în care există conflict de competenţă între organul fiscal central şi o instituţie publică ce administrează creanţe fiscale, conflictul de competenţă se soluţionează de către Comisia fiscală centrală.

ART. 42

Conflictul de competenţă în cazul organelor fiscale centrale

În cazul în care există conflict de competenţă între două sau mai multe organe fiscale centrale, conflictul se soluţionează de către organul ierarhic superior comun. În cazul în care în conflictul de competenţă este implicată o structură de la nivelul central al A.N.A.F., conflictul se soluţionează de preşedintele A.N.A.F..

ART. 43

Conflictul de competenţă în cazul organelor fiscale locale

(1) În cazul în care există un conflict de competenţă între organele fiscale locale sau între organul fiscal central şi un organ fiscal local, conflictul de competenţă ivit se poate soluţiona amiabil, sub coordonarea reprezentanţilor desemnaţi în acest scop de Ministerul Finanţelor Publice şi Ministerul Dezvoltării Regionale şi Administraţiei Publice. În cazul în care conflictul de competenţă nu se poate soluţiona pe cale amiabilă, conflictul se soluţionează de către Comisia fiscală centrală. În această situaţie, Comisia se completează cu 2 reprezentanţi ai Ministerului Dezvoltării Regionale şi Administraţiei Publice, precum şi cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităţilor administraţiei publice locale.

(2) În cazul creanţelor fiscale administrate de organele fiscale locale, conflictul de competenţă în sensul prezentului articol nu vizează conflictul apărut în legătură cu modul de delimitare a teritoriului între unităţile administrativ-teritoriale şi/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(3) În cazul în care se iveşte un conflict cu privire la delimitarea teritorială între două sau mai multe unităţi administrativ-teritoriale şi/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor, cu privire la aceeaşi materie impozabilă, până la clarificarea conflictului, contribuabilul datorează impozitele şi taxele locale aferente materiei impozabile, la bugetul local al unităţii administrativ-teritoriale sau subdiviziunii administrativ-teritoriale în a cărei evidenţă era înscrisă

materia impozabilă până la apariţia conflictului. Celelalte organe fiscale locale nu au dreptul să perceapă impozite şi taxe locale până la soluţionarea conflictului. Impozitele şi taxele locale plătite de contribuabil rămân venit al bugetului local la care au fost plătite chiar dacă după soluţionarea conflictului dreptul de impunere aparţine altui organ fiscal local. În acest caz, dreptul de impunere revine noului organ fiscal local competent, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a soluţionat conflictul.

(4) Dispoziţiile alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător şi pentru amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local.

ART. 44

Conflictul de interese

Persoana din cadrul organului fiscal implicată într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:

a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil/plătitor, este soţ/soţie al/a contribuabilului/plătitorului, este rudă sau afin până la gradul al treilea inclusiv a/al contribuabilului/plătitorului, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului/plătitorului;

b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj, direct sau indirect;

c) există un conflict de orice natură între el, soţul/soţia, rudele sale sau afinii până la gradul al treilea inclusiv şi una dintre părţi sau soţul/soţia, rudele părţii sau afinii până la gradul al treilea inclusiv;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 45

Abţinerea şi recuzarea

(1) Persoana care ştie că se află în una dintre situaţiile prevăzute la art. 44 este obligată, de îndată ce a luat la cunoştinţă de existenţa situaţiei, să înştiinţeze conducătorul ierarhic şi să se abţină de la efectuarea oricărui act privind procedura de administrare în derulare.

(2) Abţinerea se propune de persoană şi se decide de îndată de conducătorul ierarhic.

(3) Contribuabilul/plătitorul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea persoanei aflate în conflict de interese. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

(4) Recuzarea persoanei se decide de îndată de conducătorul organului fiscal din care face parte persoana recuzată sau de organul fiscal ierarhic superior dacă persoana recuzată este chiar conducătorul organului fiscal. În cazul persoanelor din cadrul structurii centrale a A.N.A.F., recuzarea se decide de către preşedintele acestei instituţii.

(5) Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanţa judecătorească competentă.

CAP. IV

Actele emise de organele fiscale

ART. 46

Conţinutul şi motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde

următoarele elemente:
a) denumirea organului fiscal emitent;
b) data la care a fost emis şi data de la care îşi produce efectele;
c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului şi, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;
d) obiectul actului administrativ fiscal;
e) motivele de fapt;
f) temeiul de drept;
g) numele şi calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum şi ştampila organului fiscal emitent;
i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestaţiei şi organul fiscal la care se depune contestaţia;
j) menţiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.

(3) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică cuprinde elementele prevăzute la alin. (2), cu excepţia elementelor prevăzute la lit. h).
(4) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal central se semnează cu semnătura electronică extinsă a Ministerului Finanţelor Publice, bazată pe un certificat calificat.
(5) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal local se semnează cu semnătura electronică extinsă a autorităţii administraţiei publice locale din care face parte organul fiscal local emitent, bazată pe un certificat calificat.
(6) Actul administrativ fiscal emis în condiţiile alin. (2) şi tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă este valabil şi în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, şi ştampila organului emitent, dacă îndeplineşte cerinţele legale aplicabile în materie.
(7) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care se emit, în condiţiile alin. (6), de către organul fiscal central.
(8) Prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care pot fi emise în condiţiile alin. (6) de către organele fiscale locale. În cazul în care organul fiscal local are în dotare sau are acces la un centru de imprimare masivă consiliile locale stabilesc, prin hotărâre, dacă organul fiscal local din cadrul autorităţii administraţiei publice locale respective poate emite acte administrative fiscale în condiţiile alin. (6).
(la 01-01-2016 Alin. (8) al art. 46 a fost modificat de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(9) Actul administrativ fiscal se consideră emis şi înregistrat la organul fiscal astfel:
a) la data semnării acestuia de către persoana împuternicită din cadrul

organului fiscal, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie;

b) la data generării actului, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie şi tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă;

c) la data aplicării semnăturii electronice extinse, în cazul actului administrativ fiscal emis în formă electronică.

ART. 47

Comunicarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului/ plătitorului căruia îi este destinat. În situaţia contribuabilului/ plătitorului fără domiciliu fiscal în România, care şi-a desemnat împuternicit potrivit art. 18 alin. (4), precum şi în situaţia numirii unui curator fiscal, în condiţiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie poate fi comunicat fie prin poştă potrivit alin. (3)-(7), fie prin remitere la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestuia potrivit alin. (8)-(12), fie prin remitere la sediul organului fiscal potrivit alin. (13), iar actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanţă potrivit alin. (15)-(17).

(3) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie se comunică contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestora, la domiciliul fiscal, prin poştă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(4) În cazul în care comunicarea potrivit alin. (3) nu a fost posibilă, aceasta se realizează prin publicitate potrivit alin. (5)-(7).

(5) Comunicarea prin publicitate se efectuează prin afişarea unui anunţ în care se menţionează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului/plătitorului, după cum urmează:

a) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal central prin afişarea anunţului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent şi pe pagina de internet a A.N.A.F.;

b) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local prin afişarea anunţului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent şi pe pagina de internet a autorităţii administraţiei publice locale respective.

(6) Anunţul prevăzut la alin. (5) se menţine afişat cel puţin 60 de zile de la data publicării acestuia şi conţine următoarele elemente:

a) numele şi prenumele sau denumirea contribuabilului/ plătitorului;

b) domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului;

c) denumirea, numărul şi data emiterii actului administrativ fiscal.

(7) În cazul în care actul administrativ fiscal se comunică prin publicitate, acesta se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afişării anunţului.

(8) Prin excepţie de la prevederile alin. (3), organul fiscal competent poate decide comunicarea actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie, prin remiterea, sub semnătură, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestuia, prin angajaţii proprii ai organului fiscal.

(9) Dacă în procedura comunicării actului administrativ fiscal prin remitere potrivit alin. (8) destinatarul refuză primirea actului sau nu este găsit la domiciliul fiscal, se afişează pe uşa acestuia o înştiinţare.

(10) În situaţia în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia refuză primirea actului administrativ fiscal potrivit alin. (9), actul se consideră comunicat la data afişării înştiinţării.

(11) În situaţia în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia nu este găsit la domiciliul fiscal potrivit alin. (9), contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia este în drept să se prezinte, în termen de maximum 15 zile de la data afişării înştiinţării, la sediul organului fiscal emitent pentru a i se comunica actul administrativ fiscal. În situaţia în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia nu se prezintă în acest termen, actul se consideră comunicat la împlinirea acestui termen.

(12) Înştiinţarea prevăzută la alin. (9) trebuie să cuprindă:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) numele şi prenumele celui care a făcut afişarea şi funcţia acestuia;

c) numele, prenumele şi domiciliul fiscal al celui înştiinţat;

d) denumirea, numărul şi data emiterii actului administrativ fiscal în legătură cu care se face înştiinţarea;

e) anul, luna, ziua şi ora când afişarea a fost făcută;

f) menţiuni cu privire la data la care se consideră comunicat actul administrativ fiscal, potrivit alin. (10) sau (11);

g) semnătura celui care a afişat înştiinţarea.

(13) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie poate fi comunicat şi prin remiterea, sub semnătură, la sediul organului fiscal emitent ori de câte ori contribuabilul/plătitorul sau împuternicitul ori curatorul acestora se prezintă la sediul organului fiscal şi solicită acest lucru.

(14) Ori de câte ori comunicarea se realizează prin publicitate, potrivit alin. (5) sau prin afişare potrivit alin. (9), organul fiscal întocmeşte un proces-verbal. Procesul-verbal se întocmeşte şi în situaţia în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestora primeşte actul administrativ fiscal, dar refuză să semneze dovada de înmânare ori, din motive întemeiate, nu o poate semna.

(15) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanţă potrivit alin. (16) sau (17), după caz, iar acesta se consideră comunicat la data punerii la dispoziţia contribuabilului/plătitorului prin aceste mijloace.

(la 03-09-2022 Alineatul (15) din Articolul 47 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(16) În cazul actelor administrative fiscale emise de către organul

fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanţă, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, precum şi condiţiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., cu avizul Autorităţii pentru Digitalizarea României. Actele administrative fiscale emise de organul fiscal central care se transmit obligatoriu prin asemenea mijloace se stabilesc prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(la 03-02-2022 Alineatul (16) din Articolul 47 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

Conform articolului VIII din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022, dispoziţiile art. I pct. 4, pct. 7 cu privire la ordinul prevăzut la art. 70^1 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare intră în vigoare la 1 martie 2022.

(16^1) În scopul comunicării actelor administrative prevăzute la alin. (16), organul fiscal central poate să înregistreze din oficiu contribuabilii/plătitorii în sistemul de comunicare electronică prin mijloace electronice de transmitere la distanţă. Procedura de înregistrare din oficiu se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(la 03-02-2022 Alineatul (16^1) din Articolul 47 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

Conform articolului VIII din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022, dispoziţiile art. I pct. 4, pct. 7 cu privire la ordinul prevăzut la art. 70^1 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare intră în vigoare la 1 martie 2022.

(16^2) Comunicarea actelor administrative fiscale prevăzute la art. 46 alin. (6), pentru contribuabilii/plătitorii care au fost înregistraţi din oficiu potrivit alin. (16^1) şi nu au accesat sistemul de comunicare electronică în termen de 15 zile de la comunicarea datelor referitoare la înregistrare, se realizează doar prin publicitate potrivit alin. (5)-(7).

(la 20-01-2019 Articolul 47 din Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 1^-3, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(17) În cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanţă, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, precum şi condiţiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administraţiei

publice şi fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice şi al Ministerului Comunicaţiilor şi Societăţii Informaţionale. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabileşte, prin hotărâre, în funcţie de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanţă ce urmează a fi utilizate de către respectivul organ fiscal local.

(17^1) Pentru organul fiscal local, consiliul local poate hotărî, în condiţiile prevăzute la alin. (17), să utilizeze mijloacele electronice de transmitere la distanţă utilizate de către organul fiscal central, prin aderare la procedurile de lucru specifice acestuia.

(la 25-07-2022 Articolul 47 din Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Articolul II din LEGEA nr. 252 din 20 iulie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 742 din 22 iulie 2022)

(18) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul societăţilor aflate în procedura insolvenţei sau în dizolvare, potrivit legii, comunicarea actului administrativ fiscal se face administratorului judiciar/lichidatorului judiciar la locul indicat de acesta ori de câte ori se solicită, în scris, acest lucru.

(19) În termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data emiterii actului administrativ fiscal, organul fiscal trebuie să iniţieze acţiunile pentru comunicarea actului.

(la 03-09-2017 Articolul 47 din Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 48

Opozabilitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menţionată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

(2) Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit art. 47 nu este opozabil contribuabilului/plătitorului şi nu produce niciun efect juridic.

ART. 49

Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situaţii:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competenţa;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele şi calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele şi prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepţia prevăzută la art. 46 alin. (6), precum şi organul fiscal emitent;

(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (1) al art. 49 a fost modificată de pct. 1 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

c) este afectat de o gravă şi evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă şi evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.

d) organul fiscal nu prezintă argumentele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă emisă în scris sau soluţia adoptată de organul fiscal sau de instanţa de judecată potrivit art. 6 alin. (1), în cazul în care contribuabilul/plătitorul a prezentat organului fiscal anterior emiterii actului administrativ-fiscal respectiva opinie/soluţie;

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 49 , Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

e) organul fiscal nu respectă considerentele deciziei de soluţionare a contestaţiei în cazul emiterii noului act administrativ-fiscal potrivit art. 279 alin. (3);

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 49 , Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

f) emiterea raportului de inspecţie fiscală şi a deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impunere de către organul de inspecţie fiscală după încetarea inspecţiei fiscale potrivit art. 126 alin. (2), respectiv emiterea raportului de verificare şi a deciziei de impunere de către organul fiscal după încetarea verificării situaţiei fiscale personale potrivit art. 140 alin. (6) coroborat cu art. 147 şi art. 126 alin. (2), fără ca acestea să fie reluate, potrivit legii;

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 49 , Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

---

*) Notă CTCE:

Reproducem mai jos prevederile pct. 1 şi 2 ale art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:

1. Prevederile art. 49 alin. (1) lit. d)-f) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru actele administrativ-fiscale comunicate după data intrării în vigoare a prezentei legi.

2. În cazul în care la data intrării în vigoare a prezentei legi instituţiile de credit au deschis un cont bancar sau o casetă de valori pentru o persoană fizică sau o persoană juridică nerezidentă care nu deţine cod de identificare fiscală, instituţiile de credit au obligaţia ca în termen de cel mult 3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi să

solicite atribuirea unui număr de identificare fiscală sau cod de înregistrare fiscală, după caz.

g) organul fiscal emite raport de inspecţie fiscală/de verificare a situaţiei fiscale personale şi decizie de impunere/decizie de modificare a bazelor de impozitare/decizie de nemodificare a bazelor de impozitare/decizie pentru regularizarea situaţiei ori decizie de încetare a procedurii de verificare a situaţiei fiscale personale, în situaţia în care se fac constatări în legătură cu săvârşirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare/valorii în vamă care fac obiectul inspecţiei fiscale/controlului vamal, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 49 , Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Nulitatea se poate constata de organul fiscal competent sau de organul de soluţionare a contestaţiei, la cerere sau din oficiu. În situaţia în care nulitatea se constată de organul fiscal competent, acesta emite o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Actele administrative fiscale prin care sunt încălcate alte prevederi legale decât cele prevăzute la alin. (1) sunt anulabile. Prevederile art. 50 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 50

Anularea, desfiinţarea sau modificarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal poate fi anulat, desfiinţat sau modificat de către organul fiscal competent în condiţiile prezentului cod.

(2) Anularea ori desfiinţarea totală sau parţială, cu titlu definitiv, potrivit legii, a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanţe fiscale principale atrage anularea, desfiinţarea sau modificarea, totală sau parţială, atât a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanţe fiscale accesorii aferente creanţelor fiscale principale individualizate în actele administrative fiscale anulate, desfiinţate ori modificate, cât şi a actelor administrative fiscale subsecvente emise în baza actelor administrative fiscale anulate, desfiinţate sau modificate, chiar dacă actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanţe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare ori nu au fost contestate. În acest caz, organul fiscal emitent, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite un nou act administrativ fiscal, prin care desfiinţează sau modifică în mod corespunzător actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanţe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente.

(3) Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi în cazul actelor administrative fiscale prevăzute la art. 49 alin. (3), inclusiv cele transmise spre administrare organelor fiscale centrale, rămase

definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare. În acest caz, organul fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite decizie de anulare.

(la 03-09-2017 Articolul 50 din Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 51

Efectele anulării actului administrativ fiscal

(1) Ori de câte ori se anulează un act administrativ fiscal, organul fiscal competent emite un alt act administrativ fiscal, dacă acest lucru este posibil în condiţiile legii.

(2) Emiterea unui alt act administrativ fiscal nu mai este posibilă în situaţii cum sunt:

a) s-a împlinit termenul de prescripţie prevăzut de lege;

b) viciile care au condus la anularea actului administrativ fiscal privesc fondul actului.

ART. 52

Soluţia fiscală individuală anticipată şi acordul de preţ în avans

(1) Soluţia fiscală individuală anticipată este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluţionării unei cereri a contribuabilului/plătitorului referitoare la reglementarea unei situaţii fiscale de fapt viitoare. Cererea pentru emiterea soluţiei fiscale se depune pentru o singură situaţie fiscală de fapt viitoare şi o singură obligaţie fiscală principală. Contribuabilul/Plătitorul poate depune mai multe cereri în vederea reglementării mai multor situaţii fiscale de fapt viitoare. Situaţia fiscală de fapt viitoare se apreciază în funcţie de data depunerii cererii.

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(2) Acordul de preţ în avans este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluţionării unei cereri a contribuabilului/plătitorului, referitoare la stabilirea condiţiilor şi modalităţilor în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, preţurile de transfer, în cazul tranzacţiilor efectuate cu persoane afiliate, astfel cum sunt definite în Codul fiscal. Tranzacţiile viitoare care fac obiectul acordului de preţ în avans se apreciază în funcţie de data depunerii cererii. Contribuabilul/plătitorul va putea solicita un acord de preţ în avans şi pentru determinarea rezultatului fiscal atribuibil unui sediu permanent.

(3) Anterior depunerii cererii de emitere a unei soluţii fiscale individuale anticipate sau de emitere/modificare a unui acord de preţ în avans, contribuabilul/Plătitorul poate solicita în scris organului fiscal competent o discuţie preliminară pentru emiterea unei soluţii fiscale, respectiv pentru încheierea unui acord sau, după caz, stabilirea condiţiilor pentru modificarea acordului.

(la 03-09-2022 Alineatul (3) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(4) Cererea pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate sau a acordului de preţ în avans trebuie să fie însoţită de documente relevante pentru emitere, precum şi de dovada plăţii taxei de emitere.

(5) Prin cerere contribuabilul/plătitorul propune conţinutul soluţiei fiscale individuale anticipate sau al acordului de preţ în avans, după caz.

(6) În scopul soluţionării cererii, organul fiscal competent poate solicita contribuabilului/plătitorului clarificări cu privire la cerere şi/sau documentele depuse.

(7) Înainte de emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate sau acordului de preţ în avans, după caz, organul fiscal competent prezintă contribuabilului/plătitorului proiectul actului administrativ în cauză, acordându-i acestuia posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepţia cazului în care contribuabilul/plătitorul renunţă la acest drept şi notifică acest fapt organului fiscal.

(8) Contribuabilul/Plătitorul poate prezenta clarificările prevăzute la alin. (6) sau poate exprima punctul de vedere prevăzut la alin. (7) în termen de 60 de zile lucrătoare de la data solicitării clarificărilor necesare ori de la data comunicării proiectului soluţiei fiscale individuale anticipate sau acordului de preţ în avans.

(9) În soluţionarea cererii contribuabilului/plătitorului se emite soluţia fiscală individuală anticipată sau acordul de preţ în avans. În situaţia în care contribuabilul/plătitorul nu este de acord cu soluţia fiscală individuală anticipată sau cu acordul de preţ în avans emis, acesta transmite, în termen de 30 zile de la comunicare, o notificare la organul fiscal emitent. Soluţia fiscală individuală anticipată sau acordul de preţ în avans pentru care contribuabilul/plătitorul a transmis o notificare nu produce niciun efect juridic.

(10) Soluţia fiscală individuală anticipată sau acordul de preţ în avans se comunică contribuabilului/plătitorului căruia îi sunt destinate, precum şi organului fiscal competent pentru administrarea creanţelor fiscale datorate de contribuabilul/plătitorul solicitant.

(11) Soluţia fiscală individuală anticipată şi acordul de preţ în avans sunt opozabile şi obligatorii faţă de organul fiscal, numai dacă termenii şi condiţiile acestora au fost respectate de contribuabil/plătitor.

(12) Termenul pentru soluţionarea cererii de emitere a unui acord de preţ în avans este de 12 luni în cazul unui acord unilateral, respectiv de 18 luni în cazul unui acord bilateral sau multilateral, după caz. Termenul pentru soluţionarea cererii de emitere a soluţiei fiscale individuale anticipate este de până la 6 luni. Dispoziţiile art. 77 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(la 03-02-2022 Alineatul (12) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(13) Contribuabilul/Plătitorul, titular al unui acord de preţ în avans, are obligaţia de a depune anual, la organul fiscal emitent al acordului,

un raport privind modul de realizare a termenilor şi condiţiilor acordului în anul de raportare. Raportul se depune până la termenul prevăzut de lege pentru depunerea situaţiilor financiare anuale, respectiv a raportărilor contabile anuale.

(14) În perioada de valabilitate, acordul de preţ în avans poate fi modificat prin prelungirea valabilităţii, extindere sau, după caz, revizuire la solicitarea titularului acordului, prin depunerea unei cereri în acest sens. Prelungirea valabilităţii acordului de preţ în avans poate avea loc atunci când contribuabilul/plătitorul solicită aceasta în situaţia existenţei aceloraşi termeni şi condiţii. Extinderea poate avea loc în situaţia în care contribuabilul/plătitorul solicită includerea în acordul de preţ în avans încheiat a altor tranzacţii cu persoane afiliate. Revizuirea poate avea loc în situaţia în care intervin circumstanţe şi elemente de fapt ce nu au fost previzionate sau au fost inexact previzionate la momentul emiterii acordului de preţ în avans şi care pot influenţa termenii şi condiţiile acordului. Cererea de modificare poate fi depusă cu cel puţin 30 de zile înainte de împlinirea termenului de valabilitate, sub sancţiunea decăderii. În cazul în care cererea de modificare se aprobă după împlinirea termenului de valabilitate a acordului de preţ în avans, aceasta produce efecte şi pentru trecut, respectiv pentru perioada cuprinsă între momentul împlinirii termenului de valabilitate şi data comunicării deciziei de aprobare a modificării.

(15) Acordul de preţ în avans poate fi emis unilateral, bilateral sau multilateral. Acordul de preţ în avans unilateral este emis de organul fiscal competent din România. Acordul de preţ în avans bilateral sau multilateral este emis în comun de către organul fiscal competent din România şi autorităţile fiscale competente din statele în a căror jurisdicţie se află persoanele afiliate contribuabilului/plătitorului solicitant. Acordul de preţ în avans bilateral/multilateral poate fi emis numai pentru tranzacţii cu contribuabili/plătitori care provin din ţări cu care România are încheiate convenţii pentru evitarea dublei impuneri. În acest caz, sunt aplicabile prevederile referitoare la "Procedura amiabilă" prevăzute în convenţiile pentru evitarea dublei impuneri.

(16) Emiterea unei soluţii fiscale individuale anticipate se supune unei taxe de emitere după cum urmează:

a) de 5.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României pentru ziua efectuării plăţii, pentru contribuabilii mari şi contribuabilii nerezidenţi;

b) de 3.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României pentru ziua efectuării plăţii, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori.

(la 03-09-2022 Alineatul (16) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(17) Emiterea unui acord de preţ în avans se supune unei taxe de emitere/modificare, după cum urmează:

a) de 20.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României în ziua efectuării plăţii, pentru contribuabilii mari. În cazul modificării acordului taxa este de 15.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională

a României în ziua efectuării plăţii;

b) de 10.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României în ziua efectuării plăţii, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacţiilor incluse în acord depăşeşte echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor şi condiţiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de emitere este cea prevăzută la lit. a). În cazul modificării acordului, taxa este de 6.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României în ziua efectuării plăţii. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacţiilor incluse în acord depăşeşte echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Naţională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor şi condiţiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de modificare este cea prevăzută la lit. a).

(18) Eventualele diferenţe de taxă datorate potrivit alin. (17) se achită la data depunerii raportului privind modul de realizare a termenilor şi condiţiilor acordului în care se constată depăşirea plafonului sau încadrarea la categoria "mari contribuabili".

(19) Contribuabilul/Plătitorul solicitant are dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea/modificarea acordului de preţ în avans.

(la 03-09-2022 Alineatul (19) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(19^1) Contribuabilul/Plătitorul solicitant nu are dreptul la restituirea taxei achitate pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate în cazul în care cererea intră în procedura de analiză pe fond în vederea soluţionării prin emiterea ordinului ministrului finanţelor de aprobare/respingere a cererii de emitere a soluţiei fiscale individuale anticipate. Prin excepţie de la prevederile prezentului alineat, taxa pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate se restituie contribuabilului/ plătitorului în următoarele situaţii:

a) contribuabilul/plătitorul renunţă la cererea pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate în 15 zile de la data depunerii cererii, termenul alocat analizei prealabile;

b) contribuabilul/plătitorul care este notificat de organul fiscal competent despre faptul că cererea nu a fost luată în considerare ca urmare a analizei prealabile şi, totodată, despre posibilitatea depunerii unei noi cereri sau renunţarea la cererea curentă comunică opţiunea sa cu privire la renunţare şi solicită restituirea taxei de emitere.

În înţelesul prezentului alineat, termenii de analiză prealabilă şi analiză de fond au următoarele semnificaţii:

a) analiză prealabilă - analiza desfăşurată de organul fiscal competent, în termen de 15 zile de la depunerea cererii contribuabilului/plătitorului, în scopul verificării respectării condiţiilor legale de formă, precum şi confirmarea încasării tarifului pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate;

b) analiză pe fond - analiza efectuată de organul fiscal competent, ulterior finalizării analizei prealabile, în scopul soluţionării cererii contribuabilului/plătitorului pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate.

(la 03-09-2022 Articolul 52 din Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(19^2) Prin excepţie de la prevederile alin. (19^1), contribuabilii/plătitorii care au depus cereri pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate, anterior intrării în vigoare a prevederilor alin. (19^1), au dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate.

(la 03-09-2022 Articolul 52 din Capitolul IV , Titlul III a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(20) Soluţia fiscală individuală anticipată şi acordul de preţ în avans nu mai sunt valabile dacă prevederile legale de drept material fiscal în baza cărora a fost luată decizia se modifică.

(21) Soluţia fiscală individuală anticipată, precum şi respingerea cererii de emitere a soluţiei fiscale individuale anticipate se aprobă prin ordin al ministrului finanţelor. Acordul de preţ în avans, precum şi respingerea cererii de emitere a acordului de preţ în avans se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 03-02-2022 Alineatul (21) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(22) Prin ordin al ministrului finanţelor se stabileşte procedura privind emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate, precum şi conţinutul cererii pentru emiterea soluţiei fiscale individuale anticipate. Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se stabileşte procedura privind emiterea acordului de preţ în avans, precum şi conţinutul cererii pentru emiterea acordului de preţ în avans şi a cererii de modificare, extindere sau revizuire a acordului de preţ în avans.

(la 03-02-2022 Alineatul (22) din Articolul 52 , Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

Conform articolului IX din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022, cererile de emitere a soluţiei fiscale individuale anticipate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, se soluţionează de către Ministerul Finanţelor.

ART. 53

Îndreptarea erorilor materiale din actul administrativ fiscal

(1) Organul fiscal poate îndrepta oricând erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) Prin erori materiale, în sensul prezentului articol, se înţelege orice greşeli de redactare, omisiuni sau menţiuni greşite din actele administrative fiscale, cu excepţia acelora care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

(3) În cazul în care, după comunicarea actului administrativ fiscal, organul fiscal constată, din oficiu, că există erori materiale în cuprinsul său, acesta comunică contribuabilului/plătitorului un act de îndreptare a erorii materiale.

(4) În situaţia în care îndreptarea erorii materiale este solicitată de contribuabil/plătitor, organul fiscal procedează astfel:

a) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale este întemeiată, emite şi comunică contribuabilului/plătitorului actul de îndreptare a erorii materiale;

b) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale nu este întemeiată, respinge cererea printr-o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Actul de îndreptare a erorii materiale şi decizia de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale urmează regimul juridic al actului iniţial şi pot fi contestate în condiţiile legii în care putea fi contestat actul iniţial.

ART. 54

Dispoziţiile art. 46-51 şi art. 53 se aplică în mod corespunzător şi actelor de executare şi altor acte emise de organele fiscale, cu excepţia cazului în care prin lege se prevede altfel.

(la 24-12-2020 Articolul 54 din Capitolul IV , Titlul III a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

CAP. V

Administrarea şi aprecierea probelor

SECŢIUNEA 1

Dispoziţii generale

ART. 55

Mijloace de probă

(1) Constituie probă orice element de fapt care serveşte la

constatarea unei stări de fapt fiscale, înregistrări audiovideo, date şi informaţii aflate în orice mediu de stocare, fişierul standard de control fiscal stocat într-un mediu care asigură unicitatea, integralitatea şi integritatea acestuia, precum şi alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.
(la 01-01-2022 Alineatul (1) din Articolul 55 , Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condiţiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:
a) solicitarea informaţiilor, de orice fel, din partea contribuabilului/plătitorului şi a altor persoane;
b) solicitarea de expertize;
c) folosirea înscrisurilor;
d) efectuarea de constatări la faţa locului;
e) efectuarea, în condiţiile legii, de controale inopinate sau controale antifraudă, după caz.
(la 29-12-2022 Litera e) din Alineatul (2) , Articolul 55 , Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul III a fost modificată de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2^1) În cadrul căilor administrative şi judiciare de atac, organul fiscal are obligaţia punerii la dispoziţie a unei copii sau a unui link care să asigure accesul la varianta electronică a fişierului standard de control fiscal, cu respectarea prevederilor art. 11 alin. (3).

(la 01-01-2022 Articolul 55 din Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(3) Probele administrate vor fi coroborate şi apreciate ţinându-se seama de forţa lor doveditoare recunoscută de lege.

ART. 56
Dreptul organului fiscal de a solicita prezenţa contribuabilului/plătitorului la sediul său
(1) Organul fiscal poate solicita prezenţa contribuabilului/ plătitorului la sediul său pentru a da informaţii şi lămuriri necesare stabilirii situaţiei sale fiscale reale. Odată cu această solicitare, când sunt necesare documente/informaţii pentru clarificarea situaţiei fiscale, organul fiscal indică şi documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte, atunci când acestea nu sunt deţinute de organul fiscal.
(la 29-12-2022 Alineatul (1) din Articolul 56 , Sectiunea 1 , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2) Solicitarea se face în scris şi cuprinde în mod obligatoriu:
a) data, ora şi locul la care contribuabilul/plătitorul este obligat să se prezinte;
b) baza legală a solicitării;
c) scopul solicitării;
d) documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte.

(3) La stabilirea datei la care contribuabilul/plătitorul trebuie să se prezinte la sediul organului fiscal, acesta va avea în vedere un termen rezonabil, care să dea posibilitatea contribuabilului/plătitorului să îşi îndeplinească obligaţia.
(4) Contribuabilul/Plătitorul poate solicita amânarea datei stabilite de către organul fiscal potrivit prezentului articol, pentru motive justificate.

ART. 57
Comunicarea informaţiilor între organele fiscale
(1) Dacă într-o procedură de administrare se constată fapte care prezintă importanţă pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale îşi vor comunica reciproc informaţiile deţinute.
(2) Neîndeplinirea cu celeritate sau obstrucţionarea schimbului de informaţii reprezintă abatere disciplinară, iar conducătorul organului fiscal are obligaţia să ia măsuri de sancţionare a persoanelor vinovate şi de furnizare a informaţiilor solicitate.

SECŢIUNEA a 2-a
Informaţii şi expertize
ART. 58
Obligaţia de a furniza informaţii
(1) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligaţia de a furniza organului fiscal informaţiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În acelaşi scop, organul fiscal are dreptul să solicite informaţii şi altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, iar acestea au obligaţia de a furniza informaţiile solicitate. Informaţiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate şi de alte mijloace de probă.
(2) Cererea de furnizare a informaţiilor se formulează în scris. În cerere, organul fiscal trebuie să specifice natura informaţiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale şi documentele care susţin informaţiile furnizate, atunci când acestea nu sunt deţinute de organul fiscal.
(la 29-12-2022 Alineatul (2) din Articolul 58 , Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(3) Declaraţia persoanelor obligate potrivit alin. (1) să furnizeze informaţii va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.
(4) În situaţia în care persoana obligată să furnizeze informaţia în scris este, din motive independente de voinţa sa, în imposibilitate de a

scrie, organul fiscal întocmeşte un proces-verbal.

ART. 59
Furnizarea periodică de informaţii
(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informaţii referitoare la activitatea desfăşurată.
(2) Contribuabilul/Plătitorul care pune la dispoziţie o interfaţă electronică prin care se facilitează tranzacţiile comerciale online este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informaţii referitoare la tranzacţiile desfăşurate prin intermediul acesteia.
(2^1) În scopul asigurării conformării fiscale, furnizorul de servicii poştale de trimitere contra ramburs este obligat, sub rezerva respectării inviolabilităţii secretului corespondenţei, să furnizeze lunar organului fiscal central informaţii referitoare la trimiterile poştale care au ca particularitate achitarea de către destinatar expeditorului, prin intermediul reţelei poştale, a contravalorii bunului care face obiectul trimiterii poştale înregistrate.

(la 18-05-2022 Articolul 59 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 1, Articolul 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 494 din 18 mai 2022)

(2^2) Informaţiile referitoare la trimiterile poştale se referă la:

a) numărul de înregistrare şi data trimiterii poştale;
b) datele de identificare a expeditorului;
c) numele şi prenumele în cazul persoanelor fizice şi denumirea în cazul persoanelor juridice destinatare;
d) adresele de expediţie, respectiv livrare;
e) contravaloarea bunului livrat.

(la 18-05-2022 Articolul 59 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 1, Articolul 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 494 din 18 mai 2022)

(2^3) Perioada de stocare a datelor prevăzute la alin. (2^2) este de 5 ani, calculată de la data primirii de către organul fiscal central, urmând ca datele să fie şterse automat după împlinirea acestui termen.

(la 18-05-2022 Articolul 59 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 1, Articolul 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 494 din 18 mai 2022)

(2^4) Furnizorul de servicii poştale informează persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate privind transmiterea acestora către organul fiscal central.

(la 18-05-2022 Articolul 59 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul

III a fost completat de Punctul 1, Articolul 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 494 din 18 mai 2022)

(2^5) Persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate potrivit alin. (2^1) beneficiază de toate drepturile prevăzute de Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European şi al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecţia datelor).

(la 18-05-2022 Articolul 59 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 1, Articolul 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 494 din 18 mai 2022)

(3) Furnizarea informaţiilor prevăzute la alin. (1)-(2^1) se face prin completarea unei declaraţii pe propria răspundere de către contribuabili/plătitori ori, după caz, de către furnizorii de servicii poştale de trimitere contra ramburs.

(la 18-05-2022 Alineatul (3) din Articolul 59 , Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 67 din 18 mai 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 494 din 18 mai 2022)

(4) Natura informaţiilor, periodicitatea, precum şi modelul declaraţiilor se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. şi/sau al preşedintelui Autorităţii Vamale Române, după caz, în funcţie de obligaţiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

(la 03-09-2022 Alineatul (4) din Articolul 59 , Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(la 03-02-2022 Articolul 59 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

ART. 59^1

Obligaţia de depunere a fişierului standard de control fiscal

(1) Contribuabilul/Plătitorul are obligaţia de a depune la organul fiscal central o declaraţie cuprinzând informaţii din evidenţa contabilă şi fiscală, denumită în continuare fişierul standard de control fiscal.

(2) Fişierul standard de control fiscal se depune în format electronic, la termenul stabilit prin ordin al preşedintelui A.N.A.F..

(3) În cazul în care depunerea fişierului standard de control fiscal nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea sa, data înregistrării fişierului valid este data din mesajul transmis iniţial

cu condiţia depunerii de către contribuabil/plătitor a unui fişier valid în termen de 5 zile lucrătoare după termenul prevăzut la alin. (2).

(4) Natura informaţiilor pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le declare prin fişierul standard de control fiscal, modelul de raportare, precum şi data/datele de la care categoriile de contribuabili/plătitori sunt obligate să depună fişierul standard de control fiscal se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(5) Procedura de transmitere a fişierului standard de control fiscal, precum şi condiţiile în care se realizează transmiterea se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 01-01-2022 Sectiunea a 2-a din Capitolul V , Titlul III a fost completată de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 60

Obligaţii declarative cu privire la rezidenţii altor state membre ale Uniunii Europene

(1) Plătitorii de venituri de natura celor prevăzute la art. 291 alin. (1) lit. a)-d) au obligaţia să depună la organul fiscal central o declaraţie privind veniturile plătite fiecărui beneficiar care este rezident al altor state membre ale Uniunii Europene, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul expirat.

(2) Contribuabilii rezidenţi ai altor state membre ale Uniunii Europene care obţin venituri din proprietăţi imobiliare situate în România au obligaţia să depună la organul fiscal central o declaraţie privind veniturile realizate până în data de 25 mai a anului curent, pentru anul expirat.

(3) Modelul şi conţinutul declaraţiilor prevăzute la alin. (1) şi (2) se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(4) În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informaţii prevăzut la art. 291, organul fiscal local are obligaţia de a transmite, anual, până la data de 10 aprilie a anului curent, pentru anul anterior, organului fiscal central informaţii cu privire la bunurile imobile deţinute în proprietate de rezidenţi ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unităţi administrativ-teritoriale. Transmiterea şi conţinutul informaţiilor, precum şi procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin al ministrului finanţelor cu avizul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice şi Administraţiei. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, şi alte informaţii cu relevanţă fiscală disponibile, în format electronic.

(la 11-11-2023 Alineatul (4), Articolul 60, Sectiunea a 2-a, Capitolul V, Titlul III a fost modificat de Punctul 1., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

(5) În scopul transmiterii de către organul fiscal local a informaţiilor prevăzute la alin. (4), rezidenţii din alte state membre ale Uniunii Europene care dobândesc proprietatea unui bun imobil în România au obligaţia depunerii declaraţiei fiscale în condiţiile şi la termenele prevăzute de Codul fiscal. Modelul şi conţinutul declaraţiei se aprobă prin ordin comun al ministrului finanţelor publice şi al ministrului dezvoltării

regionale şi administraţiei publice.
(6) Organul fiscal central are obligaţia de a comunica organelor fiscale locale, prin schimb automat, informaţii cu relevanţă fiscală disponibile, stabilite pe bază de protocol.
(7) Organul fiscal central are obligaţia de a comunica organelor fiscale locale, la cererea acestora, şi alte informaţii cu relevanţă fiscală disponibile, în format electronic.
(8) În cazul operaţionalizării schimbului de informaţii, pe baza protocoalelor încheiate între organul fiscal central şi organele fiscale locale, informaţiile prevăzute la alin. (4) se preiau în mod automat de către organul fiscal central, iar organul fiscal local este exonerat de transmiterea informaţiilor respective.

ART. 61
Obligaţia instituţiilor de credit, instituţiilor de plată şi instituţiilor emitente de monedă electronică de a furniza informaţii
(1) Instituţiile de credit, instituţiile de plată şi instituţiile emitente de monedă electronică au obligaţia ca, la solicitarea organului fiscal central, să comunice, pentru fiecare titular care face subiectul solicitării, toate rulajele şi/sau soldurile conturilor deschise la acestea, precum şi informaţiile şi documentele privind operaţiunile derulate prin respectivele conturi.
(2) Instituţiile de credit, instituţiile de plată şi instituţiile emitente de monedă electronică sunt obligate să comunice organului fiscal central, zilnic, următoarele informaţii:

a) lista titularilor persoane fizice, juridice sau altor entităţi fără personalitate juridică ce deschid ori închid conturi bancare sau de plăţi, persoanelor care deţin dreptul de semnătură pentru conturile deschise la acestea, persoanelor care pretind că acţionează în numele clientului, beneficiarilor reali ai titularilor de cont, împreună cu datele de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative, cu modificările şi completările ulterioare, sau cu numerele unice de identificare atribuite fiecărei persoane/entităţi, după caz, precum şi cu informaţiile privind numărul IBAN şi data deschiderii şi închiderii pentru fiecare cont în parte;
b) lista persoanelor care au închiriat casete de valori, însoţite de datele de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările şi completările ulterioare, sau de numerele unice de identificare atribuite fiecărei persoane/entităţi, după caz, împreună cu datele referitoare la încetarea contractelor de închiriere.

(3) Oficiul Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor transmite lunar către A.N.A.F. rapoartele pentru tranzacţii cu sume în numerar, rapoartele privind transferurile externe în şi din conturi şi rapoartele privind activităţile de remitere de bani primite de la entităţile raportoare care au obligaţia transmiterii informaţiilor respective către Oficiul Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor.
(4) Prin excepţie de la prevederile art. 11 alin. (3), informaţiile

obţinute potrivit alin. (1) şi (3) sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuţiilor specifice ale organului fiscal central.

(5) Instituţiile de credit, instituţiile de plată şi instituţiile emitente de monedă electronică păstrează informaţiile prevăzute la alin. (2) pentru o perioadă de 10 ani de la data încetării relaţiei de afaceri cu clientul ori de la data efectuării tranzacţiei ocazionale.

(6) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 15-07-2020 Articolul 61 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 1, Articolul VI din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 111 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 620 din 15 iulie 2020)

ART. 61^1

Registrul central electronic pentru conturi de plăţi şi conturi bancare

(1) Pe baza datelor şi informaţiilor primite conform art. 61, A.N.A.F. organizează şi operaţionalizează Registrul central electronic pentru conturi de plăţi şi conturi bancare identificate prin IBAN.

(2) Registrul prevăzut la alin. (1) permite identificarea, în timp util, a tuturor persoanelor fizice sau juridice care deţin sau controlează conturi de plăţi şi conturi bancare identificate prin IBAN, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European şi al Consiliului sau casete de valori deţinute la o instituţie de credit de pe teritoriul României.

(3) Următoarele informaţii sunt accesibile prin intermediul registrului prevăzut la alin. (1):

a) pentru titularul de cont-client, persoanele care deţin dreptul de semnătură pentru conturile deschise şi orice persoană care pretinde că acţionează în numele clientului: numele, însoţit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative, cu modificările şi completările ulterioare, sau de numărul unic de înregistrare în cazul nerezidenţilor, după caz;

b) pentru beneficiarul real al titularului de cont-client: numele, însoţit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările şi completările ulterioare, sau de numărul unic de înregistrare în cazul nerezidenţilor, după caz;

c) pentru contul bancar sau de plăţi: numărul IBAN şi data deschiderii şi închiderii contului;

d) pentru casetele de valori: numele concesionarului, însoţit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările şi completările ulterioare, sau de numărul unic de identificare în cazul nerezidenţilor, după caz, şi durata perioadei de concesionare.

(4) Organul fiscal central, la cererea justificată a organului fiscal local, a autorităţilor publice, instituţiilor publice sau de interes public, transmite informaţiile de la alin. (3) lit. a) şi c) în scopul îndeplinirii de către aceste autorităţi/instituţii a atribuţiilor

prevăzute de lege.
(la 11-11-2023 Alineatul (4), Articolul 61^1, Sectiunea a 2-a, Capitolul V, Titlul III a fost modificat de Punctul 2., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

(5) Autorităţile şi instituţiile prevăzute la art. 1 din Legea nr. 129/2019, cu modificările şi completările ulterioare, au acces la informaţiile din registrul prevăzut la alin. (1) pentru îndeplinirea obligaţiilor care le revin acestora în temeiul Legii nr. 129/2019, respectiv în domeniul combaterii spălării banilor sau al finanţării terorismului. Informaţiile din registrul prevăzut la alin. (1) sunt direct accesibile, fără întârziere şi fără a fi filtrate Oficiului Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor.

(6) Solicitarea şi transmiterea de informaţii prevăzute la alin. (4), precum şi accesul la informaţii prevăzut la alin. (5) se fac prin intermediul unui sistem informatic, pe bază de protocol încheiat de autorităţile şi instituţiile respective cu A.N.A.F. Informaţiile cu privire la încheierea protocoalelor dintre autorităţile şi instituţiile prevăzute la art. 1 din Legea nr. 129/2019, cu modificările şi completările ulterioare, sau dintre alte autorităţi publice centrale sau locale şi A.N.A.F., vor fi publicate atât pe pagina proprie de internet a instituţiilor/ autorităţilor respective, cât şi pe pagina de internet a A.N.A.F.

(7) Informaţiile prevăzute în registrul prevăzut la alin. (1) sunt păstrate pentru o perioadă de zece ani de la încetarea relaţiei de afaceri dintre entităţile prevăzute la art. 61 alin. (1) şi clienţi.

(8) Organizarea şi funcţionarea registrului prevăzut la alin. (1) se stabileşte prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 15-07-2020 Sectiunea a 2-a din Capitolul V , Titlul III a fost completată de Punctul 2, Articolul VI din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 111 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 620 din 15 iulie 2020)

ART. 62

Obligaţia instituţiilor financiare raportoare de a furniza informaţii privind conturile financiare ale contribuabililor nerezidenţi

(1) În scopul realizării schimbului de informaţii în temeiul instrumentelor juridice de drept internaţional la care România este parte şi pentru îmbunătăţirea conformării fiscale, instituţiile financiare raportoare au obligaţia să raporteze anual A.N.A.F. informaţii referitoare la conturile financiare.

(2) Dispoziţiile art. 291 alin. (4), cu excepţia normei de trimitere la prevederile art. 291 alin. (6) lit. b), se aplică în mod corespunzător şi în cazul schimbului de informaţii prevăzut la alin. (1).

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), în cazul schimbului de informaţii cu privire la contribuabilii nerezidenţi, efectuat în temeiul Acordului dintre România şi Statele Unite ale Americii pentru îmbunătăţirea conformării fiscale internaţionale şi pentru implementarea FATCA, semnat la Bucureşti la 28 mai 2015, ratificat prin Legea nr. 233/2015, denumit în continuare Acordul FATCA, instituţiile financiare raportoare raportează

informaţiile şi aplică procedurile de conformare prevăzute de acest acord.

(4) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se aprobă formularul utilizat de instituţiile financiare raportoare în vederea îndeplinirii obligaţiei prevăzute la alin. (1), respectiv a obligaţiei prevăzute la art. 291 alin. (4).

(5) În vederea verificării respectării de către instituţiile financiare raportoare a procedurilor de raportare şi de diligenţă fiscală prevăzute în anexele nr. 1 şi 2 şi a procedurilor de conformare prevăzute în anexa nr. 1 la Acordul FATCA, precum şi pentru a monitoriza instituţiile financiare raportoare în cazul în care sunt raportate conturi nedocumentate, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală poate efectua verificări şi controale în acest sens. Procedurile administrative şi de punere în aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 03-02-2023 Alineatul (5) din Articolul 62 , Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(6) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative pentru a se asigura că instituţiile financiare nonraportoare şi, respectiv, conturile excluse, astfel cum sunt definite în anexele nr. 1 şi 2, precum şi în Acordul FATCA, prezintă, în continuare, un risc scăzut de a fi utilizate pentru evaziune fiscală.

(7) Raportarea informaţiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a celor prevăzute la art. 291 alin. (4), se face până la data de 15 mai inclusiv a anului calendaristic curent pentru informaţiile aferente anului calendaristic precedent.

(8) A.N.A.F. stabileşte şi publică într-o secţiune dedicată pe pagina de internet proprie lista jurisdicţiilor participante, respectiv lista jurisdicţiilor care fac obiectul raportării, conform definiţiilor prevăzute în anexa nr. 1

(9) Informaţiile prevăzute la alin. (1) obţinute de organul fiscal din cadrul A.N.A.F. se utilizează de către acesta doar în scopul prevăzut la alin. (1) şi cu respectarea dispoziţiilor art. 11.

(10) Fără a aduce atingere dispoziţiilor alin. (1) şi (11), fiecare instituţie financiară raportoare informează fiecare persoană care face obiectul raportării cu privire la faptul că informaţiile care o vizează, prevăzute la alin. (1), sunt prelucrate în conformitate cu prevederile prezentei legi şi ale Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare, în timp util, dar nu mai târziu de momentul deschiderii contului.

(11) Instituţiile financiare raportoare au obligaţia de a păstra în format electronic şi/sau letric toate înregistrările obţinute prin aplicarea procedurilor de diligenţă fiscală şi de raportare, a procedurilor speciale de diligenţă fiscală, a procedurilor suplimentare de raportare şi de diligenţă fiscală pentru schimburile de informaţii referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 şi 2, precum şi a oricăror probe pe care s-au bazat în vederea conformării cu prevederile stabilite în anexele nr. 1 şi 2 pentru o perioadă de 10 ani de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (7). Dispoziţiile prezentului alineat se aplică în mod corespunzător şi în cazul înregistrărilor obţinute în temeiul Acordului

FATCA.

(12) Instituţiile financiare raportoare care intră sub incidenţa prezentului articol, art. 291 alin. (4) şi a Acordului FATCA furnizează în termen de 45 de zile de la cererea A.N.A.F., în cadrul termenului de păstrare, prevăzut la alin. (11), informaţii şi documente referitoare la:

a) măsurile pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligenţă fiscală şi de raportare, a procedurilor speciale de diligenţă fiscală, precum şi a procedurilor suplimentare de raportare şi de diligenţă fiscală pentru schimburile de informaţii referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 şi 2, precum şi pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA;

b) orice dovezi pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligenţă şi de raportare, a procedurilor speciale de diligenţă fiscală, precum şi a procedurilor suplimentare de raportare şi de diligenţă fiscală pentru schimburile de informaţii referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 şi 2, precum şi pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA.

(la 03-02-2023 Alineatul (12) din Articolul 62 , Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(13) În vederea îndeplinirii obligaţiei de raportare de către instituţiile financiare raportoare, A.N.A.F. nu ia în considerare un demers sau o serie de demersuri care, având în vedere toate faptele şi circumstanţele relevante, au drept scop principal evitarea obligaţiilor şi procedurilor prevăzute de prezentul articol, art. 291 alin. (4), anexele nr. 1 şi 2, precum şi de Acordul FATCA.

(14) A.N.A.F. emite şi publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la Acordul FATCA, la prezentul articol şi la anexele nr. 1 şi 2, cu luarea în considerare a comentariilor la standardul comun de raportare publicate de Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică şi a altor clarificări aduse de autorităţile fiscale americane în ceea ce priveşte Acordul FATCA.

(15) Dispoziţiile art. 286 lit. i) pct. 3 referitoare la orice termen scris cu iniţială majusculă se aplică în mod corespunzător inclusiv prevederilor prezentului articol.

(la 30-06-2022 Articolul 62 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022 prevede:

Articolul II

(1) Reglementările emise în aplicarea prevederilor art. 62 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi

completările ulterioare, inclusiv şi cu cele aduse prin prezenta ordonanţă de urgenţă, rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prevederilor din prezenta ordonanţă de urgenţă, în măsura în care nu contravin prevederilor acesteia.

(2) Prevederile art. I, pct. 5, 6, 7 şi 8 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(3) Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzut la art. 62 alin. (4) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, inclusiv şi cu cele aduse prin prezenta ordonanţă de urgenţă, se aprobă în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(4) Ghidul prevăzut la art. 62 alin. (14) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, inclusiv şi cu cele aduse prin prezenta ordonanţă de urgenţă, se emite şi se publică în termen de 150 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

ART. 62^1

Accesul organului fiscal central la informaţii privind combaterea spălării banilor

În vederea implementării prevederilor Directivei (UE) 2016/2.258 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce priveşte accesul autorităţilor fiscale la informaţii privind combaterea spălării banilor, entităţile raportoare care intră sub incidenţa legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului pun la dispoziţia organului fiscal central, la cerere, în cadrul termenului de păstrare prevăzut de lege, informaţii şi documente privitoare la:

a) mecanismele şi procedurile în baza cărora aplică măsurile de precauţie privind clientela;
b) identificarea clientului şi a beneficiarului real;
c) evaluarea scopului şi naturii dorite a relaţiei de afaceri;
d) monitorizarea relaţiei de afaceri;
e) evidenţele tranzacţiilor.

(la 21-07-2019 Articolul 62^1 din Sectiunea a 2-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul 55, Capitolul XI din LEGEA nr. 129 din 11 iulie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 589 din 18 iulie 2019)

Anterior Legii nr. 129 din 11 iulie 2019, articolul 62^1 a fost introdus prin pct. 1 al art. 72 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1116 din 29 decembrie 2018; prin urmare, considerăm că intenţia legiuitorului a fost aceea de a modifica prevederile acestui articol.

ART. 63

Expertiza

(1) Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului numele expertului.

(2) Contribuabilul/plătitorul poate să numească un expert pe cheltuiala proprie.

(3) Experţii au obligaţia să păstreze secretul fiscal asupra datelor şi informaţiilor pe care le dobândesc.

(4) Expertiza se întocmeşte în scris.

(5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol se plătesc din bugetul organului fiscal care a apelat la serviciile expertului.

(6) Dacă organul fiscal nu este lămurit prin expertiza efectuată, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

SECŢIUNEA a 3-a

Înscrisurile şi constatarea la faţa locului

ART. 64

Prezentarea de înscrisuri

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul/plătitorul are obligaţia să pună la dispoziţie organului fiscal registre, evidenţe, documente de afaceri şi orice alte înscrisuri. În acelaşi scop, organul fiscal are dreptul să solicite înscrisuri şi altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice.

(2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziţie a înscrisurilor la sediul său ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte. Punerea la dispoziţie a înscrisurilor la sediul organului fiscal se poate realiza prin transmiterea acestora prin poştă, cu confirmare de primire, prin depunerea la registratura organului fiscal sau prin mijloacele electronice de transmitere la distanţă în condiţiile art. 79.

(la 29-12-2022 Alineatul (2) din Articolul 64 , Sectiunea a 3-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(3) Organul fiscal are dreptul să reţină, în scopul protejării împotriva înstrăinării sau distrugerii, indiferent de mediul în care sunt stocate, documente, acte, înscrisuri, registre şi documente financiar-contabile în original sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării şi achitării obligaţiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, pe o perioadă de cel mult 30 de zile. În cazuri excepţionale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de reţinere poate fi prelungită cu cel mult 90 de zile. Contribuabilul/plătitorul are dreptul să solicite copii ale documentelor reţinute atât timp cât acestea sunt în posesia organului fiscal.

(4) Dovada reţinerii documentelor prevăzute la alin. (3) o constituie actul întocmit de organul fiscal, în care sunt specificate toate elementele necesare individualizării probei sau dovezii respective, precum şi menţiunea că aceasta a fost reţinută, potrivit dispoziţiilor legale, de

către organul fiscal. Actul se întocmeşte în două exemplare şi se semnează de organul fiscal şi de contribuabil/plătitor, un exemplar comunicându-i-se contribuabilului/plătitorului.

(5) În cazul în care pentru stabilirea stării de fapt fiscale contribuabilul/plătitorul pune la dispoziţia organului fiscal înscrisuri sau alte documente, în original, acestea se înapoiază contribuabilului/plătitorului, păstrându-se în copie, conform cu originalul, numai înscrisuri relevante din punct de vedere fiscal. Conformitatea cu originalul a copiilor se efectuează de către contribuabil/plătitor prin înscrierea menţiunii "conform cu originalul" şi prin semnătura acestuia.

(6) Ori de câte ori contribuabilul/plătitorul depune la organul fiscal un document semnat de către o persoană fizică sau juridică care exercită activităţi specifice unor profesii reglementate cum ar fi consultanţă fiscală, audit financiar, expertiză contabilă, evaluare, documentul trebuie să conţină în mod obligatoriu şi numele şi prenumele sau denumirea persoanei în cauză, precum şi codul de identificare fiscală al acesteia atribuit de organul fiscal competent.

(7) În cazul în care legea prevede depunerea de către contribuabil/plătitor de copii ale unor documente, acestea trebuie certificate de contribuabil/plătitor pentru conformitate cu originalul. Dispoziţiile alin. (5) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 65

Constatarea la faţa locului

(1) În condiţiile legii, organul fiscal poate efectua o constatare la faţa locului, întocmind în acest sens proces-verbal de constatare.

(2) Procesul-verbal cuprinde cel puţin următoarele elemente:

a) data şi locul unde este încheiat;

b) numele, prenumele şi calitatea persoanei împuternicite, precum şi denumirea organului fiscal din care face parte aceasta;

c) temeiul legal în baza căruia s-a efectuat constatarea la faţa locului;

d) constatările efectuate la faţa locului;

e) susţinerile contribuabilului/plătitorului, ale experţilor sau ale altor persoane care au participat la efectuarea constatării;

f) semnătura persoanei împuternicite, precum şi a persoanelor prevăzute la lit. e). În caz de refuz al semnării de către persoanele prevăzute la lit. e), se face menţiune despre aceasta în procesul-verbal;

g) alte menţiuni considerate relevante.

(3) Contribuabilul/Plătitorul are obligaţia să permită persoanelor împuternicite de organul fiscal pentru a efectua o constatare la faţa locului, precum şi experţilor folosiţi pentru această acţiune intrarea acestora pe terenuri, în încăperi şi în orice alte incinte, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a face constatări în interes fiscal.

(4) Deţinătorii terenurilor ori incintelor respective trebuie înştiinţaţi într-un termen rezonabil despre constatare, cu excepţia controlului inopinat. Persoanele fizice trebuie informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reşedinţă.

(5) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reşedinţa persoanei fizice se face cu autorizarea instanţei judecătoreşti competente,

dispoziţiile privind ordonanţa preşedinţială din Codul de procedură civilă, republicat, fiind aplicabile.

(6) La cererea organului fiscal, organele de poliţie, jandarmerie ori alţi agenţi ai forţei publice sunt obligaţi să îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

(7) Competenţa de efectuare a constatării la faţa locului de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central din cadrul A.N.A.F. sau Autorităţii Vamale Române, în condiţiile stabilite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. şi/sau al preşedintelui Autorităţii Vamale Române, după caz, în funcţie de obligaţiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

(la 03-09-2022 Alineatul (7) din Articolul 65 , Sectiunea a 3-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(8) În cazul delegării competenţei potrivit alin. (7), organul fiscal central căruia i s-a delegat competenţa înştiinţează în scris contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competenţă.

(la 24-12-2020 Articolul 65 din Sectiunea a 3-a , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 14, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

SECŢIUNEA a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

ART. 66

Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informaţii, efectuarea de expertize şi prezentarea unor înscrisuri

(1) Soţul/soţia şi rudele ori afinii contribuabilului/plătitorului până la gradul al treilea inclusiv pot refuza furnizarea de informaţii, efectuarea de expertize, precum şi prezentarea unor înscrisuri.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) trebuie înştiinţate asupra acestui drept.

ART. 67

Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informaţii

(1) Pot refuza să furnizeze informaţii cu privire la datele de care au luat cunoştinţă în exercitarea activităţii lor preoţii, avocaţii, consultanţii fiscali, auditorii, experţii contabili, medicii şi psihoterapeuţii. Aceste persoane nu pot refuza furnizarea informaţiilor cu privire la îndeplinirea obligaţiilor prevăzute de legislaţia fiscală în sarcina lor, atât în calitate de contribuabili/plătitori, cât şi în calitate de persoane care exercită profesia respectivă.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 67 , Sectiunea a 4-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la alin. (1) asistenţii

acestora, precum şi persoanele care participă la activitatea profesională a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1), cu excepţia preoţilor, pot furniza informaţii, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informaţiile.

SECŢIUNEA a 5-a
Colaborarea dintre autorităţile publice

ART. 68

Obligaţia autorităţilor şi instituţiilor publice de a furniza informaţii şi de a prezenta acte

(1) Autorităţile publice, instituţiile publice şi de interes public, centrale şi locale, precum şi serviciile deconcentrate ale autorităţilor publice centrale au obligaţia să furnizeze informaţii şi acte organului fiscal, la cererea acestuia.

(2) Organele fiscale locale sunt obligate să transmită, lunar, până la data de 15 a lunii următoare celei pentru care se declară, organului fiscal central informaţii privind bunurile imobile şi mijloacele de transport deţinute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligaţia declarării conform Codului fiscal. Formatul şi modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin al ministrului finanţelor cu avizul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice şi Administraţiei.

(la 11-11-2023 Alineatul (2), Articolul 68, Sectiunea a 5-a, Capitolul V, Titlul III a fost modificat de Punctul 3., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

Articolul LXXIX, Capitolul V din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023 prevede:

Articolul LXXIX

(1) În termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a ordinului ministrului finanţelor prevăzut la art. 68 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, organele fiscale locale au obligaţia de a transmite organului fiscal central informaţiile cu privire la clădirile, terenurile şi mijloacele de transport pe care le deţin în evidenţă până la data transmiterii.

(2) Constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul netransmiterii, transmiterii cu întârziere ori transmiterii incorecte şi/sau incomplete de către organele fiscale locale a informaţiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Constatarea şi sancţionarea faptei ce constituie contravenţie potrivit alin. (2) se fac de către persoanele din cadrul aparatului de inspecţie economico-financiară.

(4) Prin derogare de la prevederile art. 16 alin. (1) şi art. 28 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 22 alin. (2) din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenţionale, cu modificările şi completările ulterioare, contravenienţii sancţionaţi în baza prevederilor prezentului articol nu beneficiază de posibilitatea achitării, în termen de 15 zile de la data

înmânării sau comunicării procesului-verbal, a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ.

---

(3) Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informaţii privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Organele fiscale locale şi organul fiscal central încheie protocolul denumit «Protocol de aderare la serviciile sistemului informatic PatrimVen», care se transmite prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanţelor/ANAF în conformitate cu art. 70^1 alin. (1) lit. a) şi alin. (2).

(la 29-12-2022 Alineatul (3) din Articolul 68 , Sectiunea a 5-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(4) În realizarea scopului prezentului cod, organul fiscal poate accesa on-line baza de date a autorităţilor publice şi instituţiilor prevăzute la alin. (1), pentru informaţiile stabilite pe bază de protocol.

ART. 69

Colaborarea dintre autorităţile publice, instituţiile publice sau de interes public

(1) Autorităţile publice, instituţiile publice sau de interes public sunt obligate să colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(1^1) Autorităţile publice, instituţiile publice sau de interes public sunt obligate să se înroleze în sistemul informatic PatrimVen, astfel cum acesta este definit la art. 70^1 alin. (2).

(la 01-03-2022 Articolul 69 din Sectiunea a 5-a , Capitolul V , Titlul III a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(2) Nu constituie activitate de colaborare acţiunile întreprinse de autorităţile prevăzute la alin. (1), în conformitate cu atribuţiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea răspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitată răspunde pentru datele furnizate.

(4) Ori de câte ori o instituţie sau autoritate publică trebuie să soluţioneze o cerere a unei persoane fizice sau juridice, iar pentru soluţionarea cererii legislaţia specifică prevede prezentarea unui certificat de atestare fiscală, a unei adeverinţe de venit sau a unui alt document cu privire la situaţia fiscală a persoanei în cauză, instituţia sau autoritatea publică are obligaţia să solicite certificatul de atestare fiscală, adeverinţa de venit sau documentul respectiv de la organul fiscal competent. În acest caz, persoana fizică sau juridică nu mai are obligaţia depunerii certificatului, adeverinţei sau documentului.

(5) Certificatul de atestare fiscală, adeverinţa de venit sau documentul prevăzut la alin. (4) poate fi emis şi transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituţia/autoritatea

publică şi organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverinţa sau documentul prevăzut la alin. (4) este valabil şi fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, şi ştampila organului emitent.

ART. 70
Condiţii şi limite ale colaborării
(1) Colaborarea dintre autorităţile publice, instituţiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuţiilor ce le revin potrivit legii.
(2) Dacă autoritatea publică, instituţia publică sau de interes public solicitată refuză colaborarea, autoritatea publică superioară ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu există, decizia va fi luată de autoritatea superioară celei solicitate. În cazul în care un organ fiscal local refuză colaborarea, decizia este luată de primar sau de preşedintele consiliului judeţean, după caz, conform competenţelor legale.

ART. 70^1
Modalitatea de colaborare
(1) Furnizarea de informaţii şi documente între Ministerul Finanţelor/A.N.A.F. şi autorităţile publice, instituţiile publice şi de interes public, precum şi alte persoane juridice de drept privat, în temeiul prezentului cod sau al altor acte normative, se realizează, în formă dematerializată, astfel:

a) în cazul autorităţilor publice, instituţiilor publice şi de interes public definite conform art. 11 alin. (3) lit. a^1), utilizând sistemul informatic propriu al Ministerului Finanţelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen;
b) în cazul persoanelor juridice de drept privat, utilizând sisteme informatice dedicate.

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 70^1 , Sectiunea a 5-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(2) PatrimVen este un depozit de date în care sunt colectate şi agregate date obţinute de Ministerul Finanţelor Publice/A.N.A.F, în condiţiile legii, de la autorităţile/instituţiile publice şi de interes public, din administraţia publică centrală şi locală ori de la contribuabili/plătitori şi care sunt puse la dispoziţia autorităţilor publice, instituţiilor publice şi de interes public din administraţia publică centrală şi locală, precum şi altor persoane juridice de drept privat, în beneficiul cetăţenilor şi în scopul realizării atribuţiilor stabilite de normele juridice care reglementează activitatea instituţiilor, autorităţilor ori persoanelor juridice de drept privat care primesc respectivele informaţii şi/sau documente.
(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), la solicitarea autorităţilor judiciare ori în situaţia în care, din motive tehnice, informaţiile sau documentele nu pot fi furnizate prin PatrimVen, acestea se pot transmite în format letric sau pe dispozitive/suporturi de stocare

a datelor.
(4) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se aprobă:

a) procedura de înrolare, precum şi modalităţile de acces în PatrimVen;

Conform articolului VIII din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022, dispoziţiile art. I pct. 4, pct. 7 cu privire la ordinul prevăzut la art. 70^1 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare intră în vigoare la 1 martie 2022.

b) condiţiile de furnizare a informaţiilor, modelul-cadru al protocolului de colaborare, procedura privind schimbul de informaţii între A.N.A.F. şi persoanele juridice de drept privat semnatare, precum şi modalităţile de acces în sistemele informatice dedicate.

(la 03-02-2022 Alineatul (4) din Articolul 70^1 , Sectiunea a 5-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(la 04-09-2020 Sectiunea a 5-a din Capitolul V , Titlul III a fost completată de Articolul IV din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 153 din 3 septembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 04 septembrie 2020)

ART. 71
Colaborarea interstatală dintre autorităţile publice
(1) În temeiul instrumentelor juridice de drept internaţional, A.N.A.F. colaborează cu autorităţile fiscale din alte state.
(2) În absenţa unui instrument juridic de drept internaţional în vigoare, A.N.A.F. poate accepta sau poate solicita colaborarea cu alte autorităţi fiscale pe bază de reciprocitate.
(3) În calitatea sa de reprezentant autorizat al Ministerului Finanţelor, A.N.A.F. este autoritatea competentă din România pentru exercitarea tuturor drepturilor şi îndeplinirea tuturor obligaţiilor cu privire la schimbul de informaţii în scopuri fiscale în relaţia cu statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internaţional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene.
(4) Informaţiile se transmit, după caz, automat, spontan sau la cererea autorităţii solicitante din statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internaţional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene. Termenele prevăzute la art. 290, art. 291 alin. (6) lit. b), art. 291^1, 291^3 şi 293 pentru transmiterea informaţiilor se aplică şi pentru schimbul de informaţii prevăzut de prezentul articol, cu excepţia cazului în care prin instrumentul juridic de drept internaţional sunt prevăzute alte termene.
(5) Informaţiile obţinute de A.N.A.F. în conformitate cu prezentul articol sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuţiilor specifice ale organului fiscal central, cu respectarea regulilor prevăzute de instrumentul juridic de drept internaţional în temeiul căruia sunt obţinute

şi cu respectarea prevederilor art. 11.

(6) Toate schimburile de informaţii efectuate în temeiul prezentului articol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare.

(la 30-06-2022 Articolul 71 din Sectiunea a 5-a , Capitolul V , Titlul III a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

SECŢIUNEA a 6-a

Sarcina probei

ART. 72

Forţa probantă a documentelor justificative şi evidenţelor contabile

Documentele justificative şi evidenţele contabile ale contribuabilului/plătitorului constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care există şi alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.

ART. 73

Sarcina probei în dovedirea situaţiei de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele şi faptele care au stat la baza declaraţiilor sale şi a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale emise pe bază de probe sau constatări proprii.

ART. 74

Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impozitării

(1) În cazul în care constată că anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie bază de impozitare sunt deţinute de persoane care în mod continuu beneficiază de câştigurile sau de orice foloase obişnuite aduse de acestea şi că persoanele respective declară în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate însă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal procedează la stabilirea provizorie a obligaţiei fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.

(2) În condiţiile legii, obligaţia fiscală privind baza de impozitare prevăzută la alin. (1) va putea fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel, aceştia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligaţiei stabilite potrivit alin. (1). În cazul în care obligaţia fiscală este stabilită în sarcina titularului dreptului de proprietate încetează procedura de stabilire provizorie a obligaţiei fiscale potrivit alin. (1).

CAP. VI

Termene

ART. 75

Calcularea termenelor

Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor şi îndeplinirea obligaţiilor prevăzute de Codul fiscal, de prezentul cod, precum şi de alte dispoziţii legale aplicabile în materie, dacă legislaţia fiscală nu dispune

altfel, se calculează potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă, republicat.

ART. 76
Prelungirea termenelor
(1) Termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite de acesta în situaţii temeinic justificate, la cerere sau din oficiu.
(2) Ori de câte ori legislaţia fiscală prevede un termen în care contribuabilii/plătitorii trebuie să îşi îndeplinească obligaţiile prevăzute de legea fiscală, în legătură cu creanţele administrate de organul fiscal central, acesta poate fi prelungit/modificat, pentru motive justificate ce ţin de activitatea de administrare a creanţelor fiscale, prin ordin al ministrului finanţelor publice.

(la 24-12-2020 Articolul 76 din Capitolul VI , Titlul III a fost completat de Punctul 16, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 77
Termenul de soluţionare a cererilor contribuabilului/ plătitorului
(1) Cererile depuse de către contribuabil/plătitor la organul fiscal se soluţionează de către acesta în termen de 45 de zile de la înregistrare.
(2) În situaţiile în care, pentru soluţionarea cererii, este necesară administrarea de probe suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelungeşte cu perioada cuprinsă între data solicitării probei şi data obţinerii acesteia, dar nu mai mult de:
a) două luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la contribuabilul/plătitorul solicitant;
b) 3 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorităţi sau instituţii publice ori de la terţe persoane din România;
c) 6 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorităţi fiscale din alte state, potrivit legii.

(3) În situaţiile prevăzute la alin. (2) lit. b) şi c), organul fiscal are obligaţia să înştiinţeze contribuabilul/plătitorul cu privire la prelungirea termenului de soluţionare a cererii.
(4) În situaţia prevăzută la alin. (2) lit. a), termenul de două luni poate fi prelungit de organul fiscal la cererea contribuabilului/plătitorului.
(5) În situaţia în care, pe baza analizei de risc, soluţionarea cererii necesită efectuarea inspecţiei fiscale, termenul de soluţionare a cererii este de cel mult 90 de zile de la înregistrarea cererii, prevederile alin. (2)-(4) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz contribuabilul/plătitorul este notificat cu privire la termenul de soluţionare aplicabil în termen de 5 zile de la finalizarea analizei de risc. Inspecţia fiscală pentru soluţionarea cererii este o inspecţie fiscală parţială în sensul art. 115.
(6) Inspecţia fiscală pentru soluţionarea cererii potrivit alin. (5) poate fi suspendată în condiţiile art. 127. În acest caz, nu sunt aplicabile prevederile alin. (2). Perioadele în care inspecţia fiscală este suspendată

nu sunt incluse în calculul termenului prevăzut la alin. (5).

ART. 78

Cazul de forţă majoră şi cazul fortuit

(1) Termenele prevăzute de lege pentru îndeplinirea obligaţiilor fiscale, după caz, nu încep să curgă sau se suspendă în situaţia în care îndeplinirea acestor obligaţii a fost împiedicată de ivirea unui caz de forţă majoră sau a unui caz fortuit.

(2) Obligaţiile fiscale se consideră a fi îndeplinite în termen, fără perceperea de dobânzi, penalităţi de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, ori aplicarea de sancţiuni prevăzute de lege, dacă acestea se execută în termen de 60 de zile de la încetarea evenimentelor prevăzute la alin. (1).

CAP. VII

Transmiterea cererilor de către contribuabili/plătitori şi identificarea acestora în mediul electronic

ART. 79

Transmiterea cererilor la organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanţă

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate transmite organului fiscal competent cereri, înscrisuri sau orice alte documente şi prin mijloace electronice de transmitere la distanţă în condiţiile alin. (4) ori (5).

(1^1) Prin excepţie de la alin. (1), contribuabilii/plătitorii persoane juridice, asocieri şi alte entităţi fără personalitate juridică, precum şi persoane fizice care desfăşoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent în una dintre formele prevăzute de Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 44/2008 privind desfăşurarea activităţilor economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale şi întreprinderile familiale, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 182/2016, cu modificările şi completările ulterioare, sunt obligaţi să transmită organului fiscal central documente de natura celor prevăzute la alin. (1) prin mijloace electronice de transmitere la distanţă în condiţiile prezentului articol, respectiv prin înrolarea în sistemul de comunicare electronică dezvoltat de Ministerul Finanţelor/ A.N.A.F.

(la 01-03-2022 Articolul 79 din Capitolul VII , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(1^2) În situaţia în care contribuabilii/plătitorii nu îşi îndeplinesc obligaţia comunicării prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanţă a cererilor, înscrisurilor sau oricăror altor documente în condiţiile alin. (1^1), iar acestea sunt depuse la organul fiscal central în format letric, nu vor fi luate în considerare, urmând ca acesta să notifice contribuabilii/plătitorii cu privire la obligativitatea comunicării prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanţă.

(la 01-03-2022 Articolul 79 din Capitolul VII , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august

2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(1^3) În procedura de control fiscal ori de soluţionare a contestaţiei, cererile, înscrisurile sau orice alte documente pot fi transmise de contribuabili/plătitori, inclusiv de cei prevăzuţi la alin. (1^1), prin mijloace electronice de transmitere la distanţă în condiţiile alin. (4) sau (5), după caz, ori prin poştă, cu confirmare de primire sau prin poşta electronică la adresa de e-mail indicată de organul de control sau de soluţionare a contestaţiei ori depuse la registratura organului fiscal competent. În mod similar, organul de control sau de soluţionare a contestaţiei poate transmite solicitări, înscrisuri sau orice alte documente prin mijloace electronice de transmitere la distanţă în condiţiile alin. (4) sau (5), după caz, ori prin poştă, cu confirmare de primire, sau prin poşta electronică la adresa de e-mail indicată de contribuabil/plătitor.

(la 29-12-2022 Articolul 79 din Capitolul VII , Titlul III a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2) Data depunerii cererii, înscrisului sau documentului este data înregistrării acesteia/acestuia, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de registratura electronică a Ministerului Finanţelor Publice sau a autorităţii administraţiei publice locale, după caz.

(3) În sensul prezentului cod, prin registratură electronică se înţelege sistemul electronic de înregistrare şi tranzacţionare a documentelor şi a informaţiilor primite sau emise de organul fiscal prin mijloace electronice.

(4) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/plătitor organului fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanţă, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, precum şi condiţiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. cu avizul Autorităţii pentru Digitalizarea României.

(la 01-03-2022 Alineatul (4) din Articolul 79 , Capitolul VII , Titlul III a fost modificat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(5) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/plătitor organului fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanţă, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, precum şi condiţiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice şi cu avizul ministrului pentru societatea informaţională. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabileşte, prin hotărâre, în funcţie de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanţă ce pot fi utilizate de către contribuabil/plătitor.

(la 01-01-2016 Alin. (5) al art. 79 a fost modificat de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

ART. 80

Identificarea contribuabilului/plătitorului în mediul electronic

(1) Contribuabilul/Plătitorul care depune cereri, înscrisuri sau documente la organul fiscal, prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, se identifică în relaţia cu organul fiscal astfel:

a) persoanele juridice, asocierile şi alte entităţi fără personalitate juridică, precum şi persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent ori exercită profesii libere se identifică numai cu certificate calificate;

b) persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. a), se identifică prin intermediul furnizorilor de servicii publice de autentificare electronică autorizaţi potrivit legii sau prin diverse dispozitive, cum ar fi certificat calificat, credenţiale de tip utilizator/parolă însoţite de liste de coduri de autentificare de unică folosinţă, telefon mobil, digipass ori alte dispozitive stabilite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., cu avizul Autorităţii pentru Digitalizarea României, în cazul identificării acestor persoane în relaţia cu organul fiscal central sau, după caz, prin ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice şi administraţiei, cu avizul Ministerului Finanţelor şi cu avizul Autorităţii pentru Digitalizarea României, în cazul identificării acestor persoane în relaţia cu organul fiscal local. În aceste cazuri, cererile, înscrisurile sau documentele se consideră semnate dacă sunt îndeplinite toate condiţiile din ordinele prevăzute la art. 79 alin. (4) şi (5).

(la 01-03-2022 Litera b) din Alineatul (1) , Articolul 80 , Capitolul VII , Titlul III a fost modificată de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(2) Sistemul de comunicare electronică prin mijloace electronice de transmitere la distanţă dezvoltat de Ministerul Finanţelor Publice/A.N.A.F. poate fi utilizat şi de alte instituţii sau autorităţi publice în scopul realizării comunicării actelor emise de aceste instituţii sau a depunerii de către contribuabili/plătitori de cereri, înscrisuri sau orice alte documente la aceste instituţii.

(la 01-01-2018 Articolul 80 din Capitolul VII, Titlul III a fost completat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) În scopul aplicării prevederilor alin. (2) instituţiile sau autorităţile publice pot încheia un protocol, privind procedura de comunicare a documentelor, precum şi condiţiile şi termenele de comunicare a documentelor, cu A.N.A.F.

(la 01-01-2018 Articolul 80 din Capitolul VII, Titlul III a fost completat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august

2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

TITLUL IV
Înregistrarea fiscală
ART. 81
Sfera activităţii de înregistrare fiscală
(1) Înregistrarea fiscală reprezintă activitatea de atribuire a codului de identificare fiscală, de organizare a registrului contribuabililor/plătitorilor şi de eliberare a certificatului de înregistrare fiscală.
(2) Cu excepţia cazului în care prin lege se prevede altfel, atribuirea codului de identificare fiscală se face exclusiv de către organul fiscal central, pe baza declaraţiei de înregistrare fiscală.

ART. 82
Obligaţia de înregistrare fiscală
(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală este:
a) pentru persoanele juridice, precum şi pentru asocieri şi alte entităţi fără personalitate juridică, cu excepţia celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;
b) pentru persoanele fizice şi juridice, precum şi pentru alte entităţi care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerţului, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;
c) pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepţia celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;
d) pentru persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. c), codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;
e) pentru persoanele fizice care nu deţin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal. În cazul obţinerii ulterioare a codului numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit anterior se înlocuieşte de către organul fiscal, cu preluarea informaţiilor fiscale înregistrate în perioada deţinerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal. Actele administrative fiscale, actele de executare sau alte acte emise de organele fiscale şi comunicate anterior înlocuirii numărului de identificare fiscală rămân valabile.
(la 24-12-2020 Litera e) din Alineatul (1) , Articolul 82 , Titlul IV a fost modificată de Punctul 17, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) În scopul administrării impozitului pe venit şi contribuţiilor sociale, în cazul persoanelor fizice care sunt contribuabili potrivit Codului fiscal, codul de identificare fiscală este codul numeric personal.
(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 82 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Prin excepţie de la dispoziţiile art. 18 alin. (1), pentru persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. e), precum şi pentru persoanele juridice nerezidente, care realizează numai venituri supuse regulilor de impunere la sursă, iar impozitul reţinut este final, atribuirea codului de identificare fiscală se poate face de organul fiscal, la solicitarea plătitorului de venit.

(4) Au obligaţia depunerii declaraţiei de înregistrare fiscală şi persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) şi e) care au calitatea de angajator.

(5) Persoanele fizice care deţin cod numeric personal şi sunt supuse impozitului pe venit se înregistrează fiscal la data depunerii primei declaraţii fiscale.

(6) Declaraţia de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

a) data înfiinţării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor şi al altor entităţi fără personalitate juridică;

b) data stabilirii în România, în cazul persoanelor juridice străine care au locul exercitării conducerii efective în România;

c) data începerii activităţii pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepţia celor care se înregistrează, potrivit legii speciale, la registrul comerţului;

d) data obţinerii primului venit sau dobândirii calităţii de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice, altele decât cele de la lit. c);

e) data obţinerii primului venit, în cazul persoanelor fizice şi juridice nerezidente care nu au un sediu permanent sau o reprezentanţă în România.

(la 03-09-2017 Alineatul (6) din Articolul 82 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(7) În scopul administrării creanţelor fiscale, organul fiscal central poate să înregistreze, din oficiu sau la cererea altei autorităţi care administrează creanţe fiscale, un subiect de drept fiscal care nu şi-a îndeplinit obligaţia de înregistrare fiscală, potrivit legii. Procedura de înregistrare din oficiu sau la cererea altei autorităţi care administrează creanţe fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(8) În cazul contribuabililor nerezidenţi care desfăşoară activităţi pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, odată cu depunerea declaraţiei de înregistrare fiscală, aceştia au obligaţia să indice sediul permanent desemnat potrivit dispoziţiilor din Codul fiscal. În cazul înregistrării fiscale declaraţia de înregistrare fiscală se depune la organul fiscal în raza căruia se află sediul permanent ce urmează a fi desemnat.

(9) În cazurile prevăzute la alin. (3) şi (7), atribuirea codului de identificare fiscală se face pe baza cererii depuse de solicitant, cu excepţia cazului în care înregistrarea fiscală se efectuează din oficiu.

(10) Declaraţia de înregistrare fiscală depusă potrivit prezentului articol trebuie însoţită de copii ale documentelor doveditoare ale

informaţiilor înscrise în aceasta.
(11) Data înregistrării fiscale este:
a) data depunerii declaraţiei fiscale, în cazul contribuabililor prevăzuţi la alin. (5);
b) data atribuirii codului de identificare fiscală, în celelalte cazuri.

(12) Codul de identificare fiscală poate fi utilizat de contribuabili şi pentru îndeplinirea obligaţiilor fiscale aferente perioadelor anterioare datei de înregistrare fiscală.

(la 24-12-2020 Articolul 82 din Titlul IV a fost completat de Punctul 18, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 83
Prevederi speciale privind înregistrarea fiscală a persoanelor nerezidente
(la 03-09-2017 Denumirea marginală a articolului 83 din Titlul IV a fost modificată de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(1) Odată cu solicitarea înregistrării unei societăţi la registrul comerţului, potrivit legii, sau, după caz, la cesiunea părţilor sociale ori a acţiunilor, respectiv la numirea de noi reprezentanţi legali sau la cooptarea de noi asociaţi ori acţionari, cu prilejul efectuării majorării de capital social, oficiile registrului comerţului de pe lângă tribunale transmit direct sau prin intermediul Oficiului Naţional al Registrului Comerţului, pe cale electronică, Ministerului Finanţelor Publice, solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală pentru persoanele fizice nerezidente care, potrivit actului constitutiv, au calitatea de fondator, asociat, acţionar ori administrator în cadrul societăţii respective.
(2) Pe baza datelor transmise potrivit prevederilor alin. (1), Ministerul Finanţelor atribuie numărul de identificare fiscală, înregistrează fiscal persoanele fizice nerezidente prevăzute la alin. (1), cu excepţia cazului în care aceste persoane sunt înregistrate fiscal, şi comunică Oficiului Naţional al Registrului Comerţului informaţia referitoare la înregistrarea fiscală în aceeaşi zi sau cel mai târziu a doua zi. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală, care se păstrează de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.
(la 03-09-2022 Alineatul (2) din Articolul 83 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(3) Abrogat.
(la 03-09-2022 Alineatul (3) din Articolul 83 , Titlul IV a fost abrogat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(4) Odată cu solicitarea deschiderii unui cont bancar sau închirierea unei casete de valori, instituţiile de credit transmit organului fiscal central solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală, pentru persoanele fizice nerezidente sau pentru persoanele juridice care nu deţin cod de identificare fiscală. Pe baza datelor transmise, Ministerul Finanţelor atribuie numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală, înregistrează fiscal persoana respectivă şi comunică instituţiei de credit informaţia referitoare la înregistrarea fiscală în termen de 5 zile de la data solicitării atribuirii numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală, care se păstrează de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia. În cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală se realizează prin intermediul aplicaţiei online a A.N.A.F., numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală se comunică instituţiei de credit prin aplicaţia online spre a fi înregistrat în evidenţele informatice ale acesteia.
(la 03-09-2022 Alineatul (4) din Articolul 83 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(5) Pentru contribuabilii nerezidenţi care nu au un sediu permanent pe teritoriul României, organul fiscal poate comunica contribuabilului nerezident, prin mijloace electronice stabilite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., informaţii conţinute în certificatul de înregistrare fiscală. În acest caz, certificatul de înregistrare fiscală se păstrează de organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.
(la 03-09-2022 Alineatul (5) din Articolul 83 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 84
Identificarea contribuabilului/plătitorului în relaţia cu organul fiscal local
În scopul administrării impozitelor şi taxelor locale, contribuabilul/plătitorul se identifică în relaţia cu organul fiscal local, astfel:
a) persoanele fizice, prin codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;
b) persoanele fizice care nu deţin cod numeric personal, prin numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit art. 82;
c) persoanele juridice, prin codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit art. 82.

ART. 85
Declararea filialelor şi sediilor secundare
(1) Contribuabilul/Plătitorul are obligaţia de a declara organului fiscal central, înfiinţarea de sedii secundare, în termen de 30 de zile

de la:

a) data înregistrării/menţionării acestora la registrul comerţului sau în alte registre în care a fost înregistrată entitatea care le-a înfiinţat;
b) data actului de înfiinţare, în alte cazuri decât cele prevăzute la lit. a).

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 85 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Contribuabilul/Plătitorul cu domiciliul fiscal în România are obligaţia de a declara, în termen de 30 de zile, înfiinţarea de filiale şi sedii secundare în străinătate.
(3) În sensul prezentului articol, prin sediu secundar se înţelege un loc prin care se desfăşoară integral sau parţial activitatea contribuabilului/plătitorului, cum ar fi: birou, magazin, atelier, depozit şi altele asemenea, cu excepţia activităţilor desfăşurate de salariaţi la domiciliul acestora, potrivit prevederilor Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi a Legii nr. 81/2018 privind reglementarea activităţii de telemuncă şi a locaţiilor beneficiarilor unde contribuabilul/plătitorul desfăşoară alte activităţi decât cele menţionate la art. 85 alin. (4), activităţi autorizate conform Legii nr. 359/2004 privind simplificarea formalităţilor la înregistrarea în registrul comerţului a persoanelor fizice, asociaţiilor familiale şi persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum şi la autorizarea funcţionării persoanelor juridice, cu modificările şi completările ulterioare.
(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 85 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(4) Prin sediu secundar se înţelege şi un şantier de construcţii, un proiect de construcţie, ansamblu sau montaj ori activităţi de supervizare legate de acestea, numai dacă şantierul, proiectul sau activităţile durează mai mult de 6 luni. Sunt sedii secundare sediile permanente definite potrivit Codului fiscal.
(5) Contribuabilul/Plătitorul care înregistrează sediile secundare ca plătitoare de salarii şi de venituri asimilate salariilor potrivit Legii nr. 273/2006 privind finanţele publice locale, cu modificările şi completările ulterioare, nu are obligaţia declarării acestor sedii potrivit prezentului articol. Dispoziţiile art. 32 alin. (7) din Legea nr. 273/2006, cu modificările şi completările ulterioare, rămân aplicabile.
(6) Declaraţia este însoţită de o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală a contribuabilului/plătitorului de care aparţine sediul secundar sau filiala, precum şi de copii ale documentelor doveditoare ale informaţiilor înscrise în aceasta.
(7) Prevederile alin. (6) nu sunt aplicabile în cazul în care organul fiscal deţine documente doveditoare ale informaţiilor înscrise în declaraţie de la contribuabil sau alte autorităţi ori instituţii publice.

(la 03-09-2017 Articolul 85 din Titlul IV a fost completat de Punctul

17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 86

Forma şi conţinutul declaraţiei de înregistrare fiscală

(1) Declaraţia de înregistrare fiscală se întocmeşte prin completarea unui formular pus la dispoziţie gratuit de organul fiscal central şi este însoţită de acte doveditoare ale informaţiilor cuprinse în aceasta.

(2) Declaraţia de înregistrare fiscală cuprinde: datele de identificare a contribuabilului/plătitorului, datele privind vectorul fiscal, datele privind sediile secundare, datele de identificare a împuternicitului, datele privind situaţia juridică a contribuabilului/plătitorului, precum şi alte informaţii necesare administrării creanţelor fiscale.

(3) Prin excepţie de la dispoziţiile alin. (1) în cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează potrivit art. 83 alin. (4) nu este necesară depunerea de către instituţiile de credit de acte doveditoare cu privire la informaţiile cuprinse în solicitare. Organele fiscale pot solicita Oficiului Naţional al Registrului Comerţului sau instituţiilor de credit să pună la dispoziţia acestora documente justificative ale informaţiilor cuprinse în solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de înregistrare fiscală, după caz.

(la 24-12-2020 Articolul 86 din Titlul IV a fost completat de Punctul 21, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 87

Certificatul de înregistrare fiscală

(1) Pe baza declaraţiei de înregistrare fiscală depuse potrivit art. 81 alin. (2) sau, după caz, a cererii depuse potrivit art. 82 alin. (9), organul fiscal central eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 10 zile de la data depunerii declaraţiei ori a cererii. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

(3) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal eliberează un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabilului/plătitorului şi a dovezii de publicare a pierderii, furtului ori distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(4) Dispoziţiile prezentului articol sunt aplicabile, în mod corespunzător, şi pentru certificatul de înregistrare în scopuri de TVA.

ART. 88

Modificări ulterioare înregistrării fiscale

(1) Modificările ulterioare ale datelor din declaraţia de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoştinţă organului fiscal central, în termen

de 15 zile de la data producerii acestora, prin completarea şi depunerea declaraţiei de menţiuni.

(2) În cazul modificărilor intervenite în datele declarate iniţial şi înscrise în certificatul de înregistrare fiscală, contribuabilul/plătitorul depune, odată cu declaraţia de menţiuni, şi certificatul de înregistrare fiscală, în vederea anulării acestuia şi eliberării unui nou certificat.

(3) Declaraţia de menţiuni este însoţită de documente care atestă modificările intervenite.

(4) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător ori de câte ori contribuabilul/plătitorul constată erori în declaraţia de înregistrare fiscală.

ART. 89

Modificări ulterioare înregistrării fiscale în cazul persoanelor fizice sau juridice ori altor entităţi supuse înregistrării în registrul comerţului

(1) Modificările intervenite în datele declarate iniţial de persoanele fizice, juridice sau de alte entităţi care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerţului se fac potrivit dispoziţiilor legii speciale.

(2) În cazul persoanelor sau entităţilor prevăzute la alin. (1), modificările intervenite în datele declarate iniţial în vectorul fiscal se declară la organul fiscal central.

ART. 90

Radierea înregistrării fiscale

(1) Radierea înregistrării fiscale reprezintă activitatea de retragere a codului de identificare fiscală şi a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) La încetarea calităţii de subiect de drept fiscal, persoanele sau entităţile înregistrate fiscal prin declaraţie de înregistrare fiscală potrivit art. 81 şi 82 trebuie să solicite radierea înregistrării fiscale, prin depunerea unei declaraţii de radiere. Declaraţia se depune în termen de 30 de zile de la încetarea calităţii de subiect de drept fiscal şi trebuie însoţită de certificatul de înregistrare fiscală în vederea anulării acestuia. Radierea înregistrării fiscale se poate efectua şi din oficiu, de către organul fiscal, ori de câte ori acesta constată îndeplinirea condiţiilor de radiere a înregistrării şi nu s-a depus declaraţie de radiere.

(3) Radierea înregistrării fiscale se efectuează din oficiu, de către organul fiscal central, în cazul decesului persoanei fizice sau, după caz, încetării existenţei persoanei juridice potrivit legii.

(4) Codul de identificare fiscală retras ca urmare a radierii înregistrării fiscale poate fi utilizat ulterior radierii numai pentru îndeplinirea, de către succesorii persoanelor/entităţilor care şi-au încetat existenţa, a obligaţiilor fiscale aferente perioadelor în care persoana/entitatea a avut calitatea de subiect de drept fiscal.

ART. 91

Registrul contribuabililor/plătitorilor

(1) Organul fiscal central organizează evidenţa

contribuabililor/plătitorilor în cadrul registrului contribuabililor/plătitorilor, care conţine:
a) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului;
b) date privind vectorul fiscal;
c) alte informaţii necesare administrării creanţelor fiscale.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se completează pe baza informaţiilor comunicate de contribuabil/plătitor, de oficiul registrului comerţului, de serviciul de evidenţă a populaţiei, de la alte autorităţi şi instituţii, precum şi a constatărilor proprii ale organului fiscal central.
(3) Datele din registrul contribuabililor/plătitorilor pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale. Modificările se comunică contribuabilului/plătitorului.
(4) Tipurile de obligaţii fiscale pentru care, potrivit legii, contribuabilul/plătitorul are obligaţia declarării lor şi care formează vectorul fiscal sunt stabilite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

ART. 92
Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivaţi
(1) Contribuabilul/Plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat inactiv şi îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivităţii dacă se află în una dintre următoarele situaţii:
a) nu îşi îndeplineşte, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligaţie declarativă prevăzută de lege;
b) se sustrage controalelor efectuate de organul fiscal central prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;
c) organul fiscal central constatată că nu funcţionează la domiciliul fiscal declarat;
d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerţului;
e) durata de funcţionare a societăţii este expirată;
f) societatea nu mai are organe statutare;
g) durata deţinerii spaţiului cu destinaţia de sediu social este expirată.

(1^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), contribuabilul/plătitorul pentru care s-a deschis procedura insolvenţei în formă simplificată, contribuabilul/plătitorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/plătitorul pentru care s-a pronunţat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare este declarat inactiv doar dacă se află în situaţia prevăzută la alin. (1) lit. a).

(la 03-09-2017 Articolul 92 din Titlul IV a fost completat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), declararea în inactivitate nu se poate face înainte de împlinirea termenului de 15 zile prevăzut la art. 107 alin. (1).
(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. f) şi g), declararea în

inactivitate se va face după împlinirea termenului de 30 de zile de la comunicarea către contribuabil/plătitor a unei notificări referitoare la situaţiile respective.

(4) Declararea ca inactiv a contribuabilului/plătitorului, precum şi reactivarea acestuia se efectuează de către organul fiscal central, prin decizie, emisă conform competenţelor şi procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Contribuabilul/Plătitorul declarat inactiv conform alin. (1) lit. a), d)-g) se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) îşi îndeplineşte toate obligaţiile declarative prevăzute de lege;
b) nu înregistrează obligaţii fiscale restante.

(la 06-12-2016 Alineatul (5) din Articolul 92 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 2, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(5^1) Contribuabilul/Plătitorul declarat inactiv conform alin. (1) lit. b) şi c) se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, condiţiile prevăzute la alin. (5) şi dacă organul fiscal central care a propus reactivarea constată că acesta funcţionează la domiciliul fiscal declarat.

(la 06-12-2016 Articolul 92 din Titlul IV a fost completat de Punctul 3, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(6) În cazul contribuabilului/plătitorului prevăzut la alin. (1) lit. d)-g), în vederea reactivării, pe lângă condiţiile prevăzute la alin. (5), trebuie să nu se mai afle în situaţia pentru care a fost declarat inactiv, conform menţiunilor înscrise în registrele în care a fost înregistrat, precum în nicio altă situaţie din cele prevăzute la alin. (1) lit. d)-g).
(la 06-12-2016 Alineatul (6) din Articolul 92 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 2, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(7) Condiţia prevăzută la alin. (5) lit. a) se consideră îndeplinită şi în cazul în care obligaţiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal central.

(8) Prin excepţie de la prevederile alin. (5), (5^1) şi (6), contribuabilul/plătitorul pentru care s-a deschis procedura insolvenţei în formă simplificată, contribuabilul/plătitorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/plătitorul pentru care s-a pronunţat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare se reactivează de organul fiscal central, la cererea acestora, după îndeplinirea obligaţiilor declarative.
(la 06-12-2016 Alineatul (8) din Articolul 92 , Titlul IV a fost modificat de Punctul 2, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(9) Ori de câte ori se constată că un contribuabil/plătitor a fost declarat inactiv din eroare, organul fiscal central emitent anulează

decizia de declarare a contribuabilului/plătitorului ca inactiv, cu efect pentru viitor şi pentru trecut.

(9^1) În cazul suspendării executării deciziei de declarare în inactivitate, dispusă de instanţele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, toate efectele deciziei de inactivare sunt suspendate până la încetarea acesteia şi contribuabilul/plătitorul se reactivează pe perioada suspendării.

(la 03-09-2021 Articolul 92 din Titlul IV a fost completat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(10) A.N.A.F. organizează evidenţa contribuabililor/plătitorilor declaraţi inactivi/reactivaţi în cadrul Registrului contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivaţi, care conţine:

a) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului;

b) data declarării ca inactiv a contribuabilului/plătitorului;

c) data reactivării;

d) denumirea organului fiscal central care a emis decizia de declarare în inactivitate/reactivare;

e) alte menţiuni.

(11) Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivaţi este public şi se afişează pe site-ul A.N.A.F.

(12) Înscrierea în registrul prevăzut la alin. (11) se face de către organul fiscal central emitent, după comunicarea deciziei de declarare în inactivitate/reactivare, în termen de cel mult 5 zile de la data comunicării.

(13) Decizia de declarare în inactivitate/reactivare produce efecte faţă de terţi din ziua următoare datei înscrierii în registrul prevăzut la alin. (10).

(14) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

TITLUL V
Stabilirea creanţelor fiscale
CAP. I
Dispoziţii generale
ART. 93
Sfera şi actele de stabilire a creanţelor fiscale

(1) Stabilirea creanţelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare şi a creanţelor fiscale.

(2) Creanţele fiscale se stabilesc astfel:

a) prin declaraţie de impunere, în condiţiile art. 95 alin. (4) şi art. 102 alin. (2);

b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(3) Dispoziţiile alin. (2) sunt aplicabile şi în cazurile în care creanţele fiscale sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum şi în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.

ART. 94

Stabilirea creanţelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

(1) Cuantumul creanţelor fiscale se stabileşte sub rezerva verificării ulterioare, cu excepţia cazului în care stabilirea a avut loc ca urmare a unei inspecţii fiscale sau a unei verificări a situaţiei fiscale personale.

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desfiinţată sau modificată, din iniţiativa organului fiscal ori la solicitarea contribuabilului/plătitorului, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripţie a dreptului de a stabili creanţe fiscale sau ca urmare a inspecţiei fiscale ori a verificării situaţiei fiscale personale, finalizată cu raport de inspecţie/raport de verificare şi decizie emisă potrivit prevederilor art. 131, 145 şi 146, după caz.

(la 03-09-2022 Alineatul (3) din Articolul 94 , Capitolul I , Titlul V a fost modificat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(4) În situaţia în care contribuabilul/plătitorul corectează declaraţiile de impunere în condiţiile art. 105 alin. (6), se redeschide rezerva verificării ulterioare astfel:

a) pentru elementele bazei de impozitare ce fac obiectul corecţiei, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a inspecţiei fiscale ori a verificării situaţiei fiscale personale;

b) pentru toate elementele bazei de impozitare, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a împlinirii termenului de prescripţie a dreptului de a stabili obligaţii fiscale.

CAP. II

Dispoziţii privind decizia de impunere

ART. 95

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta stabileşte sau modifică baza de impozitare ca urmare a unei verificări documentare, a unei inspecţii fiscale ori a unei verificări a situaţiei fiscale personale, efectuate în condiţiile legii.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, şi în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impozitare potrivit art. 99.

(4) Declaraţia de impunere întocmită potrivit art. 102 alin. (2) este asimilată cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare, şi produce efectele juridice ale înştiinţării de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situaţia în care legea nu prevede obligaţia de calculare a impozitului, declaraţia de impunere este asimilată unei decizii referitoare la baza de impozitare.

(6) Decizia de impunere şi decizia referitoare la obligaţiile de plată accesorii constituie şi înştiinţări de plată, de la data comunicării

acestora, în condiţiile în care se stabilesc sume de plată.

ART. 96
Renunţarea la stabilirea creanţei fiscale
(1) Organul fiscal renunţă la stabilirea creanţei fiscale şi nu emite decizie de impunere ori de câte ori constată încetarea persoanei juridice sau decesul persoanei fizice şi nu există succesori.
(2) Organul fiscal central renunţă la stabilirea creanţei fiscale şi nu emite decizie de impunere în situaţia în care creanţa fiscală principală este mai mică de 20 de lei. În situaţia în care decizia are ca obiect mai multe tipuri de creanţe fiscale principale, plafonul se aplică totalului acestor creanţe.
(3) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autorităţile deliberative pot stabili plafonul creanţelor fiscale la care pot renunţa, care nu poate depăşi limita maximă prevăzută la alin. (2).

ART. 97
Forma şi conţinutul deciziei de impunere
Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, şi tipul creanţei fiscale, baza de impozitare, precum şi cuantumul acesteia, pentru fiecare perioadă impozabilă.

ART. 98
Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere
Sunt asimilate deciziilor de impunere şi următoarele acte administrative fiscale:
a) deciziile privind soluţionarea cererilor de rambursare de taxă pe valoarea adăugată şi deciziile privind soluţionarea cererilor de restituiri de creanţe fiscale;
b) deciziile referitoare la bazele de impozitare;
c) deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii;
d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare, inclusiv deciziile de încetare a procedurii de verificare a situaţiei fiscale personale.
(la 24-12-2020 Litera d) din Articolul 98 , Capitolul II , Titlul V a fost modificată de Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 99
Deciziile referitoare la bazele de impozitare
(1) Bazele de impozitare se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de impozitare, în următoarele situaţii:
a) când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia cuprinde şi repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoană care a participat la realizarea venitului;
b) când sursa venitului impozabil se află pe raza altui organ fiscal decât cel competent teritorial. În acest caz, competenţa de a stabili baza de impozitare o deţine organul fiscal pe raza căruia se află sursa venitului.

(2) Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-şi numească un împuternicit comun în relaţia cu organul fiscal.

ART. 100
Decizii privind stabilirea unor creanţe bugetare
(1) Creanţele bugetare reprezentând prejudicii/plăţi nelegale din fonduri publice ce trebuie recuperate potrivit legii se stabilesc prin decizie, de către autorităţile competente, în măsura în care legea specială nu prevede altfel.
(2) Decizia prevăzută la alin. (1) este titlu de creanţă bugetară potrivit art. 1 pct. 38 şi poate fi contestată potrivit prezentului cod. Contestaţia se soluţionează de către autoritatea emitentă. Dispoziţiile titlului VIII sunt aplicabile în mod corespunzător.

CAP. III
Dispoziţii privind declaraţia fiscală
ART. 101
Obligaţia depunerii declaraţiei fiscale
(1) Declaraţia fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal sau altor legi speciale, la termenele stabilite de acestea.
(2) În cazul în care legea nu prevede termenul de depunere a declaraţiei fiscale, acest termen se stabileşte astfel:
a) prin ordin al ministrului finanţelor publice, în cazul declaraţiilor fiscale ce se depun la organul fiscal central;
b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul declaraţiilor fiscale ce se depun la organul fiscal local.
(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (2) al art. 101 a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(3) Obligaţia de a depune declaraţia fiscală se menţine şi în cazurile în care:
a) a fost efectuată plata obligaţiei fiscale;
b) obligaţia fiscală respectivă este scutită la plată, conform reglementărilor legale;
c) pentru obligaţia fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligaţia declarativă, conform legii;
d) veniturile sunt obţinute în România de contribuabili nerezidenţi şi care potrivit convenţiilor de evitare a dublei impuneri nu sunt impozabile în România.

(4) În cazul obligaţiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal central poate aproba, la cererea contribuabilului/ plătitorului, alte termene sau condiţii de depunere a declaraţiilor fiscale, în funcţie de necesităţile administrării obligaţiilor fiscale. Asupra termenelor şi condiţiilor decide organul fiscal central potrivit competenţelor aprobate prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 03-02-2022 Alineatul (4) din Articolul 101 , Capitolul III , Titlul V a fost modificat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(4^1) Entităţile înregistrate în registrul comerţului, pentru care există înscrise menţiuni privind inactivitatea temporară, nu au obligaţia depunerii declaraţiilor fiscale pentru perioada în care se află în inactivitate temporară, începând cu data de 1 a lunii următoare înscrierii menţiunii privind inactivitatea temporară în registrul comerţului.

(la 03-02-2022 Articolul 101 din Capitolul III , Titlul V a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(4^2) Celelalte entităţi, altele decât cele prevăzute la alin. (4^1), nu au obligaţia depunerii declaraţiilor fiscale, pentru perioada pentru care au solicitat suspendarea activităţii la organismele care le-au autorizat, începând cu data de 1 a lunii următoare înscrierii menţiunii privind suspendarea activităţii în registrul contribuabililor.

(la 03-02-2022 Articolul 101 din Capitolul III , Titlul V a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(4^3) Aplicarea prevederilor alin. (4^1) şi (4^2) încetează la data reluării activităţii sau la împlinirea unui termen de 3 ani de la data înregistrării în registrul comerţului a menţiunii privind inactivitatea temporară sau a menţiunii privind suspendarea activităţii în registrul contribuabililor.

(la 03-02-2022 Articolul 101 din Capitolul III , Titlul V a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(4^4) Obligaţiile de declarare, aferente activităţii desfăşurate anterior înregistrării inactivităţii temporare/suspendării, se menţin.

(la 03-02-2022 Articolul 101 din Capitolul III , Titlul V a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(5) Contribuabilul/Plătitorul care are sedii secundare înregistrate fiscal ca plătitoare de salarii şi venituri asimilate salariilor are obligaţia de a declara, în numele sediilor secundare, impozitul pe venitul din salarii datorat de acestea, potrivit legii.

(6) În cazul contribuabililor nerezidenţi care desfăşoară activităţi pe teritoriul României prin mai multe sedii permanente, obligaţia de declarare prevăzută la alin. (5) se îndeplineşte prin sediul permanent desemnat potrivit prevederilor din Codul fiscal.

ART. 102

Forma şi conţinutul declaraţiei fiscale

(1) Declaraţia fiscală se întocmeşte prin completarea unui formular pus la dispoziţie gratuit de organul fiscal.

(2) În declaraţia de impunere contribuabilul/plătitorul trebuie să calculeze cuantumul obligaţiei fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul/Plătitorul are obligaţia de a completa declaraţia fiscală înscriind corect, complet şi cu bună-credinţă informaţiile prevăzute de formular, corespunzătoare situaţiei sale fiscale. Declaraţia fiscală se semnează de către contribuabil/plătitor sau, după caz, reprezentantul legal ori împuternicitul acestuia.

(4) Obligaţia de semnare a declaraţiei fiscale se consideră a fi îndeplinită şi în următoarele situaţii:

a) în cazul transmiterii declaraţiei fiscale prin sistemul electronic de plăţi;

b) în cazul transmiterii declaraţiei fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanţă în condiţiile art. 103 alin. (1).

(5) Declaraţia fiscală trebuie însoţită de documentaţia cerută de prevederile legale.

(6) În cazul creanţelor fiscale administrate de către organul fiscal central, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se pot stabili tipurile de creanţe fiscale pentru care organul fiscal poate transmite contribuabilului/plătitorului formularele de declarare a creanţelor fiscale, instrucţiunile de completare a acestora, alte informaţii utile, precum şi plicurile preadresate. În acest caz, contravaloarea corespondenţei se suportă de către organul fiscal central.

ART. 103

Depunerea declaraţiei fiscale

(1) Declaraţia fiscală se depune la registratura organului fiscal competent sau se comunică prin poştă, cu confirmare de primire, ori prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanţă. În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura privind transmiterea declaraţiei fiscale prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanţă, precum şi declaraţiile fiscale care se transmit obligatoriu prin asemenea mijloace sau sisteme se stabileşte prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 06-12-2016 Alineatul (1) din Articolul 103 , Capitolul III , Titlul V a fost modificat de Punctul 4, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(1^1) Organul fiscal local în colaborare cu organul fiscal central acordă asistenţă în vederea completării şi/sau depunerii declaraţiei unice privind impunerea veniturilor persoanelor fizice pentru contribuabilii care au domiciliul fiscal în localitatea în care îşi are sediul organul fiscal local şi nu există o unitate teritorială a A.N.A.F. Declaraţia astfel completată se transmite organului fiscal central competent în administrarea contribuabilului, prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, fie de contribuabil, fie de organul fiscal local.

(la 23-03-2018 Articolul 103 din Capitolul III , Titlul V a fost

completat de Articolul III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 18 din 15 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 260 din 23 martie 2018)

(1^2) Procedura de acordare a asistenţei realizată de organul fiscal local în colaborare cu organul fiscal central şi de transmitere a declaraţiei unice potrivit alin. (1^1) se aprobă prin ordin comun al ministrului finanţelor publice şi al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice.

(la 23-03-2018 Articolul 103 din Capitolul III , Titlul V a fost completat de Articolul III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 18 din 15 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 260 din 23 martie 2018)

(2) Declaraţia fiscală poate fi redactată de organul fiscal sub formă de proces-verbal, dacă din motive independente de voinţa contribuabilului/plătitorului acesta este în imposibilitatea de a scrie.

(3) Data depunerii declaraţiei fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la poştă, după caz. În situaţia în care declaraţia fiscală se depune prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, data depunerii declaraţiei este data înregistrării acesteia pe pagina de internet a organului fiscal, astfel cum rezultă din mesajul electronic de confirmare transmis ca urmare a primirii declaraţiei.

(4) Data depunerii declaraţiei fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanţă este data înregistrării acesteia pe portal, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacţionare a informaţiilor, cu condiţia validării conţinutului declaraţiei. În cazul în care declaraţia nu este validată, data depunerii declaraţiei este data validării astfel cum rezultă din mesajul electronic.

(5) Prin excepţie de la prevederile alin. (4), în situaţia în care declaraţia fiscală a fost depusă până la termenul legal, iar din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacţionare a informaţiilor rezultă că aceasta nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea declaraţiei, data depunerii declaraţiei este data din mesajul transmis iniţial în cazul în care contribuabilul/plătitorul depune o declaraţie validă până în ultima zi a lunii în care se împlineşte termenul legal de depunere.

(6) În cazul creanţelor administrate de organul fiscal central sau de organul fiscal local, declaraţia fiscală depusă şi înregistrată la un organ fiscal necompetent este considerată a fi depusă la data înregistrării acesteia la organul fiscal necompetent. În acest caz, organul fiscal necompetent transmite declaraţia fiscală la organul fiscal competent în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării declaraţiei. În cazul în care la momentul depunerii declaraţiei fiscale la registratura organului fiscal acesta sesizează că declaraţia fiscală nu îi este adresată nu o înregistrează şi îi recomandă contribuabilului depunerea la organul fiscal competent.

(la 03-09-2017 Articolul 103 din Capitolul III , Titlul V a fost completat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 104

Certificarea declaraţiei fiscale depuse la organul fiscal central

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate opta pentru certificarea declaraţiei fiscale, inclusiv a declaraţiei fiscale rectificative, anterior depunerii acestora la organul fiscal central, de către un consultant fiscal care a dobândit această calitate potrivit reglementărilor legale cu privire la organizarea şi exercitarea activităţii de consultanţă fiscală şi care este înscris ca membru activ în Registrul consultanţilor fiscali şi al societăţilor de consultanţă fiscală.

(2) Certificarea declaraţiei fiscale se realizează cu/fără rezerve, potrivit normelor de certificare aprobate, în condiţiile legii, de Camera Consultanţilor Fiscali, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice. Documentele care se încheie ca urmare a certificării trebuie să cuprindă obligatoriu explicaţii cu privire la cuantumul şi natura creanţei fiscale declarate, precum şi, după caz, cauzele care au generat rectificarea, iar în cazul unei certificări cu rezerve, motivaţia acesteia.

(3) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se aprobă procedura de depunere la organul fiscal a documentului de certificare întocmit de consultantul fiscal potrivit normelor prevăzute la alin. (2), precum şi procedura privind schimbul de informaţii între A.N.A.F. şi Camera Consultanţilor Fiscali.

(4) Certificarea declaraţiei fiscale de către un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanţilor fiscali şi al societăţilor de consultanţă fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal are ca efect lipsa certificării.

(5) Organul fiscal central notifică contribuabilul/plătitorul în cazul în care constată că a fost depusă o declaraţie fiscală certificată de un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanţilor fiscali şi al societăţilor de consultanţă fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal, potrivit legii. În cazul în care certificarea nu se depune în termen de 30 de zile de la notificare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

(6) Certificarea declaraţiei fiscale de către un consultant fiscal reprezintă un criteriu de evaluare în analiza de risc efectuată de organul fiscal central în scopul selectării contribuabililor/plătitorilor pentru inspecţia fiscală.

ART. 105

Corectarea declaraţiei fiscale

(1) Declaraţia de impunere poate fi corectată de către contribuabil/plătitor, pe perioada termenului de prescripţie a dreptului de a stabili creanţe fiscale.

(2) Declaraţia informativă poate fi corectată de către contribuabil/plătitor indiferent de perioada la care se referă.

(3) Declaraţiile prevăzute la alin. (1) şi (2) pot fi corectate prin depunerea unei declaraţii rectificative.

(4) În cazul taxei pe valoarea adăugată, corectarea erorilor din deconturile de taxă se realizează potrivit prevederilor Codului fiscal. Erorile materiale din decontul de taxă pe valoarea adăugată se corectează potrivit procedurii aprobate prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(5) Declaraţia de impunere nu poate fi depusă şi nu poate fi corectată după anularea rezervei verificării ulterioare.

(6) Prin excepţie de la prevederile alin. (5), declaraţia de impunere poate fi depusă sau corectată după anularea rezervei verificării ulterioare în următoarele situaţii:

a) în situaţia în care corecţia se datorează îndeplinirii sau neîndeplinirii unei condiţii prevăzute de lege care impune corectarea bazei de impozitare şi/sau a creanţei fiscale aferente;

b) în situaţia în care prin hotărâri judecătoreşti definitive sau stabilit în sarcina plătitorului obligaţii de plată reprezentând venituri sau diferenţe de venituri către beneficiarii acestora ori plata unor sume sau acceptarea unor cheltuieli care generează modificarea bazei de impozitare şi a obligaţiilor fiscale aferente unor perioade pentru care s-a anulat rezerva verificării ulterioare.

(la 03-09-2021 Litera b) din Alineatul (6) , Articolul 105 , Capitolul III , Titlul V a fost modificată de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(7) În situaţiile prevăzute la alin. (6), contribuabilul/plătitorul trebuie să menţioneze în declaraţia de impunere depusă sau rectificată temeiul legal pentru depunerea ori corectarea bazei de impozitare şi/sau a creanţei fiscale aferente.

(8) În situaţia în care în timpul inspecţiei fiscale contribuabilul/plătitorul depune sau corectează declaraţia de impunere aferentă perioadelor şi creanţelor fiscale ce fac obiectul inspecţiei fiscale, aceasta nu va fi luată în considerare de organul fiscal.

CAP. IV
Stabilirea bazei de impozitare prin estimare

ART. 106
Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare

(1) Organul fiscal stabileşte baza de impozitare şi creanţa fiscală aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impozitare, folosind orice probă şi mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situaţia fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impozitare se efectuează în situaţii cum ar fi:

a) în situaţia prevăzută la art. 107 alin. (1) - (4);

b) în situaţia în care organul fiscal nu poate determina situaţia fiscală corectă şi constată că evidenţele contabile sau fiscale ori declaraţiile fiscale sau documentele şi informaţiile prezentate în cursul controlului fiscal sunt incorecte, incomplete, precum şi în situaţia în care acestea nu există ori nu sunt puse la dispoziţia organelor fiscale.

(3) În situaţiile în care, potrivit legii, organul fiscal este îndreptăţit să stabilească prin estimare bazele de impozitare, acesta identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situaţiei de fapt fiscale. Organul fiscal are obligaţia menţionării în actul de impunere a motivelor de fapt şi a temeiului de drept care au determinat folosirea estimării, precum şi a criteriilor de estimare.

(4) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central şi în scopul stabilirii prin estimare a bazei de impozitare, organul fiscal poate folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impozitare, aprobate prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(5) Cuantumul creanţelor fiscale rezultate din aplicarea prevederilor prezentului articol sunt stabilite sub rezerva verificării ulterioare, cu excepţia celor stabilite în cadrul unei inspecţii fiscale.

ART. 107

Stabilirea din oficiu a creanţelor fiscale ca urmare a nedepunerii declaraţiei de impunere

(1) Nedepunerea declaraţiei de impunere dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a creanţelor fiscale prin decizie de impunere. Stabilirea din oficiu nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înştiinţarea contribuabilului/plătitorului privind depăşirea termenului legal de depunere a declaraţiei de impunere. Aceste prevederi nu sunt aplicabile după începerea inspecţiei fiscale pentru obligaţiile fiscale nedeclarate.

(2) În înştiinţarea prevăzută la alin. (1) organul fiscal informează contribuabilul/plătitorul cu privire la consecinţele nedepunerii declaraţiei de impunere.

(3) Stabilirea din oficiu a creanţei fiscale se face prin estimarea bazei de impozitare, potrivit art. 106. Organul fiscal procedează la estimarea creanţei fiscale ori de câte ori informaţiile deţinute de organul fiscal nu permit estimarea bazei de impozitare.

(4) Pentru creanţele fiscale administrate de organul fiscal central, înştiinţarea pentru nedepunerea declaraţiilor şi stabilirea din oficiu a creanţelor fiscale nu se face în cazul contribuabilului/plătitorului inactiv, atât timp cât se găseşte în această situaţie.

(5) Contribuabilul/Plătitorul poate depune declaraţia de impunere pentru creanţele fiscale ce au format obiectul deciziei de impunere emisă potrivit alin. (1), în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei, sub sancţiunea decăderii, chiar dacă acest termen se împlineşte după împlinirea termenului de prescripţie a dreptului organului fiscal de a stabili creanţe fiscale. Decizia de impunere se anulează de organul fiscal la data depunerii declaraţiei de impunere.

(6) În cazul în care se depune declaraţia de impunere potrivit alin. (5), după împlinirea termenului de prescripţie prevăzut la art. 110, de la data depunerii declaraţiei începe să curgă un nou termen de prescripţie.
(la 01-01-2016 Alin. (6) al art. 107 a fost modificat de pct. 3 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

CAP. V

Despre evidenţele fiscale şi contabile

ART. 108

Obligaţia de a conduce evidenţa fiscală

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale şi a obligaţiilor fiscale datorate, contribuabilul/plătitorul are obligaţia să conducă evidenţe fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) În vederea documentării respectării principiului valorii de piaţă

contribuabilul/plătitorul care desfăşoară tranzacţii cu persoane afiliate are obligaţia să întocmească dosarul preţurilor de transfer. La solicitarea organului fiscal central competent contribuabilul/plătitorul are obligaţia de a prezenta dosarul preţurilor de transfer. Cuantumul tranzacţiilor pentru care contribuabilul/plătitorul are obligaţia întocmirii dosarului preţurilor de transfer, termenele pentru întocmirea acestuia, conţinutul dosarului preţurilor de transfer, precum şi condiţiile în care se solicită acesta se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(3) Sunt evidenţe fiscale registrele, situaţiile, precum şi orice alte înscrisuri care, potrivit legislaţiei fiscale, trebuie întocmite în mod obligatoriu în scopul stabilirii stării de fapt fiscale şi a creanţelor fiscale, cum ar fi: jurnalul pentru vânzări, jurnalul pentru cumpărări, registrul de evidenţă fiscală.

ART. 109

Reguli pentru conducerea evidenţelor contabile şi fiscale

(1) Evidenţele contabile şi fiscale se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia, inclusiv pe suport electronic, sau pot fi încredinţate spre păstrare unei societăţi autorizate, potrivit legii, să presteze servicii de arhivare.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), evidenţele contabile şi fiscale ale exerciţiului financiar în curs se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia sau, în perioada 1-25 a lunii următoare perioadei fiscale de raportare, la sediul persoanei fizice ori juridice autorizate pentru prelucrarea lor în vederea întocmirii declaraţiilor fiscale.

(3) Dispoziţiile legale privind păstrarea, arhivarea şi limba folosită pentru evidenţele contabile sunt aplicabile şi pentru evidenţele fiscale.

(4) În cazul în care evidenţele contabile şi fiscale sunt ţinute cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format electronic contribuabilul/plătitorul este obligat să păstreze şi să prezinte aplicaţiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(5) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să evidenţieze veniturile realizate şi cheltuielile efectuate din activităţile desfăşurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror altor documente prevăzute de lege.

(6) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să utilizeze pentru activitatea desfăşurată documente primare şi de evidenţă contabilă stabilite prin lege şi să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operaţiunilor înregistrate.

(7) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidenţe relevante pentru impozitare ţinute de contribuabil/plătitor.

CAP. VI

Prescripţia dreptului de a stabili creanţe fiscale

ART. 110

Obiectul, termenul şi momentul de la care începe să curgă termenul de prescripţie a dreptului de stabilire a creanţelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanţe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepţia cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripţie a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligaţia fiscală, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili creanţe fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârşirii faptei ce constituie infracţiune sancţionată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

ART. 111

Întreruperea şi suspendarea termenului de prescripţie a dreptului de a stabili creanţe fiscale

(1) Termenele de prescripţie prevăzute la art. 110 se întrerup:

a) în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripţie a dreptului la acţiune;

b) la data depunerii de către contribuabil/plătitor a declaraţiei de impunere după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;

c) la data la care contribuabilul/plătitorul corectează declaraţia de impunere sau efectuează un alt act voluntar de recunoaştere a creanţei fiscale datorate.

(2) Termenele de prescripţie prevăzute la art. 110 se suspendă:

a) în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripţie a dreptului la acţiune;

b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecţiei fiscale/verificării situaţiei fiscale personale şi data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecţiei fiscale/verificării situaţiei fiscale personale, în condiţiile respectării duratei legale de efectuare a acestora;

c) pe timpul cât contribuabilul/plătitorul se sustrage de la efectuarea inspecţiei fiscale/verificării situaţiei fiscale personale;

d) pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/plătitor inactiv şi data reactivării acestuia.

e) pe perioada cuprinsă între data comunicării către organele de urmărire penală a procesului-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală sau a procesului-verbal întocmit ca urmare a solicitării organelor de urmărire penală adresată organelor fiscale de a efectua constatări cu privire la faptele care constituie încălcări ale dispoziţiilor şi obligaţiilor a căror respectare o controlează şi data rămânerii definitive a soluţiei de rezolvare a cauzei penale.

(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 111 , Capitolul VI , Titlul V a fost completat de Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

f) pe perioada cuprinsă între data decesului persoanei fizice la care era în curs de desfăşurare o acţiune de inspecţie fiscală/verificare a situaţiei fiscale personale şi data luării la cunoştinţă de către organul de inspecţie/verificare că există sau nu succesori, după caz.

(la 03-09-2022 Alineatul (2) din Articolul 111 , Capitolul VI , Titlul V a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 112

Efectul împlinirii termenului de prescripţie a dreptului de a stabili creanţe fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripţie a dreptului de stabilire a creanţei fiscale, procedează la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanţă fiscală.

TITLUL VI

Controlul fiscal

CAP. I

Inspecţia fiscală

ART. 113

Obiectul inspecţiei fiscale

(1) Inspecţia fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalităţii şi conformităţii declaraţiilor fiscale, corectitudinii şi exactităţii îndeplinirii obligaţiilor în legătură cu stabilirea obligaţiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectării prevederilor legislaţiei fiscale şi contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare şi a situaţiilor de fapt aferente, stabilirea diferenţelor de obligaţii fiscale principale.

(2) În scopul efectuării inspecţiei fiscale, organul de inspecţie fiscală procedează la:

a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului;

b) verificarea concordanţei dintre datele din declaraţiile fiscale cu cele din evidenţa contabilă şi fiscală a contribuabilului/plătitorului, inclusiv din fişierul standard de control fiscal;

(la 01-01-2022 Litera b) din Alineatul (2) , Articolul 113 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificată de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

c) analiza şi evaluarea informaţiilor fiscale, în vederea confruntării declaraţiilor fiscale cu informaţiile proprii sau din alte surse şi, după caz, a descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legislaţiei fiscale;

d) verificarea, constatarea şi investigarea fiscală a actelor şi faptelor rezultând din activitatea contribuabilului/plătitorului supus inspecţiei sau altor persoane privind legalitatea şi conformitatea declaraţiilor fiscale, corectitudinea şi exactitatea îndeplinirii obligaţiilor prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă;

e) solicitarea de informaţii de la terţi;

f) verificarea locurilor unde se realizează activităţi generatoare de venituri impozabile ori unde se află bunurile impozabile;

g) solicitarea de explicaţii scrise de la reprezentantul legal al contribuabilului/plătitorului sau împuternicitul acestuia ori de la

persoanele prevăzute la art. 124 alin. (1), după caz, ori de câte ori acestea sunt necesare în timpul inspecţiei fiscale, pentru clarificarea şi definitivarea constatărilor;

h) informarea reprezentantului legal al contribuabilului/plătitorului sau a împuternicitului acestuia, după caz, cu privire la constatările inspecţiei fiscale, precum şi discutarea acestora;

i) stabilirea bazei de impozitare, a diferenţelor datorate în plus sau în minus, după caz, faţă de obligaţia fiscală principală declarată de către contribuabil/plătitor şi/sau stabilită, după caz, de organul fiscal;

(la 29-12-2022 Litera i) din Alineatul (2) , Articolul 113 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificată de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

j) sancţionarea potrivit legii a faptelor reprezentând încălcări ale legislaţiei fiscale şi contabile constatate şi dispunerea de măsuri pentru prevenirea şi combaterea abaterilor de la prevederile legislaţiei fiscale şi contabile;

k) dispunerea măsurilor asigurătorii în condiţiile legii;

l) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

(3) Nu intră în atribuţiile inspecţiei fiscale efectuarea de constatări tehnico-ştiinţifice sau orice alte verificări solicitate de organele de urmărire penală în vederea lămuririi unor fapte ori împrejurări ale cauzelor aflate în lucru la aceste instituţii.

ART. 114

Persoanele supuse inspecţiei fiscale

Inspecţia fiscală se exercită asupra oricăror persoane şi entităţi, indiferent de forma lor de organizare, care au obligaţii de stabilire, reţinere sau plată a obligaţiilor fiscale prevăzute de lege.

ART. 115

Formele şi întinderea inspecţiei fiscale

(1) Formele de inspecţie fiscală sunt:

a) inspecţia fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a tuturor obligaţiilor fiscale şi a altor obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă ce revin unui contribuabil/plătitor, pentru o perioadă de timp determinată;

b) inspecţia fiscală parţială, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a uneia sau mai multor obligaţii fiscale, precum şi a altor obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă, ce revin unui contribuabil/plătitor pentru o perioadă de timp determinată.

(2) Organul de inspecţie fiscală decide asupra efectuării unei inspecţii fiscale generale sau parţiale, pe baza analizei de risc.

(3) Inspecţia fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legislaţiei fiscale/contabile.

ART. 116
Metode de control
(1) Pentru efectuarea inspecţiei fiscale se pot folosi următoarele metode:

a) inspecţia prin sondaj care constă în activitatea de verificare selectivă a perioadelor impozabile, documentelor şi operaţiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidenţiere şi de plată a obligaţiilor fiscale;
b) inspecţia exhaustivă care constă în activitatea de verificare a tuturor perioadelor impozabile, precum şi a documentelor şi operaţiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidenţiere şi de plată a obligaţiilor fiscale;
c) inspecţia electronică, care constă în activitatea de verificare a contabilităţii şi a surselor acesteia, prelucrate în mediu electronic, utilizând metode de analiză, evaluare şi testare asistate de instrumente informatice specializate.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 116 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Selectarea documentelor şi a operaţiunilor semnificative se apreciază de inspector.
(3) În cazul efectuării inspecţiei fiscale de către organul fiscal central, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se pot aproba metode şi proceduri de sondaj.

ART. 117
Perioada supusă inspecţiei fiscale
(1) Inspecţia fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripţie a dreptului de a stabili creanţe fiscale.
(2) Selectarea perioadelor care vor fi supuse inspecţiei fiscale se efectuează de organul fiscal în funcţie de riscul fiscal identificat. Inspecţia fiscală se poate extinde, cu respectarea alin. (1) şi asupra celorlalte perioade fiscale neverificate.
(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 117 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 21, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 118
Reguli privind inspecţia fiscală
(1) Activitatea de inspecţie fiscală se organizează şi se desfăşoară în baza unor programe anuale, trimestriale şi lunare. Condiţiile pentru întocmirea programelor se aprobă astfel:
a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul inspecţiei fiscale efectuate de organul fiscal central;
b) prin acte ale autorităţilor administraţiei publice locale emise în condiţiile legii, în cazul inspecţiei fiscale efectuate de organul fiscal local.

———————

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 12, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, la articolul 118, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1^1), cu următorul cuprins:

(1^1) Activitatea de inspecţie fiscală efectuată de organul fiscal central se organizează în baza programelor întocmite la nivel central.

———————

(2) Inspecţia fiscală se exercită pe baza principiilor independenţei, unicităţii, autonomiei, ierarhizării, teritorialităţii şi descentralizării.

———————

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 13, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, la articolul 118, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

(2) Inspecţia fiscală se exercită, în cazul organului fiscal local, pe baza principiilor independenţei, unicităţii, autonomiei, ierarhizării, teritorialităţii şi descentralizării, iar în cazul organului fiscal central se exercită pe baza principiilor independenţei, unicităţii, autonomiei ierarhizării şi deconcentrării.

———————

———————

Conform alineatului (3) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, ordinele preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzute la art. I pct. 13, 18 şi 33, precum şi ordinul preşedintelui Autorităţii Vamale Române prevăzut la art. I pct. 41 se emit în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

———————

(3) Inspecţia fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare tip de creanţă fiscală şi pentru fiecare perioadă supusă impozitării.

(4) La începerea inspecţiei fiscale, organul de inspecţie fiscală trebuie să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimaţia de inspecţie şi ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului de inspecţie fiscală. Legitimaţia de inspecţie şi ordinul de serviciu pot fi prezentate şi prin utilizarea mijloacelor video de comunicare la distanţă. În cazul organului fiscal central, prezentarea legitimaţiei de inspecţie şi a ordinului de serviciu se realizează conform procedurii aprobate prin ordin al preşedintelui ANAF. Începerea inspecţiei fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control ori de câte ori există obligaţia ţinerii acestuia.

(la 16-12-2023 Alineatul (4), Articolul 118, Capitolul I, Titlul VI a fost

modificat de Punctul 1., ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 388 din 12 decembrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1123 din 13 decembrie 2023)

(5) Inspecţia fiscală are în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt şi raporturile juridice care sunt relevante pentru impozitare sau verificarea modului de respectare a altor obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă.

(6) Inspecţia fiscală se efectuează în aşa fel încât să afecteze cât mai puţin activitatea curentă a contribuabilului/plătitorului şi să utilizeze eficient timpul stabilit pentru efectuarea inspecţiei fiscale.

(7) La finalizarea inspecţiei fiscale, contribuabilul/plătitorul este obligat să dea o declaraţie scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziţie toate documentele şi informaţiile solicitate pentru inspecţia fiscală. În declaraţie se menţionează şi faptul că au fost restituite toate documentele solicitate şi puse la dispoziţie de contribuabil/plătitor.

(8) Contribuabilul/Plătitorul are obligaţia să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspecţiei fiscale, în termenele şi condiţiile stabilite de organul de inspecţie fiscală.

ART. 119

Competenţa de efectuare a inspecţiei fiscale

(1) Inspecţia fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit şi neîngrădit de organul fiscal competent potrivit cap. I şi II ale titlului III. Organele fiscale care sunt competente să efectueze inspecţia fiscală sunt denumite în sensul prezentului capitol organe de inspecţie fiscală.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), competenţa de efectuare a inspecţiei fiscale în cazul creanţelor administrate de organul fiscal central poate fi stabilită prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. şi în sarcina altor organe fiscale care nu au competenţă potrivit cap. I al titlului III.

(la 03-02-2022 Articolul 119 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 14, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, articolul 119 se modifică şi va avea următorul cuprins:

Articolul 119

Competenţa de efectuare a inspecţiei fiscale

(1) Inspecţia fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit şi neîngrădit de organul fiscal central competent potrivit art. 29 sau organul fiscal local competent potrivit art. 37 şi 38. Organele fiscale care sunt competente să efectueze inspecţia fiscală sunt denumite, în sensul prezentului capitol, organe de inspecţie fiscală.

(2) Prin excepţie de la prevederile art. 30, în cazul creanţelor

administrate de organul fiscal central, organele de inspecţie fiscală au competenţă de efectuare a inspecţiei fiscale pe întreg teritoriul ţării.

(3) Dispoziţiile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător şi în cazul verificării documentare efectuate de către structurile de inspecţie fiscală din cadrul organului fiscal central.

ART. 120

Reguli speciale privind competenţa de efectuare a inspecţiei fiscale de către organul fiscal central

(1) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se pot constitui, la nivelul aparatului central, structuri care au competenţă în efectuarea inspecţiei fiscale pe întreg teritoriul ţării.

(2) Competenţa de efectuare a inspecţiei fiscale de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central, în condiţiile stabilite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(3) În cazul delegării competenţei potrivit alin. (2), organul de inspecţie fiscală căruia i s-a delegat competenţa înştiinţează contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competenţă.

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 15, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, articolul 120 se va abroga.

ART. 121

Selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru inspecţie fiscală

(1) Selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuşi inspecţiei fiscale este efectuată de către organul de inspecţie fiscală competent, în funcţie de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabileşte pe baza analizei de risc.

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 16, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, la articolul 121, alineatul (1) se modifică şi va avea următorul cuprins:

(1) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local, selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuşi inspecţiei fiscale este efectuată de către organul de inspecţie fiscală competent, în funcţie de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabileşte pe baza analizei de risc. În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru efectuarea acţiunii de inspecţie fiscală se efectuează la nivelul

aparatului central al ANAF, în funcţie de nivelul riscului stabilit pe baza analizei de risc.
———————

———————
Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 17, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, la articolul 121, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1^1), cu următorul cuprins:

(1^1) Prin excepţie de la alin. (1), în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, contribuabilii/plătitorii pot fi selectaţi în mod aleatoriu pentru efectuarea unei acţiuni de inspecţie fiscală. Termenii şi condiţiile în care se realizează selectarea aleatorie se stabilesc prin ordin al preşedintelui ANAF. Într-un an calendaristic, procentul maximal de contribuabili/plătitori selectaţi în mod aleatoriu nu poate depăşi 10% din totalul contribuabililor/plătitorilor selectaţi pentru efectuarea inspecţiei fiscale în anul respectiv. Depăşirea procentului de 10% reprezintă abatere disciplinară, iar conducătorul structurii de inspecţie fiscală are obligaţia să ia măsuri de sancţionare a persoanelor vinovate.
———————

(2) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecţii cu privire la procedura de selectare folosită.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi în cazul solicitărilor primite de la alte instituţii ale statului, precum şi în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acţiuni de inspecţie fiscală.

ART. 121^1

Notificarea de conformare emisă de organul fiscal central în cazul inspecţiei fiscale

(1) Pentru contribuabilii/plătitorii prezumtivi a fi selectaţi pentru efectuarea inspecţiei fiscale, organul de inspecţie fiscală transmite acestora, în scris, o notificare de conformare cu privire la riscurile fiscale identificate în scopul reanalizării de către aceştia a situaţiei fiscale şi, după caz, de a depune sau de a corecta declaraţiile fiscale.

(2) Prin notificare se comunică contribuabilului/plătitorului că în termen de 30 de zile de la data comunicării notificării are posibilitatea să depună sau să corecteze declaraţiile fiscale. Până la expirarea acestui termen, organul de inspecţie fiscală nu întreprinde nicio acţiune în vederea selectării pentru efectuarea inspecţiei fiscale.

(3) Depunerea sau corectarea declaraţiilor fiscale de către contribuabil/plătitor nu împiedică selectarea pentru efectuarea inspecţiei fiscale, însă numai după împlinirea termenului prevăzut la alin. (2).

(4) După împlinirea termenului prevăzut la alin. (2) contribuabilii/plătitorii cu risc fiscal ridicat care nu au remediat riscurile fiscale pentru care au fost notificaţi sunt supuşi obligatoriu

unei inspecţii fiscale sau unei verificări documentare.
(5) Modelul notificării de conformare, periodicitatea emiterii notificărilor, precum şi procedura de notificare se aprobă prin ordin al preşedintelui ANAF.

(la 29-12-2022 Capitolul I din Titlul VI a fost completat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (3) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, ordinele preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzute la art. I pct. 13, 18 şi 33, precum şi ordinul preşedintelui Autorităţii Vamale Române prevăzut la art. I pct. 41 se emit în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

ART. 122
Avizul de inspecţie fiscală
(1) Înaintea desfăşurării inspecţiei fiscale, organul de inspecţie fiscală are obligaţia să înştiinţeze, în scris, contribuabilul/plătitorul în legătură cu acţiunea care urmează să se desfăşoare, prin transmiterea unui aviz de inspecţie fiscală.
(2) Avizul de inspecţie fiscală se comunică contribuabilului/plătitorului, înainte de începerea inspecţiei fiscale, astfel:
a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;
b) cu 15 zile pentru ceilalţi contribuabili/plătitori.

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunţa la beneficiul perioadei de comunicare a avizului de inspecţie fiscală prevăzut la alin. (2).
(4) Avizul de inspecţie fiscală se comunică la începerea inspecţiei fiscale în următoarele situaţii:
a) în cazul efectuării unei inspecţii fiscale la un contribuabil/plătitor aflat în procedura de insolvenţă;
b) în cazul în care, ca urmare a unui control inopinat, se impune începerea imediată a inspecţiei fiscale;
c) pentru extinderea inspecţiei fiscale la perioade sau creanţe fiscale, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecţie fiscală iniţial;
d) în cazul refacerii inspecţiei fiscale ca urmare a unei decizii de soluţionare a contestaţiei;
e) în cazul unor cereri ale contribuabilului/plătitorului pentru a căror soluţionare, ca urmare a analizei de risc, este necesară efectuarea inspecţiei fiscale.

(5) În cazul prevăzut la alin. (2), după primirea avizului de inspecţie fiscală, contribuabilul/plătitorul poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate, amânarea datei de începere a inspecţiei fiscale. Amânarea se aprobă sau se respinge prin decizie emisă de conducătorul activităţii de inspecţie fiscală care se comunică contribuabilului. În cazul în care cererea de amânare a fost admisă, în decizie se menţionează

şi data la care a fost reprogramată inspecţia fiscală.
(6) În cazul prevăzut la alin. (4), contribuabilul/plătitorul poate solicita suspendarea inspecţiei fiscale. Prevederile art. 127 sunt aplicabile în mod corespunzător.
(7) Avizul de inspecţie fiscală cuprinde:
a) temeiul juridic al inspecţiei fiscale;
b) data de începere a inspecţiei fiscale;
c) obligaţiile fiscale, alte obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă, precum şi perioadele ce urmează a fi supuse inspecţiei fiscale;
d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecţiei fiscale.
e) posibilitatea depunerii sau corectării declaraţiei de impunere aferentă perioadelor şi creanţelor fiscale ce vor face obiectul inspecţiei fiscale, până la data începerii inspecţiei fiscale.

(la 29-12-2022 Alineatul (7) din Articolul 122 , Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 123
Începerea inspecţiei fiscale
(1) În situaţia în care data de începere a inspecţiei fiscale înscrisă în aviz este ulterioară împlinirii termenului prevăzut la art. 122 alin. (2), inspecţia fiscală nu poate începe înainte de data înscrisă în aviz.
(2) Data începerii inspecţiei fiscale este data menţionată în registrul unic de control, dacă există obligaţia ţinerii acestuia. În cazul contribuabilului/plătitorului care nu ţine sau nu prezintă organului de inspecţie fiscală registrul unic de control, această dată se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal de constatare se semnează de către organul de inspecţie fiscală şi de către contribuabil/plătitor şi se înregistrează la registratura contribuabilului/plătitorului ori de câte ori există o astfel de registratură.
(la 16-12-2023 Alineatul (2), Articolul 123, Capitolul I, Titlul VI a fost modificat de Punctul 2., ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 388 din 12 decembrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1123 din 13 decembrie 2023)

(3) În cazul în care inspecţia fiscală se desfăşoară în spaţiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului şi nu poate începe în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prevăzută în aviz, contribuabilul/plătitorul este înştiinţat, în scris, asupra noii date de începere a inspecţiei fiscale.
(la 29-12-2022 Alineatul (3) din Articolul 123 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(4) În cazul în care inspecţia fiscală se desfăşoară la sediul

organului de inspecţie fiscală, data începerii inspecţiei fiscale este data prevăzută în aviz. Dacă inspecţia fiscală nu poate începe la data prevăzută în aviz, cel târziu la data împlinirii acesteia, contribuabilul/plătitorul este înştiinţat, în scris, asupra noii date de începere a inspecţiei fiscale.

(la 29-12-2022 Articolul 123 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 21, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 124

Obligaţia de colaborare a contribuabilului/plătitorului

(1) La începerea inspecţiei fiscale, contribuabilul/plătitorul trebuie informat că poate numi persoane care să dea informaţii. Dacă informaţiile furnizate de contribuabil/plătitor sau de către persoana numită de acesta sunt insuficiente, atunci organul de inspecţie fiscală se poate adresa şi altor persoane pentru obţinerea de informaţii necesare realizării inspecţiei fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are obligaţia să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informaţii, să prezinte la locul de desfăşurare a inspecţiei fiscale toate documentele, precum şi orice alte date necesare clarificării situaţiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal. De comun acord cu organele de inspecţie fiscală, colaborarea contribuabilului/plătitorului la constatarea stărilor de fapt fiscale se poate realiza şi prin utilizarea mijloacelor electronice de comunicare la distanţă.

(la 03-09-2022 Alineatul (2) din Articolul 124 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(3) Pe toată durata exercitării inspecţiei fiscale contribuabilul/plătitorul are dreptul de a beneficia de asistenţă de specialitate sau juridică.

ART. 125

Locul şi timpul desfăşurării inspecţiei fiscale

(1) Inspecţia fiscală se desfăşoară, de regulă, la sediul organului de inspecţie fiscală.

(la 29-12-2022 Alineatul (1) din Articolul 125 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2) Din iniţiativa organului de inspecţie fiscală sau la solicitarea motivată a contribuabilului/plătitorului, inspecţia fiscală se poate desfăşura în spaţiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului. Cererea contribuabilului/plătitorului se soluţionează în termen de maximum 3 zile de la înregistrare. În cazul în care cererea nu este soluţionată în termenul de 3 zile, aceasta se consideră acceptată tacit. Schimbarea locului de desfăşurare a inspecţiei fiscale se poate realiza şi pe parcursul

inspecţiei fiscale. Contribuabilul/Plătitorul trebuie să pună la dispoziţie un spaţiu adecvat, precum şi logistica necesară desfăşurării inspecţiei fiscale. Dacă nu există sau nu poate fi pus la dispoziţie un spaţiu de lucru adecvat pentru derularea inspecţiei fiscale, atunci activitatea de inspecţie se desfăşoară la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul/plătitorul.
(la 29-12-2022 Alineatul (2) din Articolul 125 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(3) Indiferent de locul unde se desfăşoară inspecţia fiscală, organul de inspecţie fiscală are dreptul să inspecteze locurile în care se desfăşoară activitatea, sau unde se află bunurile impozabile, în prezenţa contribuabilului/plătitorului ori a unei persoane desemnate de acesta.

(4) În cazul în care inspecţia fiscală se desfăşoară în spaţiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului, aceasta se realizează, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului/plătitorului. Inspecţia fiscală se poate desfăşura şi în afara programului de lucru al contribuabilului/plătitorului, cu acordul scris al acestuia şi cu aprobarea conducătorului organului de inspecţie fiscală.
(la 29-12-2022 Alineatul (4) din Articolul 125 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(5) În cazul în care inspecţia fiscală se desfăşoară la sediul organului fiscal, aceasta se realizează în timpul programului de lucru al organului fiscal. Inspecţia fiscală se poate desfăşura şi în afara programului de lucru al organului fiscal, dacă nu este necesară prezenţa contribuabilului/plătitorului, cu aprobarea conducătorului organului de inspecţie fiscală.

(la 29-12-2022 Articolul 125 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 126
Durata efectuării inspecţiei fiscale

(1) Durata efectuării inspecţiei fiscale este stabilită de organul de inspecţie fiscală, în funcţie de obiectivele inspecţiei, şi nu poate fi mai mare de:

a) 180 de zile pentru contribuabilii mari, pentru contribuabilii/ plătitorii care au sedii secundare, indiferent de mărime, precum şi pentru contribuabilii nerezidenţi;
(la 03-09-2022 Litera a) din Alineatul (1) , Articolul 126 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificată de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

b) 90 de zile pentru contribuabilii mijlocii;
c) 45 de zile pentru ceilalţi contribuabili.

(2) În cazul în care inspecţia fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la alin. (1) în care nu se includ perioadele de suspendare legală a inspecţiei fiscale, inspecţia fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecţie fiscală şi decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecţie fiscală poate relua inspecţia, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat inspecţia fiscală iniţială, o singură dată pentru aceeaşi perioadă şi aceleaşi obligaţii fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 alin. (1).
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 126 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 24, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2^1) În cazul în care inspecţia fiscală a început şi intervine încetarea persoanei juridice sau decesului persoanei fizice ca subiecte de drept fiscal, inspecţia fiscală continuă cu succesorii persoanei respective, dacă aceştia există. În acest caz, creanţa fiscală se stabileşte pe numele succesorilor. În cazul în care nu există succesori inspecţia fiscală încetează.

(la 24-12-2020 Articolul 126 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 25, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2^2) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (2^1) se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 24-12-2020 Articolul 126 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 25, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) În cazul încetării inspecţiei fiscale potrivit alin. (2), prevederile art. 111 alin. (2) lit. b) nu sunt aplicabile.

ART. 127
Suspendarea inspecţiei fiscale
(1) Conducătorul inspecţiei fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecţii fiscale în oricare din următoarele situaţii şi numai dacă apariţia acestei situaţii împiedică finalizarea inspecţiei fiscale:
a) pentru desfăşurarea unuia sau mai multor controale încrucişate în legătură cu actele şi operaţiunile efectuate de contribuabilul/plătitorul supus inspecţiei fiscale;
b) pentru ducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse de organul de inspecţie fiscală, inclusiv în situaţia în care acestea privesc elaborarea şi prezentarea dosarului preţurilor de transfer;
c) pentru emiterea unei decizii a Comisiei fiscale centrale;
d) pentru efectuarea unei expertize, potrivit art. 63;
e) pentru efectuarea de cercetări specifice în vederea identificării

unor persoane sau stabilirii realităţii unor tranzacţii;
f) pentru solicitarea de informaţii sau documente de la autorităţi, instituţii ori terţi, inclusiv de la autorităţi fiscale din alte state, în legătură cu obiectul inspecţiei fiscale;
g) pentru finalizarea unor acţiuni de control fiscal efectuate în condiţiile legii la acelaşi contribuabil/plătitor care pot influenţa rezultatele inspecţiei fiscale;
h) pentru efectuarea verificărilor la ceilalţi membri ai grupului fiscal/grupului fiscal unic, definite potrivit Codului fiscal;
(la 24-12-2020 Litera h) din Alineatul (1) , Articolul 127 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificată de Punctul 26, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

i) atunci când, în scopul valorificării informaţiilor rezultate din alte acţiuni de inspecţie fiscală sau obţinute de la alte autorităţi ori de la terţi, se impune începerea de îndată a unei inspecţii fiscale la un alt contribuabil/plătitor;
i^1) în situaţia în care organul de inspecţie fiscală este sesizat sau i se aduce la cunoştinţă, în timpul inspecţiei fiscale că împotriva contribuabilului/plătitorului se află în desfăşurare o procedură judiciară în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecţiei fiscale sau în situaţia în care documentele financiar-contabile ale contribuabilului au fost ridicate de organul de urmărire penală, fără a putea fi puse la dispoziţia organului de inspecţie fiscală.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 127 , Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 27, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

j) în alte cazuri temeinic justificate.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), inspecţia fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării. Termenul de 6 luni nu operează în situaţia prevăzută la alin. (1) lit. i^1). În acest caz, inspecţia fiscală se reia după data finalizării procedurii judiciare sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, precum şi după data la care organul de inspecţie fiscală are acces la documentele financiar-contabile ale contribuabilului.
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 127 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 28, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) Conducătorul inspecţiei fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecţii fiscale la cererea justificată a contribuabilului/plătitorului. În acest caz, suspendarea nu poate fi mai mare de 3 luni.
(4) Conducătorul inspecţiei fiscale competent poate decide suspendarea

unei inspecţii fiscale în situaţia în care soluţionarea contestaţiei formulate împotriva unui act administrativ fiscal emis anterior sau a unei acţiuni în contencios-administrativ, pentru acelaşi contribuabil/plătitor, poate influenţa rezultatele inspecţiei fiscale în curs. În acest caz, inspecţia fiscală se reia după emiterea deciziei de soluţionare a contestaţiei sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti.

(5) Ori de câte ori conducătorul inspecţiei fiscale decide suspendarea inspecţiei, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului. Suspendarea începe de la data prevăzută în decizie. În cazul în care în decizie nu este prevăzută o astfel de dată suspendarea începe de la data comunicării deciziei de suspendare.

(la 24-12-2020 Alineatul (5) din Articolul 127 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 28, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(6) În termen de cel mult 10 zile de la încetarea motivului suspendării sau la împlinirea perioadei de suspendare prevăzută la alin. (2) sau (3), organul de inspecţie înştiinţează contribuabilul/plătitorul privind încetarea suspendării şi stabileşte data la care se reia inspecţia fiscală.

(la 24-12-2020 Alineatul (6) din Articolul 127 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 28, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(7) Perioadele în care inspecţia fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia.

(8) Prevederile art. 124 alin. (1) şi (2) nu sunt aplicabile pe perioada suspendării inspecţiei fiscale.

(la 24-12-2020 Articolul 127 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 29, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(9) Contribuabilul/plătitorul are dreptul de a fi informat cu privire la orice alt mijloc de probă obţinut de organul fiscal, ca urmare a acţiunilor ce au constituit cauze de suspendare conform alin. (1), şi care are legătură cu situaţia fiscală a contribuabilului/plătitorului, cu excepţia cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe, caz în care contribuabilul este informat în mod corespunzător despre obiectivele a căror protejare împiedică accesul acestuia la probe.

(la 24-12-2020 Articolul 127 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 29, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(10) Contribuabilul/plătitorul poate contesta decizia de suspendare, potrivit titlului VIII.

(la 24-12-2020 Articolul 127 din Capitolul I , Titlul VI a fost

completat de Punctul 30, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 128
Reverificarea

(1) Prin excepţie de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecţie fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligaţii fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă, la propunerea organului de inspecţie fiscală desemnat cu efectuarea inspecţiei sau la cererea contribuabilului, dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii cumulative:

a) după încheierea inspecţiei fiscale apar date suplimentare care erau necunoscute organului de inspecţie fiscală sau, după caz, contribuabilului, la data efectuării inspecţiei fiscale;
b) datele suplimentare influenţează rezultatele inspecţiei fiscale încheiate.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 128 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 31, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Prin date suplimentare se înţelege orice fapt sau mijloc de probă de care se ia cunoştinţă ulterior inspecţiei, de natură să modifice rezultatele inspecţiei anterioare.
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 128 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 31, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2^1) Contribuabilul poate solicita reverificarea în situaţiile în care nu poate corecta declaraţia de impunere potrivit art. 105 alin. (6).

(la 24-12-2020 Articolul 128 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 32, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) La începerea acţiunii de reverificare, organul de inspecţie fiscală este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condiţiile prezentului cod. Decizia se comunică în condiţiile prevăzute la art. 122 alin. (2)-(6). În acest caz nu se emite şi nu se comunică aviz de inspecţie fiscală.
(4) Decizia de reverificare conţine, pe lângă elementele prevăzute la art. 46 şi elementele prevăzute la art. 122 alin. (7) lit. b)-d).

ART. 129
Refacerea inspecţiei fiscale

(1) În situaţia în care, ca urmare a deciziei de soluţionare emise potrivit art. 279 se desfiinţează total sau parţial actul administrativ-fiscal atacat, emis în procedura de inspecţie fiscală,

organul de inspecţie fiscală reface inspecţia fiscală, cu respectarea dispoziţiilor art. 276 alin. (3).

(2) Refacerea inspecţiei fiscale trebuie să respecte strict perioadele fiscale, precum şi considerentele deciziei de soluţionare a contestaţiei care au condus la desfiinţare, astfel cum acestea sunt menţionate în decizie.

(3) Refacerea inspecţiei fiscale şi emiterea noului act administrativ-fiscal sunt posibile chiar dacă pentru perioadele şi obligaţiile fiscale vizate de refacere s-a anulat rezerva verificării ulterioare potrivit art. 94 alin. (3).

(4) Refacerea inspecţiei fiscale se realizează de către o altă echipă de inspecţie fiscală decât cea care a încheiat actul desfiinţat.

(5) Prin excepţie de la prevederile alin. (4), refacerea inspecţiei fiscale se realizează de către aceeaşi echipă de inspecţie care a încheiat actul desfiinţat dacă, din motive obiective, nu există posibilitatea refacerii inspecţiei fiscale de către o altă echipă de inspecţie.

(la 03-09-2021 Articolul 129 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 15, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 130

Dreptul contribuabilului/plătitorului de a fi informat

(1) Contribuabilul/Plătitorul trebuie informat pe parcursul desfăşurării inspecţiei fiscale despre aspectele constatate în cadrul acţiunii de inspecţie fiscală, iar la încheierea acesteia, despre constatările şi consecinţele lor fiscale.

(2) Organul de inspecţie fiscal comunică contribuabilului/plătitorului proiectul de raport de inspecţie fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere. În acest scop, odată cu comunicarea proiectului de raport, organul de inspecţie fiscală comunică şi data, ora şi locul la care va avea loc discuţia finală, însă nu mai devreme de 3 zile lucrătoare de la data comunicării proiectului de raport de inspecţie fiscală, respectiv 5 zile lucrătoare în cazul marilor contribuabili. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condiţiile prevăzute la art. 9 alin. (3) lit. b) nu se include în calculul duratei inspecţiei fiscale.

(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 130 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 33, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunţa la discuţia finală, notificând acest fapt organului de inspecţie fiscală.

(4) Data încheierii inspecţiei fiscale este data programată pentru discuţia finală cu contribuabilul/plătitorul sau data notificării de către contribuabil/plătitor că renunţă la acest drept.

(5) Contribuabilul/Plătitorul are dreptul să îşi prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările organului de inspecţie fiscală, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încheierii

inspecţiei fiscale. În cazul marilor contribuabili termenul de prezentare a punctului de vedere este de cel mult 7 zile lucrătoare. Termenul poate fi prelungit pentru motive justificate cu acordul conducătorului organului de inspecţie fiscală.

ART. 131
Rezultatul inspecţiei fiscale

(1) Rezultatul inspecţiei fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecţie fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecţie fiscală din punctul de vedere faptic şi legal şi consecinţele lor fiscale, cu excepţia cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârşirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecţiei fiscale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132. Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 131 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 34, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

*) Notă CTCE:
Reproducem mai jos prevederile pct. 3 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:
3. Prevederile art. 131 alin. (1) şi art. 145 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi pentru inspecţiile fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Raportul de inspecţie fiscală se întocmeşte la finalizarea inspecţiei fiscale şi cuprinde constatările în legătură cu toate perioadele şi toate obligaţiile fiscale înscrise în Avizul de inspecţie fiscală, precum şi în legătură cu alte obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală şi contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul şi-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecţie fiscală cuprinde şi opinia organului de inspecţie fiscală, motivată în drept şi în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 131 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 34, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) La raportul de inspecţie fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul, acte privind constatări efectuate la sediul contribuabilului/plătitorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de constatare la faţa locului şi alte asemenea acte.

(4) Pentru fiecare perioadă şi obligaţie fiscală ce au făcut obiectul constatărilor, raportul de inspecţie fiscală stă la baza emiterii:

(la 24-12-2020 Partea introductivă a alineatului (4) din Articolul 131 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificată de Punctul 34, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

a) deciziei de impunere, pentru diferenţe în plus sau în minus de obligaţii fiscale principale aferente diferenţelor de baze de impozitare;

b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferenţe ale bazelor de impozitare şi respectiv de obligaţii fiscale principale;

c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferenţe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferenţe de obligaţii fiscale principale.

(5) Deciziile prevăzute la alin. (4) se emit în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data încheierii inspecţiei fiscale.

(6) Deciziile prevăzute la alin. (4) se comunică contribuabilului/plătitorului în condiţiile art. 47.

ART. 132

Sesizarea organelor de urmărire penală

(1) Organul de inspecţie fiscală are obligaţia de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecţiei fiscale şi care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracţiuni, în condiţiile prevăzute de legea penală.

(2) În situaţiile prevăzute la alin. (1) organul de inspecţie fiscală are obligaţia de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecţie fiscală şi de către contribuabilul/plătitorul supus inspecţiei, cu sau fără explicaţii ori obiecţiuni din partea contribuabilului/plătitorului. În cazul în care cel supus inspecţiei fiscale refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecţie fiscală consemnează despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului.

(3) Procesul-verbal întocmit potrivit alin. (2) reprezintă act de sesizare şi stă la baza documentaţiei de sesizare a organelor de urmărire penală.

(4) După sesizarea organelor de urmărire penală, inspecţia fiscală încetează numai pentru obligaţiile şi perioadele fiscale care au făcut obiectul sesizării potrivit alin. (1).

(la 03-09-2022 Articolul 132 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(5) Dacă, după sesizarea organelor de urmărire penală, procurorul, prin ordonanţă, dispune clasarea ori renunţarea la urmărirea penală sau dacă, după trimiterea în judecată, instanţa lasă nesoluţionată acţiunea civilă, organul de inspecţie fiscală poate relua inspecţia. În acest caz, se transmite un nou aviz de inspecţie fiscală.

(la 03-09-2022 Articolul 132 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 133

Decizia de impunere provizorie

(1) Pe perioada desfăşurării inspecţiei fiscale, organul de inspecţie fiscală emite decizii de impunere provizorii pentru obligaţiile fiscale principale suplimentare aferente unei perioade şi unui tip de obligaţie verificată. În acest caz, prin excepţie de la prevederile art. 131, nu se întocmeşte raport de inspecţie fiscală. În acest scop, organul fiscal informează în cel mult 5 zile lucrătoare, contribuabilul/plătitorul cu privire la finalizarea unei perioade fiscale şi a unui tip de obligaţie fiscală verificată.

(1^1) În cazul în care contribuabilul/plătitorul nu a fost informat cu privire la finalizarea verificării unei perioade fiscale şi a unui tip de obligaţie fiscală potrivit alin. (1), acesta poate solicita emiterea deciziei de impunere provizorie după împlinirea a jumătate din durata legală de efectuare a inspecţiei fiscale, prevăzută la art. 126 alin. (1).

(la 29-12-2022 Articolul 133 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (2) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, prevederile art. I pct. 24-26 sunt aplicabile şi inspecţiilor fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(2) La cererea contribuabilului/plătitorului, decizia de impunere provizorie se emite şi se comunică în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data solicitării, în cazul marilor contribuabili, sau în termen de cel mult 5 zile lucrătoare pentru ceilalţi contribuabili/plătitori, în scopul stingerii obligaţiilor fiscale suplimentare.

(la 29-12-2022 Alineatul (2) din Articolul 133 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 25, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (2) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, prevederile art. I pct. 24-26 sunt aplicabile şi inspecţiilor fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(3) Obligaţiile fiscale stabilite prin decizii de impunere provizorii se includ în deciziile întocmite în condiţiile art. 131 şi se contestă împreună cu acestea. Sumele stabilite prin decizie de impunere provizorie se regularizează în decizia de impunere emisă potrivit art. 131.

(4) Decizia de impunere provizorie reprezintă titlu de creanţă care devine titlu executoriu la data la care se împlineşte termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).

(la 29-12-2022 Alineatul (4) din Articolul 133 , Capitolul I , Titlul VI a fost modificat de Punctul 25, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (2) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, prevederile art. I pct. 24-26 sunt aplicabile şi inspecţiilor fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(5) În situaţia în care decizia de impunere provizorie nu se emite şi nu se comunică în termenul prevăzut la alin. (2), contribuabilul/plătitorul nu datorează dobânzi şi penalităţi de nedeclarare începând din ziua următoare împlinirii termenului de emitere şi comunicare şi până la data la care decizia a fost comunicată contribuabilului/plătitorului.

(la 29-12-2022 Articolul 133 din Capitolul I , Titlul VI a fost completat de Punctul 26, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (2) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, prevederile art. I pct. 24-26 sunt aplicabile şi inspecţiilor fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

CAP. II
Controlul inopinat

ART. 134
Obiectul controlului inopinat

(1) Organul fiscal poate efectua un control fără înştiinţarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului, denumit în continuare control inopinat.

(2) Controlul inopinat constă în:

a) verificarea faptică şi documentară, în principal, ca urmare a unor informaţii cu privire la existenţa unor fapte de încălcare a legislaţiei fiscale;

b) verificarea documentelor şi operaţiunilor impozabile ale unui contribuabil/plătitor, în corelaţie cu cele deţinute de persoana sau entitatea supusă unui control fiscal, denumită control încrucişat;

c) verificarea unor elemente ale bazei de impozitare sau cu privire la situaţia fiscală faptică, precum şi constatarea, analizarea şi evaluarea unui risc fiscal specific.

(3) Durata efectuării controlului inopinat este stabilită de conducătorul organului de control, în funcţie de obiectivele controlului, şi nu poate fi mai mare de 30 de zile.

(4) Pentru aceleaşi operaţiuni şi obligaţiile fiscale aferente acestora nu se poate derula concomitent şi un control inopinat cu o inspecţie fiscală derulată la acelaşi contribuabil, cu excepţia situaţiei în care în alte proceduri sunt necesare constatări în legătură cu operaţiuni şi obligaţii fiscale supuse unei inspecţii fiscale în derulare, caz în care echipa de inspecţie fiscală este competentă să efectueze şi un control inopinat. În acest caz se încheie proces-verbal potrivit art. 135 alin. (3), iar durata controlului inopinat nu intră în calculul duratei inspecţiei fiscale.

(la 03-09-2017 Alineatul (4) din Articolul 134 , Capitolul II , Titlul VI a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 135

Reguli privind desfăşurarea controlului inopinat

(1) La începerea controlului inopinat, organul de control este obligat să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimaţia de control şi ordinul de serviciu.

(1^1) Controlul inopinat se efectuează de către organele de inspecţie fiscală şi organele fiscale competente să exercite verificarea situaţiei fiscale personale, potrivit art. 138 alin. (3).

(la 29-12-2022 Articolul 135 din Capitolul II , Titlul VI a fost completat de Punctul 27, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2) Efectuarea controlului inopinat trebuie consemnată în registrul unic de control, potrivit legii.

(3) La finalizarea controlului inopinat se încheie proces-verbal, care constituie mijloc de probă în sensul art. 55. Un exemplar al procesului-verbal se comunică contribuabilului/plătitorului.

(4) Contribuabilul/Plătitorul îşi poate exprima punctul de vedere faţă de constatările menţionate în procesul-verbal în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(5) Prevederile art. 113 alin. (2) lit. a), b), e), f), g), h), j), k) şi l), art. 118 alin. (8), art. 120, 124, 125 şi 132 sunt aplicabile în mod corespunzător şi în cazul controlului inopinat.

(la 24-12-2020 Alineatul (5) din Articolul 135 , Capitolul II , Titlul VI a fost modificat de Punctul 35, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

CAP. III

Controlul antifraudă

ART. 136

Competenţa, obiectul şi regulile de efectuare a controlului antifraudă

(1) Controlul antifraudă se efectuează de către funcţionarii publici din cadrul Direcţiei generale antifraudă fiscală pe întreg teritoriul ţării, în baza analizei de risc. Aceştia sunt denumiţi, în sensul prezentului capitol, organe de control antifraudă fiscală.

(2) Controlul antifraudă are ca obiect prevenirea şi combaterea fraudei şi evaziunii fiscale. Organele de control antifraudă fiscală exercită activităţi de control operativ, fără informarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului cu privire la efectuarea controlului.

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), organele de control antifraudă fiscală pot efectua controlul antifraudă fără existenţa unei analize de risc în următoarele cazuri:

a) atunci când, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, constată încălcări ale legislaţiei fiscale care impun o intervenţie imediată;

b) în mod excepţional, în vederea efectuării unor acţiuni de control cu caracter specific, în scopul prevenirii şi combaterii fraudei şi/sau evaziunii fiscale.

(4) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecţii cu privire la procedura de selectare folosită pentru efectuarea controlului antifraudă.

(la 29-12-2022 Articolul 136 din Capitolul III , Titlul VI a fost modificat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 137

Reguli privind controlul antifraudă

(1) În exercitarea atribuţiilor ce le revin, organele de control antifraudă fiscală au drepturile prevăzute la art. 6 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătăţirea şi reorganizarea activităţii Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare.

(2) La începerea controlului antifraudă, organele de control antifraudă fiscală sunt obligate să se legitimeze în condiţiile legii.

(3) Ori de câte ori controlul antifraudă se efectuează în spaţiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului, controlul se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.

(4) Pe durata controlului antifraudă, contribuabilul/plătitorul are următoarele drepturi:

a) de a solicita legitimarea organelor de control antifraudă fiscală care efectuează acţiunea de control antifraudă;

b) de a beneficia de asistenţă de specialitate;

c) de a fi informat pe parcursul desfăşurării controlului antifraudă asupra constatărilor efectuate;

d) ca activitatea sa să fie cât mai puţin afectată pe timpul desfăşurării controlului antifraudă;

e) de a primi dovada scrisă în cazul reţinerii unor documente ca urmare a activităţii de control antifraudă.

(5) Persoanele prevăzute la art. 66 şi 67 au dreptul de a refuza, după caz, furnizarea de informaţii, efectuarea de expertize şi prezentarea unor înscrisuri, în condiţiile legii.

(la 29-12-2022 Articolul 137 din Capitolul III , Titlul VI a fost modificat de Punctul 29, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 137^1
Rezultatele controlului antifraudă

(1) La finalizarea controlului antifraudă se încheie proces-verbal de control, în condiţiile legii. Un exemplar al procesului-verbal de control se comunică contribuabilului/plătitorului.

(la 29-12-2022 Alineatul (1) din Articolul 137^1 , Capitolul III , Titlul VI a fost modificat de Punctul 30, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2) Procesul-verbal/actul de control prevăzut la alin. (1) constituie mijloc de probă în sensul prevederilor art. 55, inclusiv în situaţia în care în conţinutul său sunt prezentate consecinţele fiscale ale neregulilor constatate.

(3) Contribuabilul/Plătitorul îşi poate exprima punctul de vedere faţă de constatările menţionate în procesul-verbal/actul de control în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(4) Punctul de vedere al contribuabilului/plătitorului exprimat potrivit alin. (3) se analizează la nivelul Direcţiei generale antifraudă fiscală.

(la 03-09-2022 Articolul 137^1 din Capitolul III , Titlul VI a fost completat de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(5) În măsura în care din analiza prevăzută la alin. (4) reiese că este necesară refacerea controlului şi/sau a procesului-verbal/actului de control, după caz, conducătorul structurii dispune măsurile necesare conform celor constatate.

(la 03-09-2022 Articolul 137^1 din Capitolul III , Titlul VI a fost completat de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(6) Punctul de vedere al contribuabilului/plătitorului, împreună cu analiza menţionată la alin. (4), va fi avut în vedere de către organele competente.

(la 03-09-2022 Articolul 137^1 din Capitolul III , Titlul VI a fost completat de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(la 24-12-2020 Capitolul III din Titlul VI a fost completat de Punctul 37, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

CAP. IV

Verificarea situaţiei fiscale personale de către organul fiscal central

ART. 138

Obiectul şi regulile privind verificarea persoanelor fizice

(1) Organul fiscal central are dreptul de a efectua o verificare fiscală a ansamblului situaţiei fiscale personale a persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit.

(2) Pentru verificarea situaţiei fiscale personale a persoanei fizice, se efectuează următoarele activităţi preliminare:

a) analiza de risc de către structura de la nivelul aparatului central al ANAF în vederea stabilirii riscului aferent persoanelor fizice de neconformare la declararea veniturilor impozabile. Riscul aferent unei persoane fizice de neconformare la declararea veniturilor impozabile reprezintă diferenţa semnificativă între veniturile estimate în cadrul analizei de risc şi veniturile declarate de persoana fizică şi/sau de plătitori pentru aceeaşi perioadă impozabilă. Diferenţa este semnificativă dacă între veniturile estimate în cadrul analizei de risc şi veniturile declarate de persoana fizică şi/sau de plătitori este o diferenţă mai mare de 10% din veniturile declarate, dar nu mai puţin de 50.000 lei;

b) notificarea, în scris, a persoanelor fizice identificate cu risc fiscal potrivit lit. a), înainte de selectarea pentru verificarea situaţiei fiscale personale, că au posibilitatea de a reanaliza situaţia fiscală personală, inclusiv de a depune sau de a corecta declaraţiile fiscale în termenul prevăzut la art. 140^1 alin. (2);

c) selectarea persoanelor fizice ce urmează a fi supuse verificării situaţiei fiscale personale efectuate la nivelul aparatului central al ANAF, în funcţie de nivelul riscului stabilit. Nivelul riscului se stabileşte pe baza analizei de risc.

(la 29-12-2022 Alineatul (2) din Articolul 138 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Începând cu data de 01-01-2026, conform dispoziţiilor punctului 32, articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022 coroborate cu prevederile literei a) a alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, la articolul 138, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2^1), cu următorul cuprins

(2^1) Prin excepţie de la alin. (2) lit. c), persoanele fizice pot fi selectate în mod aleatoriu pentru efectuarea unei verificări a situaţiei fiscale personale. Termenii şi condiţiile în care se realizează selectarea aleatorie se stabilesc prin ordin al preşedintelui ANAF. Într-un an

calendaristic, procentul maximal de persoane fizice selectate în mod aleatoriu nu poate depăşi 10% din totalul persoanelor fizice selectate pentru efectuarea verificării situaţiei fiscale personale în anul respectiv. Depăşirea procentului de 10% reprezintă abatere disciplinară, iar conducătorul structurii de verificare a situaţiei fiscale personale are obligaţia să ia măsuri de sancţionare a persoanelor vinovate.

---

(3) Competenţa de exercitare a verificării situaţiei fiscale personale şi a activităţilor preliminare acesteia se stabileşte prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.. Aparatul central al A.N.A.F. are competenţă în efectuarea verificării persoanelor fizice, potrivit prezentului capitol, pe întregul teritoriu al ţării.

(4) Prin situaţie fiscală personală se înţelege totalitatea drepturilor şi a obligaţiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie şi a altor elemente de natură să determine starea de fapt fiscală reală a persoanei fizice pe perioada verificată.

(5) Înaintea desfăşurării verificării situaţiei fiscale personale, organul fiscal central are obligaţia să înştiinţeze, în scris, persoana fizică supusă verificării în legătură cu acţiunea care urmează să se desfăşoare, prin transmiterea unui aviz de verificare.

(6) Organul fiscal central solicită persoanei fizice prezentarea, în termen de cel mult 60 de zile de la comunicarea avizului de verificare, sub sancţiunea decăderii, de documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situaţia sa fiscală. Termenul se poate prelungi cu 30 de zile, o singură dată, la solicitarea justificată a persoanei fizice, cu acordul organului fiscal central.

(7) Persoana supusă verificării are obligaţia de a depune în termenul prevăzut la alin. (6) o declaraţie de patrimoniu şi de venituri la solicitarea organului fiscal central. Solicitarea se face prin avizul de verificare.

(8) Elementele de patrimoniu şi de venituri ce trebuie declarate de persoana fizică supusă verificării, precum şi modelul declaraţiei se stabilesc prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(9) Cu ocazia verificării situaţiei fiscale personale, organul fiscal central stabileşte veniturile obţinute de persoana fizică în cursul perioadei verificate. În acest scop organul fiscal central utilizează metode indirecte de stabilire a veniturilor, aprobate prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(10) În cazul în care persoana fizică supusă verificării nu îndeplineşte obligaţiile prevăzute la alin. (6) şi (7) verificarea situaţiei fiscale personale se face pe baza informaţiilor şi documentelor deţinute sau obţinute de organul fiscal central în condiţiile prezentului cod.

(11) Organul fiscal central apreciază asupra metodei indirecte folosite şi a întinderii acesteia, în limitele rezonabilităţii şi echităţii, asigurând o proporţie justă între scopul urmărit şi mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(12) Ori de câte ori, pe parcursul verificării situaţiei fiscale personale, organul fiscal central apreciază că sunt necesare noi documente sau informaţii relevante pentru verificare, le poate solicita persoanei fizice, în condiţiile prezentului cod. În acest caz, organul fiscal central stabileşte un termen rezonabil, care nu poate fi mai mic de 10 zile, pentru

prezentarea documentelor şi/sau a informaţiilor solicitate.

(13) Pe parcursul derulării verificării situaţiei fiscale personale, persoana fizică supusă verificării are dreptul să prezinte orice documente justificative sau explicaţii pentru stabilirea situaţiei fiscale reale. Cu ocazia prezentării documentelor justificative sau explicaţiilor, concluziile se consemnează într-un document semnat de ambele părţi. În cazul în care persoana fizică verificată refuză semnarea documentului, se consemnează refuzul de semnare.

(14) La începerea verificării situaţiei fiscale personale, persoana fizică verificată este informată că poate numi, în condiţiile prezentului cod, persoane care să dea informaţii.

(15) Dacă informaţiile persoanei fizice verificate sau cele ale persoanei numite de aceasta sunt insuficiente, atunci organul fiscal central se poate adresa şi altor persoane pentru obţinerea de informaţii, în condiţiile prezentului cod.

(16) Persoana fizică verificată trebuie informată pe parcursul desfăşurării verificării situaţiei fiscale personale asupra constatărilor rezultate din verificare.

(17) Verificarea situaţiei fiscale personale se efectuează o singură dată pentru impozitul pe venit şi pentru fiecare perioadă impozabilă.

(18) În situaţia în care persoana fizică verificată este persoană cu handicap auditiv sau cu surdocecitate, comunicarea dintre aceasta şi organul fiscal se realizează prin intermediul unui interpret în limbaj mimico-gestual.

(la 03-09-2017 Articolul 138 din Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (3) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 138-141 şi 145 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru verificările situaţiei fiscale personale care încep după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. Verificările situaţiei fiscale personale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se supun reglementărilor în vigoare la data la care acestea au început.

ART. 139

Drepturile şi obligaţiile organului fiscal central

În scopul verificării situaţiei fiscale personale, organul fiscal central poate proceda la:

a) solicitarea, în condiţiile legii, de informaţii de la autorităţi şi instituţii publice;

b) analiza tuturor informaţiilor, documentelor şi a altor mijloace de probă referitoare la situaţia fiscală a persoanei fizice verificate;

c) confruntarea informaţiilor obţinute prin administrarea mijloacelor de probă cu cele din declaraţiile fiscale depuse, conform legii, de persoana fizică verificată sau, după caz, de plătitorii de venit ori terţe persoane;

d) solicitarea, în condiţiile legii, de informaţii, clarificări,

explicaţii, documente şi alte asemenea mijloace de probă de la persoana fizică verificată şi/sau de la persoane cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice;

e) discutarea constatărilor organului fiscal central cu persoana fizică verificată şi/sau cu împuterniciţii acesteia;

f) stabilirea, dacă este cazul, a bazei de impozitare, ajustată pe fiecare categorie de venit, a creanţei fiscale principale, precum şi a creanţelor fiscale accesorii aferente creanţei fiscale principale;

(la 03-09-2017 Litera f) din Articolul 139 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificată de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

g) dispunerea măsurilor asigurătorii, în condiţiile legii.

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (3) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 138-141 şi 145 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru verificările situaţiei fiscale personale care încep după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. Verificările situaţiei fiscale personale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se supun reglementărilor în vigoare la data la care acestea au început.

ART. 140

Perioada, locul şi durata desfăşurării verificării situaţiei fiscale personale

(1) Perioada pentru care se determină starea de fapt fiscală a persoanei fizice verificate este perioada impozabilă definită de Codul fiscal.

(2) Verificarea situaţiei fiscale personale se efectuează în cadrul termenului de prescripţie a dreptului organului fiscal de a stabili creanţe fiscale.

(3) Verificarea situaţiei fiscale personale se desfăşoară de regulă la sediul organului fiscal central. La cererea justificată a persoanei fizice supuse verificării, verificarea situaţiei fiscale personale se poate desfăşura şi la:

a) domiciliul său, dacă persoana verificată este în imposibilitate fizică de a se deplasa;

b) domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistenţă de specialitate sau juridică, potrivit art. 124 alin. (3), dacă domiciliul acestei persoane reprezintă şi sediul său profesional.

(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 140 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 38, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(4) Solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfăşurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistenţă se depune la organul fiscal înainte de data începerii

verificării fiscale înscrisă în avizul de verificare. Cererea se soluţionează în termen de 5 zile de la înregistrare.

(5) Pentru efectuarea verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistenţă de specialitate ori juridică trebuie ca spaţiul pus la dispoziţia organului fiscal central să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor. Prin spaţiu adecvat desfăşurării verificărilor se înţelege asigurarea unui spaţiu, în limita posibilităţii persoanei fizice, care să permită desfăşurarea activităţilor legate de controlul documentelor şi elaborarea actului de control.

(5^1) Prin solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfăşurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistenţă, se vor prezenta motivele argumentate şi justificate cu documente/alte mijloace de probă pentru care se solicită schimbarea locului de desfăşurare a verificării situaţiei fiscale personale.

(la 24-12-2020 Articolul 140 din Capitolul IV , Titlul VI a fost completat de Punctul 39, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(6) Durata efectuării verificării situaţiei fiscale personale este stabilită de organul fiscal central şi nu poate fi mai mare de 270 de zile calculate de la data începerii verificării fiscale.

(la 24-12-2020 Alineatul (6) din Articolul 140 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 40, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(6^1) Data începerii verificării situaţiei fiscale personale se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal se semnează de către organul fiscal competent şi persoana fizică supusă verificării şi se înregistrează la registratura organului fiscal.

(la 24-12-2020 Articolul 140 din Capitolul IV , Titlul VI a fost completat de Punctul 41, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(7) Perioadele prevăzute de lege sau stabilite de organul fiscal central pentru prezentarea documentelor şi/sau a informaţiilor solicitate nu sunt incluse în calculul duratei verificării fiscale.

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (3) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 138-141 şi 145 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru verificările situaţiei fiscale personale care încep după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. Verificările situaţiei fiscale personale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se supun reglementărilor în vigoare la data la care acestea au început.

ART. 140^1

Notificarea de conformare emisă de organul fiscal central în cazul verificării situaţiei fiscale personale

(1) Pentru persoanele fizice identificate cu risc fiscal potrivit art. 138 alin. (2) lit. a), organul competent cu efectuarea verificării situaţiei fiscale personale transmite acestora, în scris, o notificare de conformare cu privire la riscurile fiscale identificate, în scopul reanalizării de către acestea a situaţiei fiscale şi, după caz, de a depune sau de a corecta declaraţiile fiscale.

(2) Prin notificare se comunică persoanei fizice că în termen de 30 de zile de la data comunicării notificării are posibilitatea depunerii sau corectării declaraţiei fiscale. Până la expirarea acestui termen, organul fiscal central prevăzut la art. 138 alin. (2) lit. c) nu întreprinde nicio acţiune în vederea selectării pentru verificarea situaţiei fiscale personale.

(3) Depunerea sau corectarea declaraţiei fiscale de către persoana fizică nu împiedică selectarea pentru verificarea situaţiei fiscale personale, însă numai după împlinirea termenului prevăzut la alin. (2).

(4) După împlinirea termenului prevăzut la alin. (2) persoanele fizice cu risc fiscal ridicat care nu au remediat riscurile fiscale pentru care au fost notificate sunt supuse obligatoriu unei verificări a situaţiei fiscale personale sau unei verificări documentare.

(5) Modelul notificării de conformare, periodicitatea emiterii notificărilor, precum şi procedura de notificare se aprobă prin ordin al preşedintelui ANAF.

(la 29-12-2022 Capitolul IV din Titlul VI a fost completat de Punctul 33, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (3) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, ordinele preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzute la art. I pct. 13, 18 şi 33, precum şi ordinul preşedintelui Autorităţii Vamale Române prevăzut la art. I pct. 41 se emit în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

ART. 141

Avizul de verificare

(1) Avizul de verificare prevăzut la art. 138 alin. (5) cuprinde:

(la 03-09-2017 Partea introductivă a alineatului (1) din Articolul 141 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificată de Punctul 26, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

a) temeiul juridic al verificării;

b) data de începere a verificării;

c) perioada ce urmează a fi supusă verificării;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a verificării. Amânarea se poate solicita o singură dată, pentru motive justificate;

e) solicitarea de informaţii şi înscrisuri pentru verificare, cu menţiunea că înscrisurile într-o limbă străină trebuie însoţite de traducerea în limba română, certificată de traducători autorizaţi de Ministerul Justiţiei, potrivit art. 8;

(la 29-12-2022 Litera e) din Articolul 141 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificată de Punctul 34, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

f) solicitarea de depunere a declaraţiei de patrimoniu şi de venituri.

(la 03-09-2017 Articolul 141 din Capitolul IV , Titlul VI a fost completat de Punctul 27, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Cererea de amânare prevăzută la alin. (1) lit. d) se soluţionează în termen de cel mult 5 zile de la data înregistrării acesteia. În situaţia în care organul fiscal central a aprobat amânarea datei de începere a verificării fiscale, comunică persoanei fizice data la care a fost reprogramată acţiunea de verificare fiscală.

(3) Prin avizul de verificare, persoana fizică este înştiinţată că are dreptul de a beneficia de asistenţă de specialitate sau juridică.

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (3) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 138-141 şi 145 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru verificările situaţiei fiscale personale care încep după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. Verificările situaţiei fiscale personale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se supun reglementărilor în vigoare la data la care acestea au început.

ART. 142

Suspendarea verificării

(1) Verificarea situaţiei fiscale personale poate fi suspendată când este îndeplinită una dintre următoarele condiţii şi numai dacă neîndeplinirea acesteia împiedică finalizarea verificării:

a) pentru efectuarea unei expertize potrivit prezentului cod;

b) pentru efectuarea de cercetări în vederea identificării unor persoane sau în vederea stabilirii realităţii unor tranzacţii;

c) la solicitarea scrisă a persoanei fizice ca urmare a apariţiei unei situaţii obiective, confirmată de organul fiscal central desemnat pentru efectuarea verificării, care conduce la imposibilitatea continuării verificării. Pe parcursul unei verificări, persoana fizică poate solicita suspendarea acesteia doar o singură dată;

d) pentru solicitarea unor informaţii suplimentare de la terţe persoane sau de la autorităţile fiscale similare din alte state;

e) la propunerea structurii care coordonează activitatea de verificare fiscală a persoanelor fizice, pentru valorificarea unor informaţii rezultate din alte verificări, primite de la alte autorităţi sau instituţii

publice ori de la terţi.

(2) Data de la care se suspendă acţiunea de verificare este comunicată persoanei fizice prin decizie de suspendare.
(3) După încetarea condiţiilor care au generat suspendarea, verificarea situaţiei fiscale personale este reluată, data acesteia fiind comunicată în scris persoanei fizice.

ART. 143
Dreptul de colaborare al persoanei fizice verificate
Persoana fizică verificată are dreptul să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale, în condiţiile legii. Aceasta are dreptul să dea informaţii, să prezinte înscrisuri relevante pentru verificarea fiscală, precum şi orice alte date necesare clarificării situaţiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

ART. 144
Reverificarea
Prin excepţie de la prevederile art. 138 alin. (17), conducătorul organului fiscal central competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă de la data încheierii verificării fiscale şi până la data împlinirii termenului de prescripţie apar date suplimentare necunoscute organului fiscal la data efectuării verificării.

(la 03-09-2017 Articolul 144 din Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 145
Raportul de verificare
(1) Rezultatul verificării situaţiei fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic şi legal, cu excepţia cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârşirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul verificării situaţiei fiscale personale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132. Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 145 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 42, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

---

*) Notă CTCE:
Reproducem mai jos prevederile pct. 3 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:
3. Prevederile art. 131 alin. (1) şi art. 145 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi pentru inspecţiile fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei legi.

---

(2) La raportul privind rezultatele verificării se anexează documentele care au stat la baza constatărilor, documentele întâlnirilor şi orice alte acte care au legătură cu constatările efectuate în cauză. Documentele prezentate de persoana fizică verificată se predau organului fiscal central, sub semnătură.

(3) La finalizarea verificării situaţiei fiscale personale, organul fiscal central prezintă persoanei fizice constatările şi consecinţele lor fiscale, acordându-i acesteia posibilitatea de a-şi exprima punctul de vedere potrivit art. 9, cu excepţia cazului în care bazele de impozitare nu au suferit nicio modificare în urma verificării sau a cazului în care persoana fizică renunţă la acest drept şi notifică, în scris, acest fapt organului fiscal. Dispoziţiile art. 138 alin. (18) sunt aplicabile în mod corespunzător. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condiţiile art. 9 alin. (3) lit. b) nu se include în calculul duratei verificării situaţiei fiscale personale.

(la 03-09-2017 Alineatul (3) din Articolul 145 , Capitolul IV , Titlul VI a fost modificat de Punctul 29, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) Data, ora şi locul prezentării concluziilor se comunică, în scris, persoanei fizice, în timp util.

(5) Persoana fizică are dreptul să prezinte, în scris, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prezentării concluziilor, punctul de vedere cu privire la constatările verificării situaţiei fiscale personale, punct de vedere ce se anexează la raportul de verificare şi asupra căruia organul fiscal central se pronunţă în cuprinsul raportului.

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (3) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 138-141 şi 145 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru verificările situaţiei fiscale personale care încep după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. Verificările situaţiei fiscale personale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se supun reglementărilor în vigoare la data la care acestea au început.

ART. 146

Decizia de impunere

(1) Raportul prevăzut la art. 145 stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare.

(2) Decizia de impunere sau de încetare a procedurii de verificare se comunică persoanei fizice verificate.

(3) În cazul în care se constată că declaraţiile fiscale, documentele şi informaţiile prezentate în cadrul procedurii de verificare sunt incorecte, incomplete, false sau dacă persoana fizică verificată refuză, în cadrul aceleiaşi proceduri, prezentarea documentelor pentru verificare ori acestea nu sunt prezentate în termenul legal sau persoana se sustrage prin orice alte mijloace de la verificare, organul fiscal central

stabileşte baza de impozitare ajustată pentru impozitul pe venit şi emite decizia de impunere.

ART. 147
Alte norme aplicabile
Dispoziţiile prezentului capitol se completează cu dispoziţiile capitolului I în măsura în care nu contravin regulilor speciale privind verificarea situaţiei fiscale personale.

CAP. V
Verificarea documentară
ART. 148
Sfera şi obiectul verificării documentare
(1) Pentru stabilirea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului/plătitorului, organul fiscal poate proceda la o verificare documentară.
(2) Verificarea documentară constă în efectuarea unei analize de coerenţă a situaţiei fiscale a contribuabilului/plătitorului, pe baza documentelor existente la dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului, precum şi pe baza oricăror informaţii şi documente transmise de terţi sau deţinute de organul fiscal, care au relevanţă pentru determinarea situaţiei fiscale.
(3) Verificarea documentară se efectuează de către organele de inspecţie fiscală, organele de control antifraudă fiscală şi organele fiscale competente să exercite verificarea situaţiei fiscale personale potrivit art. 138 alin. (3).
(la 29-12-2022 Alineatul (3) din Articolul 148 , Capitolul V , Titlul VI a fost modificat de Punctul 35, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(4) Prevederile art. 138 alin. (2) lit. a) şi c) şi dispoziţiile legale prevăzute în ordinul preşedintelui ANAF emis în temeiul art. 138 alin. (3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul verificării documentare.
(la 29-12-2022 Alineatul (4) din Articolul 148 , Capitolul V , Titlul VI a fost modificat de Punctul 35, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(5) Organele de control antifraudă fiscală au competenţă în efectuarea verificării documentare pe întreg teritoriul ţării.

(la 29-12-2022 Articolul 148 din Capitolul V , Titlul VI a fost completat de Punctul 36, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 148^1
Reguli privind verificarea documentară
(1) Verificarea documentară se efectuează în cadrul termenului de prescripţie a dreptului de a stabili creanţe fiscale.

(2) Stabilirea perioadelor care sunt supuse verificării documentare se efectuează de organul fiscal competent în funcţie de riscul fiscal identificat. Pot fi supuse verificării documentare perioade determinate din cadrul uneia sau al mai multor perioade impozabile.

(3) Operaţiunile şi documentele ce sunt supuse verificării documentare se selectează de organul fiscal competent a efectua controlul. Pot face obiectul verificării documentare una sau mai multe operaţiuni realizate într-o perioadă determinată, după caz.

(4) În cadrul verificării documentare efectuate de către organele fiscale competente să exercite verificarea situaţiei fiscale personale se utilizează metodele indirecte de stabilire a veniturilor, prevăzute la art. 138 alin. (9).

(5) În cadrul verificării documentare, comunicările între organul de control şi contribuabil/plătitor se pot realiza în condiţiile art. 79.

(la 29-12-2022 Capitolul V din Titlul VI a fost completat de Punctul 37, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

ART. 149

Rezultatul verificării documentare

(1) În situaţia în care, ca urmare a verificării documentare, organul fiscal constată diferenţe faţă de creanţele fiscale, veniturile sau bunurile impozabile şi/sau informaţiile în legătură cu acestea declarate de contribuabil/plătitor, acesta înştiinţează contribuabilul/plătitorul despre constatările efectuate. Odată cu înştiinţarea, organul fiscal solicită documentele şi explicaţiile scrise pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le prezinte în vederea clarificării situaţiei fiscale.

(la 29-12-2022 Alineatul (1) din Articolul 149 , Capitolul V , Titlul VI a fost modificat de Punctul 38, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(2) În cazul în care documentele solicitate potrivit alin. (1) nu au fost prezentate de contribuabil/plătitor în termen de 30 de zile de la comunicarea înştiinţării sau documentele prezentate confirmă diferenţele identificate de organul fiscal şi/sau sunt incorecte sau incomplete, organul fiscal stabileşte diferenţele de creanţe fiscale datorate prin emiterea unei decizii de impunere sau dispune măsurile necesare respectării prevederilor legale, după caz. La solicitarea contribuabilului/plătitorului, pentru motive temeinic justificate, organul fiscal poate aproba prelungirea termenului pentru prezentarea documentelor.

(la 29-12-2022 Alineatul (2) din Articolul 149 , Capitolul V , Titlul VI a fost modificat de Punctul 38, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(3) Decizia de impunere prevăzută la alin. (2) este o decizie sub rezerva verificării ulterioare.

(4) Decizia de impunere emisă în condiţiile prezentului articol fără

audierea contribuabilului/plătitorului este nulă, cu excepţia cazului în care contribuabilul/plătitorul notifică organul fiscal, în scris, că renunţă la audiere.
(la 29-12-2022 Alineatul (4) din Articolul 149 , Capitolul V , Titlul VI a fost modificat de Punctul 38, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(5) Audierea contribuabilului/plătitorului se efectuează potrivit art. 9 alin. (1) şi (3)-(5). Persoana are dreptul să îşi prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii. Termenul poate fi prelungit cu cel mult 5 zile lucrătoare, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului de control fiscal.

(la 29-12-2022 Articolul 149 din Capitolul V , Titlul VI a fost completat de Punctul 39, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(6) Decizia prevăzută la alin. (2) se emite în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data audierii contribuabilului/ plătitorului şi se comunică în condiţiile art. 47.

(la 29-12-2022 Articolul 149 din Capitolul V , Titlul VI a fost completat de Punctul 39, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

CAP. VI
Dispoziţii finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central

ART. 150
Regimul actelor de sesizare a organelor de urmărire penală

(1) Procesele-verbale care stau la baza sesizării organelor de urmărire penală prin care organele fiscale constată situaţii de fapt ce ar putea întruni elementele constitutive ale unei infracţiuni, precum şi procesele-verbale încheiate la solicitarea organelor de urmărire penală, prin care se evaluează prejudiciul nu sunt acte administrativ fiscale în sensul prezentului cod.
(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 150 , Capitolul VI , Titlul VI a fost modificat de Punctul 30, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Pe baza proceselor-verbale prevăzute la alin. (1), organul fiscal organizează evidenţa fiscală a sumelor reprezentând prejudiciul înscrise în aceste procese-verbale, distinct de evidenţa creanţelor fiscale.
(3) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană interesată poate să plătească sumele înscrise în procesele-verbale prevăzute la alin. (1) sau, după caz, pretenţiile organului fiscal înscrise în documentele prin care s-a constituit parte civilă în procesul penal.
(4) Ori de câte ori, prin actele emise de organele judiciare, rezultă

că persoana care a efectuat plata nu datorează sumele achitate, acestea se restituie. În acest caz, dreptul la restituire se naşte la data comunicării actului de către organul judiciar.

(5) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă astfel:

a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. şi/sau al preşedintelui Autorităţii Vamale Române, după caz, în funcţie de obligaţiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate, în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central;

(la 03-09-2022 Litera a) din Alineatul (5) , Articolul 150 , Capitolul VI , Titlul VI a fost modificată de Punctul 15, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul creanţelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (5) al art. 150 a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

ART. 151

Dispoziţii finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central şi local

(1) Competenţele diferitelor structuri de control din cadrul ANAF se stabilesc prin ordin al preşedintelui ANAF.

(la 29-12-2022 Alineatul (1) din Articolul 151 , Capitolul VI , Titlul VI a fost modificat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(1^1) Competenţele structurii de control din cadrul Autorităţii Vamale Române se stabilesc prin ordin al preşedintelui Autorităţii Vamale Române.

(la 29-12-2022 Articolul 151 din Capitolul VI , Titlul VI a fost completat de Punctul 41, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

Conform alineatului (3) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022, ordinele preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzute la art. I pct. 13, 18 şi 33, precum şi ordinul preşedintelui Autorităţii Vamale Române prevăzut la art. I pct. 41 se emit în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(2) Structurile de control din cadrul A.N.A.F. şi/sau din cadrul Autorităţii Vamale Române au obligaţia de a colabora în scopul efectuării

controlului fiscal prevăzut de prezentul titlu, în condiţiile stabilite prin ordinul prevăzut la alin. (1).
(la 03-09-2022 Alineatul (2) din Articolul 151 , Capitolul VI , Titlul VI a fost modificat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(3) Delimitarea competenţelor diferitelor structuri de control din cadrul organului fiscal local se realizează prin hotărâre a autorităţii deliberative.
(4) Controlul fiscal efectuat de organul fiscal central sau local poate consta şi în acţiuni de prevenire şi conformare.

(la 03-09-2017 Articolul 151 din Capitolul VI , Titlul VI a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

TITLUL VII
Colectarea creanţelor fiscale
CAP. I
Dispoziţii generale
ART. 152
Colectarea creanţelor fiscale
(1) În sensul prezentului titlu, colectarea creanţelor fiscale reprezintă totalitatea activităţilor care au ca scop stingerea creanţelor fiscale.
(2) Colectarea creanţelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanţă fiscală sau al unui titlu executoriu, după caz.

ART. 153
Evidenţa creanţelor fiscale
(1) În scopul exercitării activităţii de colectare a creanţelor fiscale, organul fiscal organizează, pentru fiecare contribuabil/plătitor, evidenţa creanţelor fiscale şi modul de stingere a acestora. Evidenţa se organizează pe baza titlurilor de creanţă fiscală şi a actelor referitoare la stingerea creanţelor fiscale.
(2) Contribuabilul/Plătitorul are acces la informaţiile din evidenţa creanţelor fiscale, la cererea acestuia, adresată organului fiscal competent.
(3) Accesul la evidenţa creanţelor fiscale se efectuează potrivit procedurii şi condiţiilor aprobate, astfel:
a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul evidenţei creanţelor fiscale organizate de organul fiscal central;
(la 01-03-2022 Litera a) din Alineatul (3) , Articolul 153 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificată de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul evidenţei creanţelor fiscale organizate de organul fiscal local.
(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (3) al art. 153 a fost modificată de pct.

2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

ART. 154
Scadenţa creanţelor fiscale

(1) Creanţele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.

(2) În cazul în care legea nu prevede scadenţa, aceasta se stabileşte astfel:

a) prin ordin al ministrului finanţelor publice, în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul creanţelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (2) al art. 154 a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(3) Pentru creanţele fiscale administrate de organul fiscal central stabilite pe baza declaraţiilor de impunere, care se plătesc în contul unic şi care au scadenţa diferită de data de 25, aceasta se înlocuieşte cu data de 25 a lunii prevăzute de actul normativ care le reglementează.

ART. 155
Prevederi speciale privind scadenţa şi declararea creanţelor fiscale

(1) Persoanele juridice care, în cursul unei perioade fiscale, se dizolvă cu lichidare potrivit legii, au obligaţia să depună declaraţiile fiscale şi să plătească obligaţiile fiscale aferente până la data depunerii bilanţului în condiţiile legii.

(2) Creanţele fiscale administrate de organul fiscal central pentru care, potrivit Codului fiscal sau altor legi care le reglementează, scadenţa şi/sau termenul de declarare se împlinesc la 25 decembrie, sunt scadente şi/sau se declară până la data de 21 decembrie. În situaţia în care data de 21 decembrie, este zi nelucrătoare, creanţele fiscale sunt scadente şi/sau se declară până în ultima zi lucrătoare anterioară datei de 21 decembrie.

(3) Obligaţiile fiscale stabilite de organul fiscal central prin decizii de plăţi anticipate comunicate după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal, în cazul contribuabililor care nu au avut obligaţia efectuării de plăţi anticipate în anul precedent întrucât nu au realizat venituri sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de plăţi anticipate.

(4) Obligaţiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă în baza unei declaraţii de impunere în sensul art. 1 pct. 18 lit. c), comunicată după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal sau alte legi speciale care reglementează respectivele obligaţii fiscale, sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei

de impunere, cu condiţia depunerii de către contribuabil/plătitor a declaraţiilor fiscale în termenul prevăzut de lege.

(la 03-09-2017 Articolul 155 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 33, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 156
Termenele de plată

(1) Pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale şi pentru obligaţiile fiscale accesorii, stabilite prin decizie potrivit legii, termenul de plată se stabileşte în funcţie de data comunicării deciziei, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1-15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare, inclusiv;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16-31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare, inclusiv.

Articolul IX din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 19 din 25 martie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 315 din 29 martie 2021, astfel cum a fost modificată de alineatul (2) al articolului LII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 130 din 17 decembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1202 din 18 decembrie 2021, prevede:

Articolul IX

(1) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile aferente obligaţiilor bugetare principale administrate de organul fiscal central cu scadenţe anterioare datei de 31 martie 2020 inclusiv şi individualizate în decizii de impunere emise ca urmare a unei inspecţii fiscale sau verificării situaţiei fiscale personale în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă sau începute după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, dar nu mai târziu de 30 iunie 2022, indiferent de momentul la care inspecţia fiscală se finalizează, se anulează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) toate diferenţele de obligaţii bugetare principale individualizate în decizia de impunere sunt stinse prin orice modalitate prevăzută de art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, până la termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1) din aceeaşi lege;

b) cererea de anulare a accesoriilor se depune, sub sancţiunea decăderii, până la data de 30 iunie 2022 inclusiv, respectiv în termen de 90 de zile de la comunicarea deciziei de impunere dacă termenul de 90 de zile se împlineşte după 30 iunie 2022 inclusiv.

(2) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile care pot fi anulate potrivit prezentului articol şi care au fost stinse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă se restituie potrivit Legii nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

---

(2) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător şi în

următoarele cazuri:
a) al deciziei de atragere a răspunderii solidare, emisă potrivit art. 26;
b) al deciziei emise potrivit art. 100 în cazul în care legea nu prevede un alt termen de plată;
c) al deciziei de impunere emise de organul fiscal, potrivit legii, pe baza declaraţiei rectificative depuse de contribuabil.
d) al deciziei de impunere emisă de organul fiscal potrivit art. 107, pentru obligaţiile fiscale a căror scadenţă era împlinită la data comunicării deciziei.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 156 , Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 34, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Pentru obligaţiile fiscale eşalonate la plată, precum şi pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabileşte prin documentul prin care se acordă eşalonarea.
(4) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor prin declaraţii fiscale rectificative, termenul de plată al diferenţelor este data depunerii declaraţiei rectificative la organul fiscal.

(la 03-09-2017 Articolul 156 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 35, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 157
Obligaţii fiscale restante
(1) Prin obligaţii fiscale restante se înţelege:
a) obligaţii fiscale pentru care s-a împlinit scadenţa sau termenul de plată;
b) diferenţele de obligaţii fiscale principale şi accesorii stabilite prin decizie de impunere, chiar dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).

(2) Nu sunt considerate obligaţii fiscale restante:
a) obligaţiile fiscale pentru care s-au acordat şi sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit legii, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în actul de acordare a înlesnirii sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. d), precum şi celelalte obligaţii fiscale, care sunt condiţii de menţinere a valabilităţii înlesnirilor la plată, dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute la art. 194 alin. (1);
(la 03-09-2017 Litera a) din Alineatul (2) , Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificată de Punctul 36, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

a^1) obligaţiile fiscale pentru care s-au acordat şi sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit capitolului IV^1, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eşalonare la plată sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 209^4 alin. (1) lit. d), precum şi celelalte obligaţii fiscale, care sunt condiţii de menţinere a valabilităţii înlesnirilor la plată, dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute la art. 209^4 alin. (1);

(la 01-10-2021 Alineatul (2) din Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

b) obligaţiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condiţiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare;

b^1) obligaţiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate potrivit legii, care sunt garantate potrivit art. 210-211 sau art. 235;

(la 20-01-2019 Alineatul (2) din Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 1^-4, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

c) obligaţiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat şi confirmat în condiţiile legii;

(la 03-09-2021 Litera c) din Alineatul (2) , Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificată de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

d) obligaţiile fiscale care nu se sting potrivit art. 266 alin. (9);

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 37, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

e) creanţele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate potrivit art. 253, în limita diferenţei de preţ ce a fost aprobată la plata în rate.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 37, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Nu se consideră că un contribuabil înregistrează obligaţii fiscale restante în situaţia în care suma obligaţiilor fiscale datorate de contribuabil/plătitor este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit pentru care există cerere în curs de soluţionare şi cu sumele certe, lichide şi exigibile pe care contribuabilul le are de

încasat de la autorităţile contractante. În cazul emiterii certificatului de atestare fiscală se face menţiune în acest sens.
(la 20-01-2019 Alineatul (3) din Articolul 157 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificat de Punctul 1^-5, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

ART. 158
Certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal central
(1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal central competent la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite şi din oficiu sau la solicitarea altor autorităţi publice, în cazurile şi în condiţiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum şi la solicitarea oricărei persoane care deţine titluri de participare la o societate.
(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidenţa creanţelor fiscale a organului fiscal central competent şi cuprinde obligaţiile fiscale restante existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii şi nestinse până la data eliberării acestuia, precum şi alte creanţe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii şi existente în evidenţa organului fiscal central în vederea recuperării.
(3) În certificatul de atestare fiscală se înscriu orice alte menţiuni cu privire la situaţia fiscală a contribuabilului/plătitorului, prevăzute prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(4) Organul fiscal central emitent înscrie în certificatul de atestare fiscală sumele certe, lichide şi exigibile pe care contribuabilul/plătitorul solicitant le are de încasat de la autorităţi contractante definite potrivit Legii nr. 98/2016 privind achiziţiile publice, cu modificările şi completările ulterioare. Înscrierea se face în baza unui document eliberat de autoritatea contractantă prin care se certifică faptul că sumele sunt certe, lichide şi exigibile.
(la 24-12-2020 Alineatul (4) din Articolul 158 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificat de Punctul 43, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(5) Certificatul de atestare fiscală se emite în maximum 3 zile lucrătoare de la data depunerii cererii şi poate fi utilizat de persoana interesată, pe o perioadă de până la 30 de zile de la data eliberării. În cazul certificatului de atestare fiscală eliberat pentru persoanele fizice care nu desfăşoară activităţi economice în mod independent sau nu exercită profesii libere, perioada în care poate fi utilizat este de până la 90 de zile de la data eliberării. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil/plătitor, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.
(la 03-09-2017 Alineatul (5) din Articolul 158 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificat de Punctul 39, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) Prin excepţie de la prevederile alin. (5), în situaţia

contribuabilului/plătitorului supus unei inspecţii fiscale şi care solicită eliberarea unui certificat de atestare fiscală în scopul radierii din registrele în care a fost înregistrat, certificatul de atestare fiscală se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impozitare, după caz.

ART. 159

Certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal local

(1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal local, la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite şi la solicitarea autorităţilor publice în cazurile şi în condiţiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum şi la solicitarea notarului public, conform delegării date de către contribuabil.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidenţa creanţelor fiscale a organului fiscal local şi cuprinde obligaţiile fiscale restante şi, după caz, obligaţiile fiscale scadente până în prima zi a lunii următoare depunerii cererii, precum şi alte creanţe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii şi existente în evidenţa organului fiscal local în vederea recuperării.

(3) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data solicitării şi este valabil 30 de zile de la data emiterii.

(4) Certificatul de atestare fiscală emis în condiţiile prezentului articol poate fi prezentat în original sau în copie legalizată oricărui solicitant.

(5) Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor şi a mijloacelor de transport, proprietarii bunurilor ce se înstrăinează trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligaţiilor de plată datorate bugetului local al unităţii administrativ-teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează, potrivit alin. (2). Pentru bunul ce se înstrăinează, proprietarul bunului trebuie să achite impozitul datorat pentru anul în care se înstrăinează bunul, cu excepţia cazului în care pentru bunul ce se înstrăinează impozitul se datorează de altă persoană decât proprietarul.

(5^1) Prin excepţie de la dispoziţiile alin. (5), proprietarii bunurilor care înstrăinează mijloace de transport nu trebuie să prezinte certificatul de atestare fiscală în cazul în care pentru înstrăinare utilizează formularul de contract de înstrăinare-dobândire a unui mijloc de transport aprobat prin ordin al ministrului potrivit dispoziţiilor legale în vigoare.

(la 24-12-2020 Articolul 159 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 44, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(6) Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor alin. (5), sunt nule de drept.

(7) Prevederile alin. (5) şi (6) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenţei şi procedurilor de lichidare.

ART. 160

Solicitarea certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul

(1) Orice persoană fizică sau juridică, alta decât cea prevăzută la art. 69 alin. (4), poate solicita organelor fiscale certificatul de atestare fiscală sau documente care să ateste situaţia fiscală a unui contribuabil numai cu consimţământul expres şi neechivoc al contribuabilului în cauză.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 160 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificat de Punctul 45, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), ori de câte ori se dezbate succesiunea unei persoane fizice decedate, notarul public are obligaţia de a solicita organului fiscal central şi organului fiscal local, certificatul de atestare fiscală pentru persoana fizică pentru care se dezbate succesiunea.

(3) Certificatul de atestare fiscală prevăzut la alin. (2) nu se solicită în următoarele situaţii:

a) în cazul contribuabililor care la data decesului nu au avut alocat codul numeric personal;

b) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de calitate de moştenitor.

c) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de moştenitor exclusiv pentru locul de veci.

(la 29-06-2018 Alineatul (3) din Articolul 160 , Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 150 din 22 iunie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 523 din 26 iunie 2018)

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (4) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 160 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi în cazul succesiunilor dezbătute înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe şi pentru care se solicită suplimentarea masei succesorale şi eliberarea de către notarul public a unui certificat suplimentar de moştenitor după data intrării în vigoare a acesteia.

---

(4) Dispoziţiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul în care procedura succesorală se soluţionează de către instanţa de judecată.

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(5) După finalizarea procedurii succesorale în care în masa succesorală sunt cuprinse obligaţii fiscale restante şi alte creanţe bugetare, notarul public transmite prin mijloace electronice de comunicare organului fiscal central competent, precum şi organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află sediul biroului notarial, în termen de 30 de zile de la încheierea acesteia, o copie a certificatului de moştenitor.

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) Prin excepţie de la prevederile alin. (5), în cazul în care în masa succesorală, pe lângă obligaţiile fiscale restante şi alte creanţe bugetare, se află şi bunuri imobile intabulate, obligaţia comunicării copiei certificatului de moştenitor împreună cu încheierea de intabulare a acestuia revine Biroului de cadastru şi publicitate imobiliară care a dispus înscrierea bunului în cartea funciară. În acest caz, comunicarea se face prin mijloace electronice de comunicare către organul fiscal central competent şi organul fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile imobile.

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(7) După înscrierea în cartea funciară a actului autentic notarial, a hotărârii judecătoreşti sau, după caz, a actului de adjudecare prin care se transferă dreptul de proprietate asupra unui bun imobil, Biroul de cadastru şi publicitate imobiliară comunică organului fiscal local de la locul situării bunului imobil o copie a încheierii de intabulare la care se ataşează şi copia actului de înstrăinare a bunului imobil.

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(8) Solicitarea şi eliberarea certificatului de atestare fiscală potrivit alin. (2) sau art. 159 alin. (1), precum şi transmiterea documentelor prevăzute la alin. (5)-(7) se fac prin mijloace electronice de comunicare conform unor proceduri care se aprobă, astfel:

a) prin ordin al ministrului finanţelor publice, cu avizul Agenţiei Naţionale de Cadastru şi Publicitate Imobiliară şi al Uniunii Naţionale a Notarilor Publici din România, pentru solicitările ce se depun la organul fiscal central, şi respectiv, comunicările făcute către acesta;
b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administraţiei publice şi fondurilor europene, cu avizul Agenţiei Naţionale de Cadastru

şi Publicitate Imobiliară şi al Uniunii Naţionale a Notarilor Publici din România, pentru solicitările ce se depun la organul fiscal local şi, respectiv, comunicările făcute către acesta.

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(9) Organele fiscale centrale şi locale primesc informaţii, prin mijloace electronice de comunicare, din registrele naţionale notariale conform procedurilor aprobate potrivit alin. (8).

(la 03-09-2017 Articolul 160 din Capitolul I , Titlul VII a fost completat de Punctul 40, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 161

Plata obligaţiilor fiscale în cazuri speciale

Orice persoană poate efectua, pentru sine sau pentru altă persoană, plata unor obligaţii fiscale pentru care s-a împlinit termenul de prescripţie a dreptului de a stabili obligaţii fiscale sau termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită ori obligaţiile fiscale erau datorate de o persoană juridică care şi-a încetat existenţa. Persoana care efectuează plata trebuie să depună la organul fiscal o declaraţie pe propria răspundere cu privire la opţiunea efectuării unei asemenea plăţi.

ART. 162

Publicarea listelor debitorilor care înregistrează obligaţii fiscale restante

(1) Organele fiscale au obligaţia de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane juridice care înregistrează obligaţii fiscale restante, precum şi cuantumul acestor obligaţii.

(la 20-01-2019 Alineatul (1) din Articolul 162 , Capitolul I , Titlul VII a fost modificat de Punctul 1^-6, Punctul 22, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(2) Lista se publică trimestrial, până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare şi cuprinde obligaţiile fiscale restante la sfârşitul trimestrului şi neachitate la data publicării listei, al căror plafon se stabileşte astfel:

a) în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

(3) Înainte de publicare, obligaţiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligaţiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii şi venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcţionează.

(4) În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligaţiilor

fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care şi-a achitat aceste obligaţii.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică şi pentru obligaţiile fiscale stabilite prin titluri de creanţă împotriva cărora contribuabilul a exercitat căile de atac prevăzute de lege, până la soluţionarea căilor de atac, caz în care organul fiscal face menţiuni cu privire la această situaţie. Ori de câte ori contribuabilul obţine suspendarea executării actului administrativ fiscal în condiţiile Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

ART. 162^1

Publicarea listelor contribuabililor care nu au obligaţii restante

(1) Organul fiscal central, precum şi organul fiscal local au obligaţia de a publica pe pagina de internet proprie lista contribuabililor persoane juridice care au declarat şi au achitat la scadenţă obligaţiile fiscale de plată şi care nu au obligaţii restante.

(2) Lista se publică trimestrial până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă:

a) în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

(la 03-09-2022 Capitolul I din Titlul VII a fost completat de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

CAP. II

Stingerea creanţelor fiscale prin plată, compensare şi restituire

ART. 163

Dispoziţii privind efectuarea plăţii

(1) Plăţile către organul fiscal se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor şi al altor instituţii autorizate să deruleze operaţiuni de plată.

(2) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central şi organul fiscal local, debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligaţiile fiscale datorate. Tipurile de obligaţii fiscale supuse acestor prevederi se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central şi prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administraţiei publice şi fondurilor europene, în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local.

(la 01-07-2018 Alineatul (2) din Articolul 163 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 41, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Distribuirea sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporţional cu

obligaţiile fiscale datorate.

(4) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligaţiile fiscale datorate unui buget sau fond, distribuirea în cadrul fiecărui buget sau fond se face în următoarea ordine:

a) pentru toate impozitele şi contribuţiile sociale cu reţinere la sursă;

b) pentru toate celelalte obligaţii fiscale principale;

c) pentru obligaţiile fiscale accesorii aferente obligaţiilor prevăzute la lit. a) şi b).

(5) În cazul în care suma achitată nu acoperă toate obligaţiile fiscale aferente uneia dintre categoriile prevăzute la alin. (4), distribuirea se face, în cadrul categoriei respective, proporţional cu obligaţiile fiscale datorate.

(6) Metodologia de distribuire a sumelor plătite în contul unic şi de stingere a obligaţiilor fiscale se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(7) Plata obligaţiilor fiscale, altele decât cele prevăzute la alin. (2), se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare tip de creanţă fiscală.

(8) Abrogat.

(la 01-01-2018 Alineatul (8), Articolul 163 din Capitolul II, Titlul VII a fost abrogat de Punctul 42, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(9) Plata obligaţiilor fiscale se efectuează de debitor. Plata poate fi efectuată în numele debitorului şi de către o altă persoană decât acesta.

(10) Prin excepţie de la prevederile alin. (3), în cazul în care debitorii beneficiază de înlesniri la plată potrivit reglementărilor legale în vigoare ori se află sub incidenţa legislaţiei privind insolvenţa, distribuirea sumelor achitate în contul unic se efectuează de către organul fiscal competent, potrivit ordinii prevăzute la art. 165 alin. (1) sau (6), după caz, indiferent de tipul de creanţă.

(11) În cazul stingerii prin plată a obligaţiilor fiscale, bugetare sau a altor sume colectate de instituţii publice, în condiţiile legii, momentul plăţii este:

a) în cazul plăţilor în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de organul fiscal, unităţile Trezoreriei Statului, instituţiile publice beneficiare care colectează sume în condiţiile legii sau instituţii de credit care au încheiate convenţii cu instituţiile publice sau cu Trezoreria Statului în condiţiile prevăzute prin acte normative specifice;

b) în cazul plăţilor în numerar efectuate la terminale şi echipamente de plată puse la dispoziţia debitorilor de către instituţiile de credit, în cadrul serviciilor bancare oferite pentru achitarea obligaţiilor fiscale, bugetare sau a altor sume colectate de instituţii publice, în contul tranzitoriu deschis conform convenţiilor încheiate cu Ministerul Finanţelor Publice, data înscrisă în documentul de plată eliberat de terminalele sau echipamentele respective;

c) în cazul plăţilor efectuate prin mandat poştal, data poştei, înscrisă pe mandatul poştal. În cazul mandatelor poştale transmise de

unităţile poştale în sistem electronic, momentul plăţii este data poştei astfel cum este aceasta transmisă prin sistemul electronic către Trezoreria Statului, potrivit normelor metodologice aprobate prin ordin comun al ministrului comunicaţiilor şi pentru societatea informaţională şi al ministrului finanţelor publice;

d) în cazul plăţilor efectuate prin decontare bancară, inclusiv internet banking, home banking, mobile banking sau alte mijloace de plată la distanţă puse la dispoziţia debitorilor de instituţiile de credit, inclusiv tranzacţiile efectuate prin intermediul contului tranzitoriu, data la care băncile debitează contul persoanei care efectuează plata pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum această informaţie este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituţia bancară iniţiatoare, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 177;

e) în cazul plăţilor efectuate prin intermediul cardurilor bancare, data la care a fost efectuată tranzacţia, astfel cum este confirmată prin procedura de autorizare a acesteia. În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura şi tipurile de creanţe fiscale care pot fi plătite prin intermediul cardurilor bancare se aprobă prin ordin al ministrului finanţelor publice.

(la 06-12-2016 Alineatul (11) din Articolul 163 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 5, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^1) Efectuarea plăţii şi data plăţii pot fi dovedite, dacă legea nu prevede altfel, pe baza următoarelor documente:

a) documentul de plată pe suport hârtie, cum ar fi ordin de plată, chitanţă sau mandat poştal, în original sau în copie certificată prin semnătura olografă de către instituţia prin care s-a efectuat plata;

b) extrasul de cont, în original, emis de instituţia de credit sau de unitatea Trezoreriei Statului sau copia extrasului de cont certificat prin semnătura olografă de către instituţia prin care s-a efectuat plata;

c) documentul eliberat de terminalele şi echipamentele de plată puse la dispoziţia debitorilor de instituţiile de credit în cadrul serviciilor bancare oferite pentru achitarea obligaţiilor fiscale în contul tranzitoriu deschis conform convenţiilor încheiate cu Ministerul Finanţelor Publice în condiţiile legii, semnate de către debitor cu semnătura olografă. În acest document debitorul îşi va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail şi numărul de telefon la care poate fi contactat;

d) documentul de plată sau extrasul de cont pe suport hârtie, semnate de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăţilor efectuate prin internet banking, home banking, mobile banking sau alte mijloace de plată la distanţă, conţinând toate informaţiile aferente plăţii efectuate. În acest document debitorul îşi va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail şi numărul de telefon la care poate fi contactat;

e) documentul de plată editat pe suport hârtie conţinând toate informaţiile aferente plăţii efectuate, semnat de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăţilor efectuate online utilizând cardul

bancar în cadrul sistemelor de plată aparţinând instituţiilor publice sau în cadrul altor sisteme de plată reglementate de acte normative în vigoare. În acest document debitorul îşi va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail şi numărul de telefon la care poate fi contactat;

f) mandatul poştal editat pe suport hârtie, conţinând toate informaţiile aferente plăţii efectuate, semnat de către debitor cu semnătura olografă. În acest document debitorul îşi va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail şi numărul de telefon la care poate fi contactat;

g) declaraţia pe propria răspundere completată pe suport hârtie în formatul solicitat de instituţia publică, conţinând toate informaţiile aferente plăţii efectuate şi semnată de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăţilor efectuate prin mijloacele de plată prevăzute la lit. c)-f), în care debitorul îşi va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail şi numărul de telefon la care poate fi contactat.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^2) Instituţiile publice care prestează serviciile publice sau colectează sumele cuvenite bugetului general consolidat pot accepta comunicarea de către debitori, prin mijloace electronice, a dovezii plăţii prevăzute la alin. (11^1), în condiţiile şi în formatul stabilite de acestea, cu condiţia verificării ulterioare a încasării în conturile de disponibilităţi sau de venituri bugetare ale acestora, pe baza extraselor de cont eliberate de unităţile Trezoreriei Statului, în condiţiile şi în termenul prevăzute la alin. (11^3).

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^3) În situaţia prezentării de către debitor, ca dovadă a plăţii a documentelor prevăzute la alin. (11^1) lit. c)-g) semnate olograf de către acesta, şi în cazurile prevăzute la alin. (11^2), instituţia publică are obligaţia verificării încasării sumelor respective în termen de maximum 180 de zile de la data prestării serviciului/acceptării ca dovadă a plăţii a respectivelor documente. În cadrul acestui termen, pentru eventualele sume neregăsite în extrasele de cont, instituţia publică evidenţiază în contabilitate creanţa asupra debitorului şi solicită acestuia informaţii suplimentare în legătură cu plata la adresa de domiciliu, adresa de e-mail sau la numărul de telefon indicate de acesta în documentul prezentat în scopul dovedirii plăţii. În cadrul aceluiaşi termen, instituţia publică poate solicita confirmarea plăţii instituţiei de credit sau unităţii Poştei Române care a iniţiat plata. Confirmarea scrisă a efectuării plăţii de către instituţia prin care s-a iniţiat plata trebuie să cuprindă toate informaţiile aferente plăţii efectuate. Instituţiile publice pot stabili prin normele proprii prevăzute la alin. (11^9) acceptarea transmiterii prin e-mail a acestui document.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^4) În situaţia în care plătitorul diferă de debitorul pentru care s-a efectuat plata, în documentele prevăzute la alin. (11^1) lit. c)-g) se completează adresa de domiciliu, adresa de e-mail şi numărul de telefon la care poate fi contactat debitorul şi se semnează olograf de către acesta. Prin semnarea de către debitor acesta îşi asumă că plata efectuată este pentru sine. În cazul debitorilor reprezentaţi, în numele acestora semnează reprezentantul legal.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^5) În cazul în care, în termen de 180 de zile de la data prestării serviciului/data acceptării ca dovadă a plăţii a documentelor prevăzute la alin. (11^1), sumele înscrise în aceste documente nu se regăsesc încasate sau acestea nu au fost confirmate de instituţiile prin care s-a iniţiat plata, instituţia publică emite şi comunică debitorului o decizie de recuperare care reprezintă titlu executoriu şi cuprinde elementele prevăzute la art. 226 alin. (8). Pentru sumele individualizate în decizia de recuperare se datorează obligaţii fiscale accesorii, potrivit cap. III al titlului VII, din ziua următoare datei prestării serviciului sau datei scadenţei, după caz, şi până la data stingerii acestor sume inclusiv, această menţiune înscriindu-se în decizie. În cazul în care executarea silită se efectuează de organele fiscale, obligaţiile fiscale accesorii se fac venit la bugetul de stat, în cazul în care executarea silită se efectuează de organul fiscal central, sau la bugetele locale, în cazul în care executarea silită se efectuează de organul fiscal local.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^6) Prin excepţie de la prevederile art. 226 alin. (10)-(13), în cazul în care executarea silită se efectuează de organele fiscale, sumele recuperate în cadrul procedurii de executare silită reprezentând obligaţii principale se virează integral într-un cont distinct al instituţiei publice care a prestat serviciul public deschis la unitatea Trezoreriei Statului, în scopul stingerii debitelor înregistrate în contabilitatea acesteia şi a virării sumelor către bugetele sau beneficiarii cărora se cuvin.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^7) Informaţiile minime obligatorii privind efectuarea plăţii în baza documentelor acceptate ca dovadă a plăţii, prevăzute la alin. (11^1) şi procedura de restituire a sumelor încasate de instituţiile publice care prestează serviciile publice se stabilesc astfel:

a) prin ordin al ministrului finanţelor publice, în cazul instituţiilor publice care fac parte din administraţia publică centrală;
b) prin ordin comun al ministrului finanţelor publice şi al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, în cazul instituţiilor publice care fac parte din administraţia publică locală.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^8) În aplicarea prevederilor alin. (11^2)-(11^7) pot fi emise instrucţiuni aprobate prin ordin comun al ministrului finanţelor publice şi al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^9) Procedura de verificare a sumelor încasate pentru care au fost acceptate ca dovadă a plăţii documentele de la alin. (11^3) se aprobă prin norme proprii de către instituţiile publice. Instituţiile publice pot aproba norme proprii de verificare a sumelor încasate şi pentru situaţiile în care dovada plăţii este cea prevăzută la alin. (11^1) lit. a) şi b).

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^10) Instituţiile publice care prestează serviciile publice pot dezvolta sisteme centralizate care să permită facilitarea verificării încasării sumelor colectate. Procedura de funcţionare şi de administrare a sistemelor centralizate se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^11) Până la aprobarea ordinelor prevăzute la alin. (11^7) informaţiile aferente identificării plăţilor sunt cele prevăzute în documentele de plată prevăzute de normele legale în vigoare la data efectuării plăţii.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(11^12) Utilizarea informaţiilor solicitate potrivit alin. (11^1) se realizează cu respectarea legislaţiei privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

(la 06-12-2016 Articolul 163 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 6, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(12) În cazul stingerii obligaţiilor fiscale prin valorificarea garanţiei constituite potrivit art. 211 lit. a), data stingerii este data constituirii garanţiei.

ART. 164

Dispoziţii privind corectarea erorilor din documentele de plată

(la 03-02-2020 Denumirea marginală a articolului 164 din Capitolul II , Titlul VII a fost modificată de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(1) Plata obligaţiilor fiscale efectuată într-un cont bugetar eronat este valabilă, de la momentul efectuării acesteia, în condiţiile prezentului articol. La cererea debitorului, organul fiscal competent efectuează îndreptarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitor, în suma şi din contul debitorului înscrise în documentul de plată, cu condiţia debitării contului acestuia şi a creditării unui cont bugetar.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi în cazul în care plata s-a efectuat în alt buget decât cel al cărui venit este creanţa fiscală plătită, cu condiţia ca plata să nu fi stins creanţele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepţia cazului în care în evidenţa fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puţin la nivelul plăţii eronate.

(la 03-09-2021 Alineatul (2) din Articolul 164 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(3) În cazul plăţilor efectuate în alt buget, organul fiscal competent dispune unităţii Trezoreriei Statului transferul sumelor plătite eronat către bugetul căruia obligaţia fiscală este datorată.

(4) În situaţia în care plata obligaţiilor fiscale s-a efectuat utilizând un cod de identificare fiscală eronat, eroarea din documentul de plată poate fi corectată cu condiţia ca plata să nu fi stins creanţele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepţia cazului în care în evidenţa fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puţin la nivelul plăţii eronate. În acest caz, cererea de îndreptare a erorii se depune de cel care a efectuat plata la organul fiscal competent.

(5) Cererea de îndreptare a erorilor din documentele de plată poate fi depusă în termen de 5 ani, sub sancţiunea decăderii. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a efectuat plata.

(6) Procedura de îndreptare a erorilor din documentele de plată se aprobă astfel:

a) prin ordin al ministrului finanţelor publice, în cazul plăţilor efectuate la organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul plăţilor efectuate la organul fiscal local.

(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (6) al art. 164 a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(7) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător şi în următoarele situaţii:

a) documentele de plată sunt întocmite de terţii popriţi;

b) creanţa fiscală este administrată de organ fiscal diferit. În acest caz, cererea se depune de debitor la organul fiscal la care s-a creditat contul bugetar cu plata efectuată eronat.

(la 03-09-2021 Alineatul (7) din Articolul 164 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(8) Dispoziţiile prezentului articol se aplică şi în cazul erorilor generate de operatorii sistemului de decontare bancară. În acest caz, îndreptarea erorilor se realizează din oficiu de către organul fiscal sau, după caz, la solicitarea instituţiei de credit.

(la 03-02-2020 Articolul 164 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

ART. 165

Ordinea stingerii obligaţiilor fiscale

(1) Dacă un debitor datorează mai multe tipuri de obligaţii fiscale, iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate obligaţiile, atunci se stinge obligaţia fiscală pe care o indică debitorul, potrivit legii, sau care este distribuită potrivit prevederilor art. 163, după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

a) toate obligaţiile fiscale principale, în ordinea vechimii, şi apoi obligaţiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii;

b) obligaţiile cu scadenţe viitoare, la solicitarea debitorului.

(1^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), se sting cu prioritate sumele individualizate în deciziile de recuperare a ajutoarelor de stat

şi/sau de minimis emise, după caz, de Comisia Europeană/entităţile ce deţin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis/Consiliul Concurenţei şi dobânzile aferente datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale.

(la 03-09-2022 Articolul 165 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local cu suma plătită de titulari ai dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor sau mijloacelor de transport, se sting cu prioritate amenzile contravenţionale individualizate în titluri executorii, în ordinea vechimii, chiar dacă debitorul indică un alt tip de obligaţie fiscală. Aceste prevederi nu se aplică în cazul plăţii taxelor astfel cum sunt definite la art. 1 pct. 36.
(la 29-06-2018 Alineatul (2) din Articolul 165 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 150 din 22 iunie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 523 din 26 iunie 2018)

(3) În scopul stingerii obligaţiilor fiscale, vechimea acestora se stabileşte astfel:
a) în funcţie de scadenţă, pentru obligaţiile fiscale principale;
b) în funcţie de data comunicării, pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum şi pentru obligaţiile fiscale accesorii;
(la 06-12-2016 Litera b) din Alineatul (3) , Articolul 165 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificată de Punctul 7, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

---

*) Notă CTCE:
Reproducem prevederile alin. (1) al art. VIII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 6 decembrie 2016:
"(1) Prevederile art. II pct. 7 se aplică deciziilor comunicate după data intrării în vigoare a art. II".

---

c) în funcţie de data depunerii la organul fiscal a declaraţiilor fiscale rectificative, pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor, în cazul în care legea prevede obligaţia acestuia de a calcula cuantumul obligaţiei fiscale;
d) în funcţie de data primirii, în condiţiile legii, a titlurilor executorii transmise de alte instituţii.

(4) Pentru beneficiarii unei eşalonări la plată, ordinea de stingere este următoarea:
a) ratele de eşalonare şi/sau, după caz, obligaţiile fiscale de a căror plată depinde menţinerea valabilităţii eşalonării la plată;
b) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată,

până la concurenţa cu suma eşalonată la plată sau până la concurenţa cu suma achitată, după caz.

(5) Pentru beneficiarii unei amânări la plată, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligaţiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată;

b) obligaţiile fiscale amânate la plată.

(6) Cu excepţia situaţiilor prevăzute la art. 167 alin. (11) şi (12), pentru debitorii care se află sub incidenţa legislaţiei privind insolvenţa, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligaţiile fiscale, altele decât cele înscrise la masa credală, în ordinea vechimii;

(la 03-09-2022 Litera a) din Alineatul (6) , Articolul 165 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificată de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

b) obligaţiile fiscale cu termene de plată stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat şi confirmat în condiţiile legii, precum şi obligaţiile fiscale accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea şi plata acestora;

(la 03-09-2022 Litera b) din Alineatul (6) , Articolul 165 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificată de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

c) obligaţiile fiscale admise la masa credală potrivit legii, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, în situaţia contribuabililor aflaţi în stare de faliment;

(la 03-09-2022 Litera c) din Alineatul (6) , Articolul 165 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificată de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

d) alte obligaţii fiscale în afara celor prevăzute la lit. a)-c).

(7) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul contribuabililor care beneficiază de ajutor de stat sub formă de subvenţii de la bugetul de stat pentru completarea veniturilor proprii, potrivit legii, se sting cu prioritate obligaţiile fiscale aferente perioadei fiscale la care se referă subvenţia, indiferent dacă plata este efectuată din subvenţie sau din veniturile proprii.

(8) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul obligaţiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecţie fiscală, precum şi a amenzilor de orice fel, se stinge cu prioritate obligaţia fiscală sau amenda pe care o alege contribuabilul.

(9) Debitorul poate opta pentru a fi înştiinţat cu privire la modul în care a fost efectuată stingerea obligaţiilor fiscale, prin depunerea unei cereri în acest sens la organul fiscal competent. În acest caz, organul fiscal competent comunică debitorului modul în care a fost efectuată

stingerea obligaţiilor fiscale, cu cel puţin 5 zile înainte de următorul termen de plată a obligaţiilor fiscale.
(la 03-09-2017 Alineatul (9) din Articolul 165 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 43, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 166
Reguli speciale privind stingerea creanţelor fiscale prin plată sau compensare
(1) Plăţile efectuate de către debitori nu se distribuie şi nu sting obligaţiile fiscale înscrise în titluri executorii pentru care executarea silită este suspendată în condiţiile art. 233 alin. (1) lit. a) şi d) şi alin. (7), cu excepţia situaţiei în care contribuabilul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).
(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile şi în cazul stingerii obligaţiilor fiscale prin compensare.

ART. 166^1
Reguli speciale privind stingerea creanţelor fără plată
Prin excepţie de la prevederile art. 167, creanţele fiscale ale contribuabilului, certe, lichide şi exigibile, faţă de bugetele locale, stabilite prin hotărâri judecătoreşti definitive, se sting la cererea contribuabilului şi prin compensarea acestora cu obligaţiile sale restante, curente sau viitoare către bugetul de stat, fără compensare între bugete, indiferent dacă obligaţiile şi, respectiv, creanţele supuse stingerii sunt administrate sau nu de aceeaşi autoritate publică. Procedura de stingere şi schimb de informaţii între organele fiscale locale şi organele fiscale centrale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanţelor şi al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice şi administraţiei, iniţiat la propunerea ANAF.

(la 21-04-2023 Capitolul II din Titlul VII a fost completat de Articolul I din LEGEA nr. 93 din 12 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 320 din 18 aprilie 2023)

Conform articolului II din LEGEA nr. 93 din 12 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 320 din 18 aprilie 2023, prevederile art. 166^1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică şi pentru stingerea creanţelor contribuabililor asupra bugetelor locale, stabilite prin hotărâri judecătoreşti rămase definitive până la intrarea în vigoare a prezentei legi şi nestinse până la această dată.

ART. 167
Compensarea
(1) Prin compensare se sting creanţele statului sau unităţilor administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora reprezentând impozite, taxe, contribuţii şi alte sume datorate bugetului general consolidat cu creanţele debitorului reprezentând sume de rambursat, de

restituit sau de plată de la buget, până la concurenţa celei mai mici sume, când ambele părţi dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât şi pe cea de debitor, cu condiţia ca respectivele creanţe să fie administrate de aceeaşi autoritate publică, inclusiv unităţile subordonate acesteia. Prin sume de plată de la buget se înţeleg sumele pe care statul sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială trebuie să le plătească unei persoane, inclusiv cele care rezultă din raporturi juridice contractuale, dacă acestea sunt stabilite prin titluri executorii.

(2) Creanţele debitorului se compensează cu obligaţii datorate aceluiaşi buget, urmând ca din diferenţa rămasă să fie compensate obligaţiile datorate altor bugete, în mod proporţional, cu respectarea condiţiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Creanţele fiscale rezultate din raporturi juridice vamale se compensează cu creanţele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeaşi natură. Eventualele diferenţe rămase se compensează cu alte obligaţii fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (2).

(4) Dacă legea nu prevede altfel, compensarea operează de drept la data la care creanţele există deodată, fiind deopotrivă certe, lichide şi exigibile.

(5) În sensul prezentului articol, creanţele sunt exigibile:

a) la data scadenţei, potrivit art. 154 sau 155, după caz;

b) la termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, în limita sumei aprobate la rambursare prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii;

c) la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii, pentru cererile de restituire a accizei sau taxei pe valoarea adăugată, după caz, depuse potrivit Codului fiscal;

d) la data comunicării deciziei, pentru obligaţiile fiscale principale, precum şi pentru obligaţiile fiscale accesorii stabilite de organul fiscal competent prin decizie;

e) la data depunerii la organul fiscal a declaraţiilor de impunere rectificative, pentru diferenţele de obligaţii fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor în cazul în care legea prevede obligaţia acestuia de a calcula cuantumul obligaţiei fiscale;

f) la data comunicării actului de individualizare a sumei, pentru obligaţiile de plată de la buget;

g) la data primirii, în condiţiile legii, de către organul fiscal a titlurilor executorii emise de alte instituţii, în vederea executării silite;

h) la data naşterii dreptului la restituire pentru sumele de restituit potrivit art. 168, astfel:

1. la data plăţii pentru sumele achitate în plus faţă de obligaţiile fiscale datorate;

2. la data prevăzută de lege pentru depunerea declaraţiei anuale de impozit pe profit, în cazul impozitului pe profit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plăţile anticipate neachitate;

3. la data emiterii deciziei de impunere anuală, în cazul impozitului pe venit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului

anual cu plăţile anticipate neachitate;
4. la data procesului-verbal de distribuire, pentru sumele rămase după efectuarea distribuirii prevăzute la art. 258;
5. la data prevăzută de lege pentru depunerea declaraţiei fiscale, în cazul sumelor de restituit rezultate din regularizarea prevăzută la art. 170;
6. la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii, pentru celelalte cazuri de sume de restituit.

(6) Creanţele fiscale rezultate din cesiunea notificată potrivit prevederilor art. 28 se sting prin compensare cu obligaţiile cesionarului la data notificării cesiunii.
(7) Compensarea se constată de către organul fiscal competent, la cererea debitorului sau din oficiu. Dispoziţiile art. 165 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.
(8) Organul fiscal competent comunică debitorului decizia cu privire la efectuarea compensării, în termen de 7 zile de la data efectuării operaţiunii.
(9) Se compensează, în condiţiile prezentului articol, suma negativă a taxei pe valoarea adăugată din decontul de taxă cu opţiune de rambursare depus de reprezentantul unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal cu obligaţiile fiscale ale membrilor grupului fiscal, în următoarea ordine:
a) obligaţiile fiscale ale reprezentantului grupului fiscal;
b) obligaţiile fiscale ale celorlalţi membri ai grupului fiscal, la alegerea organului fiscal central.

(9^1) Dispoziţiile alin. (9) privind ordinea de stingere prin compensare se aplică în mod corespunzător şi în cazul grupului fiscal constituit în domeniul impozitului pe profit, dacă drept urmare a depunerii declaraţiei anuale consolidate privind impozitul pe profit rezultă o sumă de restituit.

(la 24-12-2020 Articolul 167 din Capitolul II , Titlul VII a fost completat de Punctul 46, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(10) În cazul în care taxa pe valoarea adăugată de plată se stinge prin regularizare cu suma negativă de taxă, potrivit Codului fiscal, data stingerii taxei de plată este data prevăzută de lege pentru depunerea decontului în care s-a efectuat regularizarea.
(11) Pentru debitorii care se află sub incidenţa legislaţiei privind insolvenţa şi care depun un decont cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opţiune de rambursare după data deschiderii procedurii insolvenţei, suma aprobată la rambursare se compensează în condiţiile prezentului articol cu obligaţiile fiscale înregistrate de către aceştia, altele decât cele înscrise la masa credală.
(la 03-09-2022 Alineatul (11) din Articolul 167 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(12) Suma negativă de taxă pe valoarea adăugată înscrisă în decontul de taxă pe valoarea adăugată aferentă perioadei fiscale anterioare datei deschiderii procedurii insolvenţei se compensează în condiţiile prezentului articol cu obligaţiile fiscale ale debitorului înscrise la masa credală.
(la 03-09-2022 Alineatul (12) din Articolul 167 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 168
Restituiri de sume
(1) Se restituie, la cerere, contribuabilului/plătitorului orice sumă plătită sau încasată fără a fi datorată.
(2) În situaţia în care s-a făcut o plată fără a fi datorată, cel pentru care s-a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.
(3) Prevederile prezentului articol se aplică şi pentru sumele de restituit ca urmare a aplicării, potrivit legii, a scutirii indirecte sau a altor asemenea scutiri.
(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), se restituie din oficiu următoarele sume:
a) cele de restituit, reprezentând diferenţe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice, care se restituie în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere;
b) cele încasate prin poprire, în plus faţă de creanţele fiscale pentru care s-a înfiinţat poprirea, care se restituie în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încasării.

(5) Diferenţele de impozit pe venit şi/sau contribuţii sociale de restituit mai mici de 10 lei rămân în evidenţa fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând să se restituie atunci când suma cumulată a acestora depăşeşte limita menţionată.
(6) Prin excepţie de la alin. (5), diferenţele mai mici de 10 lei se restituie în numerar numai la solicitarea contribuabilului/plătitorului.
(7) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referinţă al pieţei valutare pentru euro, comunicat de Banca Naţională a României, de la data rămânerii definitivă a hotărârii judecătoreşti prin care se dispune restituirea.
(8) În cazul în care contribuabilul/plătitorul înregistrează obligaţii restante, restituirea/ rambursarea se efectuează numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.
(9) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligaţiile restante ale contribuabilului/plătitorului, se efectuează compensarea până la concurenţa sumei de rambursat sau de restituit.
(10) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligaţii restante ale contribuabilului/plătitorului, compensarea se efectuează până la concurenţa obligaţiilor restante, diferenţa rezultată restituindu-se contribuabilului/ plătitorului.
(11) În cazul în care după decesul persoanei fizice sau încetarea

persoanei juridice se stabilesc sume de restituit sau de rambursat prin hotărâri judecătoreşti definitive, aceste sume se restituie sau se rambursează numai dacă există succesori ori alţi titulari care au dobândit drepturile de rambursare sau de restituire în condiţiile legii.

(12) În cazul în care din eroare instituţiile de credit virează organului fiscal sume reprezentând credite nerambursabile sau finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale ori internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte, precum şi sumele prevăzute la art. 729 alin. (7) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările şi completările ulterioare, prin excepţie de la prevederile alin. (8), sumele respective se restituie la cererea instituţiei de credit sau a contribuabilului/plătitorului, chiar dacă acesta înregistrează obligaţii restante.

(la 24-12-2020 Alineatul (12) din Articolul 168 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 47, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 169

(1) Taxa pe valoarea adăugată, denumită în continuare TVA, solicitată la rambursare prin deconturile cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, depuse în cadrul termenului legal de depunere, se rambursează de organul fiscal central, cu efectuarea, ulterior, a inspecţiei fiscale.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică deconturilor cu sume negative de TVA cu opţiune de rambursare, depuse de contribuabilii mari şi mijlocii, stabiliţi potrivit prevederilor art. 30 alin. (3), care se soluţionează după efectuarea inspecţiei fiscale anticipate, în cazul în care:

a) contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancţionate ca infracţiuni;

b) organul fiscal central, pe baza informaţiilor deţinute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite;

c) pentru contribuabilul/plătitorul respectiv a fost declanşată procedura de lichidare voluntară sau a fost deschisă procedura de insolvenţă, cu excepţia celor pentru care s-a confirmat un plan de reorganizare, în condiţiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică deconturilor cu sume negative de TVA cu opţiune de rambursare, depuse de alţi contribuabili/plătitori decât cei prevăzuţi la alin. (2) care se soluţionează după efectuarea inspecţiei fiscale anticipate, în cazul în care:

a) contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancţionate ca infracţiuni;

b) organul fiscal central, pe baza informaţiilor deţinute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite;

c) pentru contribuabilul/plătitorul respectiv a fost declanşată procedura de lichidare voluntară sau a fost deschisă procedura de insolvenţă, cu excepţia celor pentru care s-a confirmat un plan de

reorganizare, în condiţiile legii speciale;
d) contribuabilul/plătitorul depune primul decont cu sume negative de TVA cu opţiune de rambursare, după înregistrarea în scopuri de TVA;
e) soldul sumei negative de TVA solicitată la rambursare provine dintr-un număr de perioade mai mare decât numărul perioadelor de raportare utilizate într-o perioadă de 12 luni.

(4) În sensul prezentului articol, se consideră că persoanele impozabile prezintă un risc de rambursare necuvenită a TVA dacă se regăsesc în oricare dintre următoarele situaţii:

a) organele fiscale primesc documente oficiale de la alte instituţii, care vizează aspecte de natură fiscală şi se constată că au incidenţă în acordarea unei rambursări necuvenite de TVA;
b) în cadrul acţiunilor de control fiscal s-au constatat fapte care pot întruni elementele constitutive ale unor infracţiuni cu implicaţii de natură fiscală;
c) cu ocazia inspecţiei fiscale ulterioare au fost stabilite diferenţe mai mari de 10% din suma rambursată, dar nu mai puţin de 50.000 lei pentru fiecare decont de TVA care a făcut obiectul inspecţiei fiscale ulterioare;
d) s-au constatat neconcordanţe semnificative, verificate şi confirmate de organul fiscal, între informaţiile înscrise în declaraţiile informative privind livrările/prestările şi achiziţiile efectuate pe teritoriul naţional de persoanele înregistrate în scopuri de TVA depuse de persoana impozabilă şi cele depuse de partenerii de afaceri şi/sau neconcordanţe semnificative între informaţiile înscrise în declaraţiile informative privind livrările/achiziţiile/prestările intracomunitare depuse de persoana impozabilă şi cele depuse de partenerii de afaceri şi transmise organului fiscal prin intermediul sistemului informatic de schimb de informaţii privind TVA între statele membre ale Uniunii Europene.

(5) În cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, depuse după termenul legal de depunere, suma negativă din acestea se preia în decontul perioadei următoare.
(6) În cazul decontului cu sumă negativă de TVA depus în numele unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal, dispoziţiile alin. (2) sau (3), după caz, sunt aplicabile atât pentru reprezentantul grupului fiscal, cât şi pentru membrii acestuia.
(7) Procedura de aplicare a prevederilor prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(8) Ori de câte ori, în condiţiile prezentului articol, rambursarea se aprobă cu inspecţie fiscală ulterioară, inspecţia fiscală se decide în baza unei analize de risc.
(9) În cazul inspecţiei fiscale anticipate, efectuate pentru soluţionarea deconturilor cu sumă negativă de TVA, prin excepţie de la prevederile art. 117, perioada supusă inspecţiei fiscale va cuprinde exclusiv perioadele fiscale în care s-au derulat operaţiunile care au generat soldul sumei negative a taxei. Dispoziţiile art. 94 alin. (3) rămân aplicabile.
(10) În situaţia în care se constată indicii privind nerespectarea legislaţiei fiscale ori stabilirea incorectă a obligaţiilor fiscale, prin operaţiuni care s-au desfăşurat în afara perioadei prevăzute la alin. (9),

inspecţia fiscală se extinde corespunzător, cu respectarea prevederilor art. 117.

(la 01-02-2022 Articolul 169 din Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 170

Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe venit reţinut la sursă

(1) În situaţia în care plătitorul a reţinut la sursă un impozit pe venit în cuantum mai mare decât cel legal datorat, restituirea acestuia se efectuează de către plătitor, la cererea contribuabilului depusă în termenul de prescripţie a dreptului de a cere restituirea prevăzut la art. 219.

(2) Sumele restituite de către plătitor se regularizează de către acesta cu obligaţiile fiscale de acelaşi tip datorate în perioada fiscală în care s-a efectuat restituirea prin depunerea unei declaraţii de regularizare/cerere de restituire. Declaraţia de regularizare/cererea de restituire poate fi depusă şi ulterior, în cadrul termenului de prescripţie a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferenţele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 167 sau 168, după caz.

(3) În cazul contribuabililor nerezidenţi care depun certificatul de rezidenţă fiscală ulterior reţinerii la sursă a impozitului de către plătitorul de venit, restituirea şi regularizarea, potrivit prezentului articol, se efectuează chiar dacă pentru perioada fiscală în care creanţa fiscală restituită a fost datorată s-a ridicat rezerva verificării ulterioare, ca urmare a efectuării inspecţiei fiscale.

(4) Pentru impozitul pe venit care se regularizează potrivit prezentului articol, plătitorul nu depune declaraţie rectificativă.

(5) În situaţia în care plătitorul nu mai există sau acesta se află în procedura insolvenţei potrivit Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, restituirea impozitului pe venit reţinut la sursă în cuantum mai mare decât cel legal datorat se efectuează de către organul fiscal central competent, în baza cererii de restituire depuse de contribuabil. Prin organ fiscal central competent se înţelege organul fiscal central competent pentru administrarea creanţelor fiscale ale contribuabilului solicitant.

(6) Plătitorul are obligaţia de a corecta, dacă este cazul, declaraţiile informative corespunzătoare regularizării efectuate.

(7) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

ART. 170^1

Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe dividende

(1) În cazul în care din regularizarea anuală a dividendelor distribuite parţial în cursul anului, potrivit art. 67 din Legea societăţilor nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, rezultă sume de restituit de la buget, plătitorul de dividende depune la organul fiscal competent o declaraţie de regularizare/cerere de restituire, după restituirea de către asociaţi sau acţionari a dividendelor plătite sau după aprobarea situaţiilor financiare anuale în cazul

dividendelor interimare distribuite neplătite, până la împlinirea termenului de prescripţie a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferenţele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 167 sau 168, după caz.
(la 03-02-2022 Alineatul (1) din Articolul 170^1 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 15, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(la 03-09-2021 Alineatul (2) din Articolul 170^1 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(la 24-12-2020 Capitolul II din Titlul VII a fost completat de Punctul 48, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

*) Notă CTCE:
Reproducem mai jos prevederile pct. 7 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:
7. Termenul de emitere a ordinului privind procedura prevăzută la art. 170^1 şi a ordinului prevăzut la art. 272 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, este de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

ART. 171
Regularizarea obligaţiilor fiscale în cazul reconsiderării unei tranzacţii de către organul fiscal central
(1) Obligaţiile fiscale stabilite de organul fiscal central ca urmare a reconsiderării unei tranzacţii, potrivit legii, se regularizează cu obligaţiile fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor aferente respectivei tranzacţii. În acest caz, sumele achitate în contul obligaţiilor fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor se consideră, în totalitate, indiferent de bugetul unde au fost ulterior distribuite, a reprezenta plăţi anticipate în contul obligaţiilor fiscale stabilite ca urmare a reconsiderării, cu regularizarea ulterioară între bugete.
(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 171 , Capitolul II , Titlul VII a fost modificat de Punctul 45, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

ART. 172
Obligaţia băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială

Băncile supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială şi care efectuează plăţile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligaţii fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitori şi/sau obligaţii fiscale înscrise în adresa de înfiinţare a popririi transmisă de organele fiscale.

CAP. III

Dobânzi, penalităţi de întârziere şi penalităţi de nedeclarare

ART. 173

Dispoziţii generale privind dobânzi şi penalităţi de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadenţă de către debitor a obligaţiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi şi penalităţi de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi şi penalităţi de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligaţii fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum şi sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor şi sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Nu se datorează obligaţii fiscale accesorii pentru suma plătită în contul obligaţiei fiscale principale dacă, anterior stabilirii

obligaţiilor fiscale, debitorul a efectuat o plată, iar suma plătită nu a stins alte obligaţii, stabilite prin:

a) declaraţii de impunere depuse ulterior efectuării plăţii;

b) declaraţii de impunere rectificative sau decizii de impunere, inclusiv cele emise ca urmare a refacerii inspecţiei fiscale în condiţiile art. 129. În aceste cazuri, se datorează obligaţii fiscale accesorii de la data scadenţei obligaţiei fiscale principale până la data plăţii, inclusiv.

(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 173 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 49, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3^1) Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul stingerii obligaţiilor fiscale prin celelalte modalităţi prevăzute la art. 22 decât cea prin plată.

(la 24-12-2020 Articolul 173 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 50, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(4) Dobânzile şi penalităţile de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparţine creanţa principală.

(5) Dobânzile şi penalităţile de întârziere se stabilesc prin decizii, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 227 alin. (8).

(5^1) Comunicarea deciziilor referitoare la obligaţiile fiscale accesorii în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal

central se realizează în funcţie de vechimea, cuantumul obligaţiilor fiscale accesorii şi starea juridică a contribuabilului.

(la 03-09-2017 Articolul 173 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 46, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(5^2) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (5^1) se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(la 03-09-2017 Articolul 173 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 46, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) Dobânzile şi penalităţile de întârziere pot fi actualizate anual, prin hotărâre a Guvernului, în funcţie de evoluţia ratei dobânzii de referinţă a Băncii Naţionale a României.

ART. 174
Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadenţă şi până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Pentru diferenţele suplimentare de creanţe fiscale rezultate din corectarea declaraţiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenţei creanţei fiscale pentru care s-a stabilit diferenţa şi până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(3) În situaţia în care diferenţele rezultate din corectarea declaraţiilor de impunere sau modificarea unei decizii de impunere sunt negative în raport cu sumele stabilite iniţial, se datorează dobânzi pentru suma datorată după corectare ori modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenţei şi până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), se datorează dobânzi după cum urmează:

a) pentru creanţele fiscale stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire, inclusiv. În cazul plăţii preţului în rate, dobânzile se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire a avansului. Pentru suma rămasă de plată, dobânzile sunt datorate de către cumpărător;

b) pentru obligaţiile fiscale datorate de către debitorul declarat insolvabil care nu are venituri şi bunuri urmăribile, până la data comunicării procesului-verbal de insolvabilitate potrivit prevederilor art. 265 alin. (4), urmând ca de la data trecerii obligaţiilor fiscale în evidenţa curentă să se datoreze dobânzi.

(la 03-09-2017 Litera b) din Alineatul (4) , Articolul 174 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificată de Punctul 47, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

Conform alin. (7) al articolului 2, Capitolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1116 din 29 decembrie 2018, pentru neplata la termen a împrumutului se calculează o dobândă, pentru fiecare zi de întârziere, la nivelul dobânzii prevăzute la art. 174 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, până la data stingerii obligaţiei. Dobânda astfel calculată reprezintă venit al bugetului Trezoreriei Statului.

ART. 175

Dobânzi în cazul impozitelor administrate de organul fiscal central pentru care perioada fiscală este anuală

(1) Pentru neachitarea la scadenţă a obligaţiilor fiscale reprezentând impozite pentru care perioada fiscală este anuală, se datorează dobânzi după cum urmează:

a) în anul fiscal de impunere, pentru obligaţiile fiscale stabilite, potrivit legii, de organul fiscal central sau de contribuabili, inclusiv cele reprezentând plăţi anticipate, dobânzile se calculează din ziua următoare termenului de scadenţă şi până la data stingerii sau, după caz, până în ultima zi a anului fiscal de impunere, inclusiv;

b) pentru sumele neachitate în anul de impunere potrivit lit. a), dobânzile se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor până la data stingerii acestora, inclusiv;

c) în cazul în care obligaţia fiscală stabilită prin decizia de impunere anuală sau declaraţia de impunere anuală, după caz, este mai mică decât cea stabilită prin deciziile de plăţi anticipate sau declaraţiile depuse în cursul anului de impunere, dobânzile se recalculează, începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală sau declaraţia de impunere anuală, urmând a se face regularizarea dobânzilor în mod corespunzător;

d) pentru diferenţele de impozit rămase de achitat, conform deciziei de impunere anuală sau declaraţiei de impunere anuală, dobânzile se datorează începând cu ziua următoare termenului de scadenţă prevăzut de lege. În cazul impozitului pe venit, această regulă se aplică numai dacă declaraţia de venit a fost depusă până la termenul prevăzut de lege. În situaţia în care declaraţia de venit nu a fost depusă până la termenul prevăzut de lege, dobânda se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică şi în cazul în care contribuabilii nu-şi îndeplinesc obligaţiile declarative, iar creanţa fiscală se stabileşte de organul fiscal central prin decizie, precum şi în cazul declaraţiei depuse potrivit art. 107 alin. (5). În acest caz, în scopul aplicării alin. (1) lit. a), creanţa aferentă unei perioade fiscale, stabilită de organul fiscal central, se repartizează pe termenele de plată corespunzătoare din anul de impunere, cu excepţia cazului în care obligaţiile fiscale au fost stabilite în anul fiscal de impunere.

(3) În cazul în care, în cadrul unei proceduri de control fiscal, organul fiscal central stabileşte diferenţe de impozit suplimentare,

dobânzile se calculează la diferenţa de impozit începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere.

(4) Prevederile alin. (1)-(3) sunt aplicabile şi în cazul contribuţiilor sociale.

(la 03-09-2017 Articolul 175 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 48, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 176

Penalităţi de întârziere

(1) Penalităţile de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadenţă şi până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispoziţiile art. 174 alin. (2)-(4) şi art. 175 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalităţii de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligaţia de plată a dobânzilor.

(4) Penalitatea de întârziere nu se aplică pentru obligaţiile fiscale principale pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181.

(la 03-09-2017 Alineatul (4) din Articolul 176 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 49, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 177

Dobânzi şi penalităţi de întârziere în cazul plăţilor efectuate prin decontare bancară

(1) Nedecontarea de către instituţiile de credit a sumelor cuvenite bugetului general consolidat în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului contribuabilului/plătitorului nu îl exonerează pe contribuabil/plătitor de obligaţia de plată a sumelor respective şi atrage pentru acesta dobânzi şi penalităţi de întârziere la nivelul celor prevăzute la art. 174 şi 176, după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului general consolidat şi nedecontate de instituţiile de credit, precum şi a dobânzilor şi penalităţilor de întârziere prevăzute la alin. (1), contribuabilul/plătitorul se poate îndrepta împotriva instituţiei de credit respective.

ART. 178

Dobânzi şi penalităţi de întârziere în cazul compensării

În cazul creanţelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile şi penalităţile de întârziere, după caz, se calculează până la data prevăzută la art. 167 alin. (4).

ART. 179

Dobânzi şi penalităţi de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenţei

Pentru creanţele fiscale datorate de debitorii cărora li s-a deschis procedura insolvenţei se calculează şi datorează dobânzi şi penalităţi de întârziere, potrivit legii care reglementează această procedură.

(la 03-09-2022 Articolul 179 din Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 21, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 180

Dobânzi şi penalităţi de întârziere în cazul debitorilor pentru care s-a pronunţat o hotărâre de dizolvare

(1) Pentru creanţele fiscale născute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a debitorului în registrul comerţului, începând cu această dată nu se mai datorează şi nu se calculează dobânzi şi penalităţi de întârziere.

(2) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă a fost desfiinţat actul care a stat la baza înregistrării dizolvării, se calculează dobânzi şi penalităţi de întârziere între data înregistrării în registrul comerţului a actelor de dizolvare şi data rămânerii definitive a hotărârii de desfiinţare.

ART. 181

Penalitatea de nedeclarare în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru obligaţiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor şi stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere, contribuabilul/plătitorul datorează o penalitate de nedeclarare de 0,08% pe fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare scadenţei şi până la data stingerii sumei datorate, inclusiv, din obligaţiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor şi stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 181 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 51, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Penalitatea de nedeclarare stabilită potrivit alin. (1) se reduce cu 75%, dacă obligaţiile fiscale principale stabilite prin decizie:

(la 24-12-2020 Partea introductivă a alineatului (2) din Articolul 181 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificată de Punctul 52, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

a) se sting prin plată sau compensare până la termenul prevăzut la art. 156 alin. (1);

b) sunt eşalonate la plată, în condiţiile legii. În acest caz, reducerea se acordă la finalizarea eşalonării la plată.

(2^1) Ori de câte ori organul fiscal constată incidenţa prevederilor art. 181 alin. (2), acesta comunică decizia referitoare la obligaţiile fiscale accesorii reprezentând penalităţi de nedeclarare prin evidenţierea reducerii de 75% aplicate.

(la 24-12-2020 Articolul 181 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 53, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) Penalitatea de nedeclarare prevăzută la alin. (1) se majorează cu 100% în cazul în care obligaţiile fiscale principale au rezultat ca urmare a săvârşirii unor fapte de evaziune fiscală, constatate de organele judiciare, potrivit legii.

(4) Aplicarea penalităţii de nedeclarare prevăzute de prezentul articol nu înlătură obligaţia de plată a dobânzilor prevăzute de prezentul cod.

(5) Penalitatea de nedeclarare constituie venit al bugetului de stat.

(6) Organul fiscal nu stabileşte penalitatea de nedeclarare prevăzută de prezentul articol dacă aceasta este mai mică de 50 lei.

(7) Penalitatea de nedeclarare nu se aplică dacă obligaţiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor şi stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere rezultă din aplicarea unor prevederi ale legislaţiei fiscale de către contribuabil/plătitor, potrivit interpretării organului fiscal cuprinse în norme, instrucţiuni, circulare sau opinii comunicate contribuabilului/plătitorului de către organul fiscal central.

(la 24-12-2020 Alineatul (7) din Articolul 181 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 54, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(8) În cazul inspecţiei fiscale despre aplicarea penalităţii de nedeclarare potrivit alin. (1) sau, după caz, despre neaplicarea acesteia potrivit alin. (6) sau (7), se consemnează şi se motivează în raportul de inspecţie fiscală. Prevederile art. 130 alin. (5) şi ale art. 131 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător. Lipsa menţiunii din cuprinsul raportului de inspecţie fiscală privind aplicarea penalităţii de nedeclarare conduce la decăderea organului fiscal din dreptul de a mai aplica penalitatea prin alte acte administrative subsecvente sau accesorii.

(la 24-12-2020 Alineatul (8) din Articolul 181 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 54, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

---

*) Notă CTCE:

Reproducem mai jos prevederile pct. 4 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:

4. Prevederile art. 181 alin. (8) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru rapoartele de inspecţie fiscală emise după data intrării în vigoare a prezentei legi.

---

(9) În situaţia în care obligaţiile fiscale principale sunt stabilite

de organul de inspecţie fiscală ca urmare a nedepunerii declaraţiei de impunere, se aplică numai penalitatea de nedeclarare, fără a se aplica sancţiunea contravenţională pentru nedepunerea declaraţiei.

(10) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(11) Cu excepţia situaţiei prevăzute la alin. (3), penalitatea de nedeclarare nu poate fi mai mare decât nivelul creanţei fiscale principale la care se aplică, ori de câte ori prin aplicarea metodei de calcul prevăzute la alin. (1) penalitatea de nedeclarare depăşeşte acest nivel.

(12) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător şi pentru obligaţiile fiscale principale stabilite prin decizie de impunere emisă ca urmare a procedurii de verificare a situaţiei fiscale personale sau ca urmare a procedurii de verificare documentară efectuată de organele fiscale competente să exercite verificarea situaţiei fiscale personale, inclusiv pentru veniturile a căror sursă nu a fost identificată, astfel cum acestea sunt definite în Codul fiscal. În aceste cazuri, penalitatea de nedeclarare se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere şi până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

(la 29-12-2022 Alineatul (12) din Articolul 181 , Capitolul III , Titlul VII a fost modificat de Punctul 42, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

(13) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător şi pentru obligaţiile fiscale principale stabilite prin decizie de regularizare emisă ca urmare a procedurii de control vamal ulterior.

(la 24-12-2020 Articolul 181 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 55, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

*) Notă CTCE:

Reproducem mai jos prevederile pct. 5 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:

5. Prevederile art. 181 alin. (13) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost introduse prin art. I, se aplică pentru drepturile vamale născute după data intrării în vigoare a prezentei legi.

ART. 182

Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilul/plătitorul are dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 168 alin. (4) sau la art. 77, după caz, până la data stingerii prin oricare dintre modalităţile prevăzute de lege. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul creanţelor contribuabilului/plătitorului rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite

obligaţii fiscale de plată şi care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/plătitorul este îndreptăţit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanţei fiscale individualizate în actul administrativ anulat şi până în ziua restituirii sau compensării creanţei contribuabilului/plătitorului rezultate în urma anulării actului administrativ fiscal. Această prevedere nu se aplică în situaţia în care contribuabilul/plătitorul a solicitat acordarea de despăgubiri, în condiţiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi în situaţia prevăzută la art. 107 alin. (5).

(3) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile şi pentru creanţele fiscale ce au făcut obiectul unei cereri de restituire, respinsă de organul fiscal, dar admisă definitiv de organul de soluţionare a contestaţiilor sau de instanţa judecătorească.

(4) Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 174 alin. (5) şi se suportă din acelaşi buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de contribuabil/plătitor.

(5) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita dobânda prevăzută de prezentul articol se prescrie în termen de 5 ani. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care:

a) au fost stinse prin oricare dintre modalităţile prevăzute de lege sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilului/plătitorului;

b) anularea actului administrativ fiscal a devenit definitivă, în cazul prevăzut la alin. (2);

c) restituirea a fost admisă definitiv, în cazul prevăzut la alin. (3).

(la 24-12-2020 Articolul 182 din Capitolul III , Titlul VII a fost completat de Punctul 56, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 183

Majorări de întârziere în cazul obligaţiilor fiscale datorate bugetelor locale

(1) Prin excepţie de la prevederile art. 173 şi 176, pentru neachitarea la termenul de scadenţă de către debitor a obligaţiilor fiscale principale datorate bugetelor locale, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nivelul majorării de întârziere este de 1% din cuantumul obligaţiilor fiscale principale neachitate în termen, calculată pentru fiecare lună sau fracţiune de lună, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadenţă şi până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(3) Prevederile art. 173-180 şi art. 182 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Pentru sumele de restituit de la bugetul local se datorează majorări de întârziere. Nivelul şi modul de calcul al majorării de întârziere sunt cele prevăzute la alin. (2).

CAP. IV

Înlesniri la plată

SECŢIUNEA 1

Instituirea posibilităţii acordării înlesnirilor la plată

ART. 184

Instituirea posibilităţii acordării eşalonărilor la plată de către organul fiscal central

(1) Organul fiscal central acordă la cererea debitorilor eşalonări la plată pe o perioadă de cel mult 5 ani, dacă sunt îndeplinite condiţiile de acordare a acestora. Pentru debitorii care nu au în proprietate bunuri în vederea constituirii de garanţii în cuantumul prevăzut la art. 193 alin. (13)-(15) şi nici nu pot constitui niciun fel de garanţie ori cuantumul garanţiilor constituite este mai mic de 50% faţă de cuantumul obligaţiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, eşalonarea se acordă pe cel mult 6 luni.

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 184 , Sectiunea 1 , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Eşalonarea la plată se acordă pentru toate obligaţiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică şi pentru obligaţiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competenţă, în situaţia în care acesta are loc pe perioada derulării unei eşalonări la plată. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înştiinţare de plată privind obligaţiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competenţă, precum şi deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării eşalonării la plată, sunt asimilate obligaţiilor fiscale:

a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;

b) creanţele bugetare stabilite de alte organe şi transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanţele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătoreşti sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Eşalonarea la plată nu se acordă pentru:

a) obligaţiile fiscale care au făcut obiectul unei eşalonări acordate în temeiul prezentului capitol, care şi-a pierdut valabilitatea;

b) obligaţiile fiscale care au scadenţa şi/sau termenul de plată după

data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligaţiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidenţa art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligaţiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condiţiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eşalonare la plată, debitorul poate solicita includerea în eşalonare a obligaţiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum şi a obligaţiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înştiinţare de plată privind obligaţiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum şi deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii aferente.

e) obligaţiile fiscale/bugetare care reprezintă ajutor de stat sau de minimis de recuperat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat;

(la 06-04-2023 Litera e) din Alineatul (6) , Articolul 184 , Sectiunea 1 , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

f) obligaţiile fiscale care reprezintă accize.

(la 06-04-2023 Alineatul (6) din Articolul 184 , Sectiunea 1 , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatele (7) şi (8) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(7) Prevederile art. I pct. 3 şi 16 se aplică şi cererilor de modificare a eşalonărilor la plată depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prin care se solicită modificarea deciziei de

eşalonare la plată pentru obligaţiile fiscale de natura celor prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f) şi art. 209^1 alin. (6) lit. h)-j) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

(8) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, inclusiv în cazul celor modificate ulterior acestei date, pentru care debitorii nu deţin bunuri în proprietate, dobânzile se datorează, se calculează şi se comunică pentru obligaţiile fiscale principale eşalonate la plată, după finalizarea eşalonării la plată sau, după caz, la data pierderii valabilităţii eşalonării la plată.

---

(7) Eşalonarea la plată nu se acordă nici pentru obligaţiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică şi 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

(la 24-12-2020 Alineatul (7) din Articolul 184 , Sectiunea 1 , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 57, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(8) Perioada de eşalonare la plată se stabileşte de organul fiscal competent în funcţie de cuantumul obligaţiilor fiscale şi de capacitatea financiară de plată a debitorului. Perioada de eşalonare la plată acordată nu poate fi mai mare decât perioada de eşalonare la plată solicitată.

Articolele II-V, precum şi alineatele (6) şi (7) ale articolului VI din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021, astfel cum a fost modificată de alineatul (3) al articolului LII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 130 din 17 decembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1202 din 18 decembrie 2021, prevăd:

Articolul II

(1) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile aferente obligaţiilor bugetare principale administrate de organul fiscal central cu scadenţe anterioare datei de 31 martie 2020 inclusiv şi individualizate în decizii de impunere emise ca urmare a unei inspecţii fiscale sau verificării situaţiei fiscale personale începute după data intrării în vigoare a Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 69/2020 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum şi pentru instituirea unor măsuri fiscale, cu modificările ulterioare, şi încheiate conform art. 130 alin. (4) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, până la data intrării în vigoare a Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 19/2021 privind unele măsuri fiscale, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative în domeniul fiscal, se anulează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) toate diferenţele de obligaţii bugetare principale individualizate în decizia de impunere sunt stinse prin orice modalitate prevăzută de art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe;

b) cererea de anulare a accesoriilor se depune, sub sancţiunea decăderii, până la data de 30 iunie 2022 inclusiv.

(2) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile şi în situaţia în care obligaţiile bugetare principale au fost stinse până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, cu condiţia ca cererea să fie depusă până la termenul prevăzut la alin. (1) lit. b).

(3) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile care pot fi anulate potrivit prezentului articol şi care au fost stinse atât înainte, cât şi după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se restituie potrivit art. 168 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

Articolul III

(1) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile aferente obligaţiilor bugetare principale administrate de organul fiscal central cu scadenţe anterioare datei de 31 martie 2020 inclusiv şi individualizate în decizii de impunere emise ca urmare a unei verificări documentare şi pentru care s-a comunicat decizia de impunere după data intrării în vigoare a Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 69/2020 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum şi pentru instituirea unor măsuri fiscale, cu modificările ulterioare, dar nu mai târziu de 30 iunie 2022, se anulează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) toate diferenţele de obligaţii bugetare principale individualizate în decizia de impunere sunt stinse prin orice modalitate prevăzută de art. 22 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, până la termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1) din aceeaşi lege în cazul deciziilor de impunere comunicate după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, respectiv în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe în cazul deciziilor de impunere comunicate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe;

b) cererea de anulare a accesoriilor se depune, sub sancţiunea decăderii, până la data de 30 iunie 2022 inclusiv, respectiv în termen de 90 de zile de la comunicarea deciziei de impunere dacă termenul de 90 de zile se împlineşte după 30 iunie 2022 inclusiv.

(2) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile şi în situaţia în care obligaţiile bugetare principale au fost stinse până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, cu condiţia ca cererea să fie depusă până la termenul prevăzut la alin. (1) lit. b).

(3) Dobânzile, penalităţile şi toate accesoriile care pot fi anulate potrivit prezentului articol şi care au fost stinse atât înainte, cât şi după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se restituie potrivit art. 168 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

Articolul IV

(1) Pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă pe perioada stării de urgenţă/alertă, prin hotărâri emise de către organele abilitate ale statului şi care beneficiază de eşalonări la plată, acordate de organul fiscal central, potrivit actelor normative în vigoare,

condiţiile de menţinere a valabilităţii acestora se suspendă, la cerere, până la data la care este reluată activitatea.

(2) Pentru plata cu întârziere a ratelor din graficele de eşalonare neachitate până la data reluării activităţii nu se calculează şi nu se datorează dobânzi şi penalităţi potrivit actelor normative în baza cărora au fost acordate eşalonările la plată. În acest caz, până la primul termen de plată după data constatării reluării activităţii, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eşalonare, cu respectarea perioadei de eşalonare aprobate. Noul grafic de eşalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(3) Obligaţiile care intră sub incidenţa măsurilor prevăzute la alin. (1), cu excepţia acelora care privesc ratele din graficele de eşalonare refăcute conform alin. (2), se consideră îndeplinite în următoarele situaţii:

a) pentru situaţia în care termenele condiţiilor de menţinere a valabilităţii eşalonărilor la plată s-au împlinit până la data constatării reluării activităţii, dacă acestea se execută în termen de 30 de zile de la data constatării acestui fapt;

b) pentru celelalte situaţii decât cele prevăzute la lit. a), la împlinirea termenului pentru îndeplinirea condiţiilor de menţinere a valabilităţii eşalonărilor la plată, prevăzut de actele normative în baza cărora au fost acordate aceste eşalonări.

(4) Pentru obligaţiile prevăzute la alin. (3) lit. a), contribuabilii pot solicita modificarea eşalonării la plată, cu condiţia ca cererea să fie depusă în termen de 30 de zile de la data constatării reluării activităţii, aplicându-se în mod corespunzător prevederile legale privind modificarea deciziei de eşalonare la plată, prevăzute de actele normative în baza cărora au fost acordate aceste eşalonări.

Articolul V

În cazul debitorilor care solicită înlesniri la plată potrivit capitolului IV - Înlesniri la plată din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, ulterior pierderii valabilităţii eşalonării la plată acordate de organul fiscal potrivit Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 181/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea şi completarea unor acte normative, cu modificările ulterioare, pentru obligaţiile fiscale principale şi/sau obligaţii fiscale accesorii rămase de plată din eşalonarea la plată, penalitatea datorată potrivit art. 9 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 181/2020, cu modificările şi completările ulterioare, se anulează.

Articolul VI

(6) Cererile de eşalonare la plată depuse potrivit Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 181/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea şi completarea unor acte normative, precum şi pentru prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare, în curs de soluţionare la data de 1 octombrie 2021 se soluţionează potrivit normelor legale în vigoare la data depunerii cererii.

(7) Eşalonările la plată acordate potrivit Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 181/2020, cu modificările ulterioare, se supun prevederilor acestei ordonanţe de urgenţă.

ART. 184^1

Reguli speciale privind eşalonarea la plată a impozitului calculat potrivit art. 40^3 din Codul fiscal

(1) Procedura de executare silită nu începe pentru sumele care fac obiectul eşalonării la plată a impozitului calculat potrivit art. 40^3 alin. (1) din Codul fiscal, de la data comunicării deciziei de eşalonare la plată.

(2) Debitorii care la data depunerii declaraţiei prin care calculează impozitul prevăzut de art. 40^3 alin. (1) din Codul fiscal au în derulare înlesniri la plată acordate potrivit prevederilor legale în vigoare pot beneficia de eşalonare la plată potrivit prezentului articol.

(3) Prevederile art. 165 alin. (4) se aplică în mod corespunzător în ceea ce priveşte ordinea de stingere a obligaţiilor fiscale. Dacă suma plătită de către debitor nu este suficientă pentru a stinge ratele din graficele de eşalonare la plată, atunci se stinge, cu prioritate, rata aferentă celei mai vechi decizii de eşalonare la plată.

(4) Obligaţiile fiscale principale şi accesorii rămase de plată din eşalonările la plată şi/sau amânările la plată, după caz, a căror valabilitate a fost pierdută potrivit prevederilor art. 40^3 alin. (6) din Codul fiscal ori potrivit prevederilor în baza cărora au fost acordate celelalte înlesniri la plată, în scopul încadrării în condiţiile de menţinere a valabilităţii eşalonării la plată, sunt exigibile şi au termen de plată data pierderii valabilităţii eşalonărilor la plată, respectiv data comunicării deciziei de pierdere a valabilităţii amânării la plată a penalităţilor de întârziere şi a penalităţilor de nedeclarare.

(5) Pentru debitorii care au obţinut o înlesnire la plată conform prevederilor legale în vigoare şi optează prin cerere pentru eşalonare la plată potrivit art. 40^3 alin. (4) din Codul fiscal, condiţia de menţinere a valabilităţii eşalonărilor la plată privind achitarea obligaţiei fiscale declarate se consideră îndeplinită.

(6) Nu este considerat restant impozitul prevăzut de art. 40^3 alin. (1) din Codul fiscal pentru care s-a acordat şi este în derulare o eşalonare la plată, potrivit acestui articol, dacă pentru acesta nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eşalonare la plată sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 40^3 alin. (6) lit. e) din Codul fiscal.

(7) Debitorul poate renunţa la eşalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunţare la eşalonare.

(8) Graficul de eşalonare se poate suplimenta ca urmare a depunerii declaraţiei rectificative, cu respectarea perioadei de eşalonare acordată iniţial.

(9) Pe perioada derulării eşalonării la plată, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligaţiile în ordinea prevăzută la art. 165 alin. (4), în limita sumei aprobate la rambursare/restituire. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată.

(10) Pentru debitorii care trebuie să achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se

menţine autorizaţia, acordul ori alt act administrativ similar se aplică în mod corespunzător prevederile art. 204.

(11) Pentru debitorii care beneficiază de eşalonare la plată potrivit 40^3 alin. (4) din Codul fiscal se aplică în mod corespunzător prevederile art. 207.

(12) Debitorul trebuie să constituie garanţia prevăzută la art. 40^3 alin. (4^1) din Codul fiscal, în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării acordului de principiu, dacă are această obligaţie.

(13) Procedura de acordare de către organul fiscal central a eşalonării la plată a impozitului prevăzut de art. 40^3 alin. (4) din Codul fiscal, precum şi formularistica utilizată se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(14) În situaţia în care cererea prevăzută la alin. (5) se respinge, contribuabilul are obligaţia să plătească impozitul prevăzut de art. 40^3 alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(la 03-09-2021 Sectiunea 1 din Capitolul IV , Titlul VII a fost completată de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 185

Instituirea posibilităţii acordării înlesnirilor la plată de către organul fiscal local

(1) La cererea temeinic justificată a contribuabilului, organul fiscal local poate acorda pentru obligaţiile fiscale restante următoarele înlesniri la plată:

a) eşalonări şi/sau amânări la plata obligaţiilor fiscale, precum şi a obligaţiilor bugetare prevăzute la art. 184 alin. (5);

b) scutiri sau reduceri de majorări de întârziere.

(2) Eşalonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani, iar amânarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 6 luni, dar care nu poate depăşi data de 20 decembrie a anului fiscal în care se acordă.

(3) Pe perioada pentru care au fost acordate amânări sau eşalonări la plată, pentru obligaţiile fiscale principale eşalonate sau amânate la plată, se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracţiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(4) Pe perioada eşalonării şi/sau amânării la plată, un procent de 50% din majorările de întârziere reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligaţiilor fiscale eşalonate sau amânate la plată, se amână la plată. În situaţia în care sumele eşalonate sau amânate au fost stinse în totalitate, majorările de întârziere amânate la plată se anulează.

(5) Pentru obligaţiile fiscale eşalonate şi/sau amânate la plată, contribuabilii trebuie să constituie garanţii astfel:

a) în cazul persoanelor fizice, o sumă egală cu două rate medii din eşalonare, reprezentând obligaţii fiscale locale eşalonate şi majorări de întârziere calculate, în cazul eşalonărilor la plată, sau o sumă rezultată din raportul dintre contravaloarea debitelor amânate şi majorările de întârziere calculate şi numărul de luni aprobate pentru amânare la plată, în cazul amânărilor la plată;

b) în cazul persoanelor juridice garanţia trebuie să acopere totalul obligaţiilor fiscale eşalonate şi/sau amânate la plată.

(6) Prin hotărâre a autorităţii deliberative se aprobă procedura de acordare a înlesnirilor la plată.

(7) În cazul contribuabilului persoană juridică, acordarea înlesnirilor prevăzute la alin. (1) lit. b) se realizează cu respectarea regulilor în domeniul ajutorului de stat.

SECŢIUNEA a 2-a

Procedura de acordare a eşalonării la plată de către organul fiscal central

ART. 186

Condiţii de acordare a eşalonării la plată

(1) Pentru acordarea unei eşalonări la plată de către organul fiscal central, debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiţii:

a) să se afle în dificultate generată de lipsa temporară de disponibilităţi băneşti şi să aibă capacitate financiară de plată pe perioada de eşalonare la plată. Aceste situaţii se apreciază de organul fiscal competent pe baza programului de restructurare sau de redresare financiară ori a altor informaţii şi/sau documente relevante, prezentate de debitor sau deţinute de organul fiscal;

b) să aibă constituită garanţia potrivit art. 193;

c) să nu se afle în procedura insolvenţei potrivit legii. Debitorul care se află în procedura insolvenţei şi doreşte eşalonarea la plată poate solicita această înlesnire la plată cu condiţia ca până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată să iasă din procedura insolvenţei;

(la 03-02-2022 Litera c) din Alineatul (1) , Articolul 186 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

d) să nu se afle în dizolvare potrivit prevederilor legale în vigoare;

e) abrogată.

(la 03-02-2022 Litera e) din Alineatul (1) , Articolul 186 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost abrogată de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(2) Pe lângă condiţiile prevăzute la alin. (1), debitorul trebuie să aibă depuse toate declaraţiile fiscale, potrivit vectorului fiscal. Această condiţie trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.

(3) Condiţia prevăzută la alin. (2) se consideră îndeplinită şi în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declaraţii fiscale, obligaţiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal.

(3^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (1) lit. a), în cazul debitorilor care nu deţin bunuri în proprietate ori cuantumul garanţiilor constituite este mai mic de 50% faţă de cuantumul obligaţiilor fiscale

restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, situaţia de dificultate generată de lipsa temporară de disponibilităţi băneşti şi capacitatea financiară de plată pe perioada de eşalonare la plată se menţionează de debitor în cererea depusă potrivit art. 187. Organul fiscal competent verifică şi constată situaţia de dificultate generată de lipsa temporară de disponibilităţi băneşti din informaţiile prezentate de debitor în cerere şi/sau din informaţii şi/sau documente relevante deţinute de organul fiscal.

(la 06-04-2023 Alineatul (3^1) din Articolul 186 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1) lit. b), organul fiscal poate acorda eşalonarea la plată dacă sunt îndeplinite celelalte condiţii prevăzute la alin. (1), în următoarele situaţii:

a) debitorul nu deţine în proprietate bunuri în vederea constituirii de garanţii, caz în care eşalonarea la plată se acordă pe cel mult 6 luni şi penalităţile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată şi se includ în eşalonare;

b) debitorul constituie garanţii a căror valoare este mai mică de 50% faţă de cuantumul obligaţiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, caz în care eşalonarea la plată se acordă pe cel mult 6 luni şi penalităţile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată şi se includ în eşalonare;

c) debitorul constituie garanţii a căror valoare este mai mare de 50% faţă de cuantumul obligaţiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, dar insuficiente faţă de cuantumul garanţiilor prevăzute la art. 193 alin. (13)-(15), caz în care eşalonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani şi penalităţile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată şi se includ în eşalonare.

(la 06-04-2023 Alineatul (4) din Articolul 186 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de

urgenţă.

ART. 187
Cererea de acordare a eşalonării la plată
(1) Cererea de acordare a eşalonării la plată, denumită în continuare cerere, se depune la registratura organului fiscal competent sau se transmite prin poştă cu confirmare de primire şi se soluţionează de organul fiscal competent, în termen de 60 de zile de la data înregistrării cererii.
(2) Conţinutul cererii, precum şi documentele justificative care se anexează acesteia se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(3) În cazul debitorilor care nu deţin bunuri în proprietate ori cuantumul garanţiilor constituite este mai mic de 50% faţă de cuantumul obligaţiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, cererea poate fi însoţită de o propunere de grafic de eşalonare la plată. Dispoziţiile art. 192 sunt aplicabile în mod corespunzător.
(la 06-04-2023 Alineatul (3) din Articolul 187 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul debitorilor care nu deţin bunuri în proprietate, cererea se soluţionează de organul fiscal competent în termen de 15 zile de la data înregistrării acesteia.

(la 30-03-2018 Articolul 187 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 3, Articolul V din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 25 din 29 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 291 din 30 martie 2018)

ART. 188
Retragerea cererii de acordare a eşalonării la plată
(1) Cererea poate fi retrasă de debitor până la emiterea deciziei de eşalonare la plată sau a deciziei de respingere. Organul fiscal competent comunică debitorului decizia prin care se ia act de retragerea cererii.
(2) Prin retragerea cererii, debitorul nu pierde dreptul de a depune o nouă cerere.

ART. 189
Prevederi speciale privind stingerea obligaţiilor fiscale
În cazul în care în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală şi data comunicării deciziei de eşalonare la plată

debitorul efectuează plăţi în conturile bugetare aferente tipurilor de creanţe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, se sting mai întâi obligaţiile exigibile în această perioadă şi apoi obligaţiile cuprinse în certificatul de atestare fiscală, în condiţiile art. 207 alin. (2) sau (3), după caz.

ART. 190

Alte prevederi speciale privind stingerea obligaţiilor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru deconturile cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare depuse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală se aplică dispoziţiile art. 167.

(2) Pe perioada derulării eşalonării la plată, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligaţiile în ordinea prevăzută la art. 165 alin. (4), în limita sumei aprobate la rambursare/restituire.

(3) Prin excepţie de la prevederile art. 167 alin. (5) lit. b), în cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare depuse în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală şi data emiterii deciziei de eşalonare la plată, momentul exigibilităţii sumei de rambursat este data emiterii deciziei de rambursare.

(4) Prin data emiterii deciziei de rambursare, prevăzută la alin. (3), se înţelege data înregistrării acesteia la organul fiscal competent.

(5) Diferenţele de obligaţii fiscale rămase nestinse în urma soluţionării deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare se comunică debitorului printr-o înştiinţare de plată.

ART. 191

Eliberarea certificatului de atestare fiscală

(1) După primirea cererii, organul fiscal competent eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală, pe care îl comunică debitorului. Eliberarea certificatului de atestare fiscală în scopul acordării eşalonării la plată nu este supusă taxei extrajudiciare de timbru.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii.

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), termenul de eliberare a certificatului de atestare fiscală este de cel mult 10 zile lucrătoare în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(4) Prin excepţie de la prevederile art. 158, certificatul de atestare fiscală cuprinde obligaţiile fiscale restante existente în sold la data eliberării acestuia.

(la 03-09-2017 Alineatul (4) din Articolul 191 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 53, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(5) Atunci când există diferenţe între sumele solicitate de către debitor în cerere şi cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se procedează la punerea de acord a acestora.

(6) Prin excepţie de la prevederile art. 158, certificatul de atestare fiscală are valabilitate de 90 de zile de la data eliberării.

(la 03-09-2017 Alineatul (6) din Articolul 191 , Sectiunea a 2-a ,

Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 53, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 192

Modul de soluţionare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluţionează de organul fiscal competent prin decizie de eşalonare la plată ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul şi termenele de plată a ratelor de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de eşalonare la plată. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 190 alin. (2).

(2^1) În cazuri justificate, în funcţie de specificul activităţii contribuabilului şi de capacitatea financiară de plată a acestuia pe parcursul unui an, la cererea debitorului, organul fiscal central poate aproba plata diferenţiată a ratelor de eşalonare.

(la 03-09-2017 Articolul 192 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 54, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (6) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 192 alin. (2^1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi eşalonărilor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. În acest caz, debitorul poate solicita oricând modificarea graficului de eşalonare.

---

(3) Cererea se soluţionează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situaţii:

a) în cazul cererilor depuse pentru obligaţiile prevăzute la art. 184 alin. (6) şi (7);

b) nu sunt îndeplinite condiţiile de acordare prevăzute la art. 186 alin. (1) şi (2);

c) debitorul nu depune documentele justificative necesare soluţionării cererii;

d) cererea şi documentele aferente nu prezintă nicio modificare faţă de condiţiile de acordare a eşalonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;

e) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată, a obligaţiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eşalonare la plată.

(4) După eliberarea certificatului de atestare fiscală şi, după caz, punerea de acord a sumelor potrivit art. 191 alin. (5), organul fiscal competent verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol şi comunică debitorului decizia de respingere sau acordul de principiu privind eşalonarea la plată, după caz.

(5) Prin excepţie de la prevederile alin. (4), în cazul debitorilor care nu deţin bunuri în proprietate, nu se emite acord de principiu privind eşalonarea la plată.

(la 30-03-2018 Articolul 192 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 4, Articolul V din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 25 din 29 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 291 din 30 martie 2018)

ART. 193
Garanţii

(1) În termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu, debitorul trebuie să constituie garanţii. La cererea temeinic justificată a debitorului, organul fiscal competent poate aproba prelungirea acestui termen cu cel mult 30 de zile.

(2) Abrogat.

(la 06-04-2023 Alineatul (2) din Articolul 193 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost abrogat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), următoarele categorii de debitori nu trebuie să constituie garanţii:

a) instituţiile publice, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanţele publice, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi prin Legea nr. 273/2006, cu modificările şi completările ulterioare, după caz;

b) autorităţile/serviciile publice autonome înfiinţate prin lege organică;

c) unităţile şi instituţiile de drept public prevăzute la art. 7 din Ordonanţa Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea ştiinţifică şi dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi unităţile şi instituţiile de drept public prevăzute la art. 26 alin. (1) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea şi funcţionarea Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice «Gheorghe Ionescu-Şişeşti» şi a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii şi industriei alimentare, cu modificările şi completările ulterioare;

(la 03-09-2017 Litera c) din Alineatul (3) , Articolul 193 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 55, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

d) instituţiile de învăţământ superior de stat.

(4) Debitorii prevăzuţi la alin. (3) care deţin în proprietate bunuri constituie garanţii astfel:

a) dacă valoarea bunurilor acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanţii la nivelul acestor valori, cu respectarea prevederilor prezentului articol;
b) dacă valoarea bunurilor nu acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanţii la valoarea bunurilor deţinute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(la 06-04-2023 Alineatul (4) din Articolul 193 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(4^1) Debitorii prevăzuţi la art. 186 alin. (4), care deţin în proprietate bunuri insuficiente pentru a acoperi valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), constituie garanţii la valoarea bunurilor deţinute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(la 06-04-2023 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(5) Prin acordul de principiu organul fiscal stabileşte perioada de eşalonare la plată, data până la care este valabilă garanţia în cazul în care aceasta este constituită sub forma scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie, precum şi cuantumul garanţiei, cu menţionarea sumelor eşalonate la plată, a dobânzilor datorate pe perioada de eşalonare la plată şi a procentului prevăzut la alin. (13), corespunzător perioadei de eşalonare.
(6) Garanţiile pot consta în:
a) mijloace băneşti consemnate pe numele debitorului la dispoziţia

organului fiscal la o unitate a Trezoreriei Statului;
b) scrisoare de garanţie/poliţă de asigurare de garanţie potrivit art. 211;
c) instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor proprietate a debitorului;
d) încheierea unui contract de ipotecă sau gaj în favoarea organului fiscal competent pentru executarea obligaţiilor fiscale ale debitorului pentru care există un acord de eşalonare la plată, având ca obiect bunuri proprietate a unei terţe persoane. Aceste bunuri trebuie să fie libere de orice sarcini, cu excepţia cazului în care acestea sunt sechestrate exclusiv de către organul fiscal competent, cu respectarea limitelor prevăzute la alin. (16).

(7) Pot forma obiect al garanţiilor constituite potrivit alin. (6) bunurile mobile care nu au durata normală de funcţionare expirată potrivit Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale şi necorporale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi bunurile mobile care, deşi au durata normală de funcţionare expirată, au fost supuse reevaluării potrivit regulilor contabile în vigoare.
(7^1) Nu pot face obiectul garanţiilor prevăzute la alin. (6) lit. c) şi d) bunurile perisabile.

(la 03-09-2017 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 56, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(8) Bunul ce constituie obiect al garanţiei prevăzute la alin. (6) lit. d) nu poate să mai constituie obiect al unei garanţii pentru eşalonarea la plată a obligaţiilor unui alt debitor.
(9) Dispoziţiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor proprietatea debitorului deja sechestrate de organul fiscal acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, cu condiţia prezentării unui raport de evaluare cu valori actualizate ale bunurilor sechestrate la data depunerii cererii, în termenul prevăzut la alin. (1). Dispoziţiile alin. (11) sunt aplicabile în mod corespunzător.
(9^1) Prevederile alin. (9) se aplică în mod corespunzător şi în cazul în care pentru creanţele solicitate la eşalonare a fost instituit, anterior emiterii titlului de creanţă în care aceste creanţe au fost individualizate, un sechestru asigurătoriu, transformat în sechestru executoriu în condiţiile art. 213 alin. (3), precum şi în cazul în care există sume indisponibilizate în conturile bancare ale debitorului ca urmare a popririi asiguratorii sau executorii care acoperă valoarea prevăzută la alin. (14). Sumele indisponibilizate vor fi virate la trezorerie în vederea constituirii garanţiei potrivit dispoziţiilor alin. (6) lit. a).

(la 24-12-2020 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 59, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(10) În situaţia în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul fiscal nu acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, debitorul constituie garanţie potrivit prevederilor alin. (1) pentru diferenţa de valoare neacoperită.

(11) Bunurile oferite drept garanţie potrivit alin. (6) lit. c) şi d) se evaluează de un evaluator autorizat, care întocmeşte un raport de evaluare conform standardelor de evaluare în vigoare.

(la 24-12-2020 Alineatul (11) din Articolul 193 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 60, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(12) Pentru bunurile oferite drept garanţie potrivit alin. (6) lit. c) şi d), debitorul depune la organul fiscal competent, în termenul prevăzut la alin. (1), raportul de evaluare şi alte documente stabilite prin ordin emis în condiţiile art. 209.

(13) Garanţiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) trebuie să acopere sumele eşalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eşalonate la plată, în funcţie de perioada de eşalonare la plată, astfel:

a) pentru eşalonări de la 13 la 24 de luni, procentul este de 4%;
b) pentru eşalonări de la 25 la 36 de luni, procentul este de 8%;
c) pentru eşalonări de la 37 la 48 de luni, procentul este de 12%;
d) pentru eşalonări de peste 49 de luni, procentul este de 16%.

(14) Prin excepţie de la prevederile alin. (13), garanţiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) şi b) trebuie să acopere sumele eşalonate la plată, precum şi dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată.

(15) În scopul constituirii garanţiei sub forma prevăzută la alin. (6) lit. c), dacă bunurile sunt ipotecate/gajate în favoarea altor creditori, valoarea acestor bunuri trebuie să acopere valoarea pentru care s-a constituit ipoteca/gajul, precum şi sumele eşalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eşalonate la plată, în funcţie de perioada de eşalonare la plată.

(16) În scopul constituirii garanţiei sub forma prevăzută la alin. (6) lit. d), valoarea acestor bunuri trebuie să acopere obligaţiile fiscale ale garantului pentru care organul fiscal competent a instituit sechestrul, precum şi sumele eşalonate la plată ale debitorului, dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eşalonate la plată, în funcţie de perioada de eşalonare la plată.

(17) Perioada de valabilitate a scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie trebuie să fie cu cel puţin 3 luni mai mare decât scadenţa ultimei rate din eşalonarea la plată.

(18) Pe parcursul derulării eşalonării la plată, garanţia se poate înlocui sau redimensiona în funcţie de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea temeinic justificată a debitorului. În urma analizării celor solicitate de debitor, organul fiscal poate aproba sau respinge solicitarea privind înlocuirea sau redimensionarea garanţiei.

(la 24-12-2020 Alineatul (18) din Articolul 193 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 60, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr.

1266 din 21 decembrie 2020)

(18^1) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eşalonarea la plată cu constituire de garanţii potrivit alin. (13) sau art. 206 alin. (2) lit. c), după caz, procentajul suplimentar al garanţiei care se ia în calcul la stabilirea valorii garanţiei este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanţiei, corespunzător perioadei de timp rămase din eşalonarea la plată acordată.

(la 24-12-2020 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 61, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(18^2) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eşalonarea la plată cu bunuri insuficiente, pentru stabilirea valorii garanţiei se ia în calcul cuantumul obligaţiilor rămase de plată din eşalonare.

(la 24-12-2020 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 61, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(18^3) Organul fiscal, la cererea debitorului, eliberează diferenţa de garanţie care depăşeşte valoarea luată în calcul cu ocazia redimensionării, iar în cazul înlocuirii eliberează garanţia constituită asupra bunului înlocuit.

(la 24-12-2020 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 61, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(19) Organul fiscal competent eliberează garanţiile după comunicarea deciziei de finalizare a eşalonării la plată, prevăzută la art. 194 alin. (3), cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 202 alin. (3).

(20) Abrogat.

(la 06-04-2023 Alineatul (20) din Articolul 193 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost abrogat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(21) În cazul în care, pe parcursul derulării eşalonării la plată,

garanţia constituită potrivit alin. (15) se execută de către un alt creditor, iar sumele distribuite din valorificare, în favoarea organului fiscal competent, nu acoperă valoarea garanţiilor prevăzute la alin. (13), debitorul are obligaţia reîntregirii acesteia, pentru obligaţiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată.

(22) În cazul în care, pe parcursul derulării eşalonării la plată, bunul care face obiectul garanţiei constituite potrivit alin. (6) lit. d) şi alin. (16) se execută de către organul fiscal pentru obligaţiile de plată ale garantului, debitorul are obligaţia constituirii de garanţii pentru obligaţiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată. În acest caz, până la constituirea garanţiei, sumele rămase după efectuarea distribuirii sunt indisponibilizate în favoarea organului fiscal, urmând a stinge obligaţiile rămase din eşalonarea la plată dacă garanţia nu este constituită în termenul prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. m).

(23) La cererea debitorului, organul fiscal competent poate executa garanţia constituită sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) şi c) sau poate aproba valorificarea bunurilor potrivit înţelegerii părţilor în condiţiile art. 248, în situaţia în care se stinge întreaga sumă eşalonată la plată.

(24) În cazul în care pe parcursul eşalonării la plată bunurile care fac obiectul garanţiei constituite potrivit alin. (6) lit. c) şi d), precum şi alin. (15) şi (16) s-au degradat ori dreptul de proprietate a acestor bunuri s-a modificat prin hotărâri judecătoreşti care constituie titluri executorii, la solicitarea organului fiscal central, debitorul are obligaţia reconstituirii garanţiilor pentru obligaţiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată dacă celelalte garanţii nu sunt îndestulătoare.

(la 03-09-2017 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 57, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(25) În cazul în care contribuabilii care beneficiază de eşalonare la plată deţin în proprietate bunuri deja sechestrate de către organul fiscal, altele decât cele care fac obiectul garanţiilor constituite potrivit prezentului articol, sechestrele instituite pe aceste bunuri se ridică, cu excepţia cazului în care sunt aplicabile dispoziţiile art. 213 alin. (8) sau (8^1).

(la 24-12-2020 Articolul 193 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 62, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

ART. 194

Condiţii de menţinere a valabilităţii eşalonării la plată

(1) Eşalonarea la plată acordată pentru obligaţiile fiscale îşi menţine valabilitatea în următoarele condiţii:

a) să se declare şi să se achite, potrivit legii, obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care

debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195. Eşalonarea la plată îşi menţine valabilitatea şi dacă aceste obligaţii sunt declarate şi/sau achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenţei prevăzute de lege inclusiv sau până la finalizarea eşalonării la plată în situaţia în care acest termen se împlineşte după data stingerii în totalitate a obligaţiilor fiscale eşalonate la plată;

b) să se achite, potrivit legii, obligaţiile fiscale stabilite de organul fiscal competent prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195. Eşalonarea la plată îşi menţine valabilitatea şi dacă aceste obligaţii sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege sau până la finalizarea perioadei de eşalonare la plată în situaţia în care termenul de 30 de zile se împlineşte după această dată;

c) să se achite diferenţele de obligaţii fiscale rezultate din declaraţii rectificative sau din declaraţii depuse aferente obligaţiilor fiscale pentru care nu există obligaţia de declarare în vectorul fiscal, în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declaraţiei, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195;

(la 24-12-2020 Litera c) din Alineatul (1) , Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 63, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

d) să se respecte cuantumul şi termenele de plată din graficul de eşalonare. Eşalonarea la plată îşi menţine valabilitatea şi dacă rata de eşalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare;

e) să se achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată şi care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 180 de zile de la data comunicării acestei decizii sau până la finalizarea eşalonării la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195;

(la 29-12-2018 Litera e) din Alineatul (1) , Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 2, Articolul 72, Capitolul III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1116 din 29 decembrie 2018)

Conform articolului 73, Capitolul III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1116 din 29 decembrie 2018, prevederile art. 72 pct. 2-5 se aplică şi pentru eşalonările în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

f) să se achite creanţele stabilite de alte organe decât organele fiscale şi transmise spre recuperare organelor fiscale, precum şi amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somaţii după data comunicării deciziei de eşalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somaţiei sau până la finalizarea eşalonării la plată în situaţia în care termenul de 180 de zile se împlineşte după data stingerii în totalitate

a obligaţiilor fiscale eşalonate la plată, cu excepţia situaţiei în care contribuabilul a solicitat eşalonarea potrivit art. 195;

g) să achite obligaţiile fiscale rămase nestinse după soluţionarea deconturilor potrivit art. 190 alin. (5), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195;

h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, obligaţiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condiţiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, şi pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată a acestor sume;

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, obligaţiile fiscale stabilite de alte autorităţi a căror administrare a fost transferată organului fiscal după emiterea unei decizii de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată a acestor sume;

j) să achite sumele pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor legislaţiei privind insolvenţa şi/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor art. 25 şi 26, în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit art. 195;

(la 03-02-2022 Litera j) din Alineatul (1) , Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

k) să nu intre sub incidenţa uneia dintre situaţiile prevăzute la art. 186 alin. (1) lit. c) şi d);

l) să se reîntregească garanţia în condiţiile prevăzute la art. 193 alin. (21), în cel mult 15 zile de la data distribuirii sumelor rezultate din valorificarea bunurilor de către alţi creditori;

m) să constituie garanţia în condiţiile prevăzute la art. 193 alin. (22), în cel mult 15 zile de la data comunicării de către organul fiscal a înştiinţării cu privire la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor.

m^1) să constituie garanţia în condiţiile prevăzute la art. 193 alin. (24), în cel mult 15 zile de la data comunicării solicitării organului fiscal central;

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 59, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

n) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, obligaţiile fiscale datorate de debitorii care fuzionează, potrivit legii, şi care nu beneficiază de eşalonarea la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 195.

(la 01-01-2016 Lit. n) a alin. (1) al art. 194 a fost introdusă de pct.

6 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

o) să achite impozitul pe profit calculat şi declarat potrivit art. 40^3 alin. (2) din Codul fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere a solicitării de eşalonare.

(la 03-09-2021 Alineatul (1) din Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

p) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat emisă de către Comisia Europeană, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

q) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat sau de minimis emisă de către entităţile ce deţin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

r) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de minimis emisă de către Consiliul Concurenţei, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii.

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 194 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

s) să se achite obligaţiile fiscale prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f), nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată şi care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acestei decizii.

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 194 , Sectiunea a 2-a ,

Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(2) În situaţia în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării eşalonării la plată, obligaţiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eşalonării la plată.

(3) În situaţia în care sumele eşalonate la plată au fost stinse în totalitate şi au fost respectate condiţiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent comunică debitorului decizia de finalizare a eşalonării la plată.

ART. 195

Modificarea deciziei de eşalonare la plată în perioada de valabilitate a eşalonării

(1) Pe perioada de valabilitate a eşalonării, decizia de eşalonare la plată poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în eşalonare a următoarelor obligaţii fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal competent:

a) obligaţiile fiscale de a căror plată depinde menţinerea valabilităţii eşalonării la plată, prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a)-c), e)-j) şi n);

b) obligaţiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menţinere a valabilităţii eşalonării, prevăzute la art. 200 alin. (2).

(la 03-02-2022 Alineatul (1) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(2) Contribuabilul poate depune o singură cerere de modificare a deciziei de eşalonare la plată într-un an calendaristic sau, după caz, fracţie de an calendaristic. Pentru obligaţiile fiscale prevăzute la alin. (11), alin. (11^1) şi la art. 194 alin. (1) lit. h) şi i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată ori de câte ori este necesar. Prin cerere se poate solicita modificarea deciziei de eşalonare la plată prin includerea tuturor obligaţiilor fiscale ce reprezintă condiţie de menţinere a valabilităţii eşalonării la plată la data depunerii cererii.

(la 06-04-2023 Alineatul (2) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL

OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatul (2) şi (3) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(2) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prevederile art. I pct. 11 referitoare la modificarea art. 195 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 14 se aplică şi pentru debitorii care depun ulterior acestei date cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată. Pentru debitorii care au depus/depun cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în cursul anului 2023, prevederile art. I pct. 11 referitor la modificarea art. 195 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 14 se aplică astfel:

a) în cazul în care debitorul a depus o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobată de organul fiscal, în perioada cuprinsă între data de 1 ianuarie 2023 şi data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta mai poate depune o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată;

b) în cazul în care debitorul a depus două cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobate de organul fiscal, în perioada cuprinsă între data de 1 ianuarie 2023 şi data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta nu mai poate beneficia de o nouă modificare/menţinere a eşalonării la plată;

c) în cazul în care debitorul depune prima cerere de modificare/menţinere după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta poate beneficia doar de această modificare/menţinere a eşalonării la plată.

(3) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, cererile de modificare/menţinere a eşalonării la plată care sunt nesoluţionate la această dată se soluţionează potrivit legislaţiei în vigoare la data depunerii cererii. În acest caz, după aprobarea cererii de modificare/menţinere debitorul nu mai poate depune o nouă cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată în cursul anului 2023.

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. a)-c), e)-j) sau n), după caz, ori până la împlinirea

termenului prevăzut la art. 200 alin. (2) şi se soluţionează de organul fiscal competent prin decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.
(la 03-02-2022 Alineatul (3) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(4) Pentru obligaţiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eşalonare se efectuează cu menţinerea perioadei de eşalonare deja aprobate, cu excepţia situaţiei în care valoarea garanţiilor constituite de debitori este mai mică de 50% faţă de cuantumul obligaţiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, caz în care perioada de eşalonare este de cel mult 6 luni de la data comunicării deciziei de modificare a deciziei de eşalonare la plată.
(la 06-04-2023 Alineatul (4) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatul (2) şi (3) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(2) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prevederile art. I pct. 11 referitoare la modificarea art. 195 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 14 se aplică şi pentru debitorii care depun ulterior acestei date cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată. Pentru debitorii care au depus/depun cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în cursul anului 2023, prevederile art. I pct. 11 referitor la modificarea art. 195 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 14 se aplică astfel:

a) în cazul în care debitorul a depus o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobată de organul fiscal, în perioada cuprinsă între data de 1 ianuarie 2023 şi data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta mai poate depune o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată;

b) în cazul în care debitorul a depus două cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobate de organul fiscal, în perioada cuprinsă între data de 1 ianuarie 2023 şi data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta nu mai poate beneficia de o nouă modificare/menţinere a

eşalonării la plată;
c) în cazul în care debitorul depune prima cerere de modificare/menţinere după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta poate beneficia doar de această modificare/menţinere a eşalonării la plată.

(3) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, cererile de modificare/menţinere a eşalonării la plată care sunt nesoluţionate la această dată se soluţionează potrivit legislaţiei în vigoare la data depunerii cererii. În acest caz, după aprobarea cererii de modificare/menţinere debitorul nu mai poate depune o nouă cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată în cursul anului 2023.

---

(5) Abrogat.
(la 06-04-2023 Alineatul (5) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost abrogat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(6) Cuantumul şi termenele de plată ale noilor rate de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eşalonare la plată.
(7) După depunerea cererii, în termen de 10 zile de la comunicarea acordului de principiu de către organul fiscal central, debitorul trebuie să constituie şi garanţiile prevăzute de prezentul capitol, corespunzător condiţiilor în care urmează să se modifice decizia de eşalonare la plată.
(la 06-04-2023 Alineatul (7) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(8) Debitorul nu trebuie să constituie garanţii în situaţia în care valoarea garanţiilor deja constituite acoperă obligaţiile fiscale rămase

din eşalonarea la plată, precum şi obligaţiile fiscale pentru care se solicită modificarea deciziei de eşalonare la plată. În situaţia garanţiilor deja constituite potrivit art. 193 alin. (6) lit. d), se încheie un act adiţional la contractul de ipotecă/gaj.

(8^1) În situaţia debitorilor care deţin bunuri în proprietate, insuficiente pentru a constitui garanţiile în cuantumul prevăzut la prezentul capitol, organul fiscal central poate aproba cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată dacă sunt îndeplinite celelalte condiţii prevăzute la art. 186 alin. (1). În acest caz, penalităţile de întârziere nu se amână la plată, ci se includ în eşalonare, iar decizia de amânare la plată a penalităţilor de întârziere şi a penalităţilor de nedeclarare se anulează.

(la 03-09-2017 Articolul 195 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 62, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(8^2) În cazul debitorilor pentru care s-a acordat eşalonare la plată potrivit prevederilor art. 186 alin. (4), la cererea acestora, penalităţile de întârziere rămase de plată din graficul de eşalonare se amână la plată în situaţia în care garanţiile constituite odată cu acordarea eşalonării sau ulterior acesteia acoperă cuantumul prevăzut la art. 193 alin. (13) sau (15), după caz.

(la 29-12-2018 Articolul 195 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 4, Articolul 72, Capitolul III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1116 din 29 decembrie 2018)

Conform articolului 73, Capitolul III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 114 din 28 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1116 din 29 decembrie 2018, prevederile art. 72 pct. 2-5 se aplică şi pentru eşalonările în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

(9) Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător şi penalităţilor de întârziere aferente sumelor prevăzute la alin. (1).

(10) În situaţia în care cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată se respinge, debitorul are obligaţia să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(11) În situaţia în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obţine o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanţe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică, la cererea debitorului. Dacă eşalonarea cuprinde doar creanţele fiscale individualizate în actul administrativ suspendat, decizia de eşalonare la plată se suspendă.

(la 24-12-2020 Alineatul (11) din Articolul 195 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 64, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(11^1) În situaţia în care pe perioada de valabilitate a eşalonării se desfiinţează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanţe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului.

(la 03-09-2017 Articolul 195 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 63, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(11^2) Prevederile alineatului (11) şi (11^1) se aplică şi în situaţia în care debitorul obţine suspendarea executării silite conform art. 719 din Codul de procedură civilă, atunci când motivele contestaţiei la executare privesc stingerea sau inexistenţa creanţei fiscale care face obiectul executării silite contestate.

(la 24-12-2020 Articolul 195 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 65, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(11^3) Dacă hotărârea judecătorească definitivă de admitere în tot sau în parte a contestaţiei la executare formulată în condiţiile alin. (11^2) este pronunţată după emiterea deciziei de finalizare a eşalonării la plată emisă în condiţiile art. 194 alin. (3) sau dacă debitorul nu a solicitat modificarea deciziei de eşalonare conform alin. (11^2), aceasta din urmă, precum şi decizia de finalizare a eşalonării la plată se anulează din oficiu sau la cererea debitorului, iar sumele achitate în baza deciziei de eşalonare se restituie debitorului la cerere, în condiţiile art. 168.

(la 24-12-2020 Articolul 195 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 65, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(12) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător şi pentru obligaţiile fiscale ale unui debitor care nu beneficiază de eşalonare la plată şi fuzionează, potrivit legii, cu un alt debitor care beneficiază de eşalonarea la plată.
(la 01-01-2016 Alin. (12) al art. 195 a fost introdus de pct. 7 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

ART. 196
Renunţarea la eşalonarea la plată
(1) Debitorul poate renunţa la eşalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunţare la eşalonare.
(2) În cazul renunţării la eşalonare, debitorul trebuie să achite obligaţiile fiscale rămase din eşalonare până la data la care intervine pierderea valabilităţii eşalonării la plată. Prevederile art. 194 alin.

(3) şi art. 208 alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligaţiei prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilităţii eşalonării la plată.

ART. 197

Dobânzi şi penalităţi de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eşalonări la plată, pentru obligaţiile fiscale eşalonate la plată, cu excepţia celor prevăzute la art. 173 alin. (2), se datorează şi se calculează dobânzi, la nivelul stabilit potrivit art. 174 alin. (5). Prin excepţie de la prevederile art. 174 alin. (5), nivelul dobânzii este de 0,015% pentru fiecare zi de întârziere, în situaţia în care debitorul constituie întreaga garanţie sub forma scrisorii de garanţie şi/sau poliţei de asigurare de garanţie şi/sau consemnării de mijloace băneşti la o unitate a Trezoreriei Statului.

(2) Dobânzile se datorează şi se calculează pentru fiecare rată din graficul de eşalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eşalonare la plată şi până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit art. 194 alin. (1) lit. d), după caz.

(2^1) Abrogat.

(la 06-04-2023 Alineatul (2^1) din Articolul 197 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost abrogat de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(3) Dobânzile datorate şi calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit art. 194 alin. (1) lit. d) se comunică prin decizie referitoare la obligaţiile de plată accesorii şi se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la art. 176 se calculează până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată.

(5) Pentru creanţele bugetare stabilite de alte organe şi transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, şi pentru care legislaţia specifică prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legislaţiei specifice.

ART. 198

Penalitate

(1) Pentru rata de eşalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare, potrivit art. 194 alin. (1) lit. d), precum şi pentru diferenţele de obligaţii fiscale marcate şi rămase nestinse după soluţionarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, potrivit art. 190 alin. (5), se percepe o penalitate, care i se comunică debitorului prin decizie referitoare la obligaţiile de

plată accesorii şi se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(2) Nivelul penalităţii este de 5% din:

a) suma rămasă nestinsă din rata de eşalonare, reprezentând obligaţii fiscale principale şi/sau obligaţii fiscale accesorii eşalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, după caz;

b) diferenţele de obligaţii fiscale marcate şi rămase nestinse după soluţionarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

ART. 199

Pierderea valabilităţii eşalonării la plată şi consecinţele pierderii acesteia

(1) Eşalonarea la plată îşi pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispoziţiile art. 194 alin. (1) şi art. 195 alin. (10). Organul fiscal competent emite o decizie de constatare a pierderii valabilităţii eşalonării la plată, care se comunică debitorului.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 199 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 66, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Pierderea valabilităţii eşalonării la plată atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată acordată de organul fiscal central, reprezentând obligaţii fiscale principale şi/sau obligaţii fiscale accesorii eşalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Prevederile art. 198 alin. (1) şi (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) nu sunt aplicabile pentru obligaţiile fiscale principale eşalonate la plată şi pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181. În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată, pentru aceste obligaţii fiscale se datorează penalitatea de nedeclarare prevăzută de art. 181 alin. (1).

(la 03-09-2017 Articolul 199 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 64, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 200

Menţinerea eşalonării la plată

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal competent menţinerea unei eşalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condiţiilor prevăzute la alin. (2) şi la art. 194 alin. (1), cu excepţia cazului în care eşalonarea a fost pierdută ca urmare a nerespectării condiţiei prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. k), o singură dată într-un an calendaristic, sau fracţie de an calendaristic, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanţiei de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea tuturor obligaţiilor fiscale care au făcut obiectul eşalonării la plată, după caz. Cererea se soluţionează prin emiterea unei decizii de menţinere a valabilităţii eşalonării, cu păstrarea

perioadei de eşalonare deja aprobate.
(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 200 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatul (2) şi (3) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(2) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prevederile art. I pct. 11 referitoare la modificarea art. 195 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 14 se aplică şi pentru debitorii care depun ulterior acestei date cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată. Pentru debitorii care au depus/depun cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în cursul anului 2023, prevederile art. I pct. 11 referitor la modificarea art. 195 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, şi pct. 14 se aplică astfel:

a) în cazul în care debitorul a depus o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobată de organul fiscal, în perioada cuprinsă între data de 1 ianuarie 2023 şi data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta mai poate depune o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată;

b) în cazul în care debitorul a depus două cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobate de organul fiscal, în perioada cuprinsă între data de 1 ianuarie 2023 şi data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta nu mai poate beneficia de o nouă modificare/menţinere a eşalonării la plată;

c) în cazul în care debitorul depune prima cerere de modificare/menţinere după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din anul 2023, acesta poate beneficia doar de această modificare/menţinere a eşalonării la plată.

(3) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, cererile de modificare/menţinere a eşalonării la plată care sunt nesoluţionate la această dată se soluţionează potrivit legislaţiei în vigoare la data depunerii cererii. În acest caz, după aprobarea cererii de modificare/menţinere debitorul nu mai poate depune o nouă cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată în cursul anului 2023.

(2) Pentru menţinerea valabilităţii eşalonării, debitorul are obligaţia să achite obligaţiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menţinere a valabilităţii eşalonării, cu excepţia celor care au făcut obiectul eşalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 194 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 201
Dobânzi în cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată

(la 03-09-2017 Denumirea marginală a articolului 201 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 66, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată acordate de organul fiscal, pentru obligaţiile fiscale principale rămase de plată din eşalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eşalonare la plată dobânzi potrivit art. 174.

ART. 202
Executarea garanţiilor

(1) În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată, organul fiscal competent execută garanţiile în contul obligaţiilor fiscale rămase nestinse.

(2) Dacă până la pierderea valabilităţii eşalonării la plată nu au fost soluţionate deconturile cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, garanţiile se execută şi în contul obligaţiilor marcate în vederea stingerii prin compensare cu sume de rambursat, în limita sumei solicitate la rambursare.

(3) În situaţia în care deconturile cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare nu sunt soluţionate până la finalizarea eşalonării la plată, organul fiscal competent execută garanţiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) şi b) în contul obligaţiilor marcate, până la emiterea deciziei de finalizare a eşalonării. În acest caz data stingerii obligaţiilor marcate este termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare. În cazul garanţiilor constituite sub formă de bunuri potrivit art. 193 alin. (6) lit. c) şi d), acestea se eliberează după soluţionarea deconturilor. Garanţiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. c) şi d) se execută în situaţia în care după soluţionarea deconturilor au rămas nestinse obligaţii fiscale.

ART. 203
Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eşalonării la plată a obligaţiilor fiscale, precum şi pentru obligaţiile prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a)-c), e)-j) şi n) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eşalonare la plată. În cazul obligaţiilor prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somaţiei.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 203 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 67, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eşalonare la plată către debitor, organele fiscale competente comunică, în scris, instituţiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare şi/sau terţilor popriţi care deţin/datorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei şi în valută, începând cu data şi ora comunicării către instituţiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data şi ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăţi în scopul:

a) achitării obligaţiilor administrate de organele fiscale competente de care depinde menţinerea valabilităţii eşalonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terţilor popriţi, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceştia debitorului, atât a celor prezente, cât şi a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile şi/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de eşalonare la plată.

ART. 204

Regimul special al obligaţiilor fiscale de a căror plată depinde menţinerea autorizaţiei, acordului ori a altui act administrativ similar

(1) Pentru debitorii care au solicitat eşalonarea la plată şi care trebuie să achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menţine autorizaţia, acordul ori alt act administrativ similar, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă actul pe motiv de neplată a obligaţiilor fiscale la termenul prevăzut în legislaţia specifică, iar garanţiile constituite nu se execută până la soluţionarea cererii de acordare a eşalonării la plată.

(1^1) Pentru debitorii prevăzuţi la alin. (1), eşalonarea la plată se acordă numai cu condiţia constituirii garanţiilor prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) şi/sau b), după caz.

(la 03-09-2022 Articolul 204 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

Conform alineatului (1) al articolului II din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022, prevederile art. 204 alin. (1^1) şi art. 209^1 alin. (6) lit. g) şi alin.

(11) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 24, 26 şi 27 se aplică şi pentru cererile de eşalonare la plată aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

(2) În situaţia în care cererea de acordare a eşalonării la plată a fost respinsă sau retrasă, debitorii prevăzuţi la alin. (1) trebuie să achite obligaţiile fiscale de a căror plată depinde menţinerea autorizaţiei, acordului ori a altui act administrativ similar în scopul menţinerii actului, în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei de respingere sau a deciziei prin care se ia act de retragerea cererii. În acest caz, o nouă cerere de acordare a eşalonării la plată se poate depune numai după achitarea acestor obligaţii fiscale.

(3) Pe perioada de valabilitate a eşalonării la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizaţia, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligaţiilor fiscale la termenul prevăzut în legislaţia specifică, iar garanţiile constituite nu se execută.

(la 29-06-2018 Articolul 204 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 150 din 22 iunie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 523 din 26 iunie 2018)

ART. 205

Calcularea termenelor

(1) Termenele stabilite în prezentul capitol, cu excepţia celui prevăzut la art. 191 alin. (2) şi (3), se calculează pe zile calendaristice începând cu ziua imediat următoare acestor termene şi expiră la ora 24,00 a ultimei zile a termenelor.

(2) În situaţia în care termenele prevăzute la alin. (1) sfârşesc într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat, acestea se prelungesc până la sfârşitul primei zile de lucru următoare.

ART. 206

Prevederi speciale pentru eşalonările la plată acordate de organele fiscale

(1) În cazul debitorilor cu risc fiscal mic, organul fiscal competent poate aproba eşalonarea la plată a obligaţiilor fiscale restante, pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) Pentru a beneficia de eşalonarea la plată prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiţii:

a) debitorul depune o cerere la organul fiscal competent. La cerere, debitorul poate anexa graficul de eşalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eşalonare;

(la 30-03-2018 Litera a) din Alineatul (2) , Articolul 206 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 6, Articolul V din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 25 din 29 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 291 din 30 martie 2018)

b) sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 186, cu excepţia celei

prevăzute la art. 186 alin. (1) lit. a);
c) debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanţie în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eşalonării la plată, precum şi a penalităţilor de întârziere şi dobânzilor ce pot face obiectul amânării la plată potrivit art. 208, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condiţiile prezentului capitol.
(la 24-12-2020 Litera c) din Alineatul (2) , Articolul 206 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificată de Punctul 68, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) În sensul prezentului articol este considerat cu risc fiscal mic debitorul care, la data depunerii cererii, îndeplineşte, cumulativ, următoarele condiţii:

a) nu are fapte înscrise în cazierul fiscal;
b) administratorii, în cazul societăţilor pe acţiuni sau în comandită pe acţiuni, şi asociaţii majoritari sau, după caz, asociatul unic şi/sau administratorii, în cazul celorlalte societăţi, altele decât societăţile pe acţiuni sau în comandită pe acţiuni, nu au fapte înscrise în cazierul fiscal;
c) nu se află în inactivitate temporară înscrisă la registrul comerţului sau în registre ţinute de instanţe judecătoreşti competente;
d) nu are obligaţii fiscale restante mai mari de 12 luni;
e) nu a înregistrat, conform reglementărilor contabile, pierderi din exploatare în ultimul exerciţiu financiar închis;
f) în cazul persoanelor juridice, să fi fost înfiinţate cu minimum 12 luni anterior depunerii cererii.

(la 30-03-2018 Alineatul (3) din Articolul 206 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 7, Articolul V din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 25 din 29 martie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 291 din 30 martie 2018)

(4) Cererea depusă potrivit prevederilor alin. (2) lit. a) se soluţionează de organul fiscal competent în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia. Acest termen se prelungeşte cu perioada cuprinsă între data comunicării certificatului de atestare fiscală de către organul fiscal competent şi data depunerii garanţiei de către debitor.
(5) În condiţiile prezentului articol, debitorii care, la data depunerii cererii, nu au obligaţii fiscale restante pot solicita eşalonarea la plată a obligaţiilor fiscale declarate, precum şi a obligaţiilor fiscale stabilite prin decizie de impunere şi pentru care nu s-a împlinit scadenţa sau termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1), după caz.
(6) Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător pentru penalităţile de întârziere şi pentru un procent de 50% din dobânzile cuprinse în certificatul de atestare fiscală.
(la 03-09-2017 Alineatul (6) din Articolul 206 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 69, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr.

708 din 31 august 2017)

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (5) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 186 alin. (4), art. 206 alin. (6) şi ale art. 208 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi eşalonărilor la plată aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. În acest caz, din oficiu, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe organul fiscal reface graficele de eşalonare şi emite decizie de amânare la plată pentru penalităţile de întârziere incluse în ratele de eşalonare exigibile după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, iar în cazul debitorilor cu risc fiscal mic şi pentru un procent de 50% din dobânzile incluse în ratele de eşalonare exigibile, după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

(7) În situaţia în care, ulterior emiterii deciziei de eşalonare la plată, organul fiscal constată că informaţiile cuprinse în documentele anexate la cererea depusă potrivit alin. (2) lit. a) nu corespund realităţii, organul fiscal emite decizia de anulare a deciziei de eşalonare la plată şi a deciziei de amânare la plată a penalităţilor de întârziere, aplicându-se în mod corespunzător dispoziţiile art. 199, 201 şi 202.

ART. 207

Dispoziţii finale

(1) Organul fiscal competent care emite decizia de eşalonare la plată poate îndrepta erorile din conţinutul acesteia, din oficiu sau la cererea debitorului, printr-o decizie de îndreptare a erorii. Decizia de îndreptare a erorii produce efecte faţă de debitor de la data comunicării acesteia, potrivit legii.

(2) În cazul în care în perioada cuprinsă între data eliberării certificatului de atestare fiscală şi data comunicării deciziei de eşalonare la plată s-au stins obligaţii fiscale prin orice modalitate prevăzută de lege şi care sunt cuprinse în suma care face obiectul eşalonării la plată, debitorul achită ratele eşalonate până la concurenţa sumei rămase de plată.

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), în situaţia în care, până la emiterea deciziei de eşalonare la plată, se constată că s-au stins mai mult de 50% din obligaţiile fiscale care fac obiectul eşalonării la plată, la cererea debitorului, organul fiscal competent eliberează un nou certificat de atestare fiscală, caz în care prevederile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.

(4) Debitorul poate plăti anticipat, parţial sau total, sumele cuprinse în graficul de eşalonare la plată. În acest caz, debitorul notifică organului fiscal, prin cerere, intenţia de a stinge anticipat aceste sume. În cazul achitării anticipate parţiale, organul fiscal competent înştiinţează debitorul, până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare, cu privire la stingerea sumelor datorate în contul următoarelor rate de eşalonare aprobate până la concurenţa cu suma achitată.

(5) În situaţia în care se sting anticipat mai mult de 3 rate din

graficul de eşalonare la plată, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eşalonare, până la următorul termen de plată a ratelor, cu respectarea perioadei de eşalonare aprobate. În acest caz, ratele ce fac obiectul stingerii anticipate sunt exigibile la data plăţii sau la data emiterii deciziei de rambursare, după caz. Noul grafic de eşalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(6) În situaţia în care în graficul de eşalonare există şi creanţe bugetare stabilite de alte organe şi transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, iar acestea au fost stinse, total sau parţial, potrivit legislaţiei specifice, de către organele care le gestionează, graficul de eşalonare se reface în mod corespunzător.

(7) În cazul constituirii garanţiei sub forma prevăzută la art. 193 alin. (6) lit. b), la solicitarea debitorului, organul fiscal poate solicita emitentului scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie executarea acesteia pentru stingerea ratelor de eşalonare la scadenţa acestora.

(la 03-09-2017 Articolul 207 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 70, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(8) Ori de câte ori se modifică graficul de eşalonare potrivit prezentului capitol, organul fiscal competent emite decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată, la care anexează noul grafic.

(la 03-09-2017 Articolul 207 din Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost completat de Punctul 70, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 208

Amânarea la plată a penalităţilor de întârziere

(1) Pe perioada eşalonării la plată, penalităţile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de eşalonare la plată. Aceste prevederi se aplică, după caz, şi unui procent de 50% din majorările de întârziere, reprezentând componenta de penalitate a acestora.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 208 , Sectiunea a 2-a , Capitolul IV , Titlul VII a fost modificat de Punctul 71, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

*) Notă CTCE:

Conform alin. (5) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 186 alin. (4), art. 206 alin. (6) şi ale art. 208 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi eşalonărilor la plată aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. În acest caz, din oficiu, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe organul fiscal reface graficele de eşalonare şi emite decizie de amânare la plată pentru penalităţile de întârziere incluse în ratele

de eşalonare exigibile după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, iar în cazul debitorilor cu risc fiscal mic şi pentru un procent de 50% din dobânzile incluse în ratele de eşalonare exigibile, după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

(2) Garanţiile ori valoarea bunurilor prevăzute la art. 193 alin. (13)-(16) trebuie să acopere şi penalităţile de întârziere, precum şi majorările de întârziere amânate la plată.

(3) În situaţia în care eşalonarea la plată se finalizează în condiţiile art. 194 alin. (3), penalităţile de întârziere, precum şi majorările de întârziere amânate la plată se anulează prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de finalizare a eşalonării la plată.

(4) Pierderea valabilităţii eşalonării la plată atrage pierderea valabilităţii amânării la plată a penalităţilor de întârziere şi/sau a majorărilor de întârziere. În acest caz, odată cu decizia de constatare a pierderii valabilităţii eşalonării la plată se comunică debitorului şi decizia de pierdere a valabilităţii amânării la plată a penalităţilor de întârziere şi/sau a majorărilor de întârziere.

(5) În situaţia în care eşalonarea la plată îşi pierde valabilitatea în condiţiile art. 199, garanţiile se execută şi în contul penalităţilor de întârziere şi/sau majorărilor de întârziere amânate la plată.

(6) În scopul aplicării reducerii prevăzute la art. 181 alin. (2) lit. b), prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător şi pentru penalitatea de nedeclarare aferentă obligaţiilor fiscale eşalonate.

(la 01-01-2016 Alin. (6) al art. 208 a fost introdus de pct. 8 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

ART. 209

Acte normative de aplicare

Procedura de aplicare a eşalonării la plată acordate de organul fiscal central se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

Conform alineatului (2) al articolului II din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022, debitorii care au o eşalonare la plată potrivit capitolului IV - Înlesniri la plată din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, şi care trebuie să achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menţine autorizaţia, acordul ori alt act administrativ similar şi solicită modificarea sau menţinerea eşalonării la plată, au obligaţia ca în termen de 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu de către organul fiscal central, să constituie garanţia prevăzută la art. 193 alin. (6) lit. a) şi/sau b), după caz, din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, pentru sumele ce fac obiectul modificării eşalonării la plată sau pentru cele rămase de plată din eşalonarea la plată a cărei valabilitate a fost pierdută, precum şi pentru dobânzile aferente acestora datorate pe perioada

eşalonării la plată. În cazul nerespectării acestui termen, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 199 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

CAP. IV^1

Eşalonare la plată, în formă simplificată, pentru obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central

(la 01-10-2021 Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^1

Instituirea posibilităţii acordării eşalonărilor la plată, în formă simplificată, de către organul fiscal central

(1) Pentru obligaţiile fiscale principale şi accesorii restante a căror vechime este de maximum 12 luni anterioare datei depunerii cererii şi nestinse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală, administrate de organul fiscal central, denumit în continuare organ fiscal, se aprobă eşalonarea la plată pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Eşalonarea la plată se acordă pentru toate obligaţiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică şi pentru obligaţiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competenţă, în situaţia în care acesta are loc pe perioada derulării unei eşalonări la plată. În acest scop, organul fiscal comunică debitorului o înştiinţare de plată privind obligaţiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competenţă, precum şi deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării eşalonării la plată, sunt asimilate obligaţiilor fiscale:

a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;

b) creanţele bugetare stabilite de alte organe şi transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanţele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătoreşti sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Eşalonarea la plată nu se acordă pentru:

a) obligaţiile fiscale care au făcut obiectul unei eşalonări acordate în temeiul prezentului capitol sau potrivit capitolului I - «Înlesniri la plată pentru obligaţiile bugetare datorate după data declarării stării de urgenţă, administrate de organul fiscal central» din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 181/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea şi completarea unor acte normative, precum şi pentru prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare, care şi-a pierdut valabilitatea,

precum şi obligaţiile fiscale care reprezintă condiţie de menţinere a valabilităţii unei eşalonări la plată acordate în temeiul capitolului I - «Înlesniri la plată pentru obligaţiile bugetare datorate după data declarării stării de urgenţă, administrate de organul fiscal central» din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 181/2020, cu modificările şi completările ulterioare;

b) obligaţiile fiscale care au scadenţa şi/sau termenul de plată după data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligaţiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidenţa art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligaţiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condiţiile art. 14 sau 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eşalonare la plată, debitorul poate solicita includerea în eşalonare a obligaţiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum şi a obligaţiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal comunică debitorului o înştiinţare de plată privind obligaţiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum şi deciziile referitoare la obligaţiile fiscale accesorii aferente;

e) obligaţiile fiscale admise la masa credală, pentru debitorii pentru care s-a deschis procedura insolvenţei;

f) obligaţiile fiscale/bugetare care reprezintă ajutor de stat sau de minimis de recuperat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat;

(la 06-04-2023 Litera f) din Alineatul (6) , Articolul 209^1 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost modificată de Punctul 15, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

---

g) debitorii care trebuie să achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menţine autorizaţia, acordul ori alt act administrativ similar.

(la 03-09-2022 Alineatul (6) din Articolul 209^1 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 26, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

Conform alineatului (1) al articolului II din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022,

prevederile art. 204 alin. (1^1) şi art. 209^1 alin. (6) lit. g) şi alin. (11) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 24, 26 şi 27 se aplică şi pentru cererile de eşalonare la plată aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

h) obligaţiile fiscale care reprezintă accize;

(la 06-04-2023 Alineatul (6) din Articolul 209^1 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatele (7) şi (8) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(7) Prevederile art. I pct. 3 şi 16 se aplică şi cererilor de modificare a eşalonărilor la plată depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prin care se solicită modificarea deciziei de eşalonare la plată pentru obligaţiile fiscale de natura celor prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f) şi art. 209^1 alin. (6) lit. h)-j) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

(8) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, inclusiv în cazul celor modificate ulterior acestei date, pentru care debitorii nu deţin bunuri în proprietate, dobânzile se datorează, se calculează şi se comunică pentru obligaţiile fiscale principale eşalonate la plată, după finalizarea eşalonării la plată sau, după caz, la data pierderii valabilităţii eşalonării la plată.

---

i) impozitele şi contribuţiile sociale obligatorii cu reţinere la sursă sau reţinute prin stopaj la sursă, astfel cum sunt definite la art. 7 pct. 47 din Codul fiscal;

(la 06-04-2023 Alineatul (6) din Articolul 209^1 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6

aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatele (7) şi (8) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(7) Prevederile art. I pct. 3 şi 16 se aplică şi cererilor de modificare a eşalonărilor la plată depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prin care se solicită modificarea deciziei de eşalonare la plată pentru obligaţiile fiscale de natura celor prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f) şi art. 209^1 alin. (6) lit. h)-j) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

(8) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, inclusiv în cazul celor modificate ulterior acestei date, pentru care debitorii nu deţin bunuri în proprietate, dobânzile se datorează, se calculează şi se comunică pentru obligaţiile fiscale principale eşalonate la plată, după finalizarea eşalonării la plată sau, după caz, la data pierderii valabilităţii eşalonării la plată.

---

j) taxele aferente activităţilor din domeniul jocurilor de noroc.

(la 06-04-2023 Alineatul (6) din Articolul 209^1 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatele (7) şi (8) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(7) Prevederile art. I pct. 3 şi 16 se aplică şi cererilor de modificare a eşalonărilor la plată depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prin care se solicită modificarea deciziei de eşalonare la plată pentru obligaţiile fiscale de natura celor prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f) şi art. 209^1 alin. (6) lit. h)-j) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

(8) În cazul eşalonărilor la plată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, inclusiv în cazul celor modificate ulterior acestei date, pentru care debitorii nu deţin bunuri în proprietate, dobânzile se datorează, se calculează şi se comunică pentru obligaţiile fiscale

principale eşalonate la plată, după finalizarea eşalonării la plată sau, după caz, la data pierderii valabilităţii eşalonării la plată.

---

(7) Eşalonarea la plată nu se acordă pentru obligaţiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică şi 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

(8) Pentru a beneficia de eşalonarea la plată prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiţii:

a) să depună o cerere la organul fiscal, la care debitorul poate anexa graficul de eşalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eşalonare;

b) să nu se afle în procedura falimentului;

c) să nu se afle în dizolvare;

d) să nu înregistreze obligaţii fiscale restante cu o vechime mai mare de 12 luni anterioară datei depunerii cererii şi nestinse la data eliberării certificatului de atestare fiscală;

e) să nu i se fi stabilit răspunderea potrivit legislaţiei privind insolvenţa şi/sau răspunderea solidară, potrivit prevederilor art. 25 şi 26. Prin excepţie, dacă actele prin care s-a stabilit răspunderea sunt definitive în sistemul căilor administrative şi judiciare de atac, iar suma reprezentând obligaţii fiscale restante ale debitorului, pentru care a fost atrasă răspunderea, a fost stinsă, condiţia se consideră îndeplinită.

(9) Pe lângă condiţiile prevăzute la alin. (8), debitorul trebuie să aibă depuse toate declaraţiile fiscale, potrivit vectorului fiscal în conformitate cu ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prin care sunt aprobate formularele de înregistrare fiscală a contribuabililor/plătitorilor şi a tipurilor de obligaţii fiscale care formează vectorul fiscal. Această condiţie trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.

(10) Condiţia prevăzută la alin. (9) se consideră îndeplinită şi în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declaraţii fiscale, obligaţiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal.

(11) În scopul acordării eşalonării la plată potrivit prezentului capitol, prevederile art. 188-190, art. 205 şi 207 se aplică în mod corespunzător.

(la 03-09-2022 Alineatul (11) din Articolul 209^1 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost modificat de Punctul 27, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

Conform alineatului (1) al articolului II din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022, prevederile art. 204 alin. (1^1) şi art. 209^1 alin. (6) lit. g) şi alin. (11) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 24, 26 şi 27 se aplică şi pentru cererile de eşalonare la plată aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentei

ordonanţe.

(12) Dispoziţiile prezentului capitol sunt aplicabile şi debitorilor care au garantate obligaţiile fiscale potrivit art. 210, art. 211 şi art. 235.

(la 01-10-2021 Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^2
Eliberarea certificatului de atestare fiscală

(1) După primirea cererii, organul fiscal eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală, pe care îl comunică debitorului.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, inclusiv în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(3) Prin excepţie de la prevederile art. 158, certificatul de atestare fiscală cuprinde obligaţiile fiscale existente în sold la data eliberării acestuia.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^3
Modul de soluţionare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluţionează de organul fiscal în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia, prin decizie de eşalonare la plată ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul şi termenele de plată a ratelor de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de eşalonare la plată. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 190 alin. (2).

(3) La cererea debitorului, organul fiscal poate aproba plata diferenţiată a ratelor de eşalonare.

(4) Cererea se soluţionează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situaţii:

a) în cazul cererilor depuse pentru obligaţiile prevăzute la art. 209^1 alin. (6) şi (7);

b) nu sunt îndeplinite condiţiile de acordare prevăzute la art. 209^1 alin. (8) şi (9);

c) cererea nu prezintă nicio modificare faţă de condiţiile de acordare a eşalonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;

d) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată, a obligaţiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eşalonare la plată.

(5) După eliberarea certificatului de atestare fiscală, organul

fiscal verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol şi comunică debitorului decizia de respingere sau decizia de eşalonare la plată, după caz.

(6) Atunci când există diferenţe între sumele solicitate de către debitor în cerere şi cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 207 alin. (1).

(7) În cazul în care în perioada dintre data depunerii cererii de eşalonare la plată şi data eliberării certificatului de atestare fiscală, debitorul efectuează plăţi în conturile bugetare aferente tipurilor de creanţe fiscale datorate, se sting mai întâi obligaţiile fiscale restante a căror vechime este mare de 12 luni anterioară datei depunerii cererii şi apoi obligaţiile ce pot face obiectul eşalonării la plată potrivit prezentului capitol.

(8) Pe perioada eşalonării la plată acordată potrivit prezentului capitol, în scopul aplicării reducerii prevăzute la art. 181 alin. (2) lit. b), penalităţile de nedeclarare cuprinse în certificatul de atestare fiscală se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de eşalonare la plată. Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^4

Condiţii de menţinere a valabilităţii eşalonării la plată

(1) Eşalonarea la plată acordată pentru obligaţiile fiscale îşi menţine valabilitatea în următoarele condiţii:

a) să se declare şi să se achite, potrivit legii, obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată inclusiv, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2). Eşalonarea la plată îşi menţine valabilitatea şi dacă aceste obligaţii sunt declarate şi/sau achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenţei prevăzute de lege inclusiv;

b) să se achite, potrivit legii, obligaţiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2). Eşalonarea la plată îşi menţine valabilitatea şi dacă aceste obligaţii sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege;

c) să se achite diferenţele de obligaţii fiscale rezultate din declaraţii rectificative sau din declaraţii depuse aferente obligaţiilor fiscale pentru care nu există obligaţia de declarare în vectorul fiscal, în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declaraţiei, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2);

d) să se respecte cuantumul şi termenele de plată din graficul de eşalonare. Eşalonarea la plată îşi menţine valabilitatea şi dacă rata de eşalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare;

e) să se achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată şi care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 180 de zile de la data comunicării acestei decizii, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2);

f) să se achite obligaţiile stabilite de alte organe decât organele fiscale şi transmise spre recuperare organelor fiscale, precum şi amenzile de orice fel pentru care au fost comunicate somaţii după data comunicării deciziei de eşalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somaţiei, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2);

g) să se achite obligaţiile fiscale rămase nestinse după soluţionarea deconturilor potrivit art. 190 alin. (5), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2);

h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, obligaţiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condiţiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, şi pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2);

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, obligaţiile stabilite de alte autorităţi a căror administrare a fost transferată organului fiscal după emiterea unei decizii de eşalonare la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2);

j) să se achite sumele reprezentând obligaţii fiscale restante ale debitorului pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor legislaţiei privind insolvenţa şi/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor art. 25 şi 26, în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii;

k) să nu intre sub incidenţa uneia dintre situaţiile prevăzute la art. 209^1 alin. (8) lit. b) şi c);

l) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înştiinţării de plată, obligaţiile fiscale datorate de debitorii care fuzionează, potrivit legii, şi care nu beneficiază de eşalonarea la plată, cu excepţia situaţiei în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit art. 209^5 alin. (2).

m) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat emisă de către Comisia Europeană, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 209^4 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

n) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat sau de minimis emisă de către entităţile ce deţin

calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 209^4 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

o) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de minimis emisă de către Consiliul Concurenţei, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plăţii ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii.

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 209^4 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

p) să se achite obligaţiile fiscale prevăzute la art. 209^1 alin. (6) lit. h) şi j) nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată şi care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acestei decizii;

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 209^4 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

q) să se achite obligaţiile fiscale prevăzute la art. 209^1 alin. (6) lit. i) nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată şi care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării acestei decizii.

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 209^4 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost completat de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare

la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(2) În situaţia în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării eşalonării la plată, obligaţiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eşalonării la plată.

(3) În situaţia în care sumele eşalonate la plată au fost stinse în totalitate şi au fost respectate condiţiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal comunică debitorului decizia de finalizare a eşalonării la plată.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^5

Modificarea deciziei de eşalonare la plată în perioada de valabilitate a eşalonării

(1) Pe perioada de valabilitate a eşalonării, decizia de eşalonare la plată poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în eşalonare a următoarelor obligaţii fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal:

a) obligaţiile fiscale de a căror plată depinde menţinerea valabilităţii eşalonării la plată, prevăzute la art. 209^4 alin. (1) lit. a)-c), e)-i) şi l);

b) obligaţiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menţinere a valabilităţii eşalonării, prevăzute la art. 209^10 alin. (2), cu excepţia sumelor de natura celor prevăzute la art. 209^4 alin. (1) lit. j).

(2) Debitorul poate depune o singură cerere de modificare a deciziei de eşalonare la plată pe perioada de valabilitate a eşalonării la plată, la care poate anexa graficul de eşalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eşalonare. Pentru obligaţiile fiscale prevăzute la alin. (8) şi (9) şi la art. 209^4 alin. (1) lit. h) şi i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată ori de câte ori este necesar. Prin cerere se poate solicita modificarea deciziei de eşalonare la plată prin includerea tuturor obligaţiilor fiscale ce reprezintă condiţia de menţinere a valabilităţii eşalonării la plată la data depunerii cererii, cu excepţia celor pentru care art. 209^4 alin. (1) nu prevede posibilitatea debitorului de a solicita eşalonarea la plată.

(la 06-04-2023 Alineatul (2) din Articolul 209^5 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost modificat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare

la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatul (4) şi (5) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(4) În cazul eşalonărilor la plată, în formă simplificată, aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prevederile art. I pct. 18 şi 21 se aplică şi pentru debitorii care depun, ulterior acestei date, cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată.

Pentru debitorii care au depus/depun cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în perioada de valabilitate a acesteia, prevederile art. I pct. 18 şi 21 se aplică astfel:

a) în cazul în care debitorul a depus o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobată de organul fiscal, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din eşalonarea la plată, acesta mai poate depune o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată;

b) în cazul în care debitorul a depus două cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobate de organul fiscal, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din eşalonarea la plată, acesta nu mai poate beneficia de o nouă modificare/menţinere a eşalonării la plată în formă simplificată;

c) în cazul în care debitorul depune prima cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată în formă simplificată după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din eşalonarea la plată, acesta poate beneficia doar de această modificare/menţinere a eşalonării la plată.

(5) În cazul eşalonărilor la plată în formă simplificată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, cererile de modificare/menţinere a eşalonării la plată, nesoluţionate la această dată, se soluţionează potrivit legislaţiei în vigoare la data depunerii cererii. În acest caz, după aprobarea cererii de modificare/menţinere debitorul nu mai poate depune o nouă cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în formă simplificată, în perioada de valabilitate a acesteia.

---

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 209^4 alin. (1) lit. a)-c), e)-i) sau l), după caz, ori până la împlinirea termenului prevăzut la art. 209^10 alin. (2) şi se soluţionează de organul fiscal, în termen de 5 zile lucrătoare, prin decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.

(4) Pentru obligaţiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eşalonare se efectuează cu menţinerea perioadei de eşalonare deja aprobate.

(5) Abrogat.

(la 06-04-2023 Alineatul (5) din Articolul 209^5 , Capitolul IV^1 ,

Titlul VII a fost abrogat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(6) Cuantumul şi termenele de plată ale noilor rate de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eşalonare la plată.

(7) În situaţia în care cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată se respinge, debitorul are obligaţia să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(8) În situaţia în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obţine o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanţe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică, la cererea debitorului, fără a fi limitate numeric conform alin. (2).

(9) În situaţia în care pe perioada de valabilitate a eşalonării se desfiinţează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanţe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului, fără a fi limitate la numărul prevăzut la alin. (2).

(10) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător şi pentru obligaţiile fiscale ale unui debitor care nu beneficiază de eşalonare la plată şi fuzionează, potrivit legii, cu un alt debitor care beneficiază de eşalonarea la plată.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^6

Renunţarea la eşalonarea la plată

(1) Debitorul poate renunţa la eşalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunţare la eşalonare.

(2) În cazul renunţării la eşalonare, debitorul trebuie să achite obligaţiile fiscale rămase din eşalonare până la data la care intervine pierderea valabilităţii eşalonării la plată. Prevederile art. 209^4 alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligaţiei prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilităţii eşalonării la plată.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^7

Dobânzi şi penalităţi de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eşalonări la plată pentru obligaţiile fiscale eşalonate la plată, cu excepţia celor prevăzute la art. 173 alin. (2), se datorează şi se calculează dobânzi. Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere, cu excepţia eşalonărilor acordate pentru obligaţiile fiscale rezultate din titlurile de creanţă emise de autorităţile cu competenţe în gestionarea fondurilor europene, pentru care dobânzile se calculează conform prevederilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea şi sancţionarea neregulilor apărute în obţinerea şi utilizarea fondurilor europene şi/sau a fondurilor publice naţionale aferente acestora, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 142/2012, cu modificările şi completările ulterioare.

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 209^7 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatul (6) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevede:

Articolul III

(6) Prevederile art. I pct. 20 se aplică şi în cazul:

a) eşalonărilor la plată în formă simplificată aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, caz în care organul fiscal, în termen de cel mult 15 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, reface graficul de eşalonare, pe care îl comunică contribuabilului. Până la data comunicării graficului de eşalonare refăcut, ratele datorate sunt cele din graficul de eşalonare existent;

b) eşalonărilor la plată care şi-au pierdut valabilitatea şi pentru care există în curs de soluţionare, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, cereri de menţinere a eşalonării la plată sau pentru care debitorul depune cerere de menţinere a eşalonării la plată ulterior acestei date, caz în care organul fiscal reface graficul de eşalonare, pe care îl comunică contribuabilului odată cu decizia de menţinere a eşalonării la plată în formă simplificată;

c) cererilor de eşalonare la plată în formă simplificată depuse şi nesoluţionate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

(2) Dobânzile se datorează şi se calculează pentru fiecare rată din graficul de eşalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eşalonare la plată şi până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit art. 209^4 alin. (1) lit. d), după caz.

(3) Dobânzile datorate şi calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit art. 209^4 alin. (1) lit. d) se comunică prin decizie referitoare la obligaţiile de plată accesorii şi se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la art. 176 se calculează până la data emiterii deciziei de eşalonare la plată.

(5) Pentru obligaţiile bugetare stabilite de alte organe şi transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, şi pentru care legislaţia specifică prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legislaţiei specifice.

(6) Pentru debitorii care se află în perioada de observaţie sau în reorganizare judiciară se datorează obligaţii fiscale accesorii potrivit legii care reglementează această procedură.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^8

Penalitate

(1) Pentru rata de eşalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare, potrivit art. 209^4 alin. (1) lit. d), precum şi pentru diferenţele de obligaţii fiscale marcate şi rămase nestinse după soluţionarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, potrivit art. 190 alin. (5), se percepe o penalitate care i se comunică debitorului prin decizie referitoare la obligaţiile de plată accesorii şi se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(2) Nivelul penalităţii este de 5% din:

a) suma rămasă nestinsă din rata de eşalonare, reprezentând obligaţii fiscale principale şi/sau obligaţii fiscale accesorii eşalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, după caz;

b) diferenţele de obligaţii fiscale marcate şi rămase nestinse după soluţionarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^9

Pierderea valabilităţii eşalonării la plată şi consecinţele pierderii acesteia

(1) Eşalonarea la plată îşi pierde valabilitatea la data la care nu

sunt respectate dispoziţiile art. 209^4 alin. (1) şi art. 209^5 alin. (7). Organul fiscal emite o decizie de constatare a pierderii valabilităţii eşalonării la plată, care se comunică debitorului.

(2) Pierderea valabilităţii eşalonării la plată atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată acordată de organul fiscal, reprezentând obligaţii fiscale principale şi/sau obligaţii fiscale accesorii eşalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Prevederile art. 209^8 alin. (1) şi (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) nu sunt aplicabile pentru obligaţiile fiscale principale eşalonate la plată şi pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181. În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată, pentru aceste obligaţii fiscale se datorează penalitatea de nedeclarare prevăzută de art. 181 alin. (1).

(5) În cazul pierderii valabilităţii eşalonării la plată acordate de organul fiscal, pentru obligaţiile fiscale principale rămase de plată din eşalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eşalonare la plată dobânzi potrivit art. 174.

(6) În cazul debitorilor care solicită înlesniri la plată potrivit capitolului IV - Înlesniri la plată, ulterior pierderii valabilităţii eşalonării la plată acordate de organul fiscal potrivit prezentului capitol, pentru obligaţiile fiscale principale şi/sau obligaţiile fiscale accesorii rămase de plată din eşalonarea la plată, penalitatea datorată potrivit art. 209^8 se anulează.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^10

Menţinerea eşalonării la plată

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal menţinerea unei eşalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condiţiilor prevăzute la alin. (2), precum şi la art. 209^4 alin. (1) lit. a)-j) şi l), o singură dată pe perioada de valabilitate a eşalonării la plată, dacă depune o cerere în acest scop, înainte de stingerea în totalitate a obligaţiilor fiscale care au făcut obiectul eşalonării la plată. Cererea se soluţionează, în termen de 5 zile lucrătoare, prin emiterea unei decizii de menţinere a valabilităţii eşalonării, cu păstrarea perioadei de eşalonare aprobate iniţial.

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 209^10 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost modificat de Punctul 21, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă.

Alineatul (4) şi (5) ale articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023 prevăd:

Articolul III

(4) În cazul eşalonărilor la plată, în formă simplificată, aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, prevederile art. I pct. 18 şi 21 se aplică şi pentru debitorii care depun, ulterior acestei date, cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată.

Pentru debitorii care au depus/depun cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în perioada de valabilitate a acesteia, prevederile art. I pct. 18 şi 21 se aplică astfel:

a) în cazul în care debitorul a depus o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobată de organul fiscal, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din eşalonarea la plată, acesta mai poate depune o singură cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată;

b) în cazul în care debitorul a depus două cereri de modificare/menţinere a eşalonării la plată, aprobate de organul fiscal, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din eşalonarea la plată, acesta nu mai poate beneficia de o nouă modificare/menţinere a eşalonării la plată în formă simplificată;

c) în cazul în care debitorul depune prima cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată în formă simplificată după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru perioada rămasă din eşalonarea la plată, acesta poate beneficia doar de această modificare/menţinere a eşalonării la plată.

(5) În cazul eşalonărilor la plată în formă simplificată aflate în derulare sau care şi-au pierdut valabilitatea la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, cererile de modificare/menţinere a eşalonării la plată, nesoluţionate la această dată, se soluţionează potrivit legislaţiei în vigoare la data depunerii cererii. În acest caz, după aprobarea cererii de modificare/menţinere debitorul nu mai poate depune o nouă cerere de modificare/menţinere a eşalonării la plată, în formă simplificată, în perioada de valabilitate a acesteia.

---

(2) Pentru menţinerea valabilităţii eşalonării, debitorul are obligaţia să achite obligaţiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menţinere a valabilităţii eşalonării, cu excepţia celor care au făcut obiectul eşalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 209^4 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^11

Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eşalonării la plată a obligaţiilor fiscale, precum şi pentru obligaţiile prevăzute la art. 209^4 alin. (1) lit. a)-c), e)-j) şi l) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eşalonare la plată. În cazul obligaţiilor prevăzute la art. 209^4 alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somaţiei.

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eşalonare la plată către debitor, organele fiscale comunică, în scris, instituţiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare şi/sau terţilor popriţi care deţin/datorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei şi în valută, începând cu data şi ora comunicării către instituţiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data şi ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăţi în scopul:

a) achitării obligaţiilor administrate de organele fiscale de care depinde menţinerea valabilităţii eşalonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terţilor popriţi, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceştia debitorului, atât a celor prezente, cât şi a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile şi/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de eşalonare la plată.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^12

Prevederi speciale aplicabile debitorilor care au în derulare înlesniri la plată

(1) Abrogat.

(la 06-04-2023 Alineatul (1) din Articolul 209^12 , Capitolul IV^1 , Titlul VII a fost abrogat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 06 aprilie 2023)

Conform alineatului (1) al articolului III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 20 din 5 aprilie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 6 aprilie 2023, prevederile art. I se aplică pentru cererile de eşalonare la plată, precum şi pentru cererile de modificare/ menţinere a eşalonării la plată, depuse după data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de

urgenţă.

(2) În baza cererii depuse de către debitori, organul fiscal emite, după caz, decizie de acordare a eşalonării la plată pentru obligaţiile fiscale prevăzute la art. 209^1 alin. (1) sau decizie de respingere.

(3) Prevederile art. 165 alin. (4) se aplică în mod corespunzător în ceea ce priveşte ordinea de stingere a obligaţiilor fiscale. Dacă suma plătită de către debitor nu este suficientă pentru a stinge ratele din cele două grafice de eşalonare la plată, atunci se stinge, cu prioritate, rata aferentă celei mai vechi decizii de eşalonare la plată.

(4) Obligaţiile fiscale principale şi accesorii rămase de plată din eşalonările la plată şi/sau amânările la plată, după caz, a căror valabilitate a fost pierdută potrivit prezentului capitol ori potrivit art. 199 alin. (1) şi art. 208 alin. (4), în scopul încadrării în condiţiile de menţinere a valabilităţii eşalonării la plată, sunt exigibile şi au termen de plată la data pierderii valabilităţii înlesnirilor la plată, respectiv data comunicării deciziei de constatare a pierderii valabilităţii eşalonării la plată a obligaţiilor fiscale, precum şi, după caz, a deciziei de pierdere a valabilităţii amânării la plată a penalităţilor de nedeclarare.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^13

Prevederi speciale pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă de către organele abilitate ale statului

(1) Pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă pe perioada stării de urgenţă/alertă prin hotărâri emise de către organele abilitate ale statului, condiţiile de menţinere a valabilităţii eşalonărilor la plată acordate potrivit art. 209^4 se suspendă, la cerere, până la data la care este reluată activitatea.

(2) Pentru plata cu întârziere a ratelor din graficele de eşalonare neachitate până la data reluării activităţii, nu se calculează şi nu se datorează dobânzi şi penalităţi potrivit art. 209^7. În acest caz, până la primul termen de plată după data constatării reluării activităţii, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eşalonare, cu respectarea perioadei de eşalonare aprobate. Noul grafic de eşalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(3) Obligaţiile care intră sub incidenţa măsurilor prevăzute la alin. (1), cu excepţia acelora care privesc ratele din graficele de eşalonare refăcute conform alin. (2), se consideră îndeplinite în următoarele situaţii:

a) pentru situaţia în care termenele prevăzute la art. 209^4 alin. (1), art. 209^5 alin. (7) şi art. 209^10 alin. (2) s-au împlinit până la data constatării reluării activităţii, dacă acestea se execută în termen de 30 de zile de la data constatării acestui fapt;

b) pentru celelalte situaţii decât cele prevăzute la lit. a), la împlinirea termenului prevăzut la art. 209^4 alin. (1), art. 209^5 alin.

(7) şi art. 209^10 alin. (2).

(4) Pentru obligaţiile prevăzute la alin. (3) lit. a), debitorii pot solicita modificarea eşalonării la plată, cu condiţia ca cererea să fie depusă în termen de 30 de zile de la data constatării reluării activităţii, prevederile art. 209^5 aplicându-se în mod corespunzător.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 209^14
Procedura de acordare a eşalonării la plată, în formă simplificată
Procedura de acordare a eşalonării la plată, în formă simplificată, de către organul fiscal central se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 01-10-2021 Capitolul IV^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

Conform alineatului (3) al articolului II din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022, debitorii care, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, au o eşalonare la plată potrivit capitolului IV^1 - Eşalonare la plată, în formă simplificată, pentru obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, şi care trebuie să achite obligaţiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menţine autorizaţia, acordul ori alt act administrativ similar şi solicită modificarea sau menţinerea eşalonării la plată, au obligaţia ca în termen de 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu de către organul fiscal central, să constituie garanţia prevăzută la art. 193 alin. (6) lit. a) şi/sau b), după caz, din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată inclusiv pentru cele ce fac obiectul modificării eşalonării la plată, în cazul modificării eşalonării la plată, sau pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată pierdută în cazul solicitării menţinerii eşalonării la plată, precum şi pentru dobânzile aferente acestora datorate pe perioada eşalonării la plată. În cazul nerespectării acestui termen, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 209^9 din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare.

CAP. V
Garanţii
ART. 210
Constituirea de garanţii
Organul fiscal solicită constituirea unei garanţii pentru:
a) suspendarea executării silite în condiţiile art. 233 alin. (2^1) şi (8);
(la 20-01-2019 Litera a) din Articolul 210 , Capitolul V , Titlul VII a

fost modificată de Punctul 8, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

b) ridicarea măsurilor asigurătorii;
c) asumarea obligaţiei de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condiţiile art. 24 alin. (1) lit. a);
d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 211
Tipuri de garanţii
Garanţiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 210 se pot constitui, în condiţiile legii, prin:
a) consemnarea de mijloace băneşti la o unitate a Trezoreriei Statului;
b) scrisoare de garanţie emisă de o instituţie de credit sau poliţă de asigurare de garanţie emisă de o societate de asigurare. În cazul în care scrisoarea de garanţie/poliţa de asigurare de garanţie este emisă de o instituţie financiară din afara Uniunii Europene aceasta trebuie confirmată conform normelor bancare de o instituţie de credit sau societate de asigurare din România. În cazul în care scrisoarea de garanţie/poliţa de asigurare de garanţie este emisă de o instituţie financiară din Uniunea Europeană, aceasta este acceptată de organul fiscal dacă sunt respectate prevederile referitoare la notificare cuprinse în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European şi al Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituţiilor de credit şi supravegherea prudenţială a instituţiilor de credit şi a firmelor de investiţii, de modificare a Directivei 2002/87/CE şi de abrogare a Directivelor 2006/48/CE şi 2006/49/CE, transpusă prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările şi completările ulterioare, sau, după caz, Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate şi desfăşurarea activităţii de asigurare şi de reasigurare (Solvabilitate II), transpusă prin Legea nr. 237/2015 privind autorizarea şi supravegherea activităţii de asigurare şi reasigurare, cu modificările şi completările ulterioare;
(la 24-12-2020 Litera b) din Articolul 211 , Capitolul V , Titlul VII a fost modificată de Punctul 69, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

c) ipotecă asupra unor bunuri imobile sau mobile din ţară;
d) gaj asupra bunurilor mobile.

---

*) Notă CTCE:
Reproducem mai jos prevederile pct. 8-16 ale art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:
8. Scrisorile de garanţie emise de instituţiile financiare nebancare şi depuse la organele fiscale până la data intrării în vigoare a prezentei legi, potrivit art. 211 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, rămân valabile pe perioada derulării procedurii de administrare, până la expirarea

valabilităţii acestora. Dacă procedura de administrare aflată în derulare nu s-a încheiat, debitorul are posibilitatea reînnoirii scrisorii de garanţie sau obţinerea unei alte scrisori de la o instituţie de credit ori poliţă de asigurare de garanţie de la o societate de asigurare.

9. Ministerul Finanţelor Publice preia, în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi, de la Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili şi direcţiile generale regionale ale finanţelor publice, activitatea de soluţionare a contestaţiilor formulate împotriva titlurilor de creanţă, precum şi a altor acte administrativ-fiscale emise de organul central fiscal, posturile şi personalul aferent acesteia.

Potrivit art. unic din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 51 din 16 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 606 din 17 iunie 2021, astfel cum a fost modificat de art. unic din ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 107 din 29 septembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 935 din 30 septembrie 2021, termenul prevăzut la art. II pct. 9 se prorogă până la data de 31 martie 2022.

10. Încadrarea personalului care se preia, în condiţiile prevăzute la pct. 8, în structura specializată de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice se realizează în termenele şi cu respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal.

11. Personalul care se preia în condiţiile pct. 8 beneficiază de drepturile salariale acordate potrivit legii, pentru categoriile de funcţii din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanţelor Publice.

12. Direcţiile generale regionale ale finanţelor publice şi Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili au obligaţia de a asigura cu titlu gratuit condiţiile necesare pentru desfăşurarea activităţii personalului preluat de către Ministerul Finanţelor Publice în condiţiile pct. 8, Ministerul Finanţelor Publice încheie protocoale cu direcţiile generale regionale ale finanţelor publice şi Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin care se stabilesc obligaţiile părţilor.

13. Direcţiile generale regionale ale finanţelor publice şi Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili pot exercita anumite atribuţii legate de activitatea şi personalul preluat în condiţiile pct. 8, stabilite prin ordin al ministrului finanţelor publice.

14. În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Finanţelor Publice supune spre aprobare Guvernului proiectul de hotărâre de modificare a actelor normative de organizare şi funcţionare ale Ministerului Finanţelor Publice şi Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

15. În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii prevăzute la pct. 14, Ministerul Finanţelor Publice încheie cu Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili şi cu direcţiile generale regionale ale finanţelor publice protocoale de predare-preluare a numărului de posturi, personalului, patrimoniului şi a prevederilor bugetare, corespunzătoare activităţii preluate conform prevederilor pct. 8-13.

16. Organizarea, modul de funcţionare, numărul de posturi al Ministerului Finanţelor Publice, inclusiv cele aferente structurii specializate de soluţionare a contestaţiilor, precum şi alte aspecte

determinate de aplicarea măsurilor de reorganizare prevăzute de prezenta lege se reglementează prin hotărâre a Guvernului, potrivit pct. 14.

ART. 212
Valorificarea garanţiilor

(1) Organul fiscal competent se îndestulează din garanţiile depuse dacă nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost constituite.

(2) În cazul garanţiilor prevăzute la art. 211 lit. a) şi b), organul fiscal dispune instituţiei de credit sau societăţii de asigurare emitente a scrisorii de garanţie sau poliţei de asigurare de garanţie, după caz, sau instituţiei de credit ori societăţii de asigurare din România care a confirmat scrisoarea de garanţie/poliţa de asigurare de garanţie ori unităţii de Trezorerie a Statului, după caz, virarea, în termen de cel mult 15 zile de la data solicitării, a sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare.

(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 212 , Capitolul V , Titlul VII a fost modificat de Punctul 70, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) Valorificarea garanţiilor prevăzute la art. 211 lit. c) şi d) se realizează prin modalităţile şi procedurile prevăzute de dispoziţiile art. 247 alin. (2)-(6) şi ale art. 248-259, care se aplică în mod corespunzător.

CAP. VI
Măsuri asigurătorii

ART. 213
Poprirea şi sechestrul asigurător

(1) Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun şi se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organul fiscal competent.

(2) Se dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii şi sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile şi/sau imobile proprietate a debitorului, precum şi asupra veniturilor acestuia, în cazuri excepţionale, respectiv în situaţia în care există pericolul ca acesta să se sustragă, să îşi ascundă ori să îşi risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea. Dispoziţiile art. 231 rămân aplicabile. Măsurile asigurătorii devin măsuri executorii la împlinirea termenului prevăzut la art. 230 alin. (1) sau art. 236 alin. (12), după caz, ori la expirarea perioadei de suspendare a executării silite.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 213 , Capitolul VI , Titlul VII a fost modificat de Punctul 74, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), nu se dispun măsuri asigurătorii pentru debitorul aflat sub incidenţa legislaţiei privind insolvenţa sau când acesta nu deţine active patrimoniale urmăribile.

(la 03-09-2017 Articolul 213 din Capitolul VI , Titlul VII a fost completat de Punctul 75, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Aceste măsuri pot fi luate şi înainte de emiterea titlului de creanţă, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât şi de instanţele judecătoreşti ori de alte organe competente, dacă nu au fost desfiinţate în condiţiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalităţi. Odată cu individualizarea creanţei şi ajungerea acesteia la scadenţă, în cazul neplăţii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal precizează debitorului că prin constituirea unei garanţii la nivelul creanţei stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată şi semnată de către conducătorul organului fiscal competent.

(6) Măsurile asigurătorii dispuse potrivit alin. (2), precum şi cele dispuse de instanţele judecătoreşti sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispoziţiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(7) În situaţia în care măsurile asigurătorii au fost luate înainte de emiterea titlului de creanţă acestea încetează dacă titlul de creanţă nu a fost emis şi comunicat în termen de cel mult 6 luni de la data la care au fost dispuse măsurile asigurătorii. În cazuri excepţionale, acest termen poate fi prelungit până la un an, de organul fiscal competent, prin decizie. Organul fiscal are obligaţia să emită decizia de ridicare a măsurilor asigurătorii în termen de cel mult două zile de la împlinirea termenului de 6 luni sau un an, după caz, iar în cazul popririi asigurătorii să elibereze garanţia.

(8) Prin excepţie de la prevederile alin. (7), în situaţia în care au fost instituite măsuri asigurătorii şi au fost sesizate organele de urmărire penală potrivit legii, măsurile asigurătorii rămân valabile 3 luni de la data sesizării penale. La împlinirea acestui termen sau după instituirea măsurilor asigurătorii de către organele de urmărire penală potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dar nu mai târziu de 3 luni, măsurile asigurătorii instituite de organul fiscal se ridică.

(la 03-09-2021 Alineatul (8) din Articolul 213 , Capitolul VI , Titlul VII a fost modificat de Punctul 25, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(8^1) În situaţia în care au fost constituite garanţii în vederea ridicării măsurilor asigurătorii, acestea trebuie menţinute pentru toată perioada de valabilitate în care ar fi fost menţinute măsurile asigurătorii potrivit alin. (7) sau (8), după caz. Organul fiscal execută garanţiile constituite potrivit art. 211 lit. b) în ultima zi de valabilitate a acestora în cazul în care debitorul nu prelungeşte valabilitatea garanţiei. În acest caz, suma de bani va fi virată în contul de garanţii menţionat de organul de executare silită şi reprezintă o garanţie potrivit art. 211 lit. a).

(la 03-09-2017 Articolul 213 din Capitolul VI , Titlul VII a fost completat de Punctul 76, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august

2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(9) Bunurile perisabile şi/sau degradabile sechestrate asigurător pot fi valorificate:

a) de către debitor cu acordul organului de executare silită, sumele obţinute consemnându-se la dispoziţia organului de executare silită;

b) prin vânzare în regim de urgenţă în condiţiile art. 247 alin. (4).

(10) În cazul înfiinţării sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare silită se comunică pentru notare Biroului de carte funciară.

(11) Notarea potrivit alin. (10) face opozabil sechestrul tuturor acelora care, după notare, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziţie ce ar interveni ulterior notării prevăzute la alin. (10) sunt lovite de nulitate absolută.

(12) Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanţa fiscală a bugetului general consolidat, măsurile asigurătorii pot fi înfiinţate şi asupra bunurilor deţinute de către debitor în proprietate comună cu terţe persoane, pentru cota-parte deţinută de acesta.

(13) Prin derogare de la prevederile art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 268 ale prezentului cod, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii, prevăzute la alin. (4), cel interesat poate formula acţiune în anulare, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanţa de contencios administrativ competentă, conform cuantumului creanţelor fiscale în privinţa cărora aceste măsuri asigurătorii au fost instituite, fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgenţă şi cu precădere. Procedura prevăzută de art. 200 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se pronunţă anularea deciziei este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(la 24-12-2020 Alineatul (13) din Articolul 213 , Capitolul VI , Titlul VII a fost modificat de Punctul 71, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

---

*) Notă CTCE:

Reproducem prevederile alin. (3) al art. VIII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 6 decembrie 2016:

„(3) Prevederile art. II pct. 9 se aplică deciziilor de instituire a măsurilor asigurătorii comunicate după data intrării în vigoare a art. II".

---

(14) Împotriva actelor prin care se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestaţie la executare în conformitate cu prevederile art. 260 şi 261.

ART. 214

Ridicarea măsurilor asigurătorii

(1) Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 213 se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanţiei prevăzute la art. 211, după caz. Refuzul nejustificat de a soluţiona cererea de ridicare formulată de către cel interesat sau nesoluţionarea în termen pot fi atacate la instanţa de contencios administrativ competentă potrivit art. 213 alin. (13), fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgenţă şi cu precădere. Procedura prevăzută de art. 200 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se dispune ridicarea măsurilor asigurătorii este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.
(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 214 , Capitolul VI , Titlul VII a fost modificat de Punctul 72, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) Decizia de ridicare a măsurii asigurătorii emisă potrivit alin. (1) se duce la îndeplinire de către organul de executare silită competent şi se comunică tuturor celor cărora le-a fost comunicată decizia de dispunere a măsurilor asigurătorii sau celelalte acte de executare în legătură cu acestea.

CAP. VII
Prescripţia dreptului de a cere executarea silită şi a dreptului de a cere restituirea

ART. 215
Începerea termenului de prescripţie

(1) Dreptul organului de executare silită de a cere executarea silită a creanţelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naştere acest drept.

(2) Termenul de prescripţie prevăzut la alin. (1) se aplică şi creanţelor provenind din amenzi contravenţionale.

ART. 216
Suspendarea termenului de prescripţie

Termenul de prescripţie prevăzut la art. 215 se suspendă:

a) în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripţie a dreptului la acţiune;

b) în cazurile şi în condiţiile în care suspendarea executării este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanţa judecătorească sau de alt organ competent, potrivit legii;

c) pe perioada valabilităţii înlesnirii acordate potrivit legii;

d) cât timp debitorul îşi sustrage veniturile şi bunurile de la executarea silită;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 217
Întreruperea termenului de prescripţie

(1) Termenul de prescripţie prevăzut la art. 215 se întrerupe:

a) în cazurile şi în condiţiile stabilite de lege pentru întreruperea

termenului de prescripţie a dreptului la acţiune;
b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii în orice alt mod a datoriei;
c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;
d) la data comunicării procesului-verbal de insolvabilitate/ procesului-verbal adiţional de insolvabilitate;
(la 24-12-2020 Litera d) din Alineatul (1) , Articolul 217 , Capitolul VII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 73, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) În cazul în care pentru acelaşi titlu executoriu organul fiscal emite şi comunică debitorului mai multe somaţii, termenul de prescripţie se întrerupe potrivit alin. (1) lit. c) doar în cazul primei somaţii.

(la 03-09-2017 Articolul 217 din Capitolul VII , Titlul VII a fost completat de Punctul 79, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 218
Efecte ale împlinirii termenului de prescripţie
(1) Dacă organul de executare silită constată împlinirea termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită a creanţelor fiscale, acesta va proceda la încetarea măsurilor de realizare şi la scăderea acestora din evidenţa creanţelor fiscale.
(2) Sumele achitate de debitor în contul unor creanţe fiscale, după împlinirea termenului de prescripţie, nu se restituie.

ART. 219
Prescripţia dreptului de a cere restituirea
(1) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a cere restituirea creanţelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naştere dreptul la restituire.

Decizie de admitere: HP nr. 33/2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 577 din 26 iunie 2023:
Termenul de prescripţie aplicabil acţiunilor în restituirea sumelor reprezentând contribuţii sociale de asigurări de sănătate, reţinute din indemnizaţia de gratitudine prevăzută de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, este termenul de prescripţie de 5 ani prevăzut de art. 219 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

---

(2) Sumele plătite de contribuabil/plătitor fără a fi datorate, pentru care termenul de prescripţie prevăzut la alin. (1) s-a împlinit, se scad din evidenţa organului fiscal după expirarea acestui termen, cu excepţia cazului în care a operat compensarea potrivit prevederilor art.

167.

(la 24-12-2020 Articolul 219 din Capitolul VII , Titlul VII a fost completat de Punctul 74, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

CAP. VIII
Stingerea creanţelor fiscale prin executare silită
SECŢIUNEA 1
Dispoziţii generale
ART. 220
Organele de executare silită

(1) În cazul în care debitorul nu îşi plăteşte de bunăvoie obligaţiile fiscale datorate, organul fiscal competent, pentru stingerea acestora, procedează la acţiuni de executare silită, potrivit prezentului cod, cu excepţia cazului în care există o cerere de restituire/rambursare în curs de soluţionare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanţa fiscală datorată de debitor.

(2) Organul fiscal care administrează creanţe fiscale este abilitat să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii şi să efectueze procedura de executare silită.

(2^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, se stabilesc:

a) cazurile speciale de executare silită, precum şi structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii şi efectuarea procedurii de executare silită;

b) alte organe fiscale pentru îndeplinirea unor acte de executare silită, precum şi pentru valorificarea bunurilor confiscate, gajate/ipotecate sau sechestrate potrivit legii, prin procese electronice masive.

(la 06-12-2016 Alineatul (2^1) din Articolul 220 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 10, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(2^2) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la cazurile speciale de executare silită, precum şi structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii şi efectuarea procedurii de executare silită.

(la 01-01-2016 Alin. (2^2) al art. 220 a fost introdus de pct. 9 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(3) Creanţele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autorităţile sau instituţiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizaţi în compartimente de specialitate, aceştia fiind abilitaţi să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii şi să efectueze procedura de executare silită, potrivit

prevederilor prezentului cod.

(4) Organele prevăzute la alin. (2) şi (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.

(la 06-12-2016 Alineatul (4) din Articolul 220 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 10, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(5) Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente şi pentru executarea silită a creanţelor prevăzute la art. 226 alin. (3).

(6) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare silită în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile, coordonarea întregii executări revenind organului de executare silită competent potrivit art. 30. În cazul în care executarea silită se face prin poprire, aplicarea măsurii de executare silită se face de către organul de executare silită coordonator prevăzut la alin. (7)-(9).

(7) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare cu debitorul aflat în stare de insolvabilitate, în condiţiile art. 25, precum şi în cazul prevăzut de art. 24 alin. (1) lit. b), revine organului de executare silită competent potrivit art. 30.

(8) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislaţiei privind insolvenţa, revine organului de executare silită competent potrivit art. 30 în a cărui rază teritorială îşi are/şi-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

(9) Organul de executare silită coordonator în cazul prevăzut la art. 252 alin. (2) este cel în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal sau îşi desfăşoară activitatea debitorul ale cărui bunuri au fost adjudecate.

(10) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislaţiei privind insolvenţa, şi pentru creanţe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispoziţiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În situaţia în care atragerea răspunderii priveşte atât creanţe fiscale administrate de organul fiscal central, cât şi creanţe fiscale administrate de organul fiscal local, competenţa aparţine organului fiscal care deţine creanţa fiscală mai mare. În acest caz, organul de executare silită distribuie sumele realizate potrivit ordinii prevăzute de Legea nr. 85/2014.

(11) Atunci când se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituire sau de sustragere de la executare silită a bunurilor şi veniturilor urmăribile ale debitorului, organul de executare silită în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea şi executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(12) Organul de executare silită coordonator sesizează în scris celelalte organe prevăzute la alin. (6), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situaţia debitorului, contul în care se plătesc sumele încasate, precum şi orice alte date utile pentru identificarea debitorului şi a bunurilor ori veniturilor urmăribile.

(13) În cazul în care asupra aceloraşi venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanţe fiscale, cât şi pentru titluri ce se execută în condiţiile prevăzute de alte dispoziţii legale, executarea silită se conexează şi se efectuează, potrivit dispoziţiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În acest caz competenţa aparţine organului fiscal care deţine creanţa fiscală mai mare. În cazul existenţei unui conflict între organele fiscale de executare silită având ca obiect conexarea executării sunt aplicabile prevederile art. 41-43.

(14) Prevederile alin. (13) nu se aplică în următoarele situaţii:

a) dacă valoarea bunurilor debitorului acoperă doar creanţele altor creditori care deţin garanţii cu un rang prioritar faţă de creditorul fiscal;

b) dacă executarea silită pornită de executorul judecătoresc se află într-o etapă avansată şi din valorificarea bunurilor supuse executării silite se asigură recuperarea integrală a creanţelor fiscale.

(15) Dacă asupra aceloraşi bunuri ale debitorului au fost pornite executări silite de către un executor judecătoresc şi un organ fiscal de executare silită, la cererea persoanei interesate sau a oricăruia dintre executori, instanţa judecătorească competentă dispune conexarea executării silite, în condiţiile prezentului articol. Dispoziţiile art. 654 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(16) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare silită, titlul executoriu împreună cu dosarul executării se transmit acestuia, înştiinţându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

ART. 221

Reguli speciale privind executarea silită a creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) Autorităţile administraţiei publice locale sunt obligate să colaboreze şi să efectueze procedura de executare silită a creanţelor fiscale datorate bugetelor locale ale unităţilor administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(2) În situaţia în care debitorul nu are bunuri urmăribile pe raza teritorială a respectivei unităţi administrativ-teritoriale sau a subdiviziunii unităţii administrativ-teritoriale a municipiului, competenţa pentru efectuarea procedurii de executare silită revine organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile urmăribile.

(3) Organul fiscal local din cadrul autorităţii administraţiei publice locale care administrează creanţele fiscale ale bugetului local al unei unităţi administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziune administrativ-teritorială a municipiului, denumit în prezentul articol autoritate solicitantă, solicită, în scris, organului fiscal local din cadrul autorităţii administraţiei publice locale în a cărui rază teritorială se află situate bunurile mobile sau imobile, denumit în prezentul articol autoritate solicitată, efectuarea procedurii de

executare silită.
(4) Cererea conţine, în mod obligatoriu, următoarele informaţii:
a) datele de identificare ale debitorului;
b) valoarea creanţei de recuperat;
c) valoarea creanţelor fiscale accesorii stabilite, potrivit legii, până la data solicitării;
d) contul în care se virează sumele încasate;
e) orice date necesare pentru identificarea bunurilor urmăribile, dacă este cazul.

(5) Cererea este însoţită obligatoriu de o copie a titlului executoriu.
(6) Autoritatea solicitată confirmă, în scris, primirea cererii, în termen de 10 zile de la data primirii.
(7) Autoritatea solicitată poate refuza efectuarea procedurii de executare silită în următoarele cazuri:
a) titlul executoriu nu este valabil;
b) cererea nu conţine toate informaţiile prevăzute la alin. (4).

(8) Sumele realizate prin executare silită se virează autorităţii solicitante. Prevederile art. 256 se aplică în mod corespunzător.

ART. 222
Executarea silită în cazul debitorilor solidari
(1) Organul de executare silită coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deţine mai multe venituri sau bunuri urmăribile.
(2) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare în condiţiile art. 25 şi 26 revine organului de executare silită în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul fiscal debitorul aflat în stare de insolvabilitate sau insolvenţă sau organul de executare silită competent, desemnat potrivit art. 30, după caz.
(3) Organul de executare silită coordonator înscrie în întregime debitul în evidenţele sale şi ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare silită în a căror rază teritorială se află domiciliile fiscale ale celorlalţi codebitori, aplicându-se dispoziţiile art. 220.
(4) Organele de executare silită sesizate, cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidenţă nominală, iau măsuri de executare silită şi comunică organului de executare silită coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.
(5) Dacă organul de executare silită coordonator, care ţine evidenţa întregului debit, constată că acesta a fost realizat prin actele de executare silită făcute de el însuşi şi de celelalte organe sesizate potrivit alin. (4), el este obligat să ceară în scris acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

ART. 223
Executorii fiscali
(1) Executarea silită se face de organul de executare silită competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceştia trebuie să deţină o

legitimaţie de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activităţii.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în faţa debitorului şi a terţilor prin legitimaţia de executor fiscal şi delegaţie emisă de organul de executare silită.

(3) În scopul efectuării executării silite, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta îşi păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum şi să analizeze evidenţa contabilă a debitorului în scopul identificării terţilor care datorează sau deţin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum şi să cerceteze toate locurile în care acesta îşi păstrează bunurile;

c) să solicite şi să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului;

d) să aplice sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal;

e) să constate contravenţii şi să aplice sancţiuni potrivit legii.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reşedinţa unei persoane fizice, cu consimţământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare silită cere autorizarea instanţei judecătoreşti competente potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă, republicat.

(5) Accesul executorului fiscal în locuinţă, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpere a debitorului, persoană fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00-20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută poate continua în aceeaşi zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului poate avea loc şi la alte ore decât cele menţionate, precum şi în zilele nelucrătoare, în baza autorizaţiei prevăzute la alin. (4).

(6) În absenţa debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să pătrundă în acestea în prezenţa unui reprezentant al poliţiei ori al jandarmeriei sau a altui agent al forţei publice şi a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) şi (5).

ART. 224

Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat

Impozitele, taxele, contribuţiile sociale şi orice alte venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi urmărite de niciun creditor pentru nicio categorie de creanţe în cadrul procedurii de executare silită.

ART. 225

Executarea silită împotriva unei asocieri fără personalitate juridică

Pentru executarea silită a creanţelor fiscale datorate de o asociere fără personalitate juridică, chiar dacă există un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile şi imobile ale asocierii, cât şi bunurile personale ale membrilor acesteia.

ART. 226

Titlul executoriu şi condiţiile pentru începerea executării silite

(1) Executarea silită a creanţelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului Cod de către organul de executare silită competent potrivit art. 30, 37 şi 38.

(la 24-12-2020 Alineatul (1) din Articolul 226 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 75, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(2) În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare silită prevăzut la alin. (1) se înscriu creanţele fiscale, principale şi accesorii, neachitate la scadenţă, stabilite şi individualizate în titluri de creanţă fiscală întocmite şi comunicate în condiţiile legii, precum şi creanţele bugetare individualizate în alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii. Niciun titlu executoriu nu se poate emite în absenţa unui titlu de creanţă fiscală emis şi comunicat în condiţiile legii sau a unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(3) Executarea silită a creanţelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătoreşti sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

———————

Decizie de admitere: HP nr. 16/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 402 din 22 mai 2019:

În interpretarea art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la alin. (1) al aceluiaşi articol, o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, pronunţată în favoarea unei instituţii publice finanţate de la bugetul de stat, precum Autoritatea Naţională pentru Restituirea Proprietăţilor, este asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanţe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale.

———————

(4) Titlul de creanţă devine titlu executoriu la data la care se împlineşte scadenţa sau termenul de plată prevăzut de lege.

(5) Modificarea titlului de creanţă atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunzător.

(6) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare silită competent conţine, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, următoarele: cuantumul şi natura sumelor datorate şi neachitate, descrierea titlului de creanţă sau a înscrisului care constituie titlu executoriu, precum şi temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(7) Netransmiterea proceselor-verbale de constatare şi sancţionare a contravenţiilor către organele fiscale în termen de 90 de zile de la comunicarea acestora către contravenient atrage, potrivit legii, răspunderea persoanelor care se fac vinovate de aceasta. Transmiterea cu întârziere a proceselor-verbale nu împiedică executarea silită a acestora,

în condiţiile în care nu a intervenit prescripţia executării.
(la 24-08-2018 Alineatul (7) din Articolul 226 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Articolul 18, Capitolul V din LEGEA nr. 203 din 20 iulie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 647 din 25 iulie 2018)

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 30 alin. (1), art. 37 şi 38 nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele şi prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, cuantumul sumei datorate, temeiul legal, semnătura organului care l-a emis şi dovada comunicării acestora, organul de executare silită restituie de îndată titlurile executorii organelor emitente.
(la 24-12-2020 Alineatul (8) din Articolul 226 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 75, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare silită confirmă primirea, în termen de 30 de zile.

(10) Instituţiile publice finanţate total sau parţial de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate şi bugetul asigurărilor pentru şomaj, după caz, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat, spre executare silită, organelor fiscale din subordinea A.N.A.F. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.

Decizie de admitere: HP nr. 16/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 402 din 22 mai 2019:

În interpretarea art. 226 alin. (10) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la art. 227 alin. (8) din acelaşi cod, în cadrul executării silite a creanţelor datorate unor instituţii publice finanţate de la bugetul de stat, prevăzute de hotărâri judecătoreşti care nu cuprind obligaţii de plată a unor dobânzi şi penalităţi de întârziere, organele fiscale nu pot calcula şi stabili din oficiu, prin titluri executorii fiscale (în lipsa unor dispoziţii ale titlului executoriu trimis spre executare), obligaţii fiscale accesorii, precum dobânzi şi penalităţi de întârziere.

---

(11) Instituţiile publice finanţate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

(12) Instituţiile publice finanţate total sau parţial de la bugetul local, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului local, spre executare silită, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

(13) Instituţiile publice din subordinea unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale finanţate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

ART. 227

Reguli privind executarea silită

(1) Executarea silită se poate întinde asupra veniturilor şi bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanţelor fiscale şi a cheltuielilor de executare. Executarea silită a bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, se efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanţelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare, cu excepţia cazului în care din motive obiective în legătură cu situaţia patrimonială a debitorului acest nivel nu poate fi respectat.

(2) Sunt supuse sechestrării şi valorificării bunurile urmăribile proprietate a debitorului, prezentate de acesta şi/sau identificate de către organul de executare silită, în următoarea ordine:

a) bunurile mobile şi imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit;

b) bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfăşurarea activităţii care constituie principala sursă de venit;

c) bunurile mobile şi imobile ce se află temporar în deţinerea altor persoane în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing şi altele;

d) ansamblu de bunuri în condiţiile prevederilor art. 246;

e) maşini-unelte, utilaje, materii prime şi materiale şi alte bunuri mobile, precum şi bunuri imobile ce servesc activităţii care constituie principala sursă de venit;

f) produse finite.

(3) Organul fiscal poate trece la sechestrarea bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la alin. (2) ori de câte ori valorificarea nu este posibilă.

(4) Bunurile supuse unui regim special de circulaţie pot fi urmărite numai cu respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

(5) În cadrul procedurii de executare silită se pot folosi succesiv sau concomitent modalităţile de executare silită prevăzute de prezentul cod.

(6) Executarea silită a creanţelor fiscale nu se perimă.

(7) Executarea silită se desfăşoară până la stingerea creanţelor fiscale înscrise în titlul executoriu, inclusiv a creanţelor fiscale accesorii, ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum şi a cheltuielilor de executare.

(8) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, creanţe fiscale accesorii sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele se calculează de către organul de executare silită şi se consemnează într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

Decizie de admitere: HP nr. 16/2019, publicată în Monitorul Oficial nr. 402 din 22 mai 2019:

În interpretarea art. 226 alin. (10) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la art. 227 alin. (8) din acelaşi cod, în cadrul executării silite a creanţelor datorate unor instituţii publice finanţate de la bugetul de stat, prevăzute de hotărâri judecătoreşti care nu cuprind obligaţii de plată a unor dobânzi şi penalităţi de întârziere, organele fiscale nu pot calcula şi stabili din oficiu, prin titluri executorii fiscale (în lipsa unor dispoziţii ale titlului executoriu trimis spre executare), obligaţii fiscale accesorii, precum dobânzi şi penalităţi de întârziere.

---

(9) Faţă de terţi, inclusiv faţă de stat, o garanţie reală şi celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de prioritate care se stabileşte de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

ART. 227^1

Reguli speciale privind începerea sau continuarea executării silite

(1) Măsurile de executare silită se aplică diferenţiat, în funcţie de cuantumul şi vechimea creanţelor fiscale.

(2) Procedura de aplicare a dispoziţiilor alin. (1) se stabileşte prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

(la 03-09-2017 Sectiunea 1 din Capitolul VIII , Titlul VII a fost completata de Punctul 80, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 228

Obligaţia de informare

În vederea începerii executării silite, organul de executare silită competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la art. 55, în vederea determinării averii şi a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informaţiile solicitate.

ART. 229

Precizarea naturii debitului

(1) În toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu şi să se arate natura şi cuantumul debitului ce face obiectul executării.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în toate actele de executare silită care privesc poprirea bancară, cu excepţia înştiinţării debitorului privind înfiinţarea popririi, trebuie să se indice doar cuantumul total al obligaţiilor fiscale ce fac obiectul popririi.

(la 05-05-2017 Articolul 229 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 82 din 27 aprilie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 313 din 02 mai 2017)

ART. 230

Somaţia

(1) Executarea silită începe prin comunicarea somaţiei. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somaţiei nu se stinge debitul sau nu se notifică organul fiscal cu privire la intenţia de a demara procedura de mediere, se continuă măsurile de executare silită. Somaţia este însoţită de un exemplar al titlului executoriu emis de organul de executare silită.

(la 20-01-2019 Alineatul (1) din Articolul 230 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 9, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(2) Somaţia cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, următoarele: numărul dosarului de executare, suma pentru care se începe executarea silită, termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, indicarea consecinţelor nerespectării acesteia, precum şi posibilitatea de a intra într-o procedură de mediere.

(la 20-01-2019 Alineatul (2) din Articolul 230 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 9, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(3) În cazul în care debitorul are de încasat sume certe, lichide şi exigibile de la autorităţi sau instituţii publice, executarea silită se continuă prin poprirea acestor sume ori de câte ori, ulterior comunicării somaţiei, se depune la organul fiscal un document eliberat de autoritatea sau instituţia publică respectivă prin care se certifică că sumele sunt certe, lichide şi exigibile. Prevederile art. 236 se aplică în mod corespunzător.

(4) Nu sunt considerate sume exigibile şi nu sunt aplicabile prevederile alin. (3) sumelor aflate în litigiu.

(5) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior luării unor măsuri de executare silită potrivit prezentului cod, suma pentru care s-a înfiinţat poprirea se actualizează, după aplicarea măsurii popririi sumelor înscrise în documentul emis de autoritatea sau instituţia publică, în limita acestor sume, cu respectarea nivelului prevăzut la art. 227 alin. (1) teza a doua.

(la 03-02-2020 Alineatul (5) din Articolul 230 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(6) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior stingerii sumelor pentru care s-a început executarea silită, acesta se ia în considerare pentru următoarele executări silite.

(7) Urmărirea imobilului, în baza somaţiei prevăzute la alin. (1), se notează la cererea organului fiscal în cartea funciară, asupra bunurilor imobile ale debitorului, indiferent de modalitatea dreptului de proprietate, respectiv proprietate exclusivă, devălmăşie sau coproprietate.

(la 03-09-2017 Articolul 230 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 81, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din

30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 230^1
Procedura de mediere

(1) În vederea realizării procedurii de mediere debitorul notifică organul fiscal cu privire la intenţia sa în termen de 15 zile de la primirea somaţiei. La notificare se anexează documente şi informaţii care să susţină situaţia sa economică şi financiară.

(2) În termen de maximum 10 zile de la primirea notificării prevăzute la alin. (1), organul fiscal are obligaţia să organizeze întâlnirea cu contribuabilul în vederea procedurii de mediere.

(3) Procedura de mediere constă în:

a) clarificarea întinderii obligaţiei fiscale înscrise în somaţie, dacă respectivul debitor are obiecţii cu privire la aceasta;

b) analiza de către organul fiscal împreună cu debitorul a situaţiei economice şi financiare a debitorului în scopul identificării unor soluţii optime de stingere a obligaţiilor fiscale, inclusiv posibilitatea de a beneficia de înlesnirile la plată prevăzute de lege.

(4) Rezultatul medierii, precum şi soluţiile optime de stingere a obligaţiilor fiscale se consemnează într-un proces-verbal.

(5) În situaţia în care în termen de 15 zile de la finalizarea medierii nu se stinge debitul sau nu se solicită înlesnirea la plată, organul fiscal continuă măsurile de executare silită.

(6) Procedura de executare silită nu începe de la data la care debitorul notifică organului fiscal intenţia de mediere.

(7) Pe parcursul procedurii de mediere organul fiscal poate dispune măsuri asigurătorii în condiţiile art. 213.

(8) Procedura de mediere, precum şi documentele pe care debitorul trebuie să le prezinte în vederea susţinerii situaţiei economice şi financiare se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 20-01-2019 Sectiunea 1 din Capitolul VIII , Titlul VII a fost completata de Punctul 10, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

ART. 231
Drepturi şi obligaţii ale terţului

Terţul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Terţul participă la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

ART. 232
Evaluarea bunurilor supuse executării silite

(1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea se evaluează. Evaluarea se efectuează de organul de executare silită prin experţi evaluatori proprii sau prin experţi evaluatori independenţi. Evaluatorii independenţi sunt desemnaţi în condiţiile art. 63. Atât evaluatorii proprii, cât şi evaluatorii independenţi sunt obligaţi să îşi îndeplinească atribuţiile

ce le revin, astfel cum reies din prezentul cod, din actul prin care s-a dispus expertiza, precum şi din actul prin care au fost numiţi.

(2) Organul de executare silită actualizează preţul de evaluare ţinând cont de rata inflaţiei.

(3) Atunci când se consideră necesar, organul de executare silită procedează la o nouă evaluare.

(4) Organul de executare silită poate proceda la o nouă evaluare în situaţii cum sunt: când se constată modificări ale preţurilor de circulaţie pe piaţa liberă a bunurilor, când valoarea bunului s-a modificat prin deteriorări sau prin amenajări. Prevederile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 233

Suspendarea executării silite

(1) Executarea silită se suspendă:

a) când suspendarea a fost dispusă de instanţă sau de creditor, în condiţiile legii;

Decizie de admitere: RIL nr. 17/2020, publicată în Monitorul Oficial nr. 61 din 20 ianuarie 2021:

În interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 41 alin. (1) şi art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, art. 260 alin. (1) şi (4) din Codul de procedură fiscală, art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) şi art. 719 alin. (1) şi (7) din Codul de procedură civilă, competenţa materială de soluţionare a contestaţiilor privind executarea silită începută de creditorii bugetari în temeiul dispoziţiilor art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 aparţine judecătorului-sindic învestit cu procedura de insolvenţă în care se formulează respectivele contestaţii, potrivit art. 45 alin. (1) lit. r) şi alin. (2) din Legea nr. 85/2014.

În interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 233 alin. (1) lit. a) şi art. 260 din Codul de procedură fiscală, sunt admisibile cererile adresate judecătorului-sindic pe calea ordonanţei preşedinţiale având ca obiect măsuri vremelnice privind ridicarea, suspendarea şi suspendarea provizorie a măsurilor de executare silită luate de organele de executare fiscală, în cazurile în care executarea silită a fost începută de acestea în temeiul art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014.

---

b) la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condiţiile legii;

c) în cazul prevăzut la art. 244;

d) pe o perioadă de cel mult 6 luni, în cazuri excepţionale, şi doar o singură dată pentru acelaşi debitor, prin hotărâre a Guvernului, cu respectarea regulilor în materie de ajutor de stat.

(la 03-09-2017 Litera d) din Alineatul (1) , Articolul 233 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 82, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Executarea silită se suspendă şi în cazul în care, ulterior începerii executării silite, se depune o cerere de restituire/rambursare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanţa fiscală pentru care s-a început executarea silită. În acest caz, executarea silită se suspendă la data depunerii cererii.

(2^1) Executarea silită se suspendă sau nu începe în oricare din următoarele situaţii:

a) pentru creanţele fiscale stabilite printr-o decizie de organul fiscal competent, dacă debitorul notifică organul fiscal, ulterior comunicării deciziei, cu privire la depunerea unei scrisori de garanţie/poliţe de asigurare de garanţie potrivit art. 235. Executarea silită continuă sau începe dacă debitorul nu depune scrisoarea de garanţie/poliţa de asigurare de garanţie în termen de 45 de zile de la data comunicării deciziei prin care sunt stabilite creanţele fiscale;

b) pentru creanţele fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate potrivit legii şi garantate potrivit art. 210-211. Executarea silită continuă sau începe după ce actele administrative fiscale au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare.

(la 20-01-2019 Alineatul (2^1) din Articolul 233 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 11, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(2^2) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit alin. (2^1), creanţele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepţia situaţiei în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(la 03-09-2017 Articolul 233 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 83, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Pe perioada suspendării executării silite, actele de executare efectuate anterior, precum şi orice alte măsuri de executare, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor ori sumelor din conturile bancare, rămân în fiinţă, cu excepţia situaţiilor în care suspendarea executării silite a fost dispusă în condiţiile art. 235. În acest caz, suma pentru care s-a înfiinţat poprirea se actualizează în cel mult două zile de la data intervenirii suspendării.

(la 03-02-2020 Alineatul (3) din Articolul 233 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(4) Suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei şi în valută, începând cu data şi ora comunicării către instituţiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(5) Sumele existente în cont la data şi ora comunicării adresei de

suspendare a executării silite prin poprire înfiinţată de organul fiscal rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăţi în scopul:

a) achitării obligaţiilor fiscale administrate de organele fiscale competente;

b) achitării drepturilor salariale.

(6) În cazul terţilor popriţi, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceştia debitorului, atât a celor prezente, cât şi a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului de executare silită privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(7) În cazul în care popririle înfiinţate de organul de executare silită generează imposibilitatea debitorului de a-şi continua activitatea economică, cu consecinţe sociale deosebite, organul fiscal poate dispune, la cererea debitorului şi ţinând seama de motivele invocate de acesta, fie suspendarea totală, fie suspendarea parţială a executării silite prin poprire. Suspendarea se poate dispune, o singură dată, pe parcursul a 2 ani calendaristici pentru o perioadă de cel mult 6 luni consecutive de la data comunicării către bancă sau alt terţ poprit a actului de suspendare a popririi.

(8) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la alin. (7), debitorul trebuie să indice bunurile libere de orice sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanţii prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită.

(9) Dispoziţiile alin. (8) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul de executare silită acoperă valoarea creanţei pentru care s-a început executarea silită prin poprire.

(10) În situaţia în care la expirarea perioadei pentru care s-a aprobat suspendarea executării silite prin poprire creanţele fiscale nu au fost stinse în întregime, organul fiscal competent pentru administrarea acestor creanţe procedează la valorificarea garanţiilor prevăzute la alin. (8).

ART. 234

Încetarea executării silite şi ridicarea măsurilor de executare silită

(1) Executarea silită încetează dacă:

a) s-au stins integral obligaţiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligaţiile de plată accesorii, cheltuielile de executare şi orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;

b) a fost desfiinţat titlul executoriu;

c) în alte cazuri prevăzute de lege.

Decizie de respingere: HP nr. 66/2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 112 din 8 februarie 2023.

---

(2) Măsurile de executare silită aplicate în condiţiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare silită. Nerespectarea termenului atrage răspunderea potrivit art. 341 alin. (2).

(3) În măsura în care creanţele fiscale înscrise în titluri executorii

se sting prin plată, prin poprire sau prin alte modalităţi prevăzute de prezentul cod, sechestrele aplicate pe acele titluri asupra bunurilor, cu valoare mai mică ori egală cu suma creanţelor fiscale astfel stinse, se ridică, prin decizie întocmită de organul de executare silită, în cel mult două zile de la data stingerii.

(4) Organul de executare silită ridică poprirea bancară pentru sumele care depăşesc cuantumul creanţelor înscrise în adresa de înfiinţare a popririi în situaţia în care, din informaţiile comunicate de bănci, rezultă că sumele indisponibilizate în favoarea organului de executare silită acoperă creanţele fiscale înscrise în adresa de înfiinţare a popririi şi sunt îndeplinite condiţiile pentru realizarea creanţei.

(5) Poprirea bancară se ridică şi în situaţia în care organul de executare silită constată că poprirea a rămas fără obiect.

ART. 235

Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanţie/poliţă de asigurare de garanţie

(1) În cazul contestaţiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanţe fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul soluţionării acţiunii în contencios administrativ, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligaţiile fiscale contestate dacă debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garanţie/poliţă de asigurare de garanţie la nivelul obligaţiilor fiscale contestate şi neachitate la data depunerii garanţiei. Valabilitatea scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie trebuie să fie de minimum 6 luni de la data emiterii.

(la 01-01-2016 Alin. (1) al art. 235 a fost modificat de pct. 10 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(2) În situaţia în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie contestaţia ori acţiunea în contencios administrativ este respinsă, în totalitate sau în parte, organul fiscal execută garanţia după 30 de zile de la data la care acţiunea în contencios administrativ este respinsă definitiv, dar nu mai târziu de ultima zi de valabilitate a acesteia, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) contribuabilul/plătitorul nu plăteşte obligaţiile fiscale pentru care s-a respins contestaţia sau acţiunea în contencios administrativ;

b) contribuabilul/plătitorul nu depune o nouă scrisoare de garanţie/poliţă de asigurare de garanţie;

c) instanţa judecătorească nu a dispus, prin hotărâre executorie, suspendarea executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

(la 03-09-2021 Alineatul (2) din Articolul 235 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 26, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(3) Scrisoarea de garanţie/Poliţa de asigurare de garanţie rămâne fără

obiect în următoarele situaţii:
a) contestaţia a fost admisă, în totalitate, de organul de soluţionare a contestaţiei;
b) actul administrativ fiscal contestat a fost desfiinţat, în totalitate, de către organul de soluţionare a contestaţiei;
c) acţiunea în contencios administrativ a fost admisă în totalitate;
d) instanţa judecătorească admite, prin hotărâre executorie, cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare;
e) dacă pe perioada soluţionării contestaţiei, în procedura administrativă sau în procedura de contencios administrativ, contribuabilul/plătitorul achită în totalitate obligaţiile fiscale contestate.

(4) În situaţia în care contribuabilul/plătitorul achită parţial obligaţiile fiscale contestate, acesta are posibilitatea de a redimensiona garanţia în mod corespunzător.
(5) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit prezentului articol, creanţele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepţia situaţiei în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).
(5^1) Pe perioada suspendării executării silite potrivit prezentului articol, contribuabilul poate solicita acordarea eşalonării la plată pentru aceste obligaţii fiscale suspendate la executarea silită. În acest caz, scrisoarea de garanţie poate constitui garanţie potrivit art. 193, în scopul acordării eşalonării la plată, cu condiţia prelungirii perioadei de valabilitate în condiţiile prevăzute la art. 193 alin. (17).

(la 24-12-2020 Articolul 235 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 76, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(6) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit art. 233 alin. (2^1) şi prezentului articol, pentru creanţele fiscale ce fac obiectul suspendării, organul fiscal nu emite şi nu comunică decizii referitoare la obligaţiile fiscale accesorii.
(la 20-01-2019 Alineatul (6) din Articolul 235 , Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 13, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(7) Prin excepţie de la prevederile alin. (6), pentru acordarea eşalonării la plată a obligaţiilor fiscale, în condiţiile alin. (5^1), organul fiscal emite o decizie prin care stabileşte cuantumul accesoriilor.

(la 24-12-2020 Articolul 235 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 77, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(8) Măsurile asigurătorii devenite executorii ca urmare a emiterii actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanţe fiscale se ridică în condiţiile în care contribuabilul/plătitorul constituie garanţie potrivit prezentului articol.

(la 24-12-2020 Articolul 235 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 77, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(9) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător şi în cazul în care debitorul constituie garanţii sub forma consemnării de mijloace băneşti la o unitate a Trezoreriei Statului.

(la 24-12-2020 Articolul 235 din Sectiunea 1 , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 77, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

SECŢIUNEA a 2-a
Executarea silită prin poprire
ART. 236
Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor

(1) Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri şi disponibilităţi băneşti în lei şi în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deţinute şi/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terţe persoane sau pe care aceştia le vor datora şi/sau deţine în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale ori internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silite prin poprire, în cazul în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silite.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 84, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri şi disponibilităţi în valută, instituţiile de credit sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimţământul titularului de cont, la cursul de schimb afişat de acestea pentru ziua respectivă.

(la 03-02-2022 Alineatul (3) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(4) Sumele ce reprezintă venituri băneşti ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum şi ajutoarele

sau indemnizaţiile cu destinaţie specială sunt supuse urmăririi la plătitorul venitului numai în condiţiile Codului de procedură civilă, republicat, cu modificările ulterioare.
(la 05-05-2017 Alineatul (4) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 82 din 27 aprilie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 313 din 02 mai 2017)

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înfiinţează de către organul de executare silită, printr-o adresă care se comunică terţului poprit, cu respectarea termenului prevăzut la art. 230 şi cu înştiinţarea debitorului despre înfiinţarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înfiinţată anterior, ca măsură asigurătorie, devine executorie potrivit art. 213 alin. (2) şi (3). În acest caz, organul fiscal transmite terţului poprit o adresă de înfiinţare a popririi executorii. Totodată, despre această măsură va fi înştiinţat şi debitorul.
(la 03-09-2017 Alineatul (7) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 84, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(8) Poprirea se consideră înfiinţată din momentul primirii adresei de înfiinţare de către terţul poprit. În acest sens, terţul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât şi ora primirii adresei de înfiinţare a popririi.

(9) După înfiinţarea popririi, terţul poprit este obligat:

a) să plătească, în termen de 3 zile lucrătoare de la data înfiinţării popririi sau de la data la care creanţa devine exigibilă, după caz, organului fiscal suma reţinută şi cuvenită, în contul indicat de organul de executare silită;
(la 03-02-2020 Litera a) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înştiinţând despre aceasta organul de executare silită;

c) în cazul înfiinţării popririi asigurătorii, cu excepţia popririi asigurătorii asupra sumelor din conturile bancare, să vireze, de îndată sau după data la care creanţa devine exigibilă, organului fiscal suma indicată, în contul de garanţii menţionat de organul de executare silită. Suma virată reprezintă o garanţie în sensul art. 211 lit. a).

(10) În situaţia în care, la data comunicării adresei de înfiinţare a popririi, terţul poprit nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu va datora în viitor asemenea sume în temeiul unor raporturi juridice existente, înştiinţează despre acest fapt organul de executare silită în termen de 5 zile de la primirea adresei de înfiinţare a popririi.

(11) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulţi creditori, terţul poprit anunţă în scris despre aceasta pe creditori şi procedează la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferinţă

prevăzute la art. 258.

(12) Pentru stingerea creanţelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmăriţi prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător.

(la 03-09-2017 Alineatul (12) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 84, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(13) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării instituţiei de credit, potrivit alin. (12), sumele existente, precum şi cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei şi în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înfiinţare a popririi. Instituţiile de credit au obligaţia să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile lucrătoare de la indisponibilizare.

(la 03-02-2022 Alineatul (13) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(14) Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data şi ora primirii adresei de înfiinţare a popririi asupra disponibilităţilor băneşti, instituţiile de credit nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor şi nu acceptă alte plăţi din conturile acestora până la achitarea integrală a obligaţiilor fiscale înscrise în adresa de înfiinţare a popririi, cu excepţia:

a) sumelor necesare plăţii drepturilor salariale, inclusiv a impozitelor şi contribuţiilor aferente acestora, reţinute la sursă, dacă, potrivit declaraţiei pe propria răspundere a debitorului sau reprezentantului său legal, rezultă că debitorul nu deţine alte disponibilităţi băneşti;

b) sumelor necesare plăţii accizelor de către antrepozitarii autorizaţi. În acest caz, debitorul prezintă instituţiei de credit odată cu dispoziţia de plată şi copia certificată, conform cu originalul, a autorizaţiei de antrepozitar;

c) sumelor necesare plăţii accizelor, în numele antrepozitarilor autorizaţi, de către cumpărătorii de produse energetice;

d) sumelor necesare plăţii obligaţiilor fiscale de care depinde menţinerea valabilităţii înlesnirii. În acest caz, debitorul va prezenta instituţiei de credit odată cu dispoziţia de plată şi copia certificată, conform cu originalul, a documentului prin care s-a aprobat înlesnirea la plată.

(la 03-02-2022 Alineatul (14) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(15) Pe perioada popririi asigurătorii, instituţiile de credit acceptă plăţi din conturile debitorilor dispuse pentru stingerea sumelor prevăzute la alin. (14), precum şi pentru stingerea obligaţiilor fiscale aferente bugetelor administrate de organul fiscal care a înfiinţat poprirea.
(la 03-02-2022 Alineatul (15) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 31 ianuarie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 97 din 31 ianuarie 2022)

(16) Încălcarea prevederilor alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) şi (21) atrage nulitatea oricărei plăţi.
(la 03-02-2020 Alineatul (16) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(17) În cazul în care executarea silită este suspendată, potrivit legii, organul de executare silită înştiinţează, de îndată, instituţiile de credit ori, după caz, terţul poprit pentru sistarea, temporară, totală sau parţială a indisponibilizării conturilor şi reţinerilor. În caz contrar, instituţia de credit este obligată să procedeze potrivit dispoziţiilor alin. (13), (14), (20) şi (21).
(la 03-02-2020 Alineatul (17) din Articolul 236 , Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(18) În situaţia în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeaşi zi, instituţiile de credit urmăresc executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.
(19) Dispoziţiile alin. (11) se aplică în mod corespunzător.
(20) În cazul popririlor înfiinţate de organul fiscal central, instituţiile de credit transmit organului fiscal central, prin mijloace electronice de transmitere la distanţă, informaţiile privind suma disponibilă de plată. În acest caz, instituţiile de credit nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, şi nu acceptă alte plăţi din conturile acestora până la realizarea plăţii efective. Plata sumelor prevăzute la alin. (14) poate fi realizată până la data la care instituţiile de credit transmit informaţiile privind suma disponibilă de plată.

(la 03-02-2020 Articolul 236 din Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(21) În cazul popririlor înfiinţate de organul fiscal central, instituţiile de credit efectuează plata sumelor indisponibilizate în contul special deschis la Trezoreria Operativă Centrală, cu indicarea numărului de evidentă a plăţii, în termenul stabilit prin ordin al

ministrului finanţelor publice. În situaţia în care numărul de evidenţă a plăţii este completat eronat, suma se restituie instituţiei de credit de către Trezoreria Operativă Centrală.

(la 03-02-2020 Articolul 236 din Sectiunea a 2-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

ART. 237

Executarea silită a terţului poprit

(1) Dacă terţul poprit înştiinţează organul de executare silită că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, dar din informaţiile şi documentele deţinute organul fiscal are indicii că terţul poprit datorează asemenea sume debitorului, precum şi în cazul în care se invocă alte neregularităţi privind înfiinţarea popririi, instanţa judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terţului poprit, la cererea organului de executare silită ori a altei părţi interesate, pe baza probelor administrate, dispune cu privire la menţinerea sau desfiinţarea popririi.

(2) Judecata se face de urgenţă şi cu precădere.

(3) Pe baza hotărârii de menţinere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare silită poate începe executarea silită a terţului poprit, în condiţiile prezentului cod.

SECŢIUNEA a 3-a

Executarea silită a bunurilor mobile

ART. 238

Executarea silită a bunurilor mobile

(1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepţiile prevăzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoană fizică nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieţii şi muncii debitorului, precum şi familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor şi la formarea profesională, precum şi cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupaţii cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfăşurării activităţii agricole, cum sunt uneltele, semînţele, îngrăşămintele, furajele şi animalele de producţie şi de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului şi familiei sale, precum şi obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de acelaşi fel;

c) alimentele necesare debitorului şi familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului şi familiei sale pentru încălzit şi pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziţii legale.

(3) Bunurile debitorului persoană fizică necesare desfăşurării activităţii în calitate de profesionist nu sunt exceptate de la executare silită.

(4) Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea şi valorificarea acestora, chiar dacă acestea se află la un terţ. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal. În cazul sechestrării autovehiculelor, prevederile art. 740 din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca măsură asiguratorie nu este necesară o nouă sechestrare.

(6) Executorul fiscal, la începerea executării silite, este obligat să verifice dacă bunurile prevăzute la alin. (5) se găsesc la locul aplicării sechestrului şi dacă nu au fost substituite sau degradate, precum şi să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanţei.

(7) Bunurile nu se sechestrează dacă:

a) prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cel mult cheltuielile executării silite;

b) valoarea acestora este mai mică de 1% în cazul în care valoarea obligaţiilor de plată este peste 500.000 lei.

(la 03-09-2017 Alineatul (7) din Articolul 238 , Sectiunea a 3-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 85, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(8) Prin sechestrul înfiinţat asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândeşte un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alţi creditori aceleaşi drepturi ca şi dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.

(9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestru, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicţii atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpă.

(10) Actele de dispoziţie care ar interveni ulterior indisponibilizării prevăzute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolută.

(11) În cazurile în care nu au fost luate măsuri asigurătorii pentru realizarea integrală a creanţei fiscale şi la începerea executării silite se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituire sau sustragere de la urmărire a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicată odată cu comunicarea somaţiei.

ART. 239

Procesul-verbal de sechestru

(1) Procesul-verbal de sechestru cuprinde:

a) denumirea organului de executare silită, indicarea locului, a datei şi a orei când s-a făcut sechestrul;

b) numele şi prenumele executorului fiscal care aplică sechestrul, numărul legitimaţiei şi al delegaţiei;

c) numărul dosarului de executare, data şi numărul de înregistrare a

somaţiei, precum şi titlul executoriu în baza căruia se face executarea silită;

d) temeiul legal în baza căruia se face executarea silită;

e) sumele datorate pentru a căror executare silită se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând obligaţii fiscale accesorii, precum şi actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligaţia fiscală de plată;

f) numele, prenumele şi domiciliul debitorului persoană fizică ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore care locuieşte împreună cu debitorul sau denumirea şi sediul debitorului, numele, prenumele şi domiciliul altor persoane majore care au fost de faţă la aplicarea sechestrului, precum şi alte elemente de identificare a acestor persoane;

g) descrierea bunurilor mobile sechestrate şi indicarea valorii estimative a fiecăruia, după aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea şi individualizarea acestora, menţionându-se starea de uzură şi eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum şi dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se află, sau de administrare ori conservare a acestora, după caz, iar în cazul imobilelor, dacă sunt cunoscute, numărul cadastral şi numărul de carte funciară;

(la 03-09-2017 Litera g) din Alineatul (1) , Articolul 239 , Sectiunea a 3-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 86, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

h) menţiunea că evaluarea urmează a se face înaintea începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesită cunoştinţe de specialitate;

i) menţiunea făcută de debitor privind existenţa sau inexistenţa unui drept de gaj, ipotecă ori privilegiu, după caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;

j) numele, prenumele şi adresa persoanei căreia i s-au lăsat bunurile, precum şi locul de depozitare a acestora, după caz;

k) eventualele obiecţii făcute de persoanele de faţă la aplicarea sechestrului;

l) menţiunea că, în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestru debitorul nu plăteşte obligaţiile fiscale, se procedează la valorificarea bunurilor sechestrate;

m) semnătura executorului fiscal care a aplicat sechestrul şi a tuturor persoanelor care au fost de faţă la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul fiscal menţionează această împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestru se predă debitorului sub semnătură sau i se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum şi, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu menţiunea de primire a bunurilor în păstrare.

(3) În vederea valorificării, organul de executare silită este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menţionat în procesul-verbal de sechestru, precum şi dacă nu au fost substituite sau degradate.

(4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt

suficiente pentru realizarea creanţei fiscale, organul de executare silită efectuează investigaţiile necesare pentru identificarea şi urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menţionat în procesul-verbal de sechestru sau dacă au fost substituite ori degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigaţiilor efectuate conform alin. (4) se încheie procesul-verbal de sechestru.

(6) Dacă se sechestrează şi bunuri gajate pentru garantarea creanţelor altor creditori, organul de executare silită trimite şi acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestru.

(7) Executorul fiscal care constată că bunurile fac obiectul unui sechestru anterior consemnează aceasta în procesul-verbal, la care anexează o copie de pe procesele-verbale de sechestru respective. Prin acelaşi proces-verbal executorul fiscal declară sechestrate, când este necesar, şi alte bunuri pe care le identifică.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestru încheiate anterior se consideră sechestrate şi în cadrul noii executări silite. În acest sens se întocmeşte un proces-verbal adiţional la procesele-verbale de sechestru încheiate anterior, cu indicarea titlurilor executorii şi cuantumul obligaţiilor fiscale născute ulterior procesului-verbal de sechestru iniţial. Procesul-verbal adiţional se comunică debitorului, cât şi celorlalte părţi interesate care au drepturi reale sau sarcini asupra bunului sechestrat, după caz, Biroului de carte funciară ori Arhivei Electronice de Garanţii Reale Mobiliare. Prin procesul-verbal creditorul fiscal îşi menţine dreptul de gaj sau ipotecă pe care îl conferă procesul-verbal de sechestru în raport cu alţi creditori.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârşit fapte care pot constitui infracţiuni consemnează aceasta în procesul-verbal de sechestru şi are obligaţia de a sesiza de îndată organele judiciare competente.

ART. 240

Custodele

(1) Bunurile mobile sechestrate pot fi lăsate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare silită ori de executorul fiscal, după caz, ori pot fi ridicate şi depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt lăsate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii şi când se constată că există pericol de substituire ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale preţioase, pietre preţioase, obiecte de artă, colecţii de valoare, acestea se ridică şi se depun, în termen de 48 de ore de la sechestrare, la unităţile specializate. Bunurile care constau în sume de bani în lei, obiecte de metale preţioase, pietre preţioase sechestrate pot fi depozitate de organul de executare silită sau de executorul fiscal, după caz, în termen de 48 de ore de la sechestrare, şi la unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului, care au calitatea de depozitar al acestora. Sumele de bani în lei se pot vira/depune de entităţile publice care le-au sechestrat într-un cont de disponibil deschis la unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului prin

care îşi gestionează bugetul propriu, codificat cu codul de identificare fiscală al acestora. În cazul în care entităţile publice care le-au sechestrat nu au personalitate juridică, contul de disponibil se codifică cu codul de identificare fiscală al entităţii publice cu personalitate juridică din structura căreia face parte entitatea publică respectivă. Contul de disponibil deschis la unităţile Trezoreriei Statului nu este purtător de dobândă, iar pentru operaţiunile efectuate prin intermediul acestuia nu se percep comisioane. Unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului depozitare ale obiectelor de metale preţioase şi ale pietrelor preţioase sechestrate, precum şi procedura de depunere, manipulare şi depozitare se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanţelor publice. În situaţia în care este necesară încercarea/analiza/expertiza/marcarea obiectelor de metale preţioase, pietrelor preţioase sechestrate depuse la unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului, entităţilor publice cu personalitate juridică din structura cărora face parte organul de executare silită sau executorul fiscal, după caz, le revine responsabilitatea efectuării acestor operaţiuni prin intermediul instituţiilor publice care au astfel de atribuţii potrivit prevederilor legale în vigoare.
(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 240 , Sectiunea a 3-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 87, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Cel care primeşte bunurile în custodie semnează procesul-verbal de sechestru.
(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare silită îi stabileşte acestuia o remuneraţie ţinând seama de activitatea depusă.

ART. 241
Înlocuirea bunurilor sechestrate
(1) La solicitarea debitorului, organul fiscal poate înlocui sechestrul asupra unui bun:

a) cu sechestrul asupra altui bun şi numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini, sub condiţia acoperirii limitei de 150% din valoarea creanţei rămase de recuperat pentru care s-a instituit sechestru;
b) cu scrisoare de garanţie/poliţă de asigurare de garanţie/ consemnare de mijloace băneşti la o unitate a Trezoreriei Statului, pe o perioadă de maximum 6 luni, la nivelul obligaţiei fiscale rămase de recuperat la data depunerii garanţiei, pentru care s-a început executarea silită a bunului ce se solicită a fi înlocuit. Organul de executare execută garanţia în ultima zi de valabilitate a acesteia.

(2) După înlocuirea bunurilor potrivit alin. (1), sechestrul aplicat asupra bunurilor ce s-au înlocuit se ridică.

(la 24-12-2020 Articolul 241 din Sectiunea a 3-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 78, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie

2020)

SECŢIUNEA a 4-a
Executarea silită a bunurilor imobile
ART. 242
Executarea silită a bunurilor imobile

(1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului, dispoziţiile art. 238 alin. (7) lit. b) aplicându-se în mod corespunzător. În situaţia în care debitorul deţine bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silită se întinde numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sultei.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 242 , Sectiunea a 4-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 88, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Executarea silită imobiliară se întinde de plin drept şi asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spaţiul minim locuit de debitor şi familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

———————

Decizie de respingere: HP nr. 81/2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 39 din 17 ianuarie 2024.

———————

(4) Dispoziţiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanţelor fiscale rezultate din săvârşirea de infracţiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestru, dispoziţiile art. 238 alin. (9)-(11), art. 239 alin. (1) şi (2) şi art. 241 fiind aplicabile. În acest caz, procesul-verbal de sechestru va cuprinde şi numărul cadastral, şi numărul de carte funciară, dacă acestea reies din documentele prezentate de debitor.

(la 03-09-2017 Alineatul (5) din Articolul 242 , Sectiunea a 4-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 88, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală.

(7) Dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alţi creditori aceleaşi drepturi ca şi dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate, organul de executare silită care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de cadastru şi publicitate imobiliară intabularea ipotecii legale în cartea funciară, în termenele şi condiţiile prevăzute de lege, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestru.

(la 03-09-2017 Alineatul (8) din Articolul 242 , Sectiunea a 4-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 88, Articolul I

din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(9) Biroul de cadastru şi publicitate imobiliară în raza căruia este situat imobilul comunică organului de executare silită, la cererea acestuia, în termen de 10 zile, un extras de carte funciară pentru informare sau un certificat de sarcini, după caz. Titularii drepturilor reale şi sarcinilor constituite asupra imobilului urmărit trebuie înştiinţaţi de către organul de executare silită şi chemaţi la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil şi distribuirea preţului.
(la 03-09-2017 Alineatul (9) din Articolul 242 , Sectiunea a 4-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 88, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(10) Creditorii debitorului, alţii decât titularii drepturilor prevăzute la alin. (9), sunt obligaţi ca, în termen de 30 de zile de la intabularea ipotecii legale în cartea funciară, să comunice în scris organului de executare silită titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.
(la 03-09-2017 Alineatul (10) din Articolul 242 , Sectiunea a 4-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 88, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 243
Instituirea administratorului-sechestru
(1) La instituirea sechestrului şi în tot cursul executării silite, organul de executare silită poate numi un administrator-sechestru, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arendei şi a altor venituri obţinute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.
(2) Administrator-sechestru poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.
(3) Administratorul-sechestru consemnează veniturile încasate potrivit alin. (1) la unităţile abilitate şi depune recipisa la organul de executare silită.
(4) Când administrator-sechestru este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare silită îi fixează o remuneraţie ţinând seama de activitatea depusă.
(5) Ori de câte ori este necesar, administratorul-sechestru este obligat să prezinte organului de executare silită situaţia veniturilor şi a cheltuielilor făcute cu administrarea bunului imobil sechestrat.

ART. 244
Suspendarea executării silite a bunurilor imobile
(1) După primirea procesului-verbal de sechestru, debitorul poate solicita organului de executare silită, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanţelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice, organul de executare silită poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică căruia i s-a aprobat suspendarea conform prevederilor alin. (2) se sustrage ulterior de la executare silită sau îşi provoacă insolvabilitatea, sunt aplicabile în mod corespunzător prevederile art. 25.

SECŢIUNEA a 5-a

Executarea silită a altor bunuri

ART. 245

Executarea silită a fructelor neculese şi a recoltelor prinse de rădăcini

(1) Executarea silită a fructelor neculese şi a recoltelor prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor şi a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare silită hotărăşte, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor aşa cum sunt prinse de rădăcini ori după ce vor fi culese.

ART. 246

Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

(1) Bunurile mobile şi/sau imobile, proprietate a debitorului, pot fi valorificate individual şi/sau în ansamblu dacă organul de executare silită apreciază că astfel acestea pot fi vândute în condiţii mai avantajoase.

(2) Organul de executare silită îşi poate schimba opţiunea în orice fază a executării, cu reluarea procedurii.

(3) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la alin. (1) organul de executare silită procedează la sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Prevederile secţiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile şi ale secţiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum şi ale art. 253 privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

SECŢIUNEA a 6-a

Valorificarea bunurilor sechestrate

ART. 247

Modalităţi de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) În cazul în care creanţa fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestru, se procedează, fără efectuarea altei formalităţi, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepţia situaţiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desfiinţarea sechestrului sau suspendarea executării silite.

(2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ţinând seama atât de interesul legitim şi imediat al creditorului, cât şi de drepturile şi obligaţiile debitorului urmărit, organul de executare silită procedează la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalităţile prevăzute de dispoziţiile legale în vigoare şi care, faţă de datele concrete ale cauzei, se dovedesc a fi

mai eficiente.
(3) În sensul alin. (2) organul de executare silită competent procedează la valorificarea bunurilor sechestrate prin:
a) înţelegerea părţilor;
b) vânzare în regim de consignaţie a bunurilor mobile;
c) vânzare directă;
d) vânzare la licitaţie, inclusiv prin mijloace electronice;
(la 03-09-2017 Litera d) din Alineatul (3) , Articolul 247 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 89, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

e) alte modalităţi admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitaţii, agenţii imobiliare sau societăţi de brokeraj, după caz.

(3^1) Procedura de vânzare la licitaţie prin mijloace electronice se aprobă astfel:

a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul creanţelor administrate de organul fiscal central;
b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administraţiei publice şi fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul creanţelor administrate de organul fiscal local.

(la 03-09-2017 Articolul 247 din Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 90, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vândute în regim de urgenţă. Evaluarea şi valorificarea acestor bunuri se efectuează de către organele fiscale, la preţul pieţei.
(5) Procedura de evaluare şi valorificare se aprobă astfel:
a) prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., în cazul creanţelor administrate de organul fiscal central;
b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice, în cazul creanţelor administrate de organul fiscal local.
(la 01-01-2016 Lit. b) a alin. (5) al art. 247 a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(6) Dacă din cauza unei contestaţii sau a unei învoieli între părţi data, locul ori ora vânzării directe sau la licitaţie a fost schimbată de organul de executare silită, se efectuează alte publicaţii şi anunţuri, potrivit art. 250.
(7) Abrogat.
(la 06-12-2016 Alineatul (7) din Articolul 247 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost abrogat de Punctul 14, Articolul II

din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(8) Dacă bunurile care constau în obiecte de metale preţioase şi pietre preţioase asupra cărora au fost instituite sechestre asigurătorii de către organele judiciare, în orice fază a procesului penal pentru care, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, s-a dispus recuperarea creanţelor bugetare administrate de organul fiscal central şi menţinerea măsurilor asigurătorii, se află depozitate la unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului, atunci acestea se ridică şi se valorifică de către organele de executare silită prevăzute la art. 220 alin. (2^1) lit. a).

(la 03-09-2021 Articolul 247 din Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 27, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

(9) Procedura de aplicare a alin. (8) se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 03-09-2021 Articolul 247 din Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 27, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 248

Valorificarea bunurilor sechestrate potrivit înţelegerii părţilor

(1) Valorificarea bunurilor potrivit înţelegerii părţilor se realizează de debitorul însuşi, cu acordul organului de executare silită, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanţei fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare silită propunerile ce i s-au făcut şi nivelul de acoperire a creanţelor fiscale, indicând numele şi adresa potenţialului cumpărător, precum şi termenul în care acesta din urmă va achita preţul propus.

(2) Preţul propus de cumpărător şi acceptat de organul de executare silită nu poate fi mai mic decât preţul de evaluare.

(2^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), preţul propus de cumpărător poate fi mai mic decât preţul de evaluare în cazul în care, din preţul oferit, se asigură acoperirea integrală a creanţei fiscale, inclusiv a accesoriilor şi a cheltuielilor de executare silită.

(la 03-09-2022 Articolul 248 din Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 29, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(3) Organul de executare silită, după analiza propunerilor prevăzute la alin. (1), comunică aprobarea indicând termenul şi contul bugetar în care preţul bunului trebuie plătit de cumpărător.

(4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 238 alin. (9) şi (10) se ridică după creditarea contului bugetar prevăzut la alin. (3).

ART. 249

Valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare directă

(1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:

a) pentru bunurile prevăzute la art. 247 alin. (4);

b) înaintea începerii procedurii de valorificare prin licitaţie, dacă se recuperează integral creanţa fiscală sau dacă pentru bunurile sechestrate se oferă cel puţin preţul de evaluare, după caz;

(la 24-12-2020 Litera b) din Articolul 249 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 79, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

c) după finalizarea unei licitaţii, dacă bunul/bunurile sechestrat/e nu a/au fost vândute şi se oferă cel puţin preţul de evaluare.

(2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.

(3) În cazul în care organul de executare silită înregistrează în condiţiile prevăzute la alin. (1) mai multe cereri, vinde bunul persoanei care oferă cel mai mare preţ faţă de preţul de evaluare.

(4) Vânzarea directă a bunurilor se face chiar dacă se prezintă un singur cumpărător.

ART. 250

Vânzarea bunurilor sechestrate la licitaţie

(1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitaţie organul de executare silită este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puţin 10 zile înainte de data fixată pentru desfăşurarea licitaţiei.

(2) Publicitatea vânzării se realizează prin afişarea anunţului privind vânzarea la sediul organului de executare silită, al primăriei în a cărei rază teritorială se află bunurile sechestrate, la sediul şi domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se află bunurile sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, şi prin anunţuri într-un cotidian local şi în pagina de internet a organului fiscal, precum şi prin alte modalităţi gratuite care asigură publicitatea vânzării.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 250 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 91, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) Despre data, ora şi locul licitaţiei trebuie înştiinţaţi şi debitorul, custodele, administratorul-sechestru, precum şi titularii drepturilor reale şi ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.

(4) Anunţul privind vânzarea cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis;

c) numele şi semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, şi ştampila organului fiscal emitent;

d) numărul dosarului de executare silită;

d^1) datele de identificare ale debitorului pentru care se realizează anunţul privind vânzarea bunurilor;

(la 24-12-2020 Alineatul (4) din Articolul 250 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 80, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

e) bunurile care se oferă spre vânzare şi descrierea lor sumară;
f) preţul de evaluare ori preţul de pornire a licitaţiei, în cazul vânzării la licitaţie, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;
g) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale şi a privilegiilor care grevează bunurile;
h) data, ora şi locul vânzării;
i) invitaţia, pentru toţi cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înştiinţeze despre aceasta organul de executare silită înainte de data stabilită pentru vânzare;
j) invitaţia către toţi cei interesaţi în cumpărarea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop şi până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;
k) menţiunea că ofertanţii sunt obligaţi să depună în cazul vânzării la licitaţie, până la termenul prevăzut la alin. (7), o taxă de participare ori o scrisoare de garanţie, reprezentând 10% din preţul de pornire a licitaţiei;
l) Abrogată.
(la 06-12-2016 Litera l) din Alineatul (4) , Articolul 250 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost abrogată de Punctul 15, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

m) data afişării publicaţiei de vânzare;
n) obligaţii ce revin cumpărătorului potrivit prevederilor legale speciale, cum ar fi obligaţiile de mediu, obligaţiile de conservare a patrimoniului naţional sau altele asemenea;
o) alte informaţii de interes pentru cumpărător, dacă sunt cunoscute de organul fiscal.

(5) Licitaţia se ţine la locul unde se află bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare silită, după caz.
(6) Debitorul este obligat să permită ţinerea licitaţiei în spaţiile pe care le deţine, dacă sunt adecvate acestui scop.
(7) Pentru participarea la licitaţie ofertanţii depun, cu cel puţin o zi înainte de data licitaţiei, următoarele documente:
a) oferta de cumpărare;
b) dovada plăţii taxei de participare sau a constituirii garanţiei sub forma scrisorii de garanţie, potrivit alin. (15) ori (16);
c) împuternicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;
d) pentru persoanele juridice române, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerţului;
e) pentru persoanele juridice străine, actul de înmatriculare tradus în limba română;
f) pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;

g) pentru persoanele fizice străine, copie de pe actul de identitate/paşaport.

(8) Ofertele de cumpărare pot fi depuse direct sau transmise prin poştă. Nu se admit oferte telefonice, telegrafice, transmise prin telex sau telefax.

(9) Persoanele înscrise la licitaţie se pot prezenta şi prin mandatari care trebuie să îşi justifice calitatea prin procură specială autentică. Debitorul nu poate licita nici personal, nici prin persoană interpusă.

(10) În cazul plăţii taxei de participare la licitaţie prin decontare bancară sau prin mandat poştal, executorul fiscal verifică, la data ţinerii licitaţiei, creditarea contului curent general al Trezoreriei Statului indicat de organul de executare silită pentru virarea acesteia.

(11) Preţul de pornire a licitaţiei este preţul de evaluare pentru prima licitaţie, diminuat cu 25% pentru a doua licitaţie şi cu 50% pentru următoarele licitaţii.

(12) Licitaţia începe de la cel mai mare preţ din ofertele de cumpărare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la alin. (11), iar în caz contrar începe de la acest din urmă preţ.

(13) Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare preţ, dar nu mai puţin decât preţul de pornire. În cazul prezentării unui singur ofertant la licitaţie, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta oferă cel puţin preţul de pornire a licitaţiei.

(14) În situaţia în care nici la a treia licitaţie nu se vinde bunul, se organizează o nouă licitaţie. În acest caz bunul va fi vândut la cel mai mare preţ oferit, chiar dacă acesta este inferior preţului de pornire a licitaţiei, dar nu mai mic decât 25% din preţul de evaluare al acestuia.

(la 24-12-2020 Alineatul (14) din Articolul 250 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 81, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(14^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (14), în cazul în care se valorifică bunuri imobile, iar la licitaţie se prezintă un singur ofertant, vânzarea se face doar în condiţiile în care se oferă cel puţin preţul de pornire a licitaţiei.

(la 03-09-2017 Articolul 250 din Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 92, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(15) Taxa de participare reprezintă 10% din preţul de pornire a licitaţiei şi se plăteşte în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitaţie, organul fiscal restituie taxa de participare participanţilor care au depus oferte de cumpărare şi care nu au fost declaraţi adjudecatari, iar în cazul adjudecării, taxa se reţine în contul preţului. Taxa de participare nu se restituie ofertanţilor care nu s-au prezentat la licitaţie, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum şi adjudecatarului care nu a plătit preţul. Taxa de participare care nu se restituie se face venit la bugetul de stat, cu

excepţia cazului în care executarea silită este organizată de organul fiscal local, caz în care taxa de participare se face venit la bugetul local.

(16) Pentru participarea la licitaţie, ofertanţii pot constitui şi garanţii, în condiţiile legii, sub forma scrisorii de garanţie.

(17) Scrisoarea de garanţie, constituită în condiţiile alin. (16), se valorifică de organul de executare silită în cazul în care ofertantul este declarat adjudecatar şi/sau în situaţiile prevăzute la alin. (15) teza a treia.

ART. 251

Comisia de licitaţie

(1) Vânzarea la licitaţie a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un preşedinte.

(2) Comisia de licitaţie este constituită din 3 persoane desemnate de conducătorul organului fiscal.

(3) Comisia de licitaţie verifică şi analizează documentele de participare şi afişează la locul licitaţiei, cu cel puţin o oră înaintea începerii acesteia, lista cuprinzând ofertanţii care au depus documentaţia completă de participare.

(4) Ofertanţii se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care preşedintele comisiei anunţă obiectul licitaţiei, precum şi modul de desfăşurare a acesteia.

(5) La termenele fixate pentru ţinerea licitaţiei executorul fiscal dă citire mai întâi anunţului de vânzare şi apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 250 alin. (7).

(6) Dacă la prima licitaţie nu s-au prezentat ofertanţi sau nu s-a obţinut cel puţin preţul de pornire a licitaţiei conform art. 250 alin. (11), organul de executare silită fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ţinerii celei de-a doua licitaţii.

(7) În cazul în care nu s-a obţinut preţul de pornire nici la a doua licitaţie ori nu s-au prezentat ofertanţi, organul de executare silită fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea ţinerii celei de-a treia licitaţii.

(8) La a treia licitaţie creditorii urmăritori sau intervenienţi nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preţ mai mic de 50% din preţul de evaluare.

(9) Pentru fiecare termen de licitaţie se efectuează o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor art. 250.

(10) După licitarea fiecărui bun se întocmeşte un proces-verbal privind desfăşurarea şi rezultatul licitaţiei.

(11) În procesul-verbal prevăzut la alin. (10) se menţionează, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, şi următoarele: datele de identificare ale cumpărătorului; numărul dosarului de executare silită; indicarea bunurilor adjudecate, a preţului la care bunul a fost adjudecat şi a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toţi cei care au participat la licitaţie şi sumele oferite de fiecare participant, precum şi, dacă este cazul, menţionarea situaţiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

ART. 252

Adjudecarea

(1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să plătească preţul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar

la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.

(2) Dacă adjudecatarul nu plăteşte preţul, licitaţia se reia în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatarul este obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitaţie şi, în cazul în care preţul obţinut la noua licitaţie este mai mic, diferenţa de preţ. Adjudecatarul poate să achite preţul oferit iniţial şi să facă dovada achitării acestuia până la termenul prevăzut la art. 250 alin. (7), caz în care este obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitaţie.

(3) Cu sumele încasate din eventuala diferenţă de preţ, percepute în temeiul alin. (2), se sting creanţele fiscale înscrise în titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită.

(4) Dacă la următoarea licitaţie bunul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.

(5) Suma reprezentând diferenţa de preţ şi/sau cheltuielile prevăzute la alin. (1) şi (4) se stabilesc de organul de executare silită, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod. Contestarea procesului-verbal se face potrivit procedurii prevăzute la titlul VIII.

(6) Termenul prevăzut la alin. (1) se aplică şi în cazul valorificării conform înţelegerii părţilor sau prin vânzare directă.

ART. 253
Plata în rate

(1) În cazul vânzării la licitaţie a bunurilor, cumpărătorii pot solicita plata preţului în rate, cu un avans de minimum 50% din preţul de adjudecare a bunului şi cu plata unei dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, stabilite conform prezentului cod. Organul de executare silită stabileşte printr-un proces-verbal condiţiile şi termenele de plată a diferenţei de preţ. Prevederile art. 252 alin. (1) se aplică în mod corespunzător pentru plata avansului. Dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, se datorează din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 252 alin. (1) şi până la data stingerii diferenţei de preţ.

(2) Prin excepţie de la alin. (1), în cazul creanţelor administrate de organul fiscal central, contribuabilii nu pot solicita plata în rate a preţului, în situaţia în care diferenţa de preţ aferentă bunului valorificat are o valoare mai mică de 5.000 lei.

(3) Diferenţa de preţ se poate plăti, în condiţiile prezentului articol, de cumpărător pe o perioada de:

a) cel mult 12 luni, în cazul vânzării la licitaţie a bunurilor mobile;

b) cel mult 24 de luni, în cazul vânzării la licitaţie a bunurilor imobile.

(4) Procesul-verbal prevăzut la alin. (1) devine titlu executoriu în condiţiile în care cumpărătorul nu respectă condiţiile şi termenele stabilite prin acesta.

(5) Organul de executare silită, odată cu întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (1) şi a procesului-verbal de adjudecare, instituie sechestru asigurător asupra bunului valorificat cu plata în rate.

(6) Un exemplar al procesului-verbal de sechestru asigurător se

comunică Arhivei Electronice de Garanţii Reale Mobiliare ori, după caz, biroului de carte funciară însoţit de un exemplar al procesului-verbal de adjudecare.

(7) În cazul neplăţii avansului prevăzut la alin. (1), dispoziţiile art. 252 se aplică în mod corespunzător.

(8) Suma reprezentând dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, nu stinge creanţele fiscale pentru care s-a început executarea silită şi constituie venit al bugetului de stat ori local, după caz. Dispoziţiile art. 227 alin. (8) se aplică în mod corespunzător.

(9) În cazul în care cumpărătorul căruia i s-a încuviinţat plata preţului în rate nu plăteşte diferenţa de preţ în condiţiile şi la termenele stabilite, el poate fi executat silit pentru suma rămasă de plată, în temeiul procesului-verbal prevăzut la alin. (1).

(10) Până la încasarea diferenţei de preţ, creanţele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate nu se sting, prin nicio altă modalitate, în limita diferenţei de preţ rămase de achitat.

(11) Pentru creanţele prevăzute la alin. (10) se suspendă executarea silită până la încasarea diferenţei de preţ.

(la 03-09-2017 Articolul 253 din Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 93, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 254

Procesul-verbal de adjudecare

(1) Organul de executare silită încheie procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a preţului sau a avansului prevăzut la art. 253 alin. (1), dacă bunul a fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate şi serveşte la intabulare în cartea funciară, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Câte un exemplar al procesului-verbal de adjudecare se transmite organului de executare silită coordonator, după caz, debitorului şi cumpărătorului.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 254 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 94, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condiţiile alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, şi următoarele menţiuni:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) numărul şi data procesului-verbal de desfăşurare a licitaţiei;

c) datele de identificare ale cumpărătorului;

d) datele de identificare ale debitorului;

e) preţul la care s-a adjudecat bunul şi taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;

f) modalitatea de plată a diferenţei de preţ în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;

g) datele de identificare a bunului, cu menţionarea numărului cadastral

şi de carte funciară, după caz;
h) menţiunea că acest document constituie titlu de proprietate;
i) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 254 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 94, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitaţie, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silită pe bază de proces-verbal de predare-primire.
(la 03-09-2017 Alineatul (3) din Articolul 254 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 94, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata preţului, executorul fiscal întocmeşte în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.
(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condiţiile alin. (4) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, şi elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepţia lit. f) şi h), precum şi menţiunea că acest document constituie titlu de proprietate.
(la 03-09-2017 Alineatul (5) din Articolul 254 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 94, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitaţie, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silită pe bază de proces-verbal de predare-primire.

ART. 255
Reluarea procedurii de valorificare a bunurilor sechestrate
(1) Dacă bunurile supuse executării silite nu au putut fi valorificate prin modalităţile prevăzute la art. 247, se procedează astfel:
a) în cazul bunurilor imobile organul de executare silită menţine măsura de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripţie; în cadrul acestui termen organul de executare silită poate relua oricând procedura de valorificare şi poate, după caz, să ia măsura numirii, menţinerii ori schimbării administratorului-sechestru;
b) în cazul bunurilor mobile, se consideră că acestea nu au valoare de piaţă şi se restituie debitorului; odată cu restituirea bunului mobil organul fiscal ridică şi sechestrul; dispoziţiile art. 234 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) În cazul bunurilor prevăzute la alin. (1) lit. a), cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripţie, dacă organul de executare silită consideră că nu se impune o nouă evaluare, preţul de pornire a licitaţiei nu poate fi mai mic de 50% din preţul de evaluare a bunurilor. Bunul va fi vândut la cel mai mare preţ oferit, chiar dacă acesta

este inferior preţului de pornire a licitaţiei, dar nu mai mic decât 25% din preţul de evaluare al acestuia, cu excepţia situaţiei în care se prezintă un singur ofertant, când vânzarea se realizează la cel puţin preţul de pornire a licitaţiei.
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 255 , Sectiunea a 6-a , Capitolul VIII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 82, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) În cazul în care debitorii cărora urmează să li se restituie bunurile nu se mai află la domiciliul fiscal declarat şi, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificaţi, organul fiscal procedează la înştiinţarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit art. 47, că bunul în cauză este păstrat la dispoziţia proprietarului până la împlinirea termenului de prescripţie, după care urmează a fi valorificat potrivit dispoziţiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(4) Cele arătate la alin. (3) se consemnează într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(5) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (4) în condiţiile legii urmează a fi sesizată instanţa judecătorească competentă cu acţiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

CAP. IX
Cheltuieli
ART. 256
Cheltuieli de executare silită

(1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silită sunt în sarcina debitorului.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), în cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, cheltuielile generate de comunicarea somaţiei şi a adresei de înfiinţare a popririi sunt suportate de organul fiscal central.

(3) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabileşte de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod şi are la bază documente privind cheltuielile efectuate.

(4) Cheltuielile de executare silită a creanţelor fiscale se avansează de organul de executare silită, din bugetul acestuia.

(5) Cheltuielile de executare silită care nu au la bază documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silite nu sunt în sarcina debitorului urmărit.

(6) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepţia sumelor reprezentând cheltuieli de executare silită a creanţelor fiscale administrate de organul fiscal central, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

CAP. X
Eliberarea şi distribuirea sumelor realizate prin executare silită

ART. 257

Sumele realizate din executare silită

(1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silită reprezintă totalitatea sumelor încasate după comunicarea somaţiei prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.

(2) Sumele realizate din executare silită potrivit alin. (1) sting creanţele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, cu excepţia sumelor realizate prin poprire. În cadrul titlului executoriu se sting mai întâi creanţele fiscale principale, în ordinea vechimii, şi apoi creanţele fiscale accesorii, în ordinea vechimii. Prevederile art. 165 alin. (3) referitoare la ordinea vechimii sunt aplicabile în mod corespunzător. Sumele realizate ca urmare a popririi sting creanţele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, pentru care s-a înfiinţat poprirea.

(la 06-12-2016 Alineatul (2) din Articolul 257 , Capitolul X , Titlul VII a fost modificat de Punctul 16, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), în cazul sumelor realizate prin plată sau compensare, stingerea se face potrivit prevederilor art. 163 şi 165.

(4) Dacă suma ce reprezintă atât creanţa fiscală, cât şi cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferenţa se procedează la compensare, potrivit art. 167, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.

(5) Despre sumele de restituit debitorul trebuie înştiinţat de îndată.

(6) Prin excepţie de la prevederile art. 226 alin. (10)-(13), sumele realizate în cursul procedurii de executare silită efectuate în baza titlurilor executorii transmise organului fiscal de către alte instituţii sau autorităţi publice şi care se fac venit potrivit legii speciale la alte bugete se virează de către organul fiscal în conturile indicate de instituţia sau autoritatea solicitantă sau în titlul executoriu, după caz, în termen de 15 zile de la încheierea procesului-verbal de distribuire a sumelor încasate în procedura de executare silită.

(la 03-09-2017 Articolul 257 din Capitolul X , Titlul VII a fost completat de Punctul 96, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

---

*) Notă CTCE:

Conform alin. (11) al articolului II din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017, prevederile art. 257 alin. (6) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi executărilor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. În cazul sumelor încasate şi nevirate la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe, termenul de 15 zile începe să curgă de la această dată.

ART. 258

Ordinea de distribuire

(1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulţi creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus şi alţi creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 220 procedează la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferinţă, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanţele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea şi conservarea bunurilor al căror preţ se distribuie, inclusiv cheltuielile făcute în interesul comun al creditorilor;

b) cheltuielile de înmormântare a debitorului, în raport cu condiţia şi starea acestuia;

c) creanţele reprezentând salarii şi alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite şomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreţinerea şi îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătăţii, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum şi creanţele reprezentând obligaţia de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrităţii corporale ori a sănătăţii;

d) creanţele rezultând din obligaţii de întreţinere, alocaţii pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existenţă;

e) creanţele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuţii sociale şi din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului Trezoreriei Statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale şi bugetelor fondurilor speciale, inclusiv amenzile cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

f) creanţele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

g) creanţele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietăţii publice prin fapte ilicite;

h) creanţele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum şi din chirii, redevenţe ori arenzi;

i) alte creanţe.

(2) Pentru plata creanţelor care au aceeaşi ordine de preferinţă, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori proporţional cu creanţa fiecăruia.

ART. 259

Reguli privind eliberarea şi distribuirea

(1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii şi care îndeplinesc condiţia de publicitate sau posesie a bunului mobil au prioritate, în condiţiile prevăzute la art. 227 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzare faţă de alţi creditori care au garanţii reale asupra bunului respectiv.

(2) Accesoriile creanţei principale prevăzute în titlul executoriu urmează ordinea de preferinţă a creanţei principale.

(3) Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care organul de executare silită a luat cunoştinţă în condiţiile art. 239 alin. (6) şi ale art. 242 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanţele lor sunt plătite înaintea creanţelor prevăzute la art. 258 alin. (1) lit.

b). În acest caz, organul de executare silită este obligat să îi înştiinţeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea preţului.

(4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare silită a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.

(5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se efectuează numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare silită procedează, după caz, la eliberarea ori distribuirea sumei, cu înştiinţarea părţilor şi a creditorilor care şi-au depus titlurile.

(6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se consemnează de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se semnează de toţi cei îndreptăţiţi.

(7) Cel nemulţumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecţiile sale.

(8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (6) niciun creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

CAP. XI
Contestaţia la executare silită

ART. 260
Contestaţia la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestaţie împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum şi în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condiţiile legii.

(2) Dispoziţiile privind suspendarea provizorie a executării silite prevăzute de Codul de procedură civilă, republicat, nu sunt aplicabile.

(3) Contestaţia poate fi făcută şi împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanţă judecătorească sau de alt organ jurisdicţional şi dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestaţia se introduce la instanţa judecătorească competentă şi se judecă în procedură de urgenţă.

Decizie de admitere: RIL nr. 17/2020, publicată în Monitorul Oficial nr. 61 din 20 ianuarie 2021:

În interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 41 alin. (1) şi art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, art. 260 alin. (1) şi (4) din Codul de procedură fiscală, art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) şi art. 719 alin. (1) şi (7) din Codul de procedură civilă, competenţa materială de soluţionare a contestaţiilor privind executarea silită începută de creditorii bugetari în temeiul dispoziţiilor art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 aparţine judecătorului-sindic învestit cu procedura

de insolvenţă în care se formulează respectivele contestaţii, potrivit art. 45 alin. (1) lit. r) şi alin. (2) din Legea nr. 85/2014.

În interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 233 alin. (1) lit. a) şi art. 260 din Codul de procedură fiscală, sunt admisibile cererile adresate judecătorului-sindic pe calea ordonanţei preşedinţiale având ca obiect măsuri vremelnice privind ridicarea, suspendarea şi suspendarea provizorie a măsurilor de executare silită luate de organele de executare fiscală, în cazurile în care executarea silită a fost începută de acestea în temeiul art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014.

ART. 261

Termen de contestare

(1) Contestaţia se poate face în termen de 15 zile, sub sancţiunea decăderii, de la data când:

a) contestatorul a luat cunoştinţă de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somaţiei sau din altă înştiinţare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silite sau în alt mod;

b) contestatorul a luat cunoştinţă, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare silită de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoştinţă, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.

(2) Contestaţia prin care o terţă persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

(3) Neintroducerea contestaţiei în termenul prevăzut la alin. (2) nu îl împiedică pe cel deal treilea să îşi realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

ART. 262

Judecarea contestaţiei

(1) La judecarea contestaţiei instanţa citează şi organul de executare silită în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, îşi are sediul sau domiciliul terţul poprit.

(2) La cererea părţii interesate instanţa poate decide, în cadrul contestaţiei la executare, asupra împărţirii bunurilor pe care debitorul le deţine în proprietate comună cu alte persoane.

(3) Dacă admite contestaţia la executare, instanţa, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseşi, anularea sau lămurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

(4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseşi şi al anulării titlului executoriu, instanţa poate dispune prin aceeaşi hotărâre să i se restituie celui îndreptăţit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor ori din reţinerile prin poprire.

Decizie de respingere: HP nr. 5/2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 189 din 6 martie 2023.

---

(5) În cazul respingerii contestaţiei contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare silită, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestaţia a fost exercitată cu rea-credinţă, el poate fi obligat şi la plata unei amenzi potrivit art. 720 alin. (3) din Codul de procedură civilă, republicat.

CAP. XII
Stingerea creanţelor fiscale prin alte modalităţi
ART. 263
Darea în plată

(1) Creanţele fiscale administrate de organul fiscal central, cu excepţia celor cu reţinere la sursă şi a accesoriilor aferente acestora, a drepturilor vamale şi a altor creanţe transmise spre colectare organului fiscal central care nu se fac venit la bugetul de stat, precum şi creanţele fiscale administrate de organul fiscal local pot fi stinse, la cererea debitorului, oricând, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unităţii administrativ-teritoriale a bunurilor imobile reprezentând construcţie şi teren aferent, precum şi terenuri fără construcţii, după caz, chiar dacă acestea sunt supuse executării silite de către organul fiscal competent, potrivit prezentului cod.

(la 20-01-2019 Alineatul (1) din Articolul 263 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 14, Punctul 23, Articolul I din LEGEA nr. 30 din 10 ianuarie 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 44 din 17 ianuarie 2019)

(2) În cazul creanţelor fiscale stinse prin dare în plată, data stingerii este data procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil.

(3) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile şi debitorilor prevăzuţi la art. 24 alin. (1) lit. a). În acest caz, prin excepţie de la prevederile alin. (1), bunurile imobile oferite în vederea stingerii prin dare în plată trebuie să nu fie supuse executării silite şi să nu fie grevate de alte sarcini cu excepţia ipotecii constituite în condiţiile art. 24 alin. (1) lit. a).

(4) În termen de 90 de zile de la data comunicării procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil, instituţia care a solicitat preluarea în administrare a bunului are obligaţia de a efectua demersurile pentru iniţierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare potrivit art. 867 din Codul civil.

(5) Cererea debitorului privind stingerea creanţelor fiscale, potrivit alin. (1), se analizează de către o comisie constituită la nivelul organului fiscal competent. Componenţa comisiei se stabileşte prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. sau, după caz, prin hotărâre a autorităţii deliberative. În aceleaşi condiţii se stabileşte şi documentaţia care însoţeşte cererea.

(la 03-09-2021 Alineatul (5) din Articolul 263 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

Conform alineatului (8) al articolului VI din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021,

prevederile art. 263 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 28, se aplică şi pentru cererile de dare în plată aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe. În acest caz, cererile de dare în plată se predau organului fiscal competent, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

(6) Comisia prevăzută la alin. (5) analizează cererea numai în condiţiile existenţei unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri din care să rezulte că bunurile respective urmează a fi destinate uzului şi interesului public şi numai dacă s-a efectuat inspecţia fiscală la respectivul contribuabil. Comisia hotărăşte, prin decizie, asupra modului de soluţionare a cererii. În cazul admiterii cererii, comisia dispune organului fiscal competent încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil şi stingerea creanţelor fiscale. Comisia poate respinge cererea în situaţia în care bunurile imobile oferite nu sunt destinate uzului sau interesului public.

(7) Procesul-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil constituie titlu de proprietate.

(8) În cazul în care operaţiunea de transfer al proprietăţii bunurilor imobile prin dare în plată este taxabilă, cu valoarea stabilită, potrivit legii, plus taxa pe valoarea adăugată, se stinge cu prioritate taxa pe valoarea adăugată aferentă operaţiunii de dare în plată.

(9) Bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform alin. (1) sunt date în administrare în condiţiile legii, cu condiţia menţinerii, pe o perioadă de 5 ani, a uzului şi a interesului public. Până la intrarea în vigoare a actului prin care s-a dispus darea în administrare, imobilul se află în custodia instituţiei care a solicitat preluarea în administrare. Instituţia care are bunul în custodie are obligaţia inventarierii acestuia, potrivit legii.

(10) La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea publică a statului a bunului imobil încetează măsura de indisponibilizare a acestuia, precum şi calitatea de administrator-sechestru a persoanelor desemnate conform legii, dacă este cazul.

(11) Eventualele cheltuieli de administrare efectuate în perioada cuprinsă între data încheierii procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a statului a bunurilor imobile şi preluarea în administrare prin hotărâre a Guvernului sunt suportate de instituţia publică solicitantă. În cazul în care Guvernul hotărăşte darea în administrare către altă instituţie publică decât cea solicitantă, cheltuielile de administrare se suportă de instituţia publică căreia i-a fost atribuit bunul în administrare.

(11^1) În situaţia în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituţia publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru iniţierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, Ministerul Finanţelor Publice publică pe site-ul propriu disponibilitatea de dare a bunului în administrarea altei instituţii publice centrale sau de transmitere a dreptului de proprietate

publică către unitatea administrativ-teritorială pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condiţiile legii, menţionând un termen de 90 de zile de la data publicării pentru transmiterea cererilor instituţiilor publice interesate în preluarea bunului imobil.

(la 24-12-2020 Articolul 263 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 83, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(11^2) În cazul în care bunul imobil este solicitat de o instituţie publică centrală în termenul prevăzut la alin. (11^1), Guvernul adoptă hotărârea de dare în administrare, cu respectarea condiţiei prevăzute la alin. (9).

(la 24-12-2020 Articolul 263 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 83, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(11^3) În situaţia în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituţia publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru iniţierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, precum şi în lipsa unei manifestări de voinţă în preluarea administrării bunului din partea unei alte instituţii publice centrale, bunul imobil se poate transfera, pe baza cererii formulate în condiţiile alin. (11^1), în proprietatea publică a unităţii administrativ-teritoriale pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condiţiile legii, cu obligaţia menţinerii acestuia în proprietatea publică pentru o perioadă de 5 ani. Dispoziţiile art. 292 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(la 24-12-2020 Articolul 263 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 83, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(11^4) Nerespectarea obligaţiei prevăzute la alin. (11^3) sau a altor condiţii menţionate în hotărârea Guvernului de transmitere în proprietatea publică a unităţii administrativ-teritoriale are ca efect revenirea de drept a bunului în proprietatea publică a statului. Constatarea revenirii de drept a bunului imobil în proprietatea publică a statului se realizează prin hotărâre a Guvernului.

(la 24-12-2020 Articolul 263 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 83, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(11^5) În cazul în care, în urma parcurgerii etapelor prevăzute la alin. (11^1)-(11^3), bunul imobil nu se transmite în administrarea unei instituţii publice centrale sau în proprietatea publică a unităţii administrativ-teritoriale, după caz, acesta se transferă, în condiţiile legii, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea valorificării potrivit Ordonanţei Guvernului nr. 14/2007 pentru

reglementarea modului şi condiţiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, încetând uzul şi interesul public naţional.

(la 24-12-2020 Articolul 263 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 83, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

---

*) Notă CTCE:

Reproducem mai jos prevederile pct. 6 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:

6. Prevederile art. 263 alin. (11^1)-(11^5) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi bunurilor imobile intrate în proprietatea publică a statului, prin procedura de dare în plată, pentru care nu a fost adoptată o hotărâre a Guvernului de dare în administrare până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

---

(12) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform prezentului cod au fost revendicate şi restituite, potrivit legii, terţelor persoane, debitorul este obligat la plata sumelor stinse prin această modalitate. Creanţele fiscale renasc la data la care bunurile imobile au fost restituite terţului.

(13) În cazul în care, în interiorul termenului de prescripţie a creanţelor fiscale, comisia prevăzută la alin. (6) ia cunoştinţă despre unele aspecte privind bunurile imobile, necunoscute la data aprobării cererii debitorului, aceasta poate decide, pe baza situaţiei de fapt, revocarea, în tot sau în parte, a deciziei prin care s-a aprobat stingerea unor creanţe fiscale prin trecerea bunurilor imobile în proprietatea publică, dispoziţiile alin. (12) aplicându-se în mod corespunzător.

(14) În situaţiile prevăzute la alin. (12) şi (13), pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea publică şi data la care au renăscut creanţele fiscale, respectiv data revocării deciziei prin care s-a aprobat darea în plată, nu se datorează dobânzi, penalităţi de întârziere sau majorări de întârziere, după caz.

ART. 264

Conversia în acţiuni a obligaţiilor fiscale

(1) La contribuabilii/plătitorii la care statul este acţionar integral sau majoritar se poate aproba, în condiţiile legii şi cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acţiuni a obligaţiilor fiscale principale administrate de organul fiscal central reprezentând impozite, taxe, contribuţii sociale obligatorii şi alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat, precum şi obligaţiile fiscale accesorii, datorate şi neachitate, cu excepţia obligaţiilor fiscale principale cu reţinere la sursă şi a accesoriilor aferente acestora şi obligaţiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor interne şi externe garantate de stat şi a subîmprumuturilor acordate ca urmare a contractării de

împrumuturi interne şi externe de către stat.
(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 264 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 97, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) În aplicarea alin. (1), prin hotărâre a Guvernului, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligaţiilor fiscale prin conversie în acţiuni.

(3) Conversia în acţiuni prevăzută la alin. (1) se realizează numai cu respectarea dreptului de preferinţă al acţionarilor existenţi, în condiţiile legii şi conform prevederilor actelor constitutive.

(4) Instituţia publică ce exercită calitatea de acţionar în numele statului la data efectuării conversiei exercită drepturile şi obligaţiile statului român în calitate de acţionar pentru acţiunile emise în favoarea statului de operatorii economici prevăzuţi la alin. (1) şi înregistrează în evidenţele contabile aceste acţiuni.

(5) La contribuabilii/plătitorii la care s-a deschis procedura insolvenţei, potrivit legii, conversia creanţelor bugetare în acţiuni poate fi prevăzută prin planul de reorganizare, potrivit prevederilor Legii nr. 85/2014, cu modificările şi completările ulterioare.
(la 02-10-2018 Alineatul (5) din Articolul 264 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 1, Articolul VII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 88 din 27 septembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 02 octombrie 2018)

(6) În vederea stingerii prin conversie în acţiuni a obligaţiilor prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent emite, din oficiu, certificatul de atestare fiscală.

(7) Certificatul de atestare fiscală emis potrivit alin. (6) se comunică contribuabililor/plătitorilor prevăzuţi la alin. (1).

(8) Conversia obligaţiilor cuprinse în certificatul de atestare fiscală se face la valoarea nominală a acţiunilor.

(9) Data stingerii obligaţiilor prevăzute la alin. (1) este data realizării conversiei.

(10) Operarea în evidenţele contabile ale contribuabilului/plătitorului a conversiei în acţiuni a creanţei prevăzute la alin. (1) se face în baza certificatului de atestare fiscală emis de organul fiscal competent potrivit alin. (6) şi comunicat contribuabilului/plătitorului potrivit alin. (7).

(11) Începând cu data emiterii certificatului de atestare fiscală, pentru obligaţiile principale datorate de contribuabil/plătitor care fac obiectul conversiei în acţiuni, nu se calculează şi nu se datorează obligaţii accesorii.

(12) Pentru obligaţiile care fac obiectul prezentului articol, executarea silită se suspendă la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (2) şi încetează la data conversiei în acţiuni a creanţelor.

(13) Instituţia publică sub autoritatea căreia funcţionează contribuabilul/plătitorul exercită drepturile şi obligaţiile statului român, în calitate de acţionar unic sau majoritar, după caz, şi înregistrează acţiunile emise de contribuabil/plătitor în favoarea statului ca urmare a conversiei creanţelor prevăzute la alin. (1),

ţinându-se evidenţa acestora distinct potrivit reglementărilor privind contabilitatea instituţiilor publice în vigoare.

(14) La contribuabilii/plătitorii la care o unitate administrativ-teritorială/subdiviziune administrativ-teritorială este acţionar integral sau majoritar, se poate aproba, în condiţiile legii şi cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acţiuni a obligaţiilor fiscale principale administrate de organul fiscal local reprezentând impozite, taxe locale şi alte sume datorate bugetului local, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local, precum şi obligaţiile fiscale accesorii, datorate şi neachitate.

(15) În aplicarea alin. (14), prin hotărâre a autorităţii deliberative, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligaţiilor fiscale prin conversie în acţiuni.

(16) Prevederile alin. (3)-(13) sunt aplicabile în mod corespunzător şi pentru conversia prevăzută la alin. (14).

ART. 264^1

Cesiunea creanţelor bugetare

(1) Creditorul bugetar poate cesiona creanţele bugetare datorate de debitorii aflaţi în procedura insolvenţei.

(la 11-07-2020 Alineatul (1) din Articolul 264^1 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 19, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 600 din 08 iulie 2020)

(2) Dacă până la data stabilită în anunţul publicitar nu se înregistrează decât o singură ofertă, preţul şi celelalte clauze ale contractului de cesiune se stabilesc prin negociere directă. În situaţia în care există mai mulţi ofertanţi, cesiunea de creanţă se va realiza ca urmare a unei proceduri competitive organizate de către creditorul bugetar bazate pe criteriul celui mai mare preţ al cesiunii oferit şi pe al celui mai scurt termen de plată a preţului cesiunii.

(la 11-07-2020 Alineatul (2) din Articolul 264^1 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 19, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 600 din 08 iulie 2020)

(3) În situaţia în care plata preţului cesiunii se face într-o perioadă mai mare de 30 de zile de la data încheierii contractului de cesiune, se datorează dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, potrivit prezentului cod. Nivelul majorării de întârziere este de 0,5% pe lună sau pe fracţiune de lună, după caz.

(la 11-07-2020 Alineatul (3) din Articolul 264^1 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 19, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 600 din 08 iulie 2020)

(3^1) Cesionarul creanţei bugetare preia, ca urmare a cesiunii de creanţă, toate drepturile şi garanţiile creditorului bugetar.

(la 11-07-2020 Articolul 264^1 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 20, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 600 din 08 iulie 2020)

(4) Dacă cesionarul nu plăteşte creditorului bugetar, la termenele

prevăzute în contract, preţul cesiunii, contractul de cesiune reprezintă titlu executoriu pentru creditorul bugetar, iar creanţa acestuia este o creanţă bugetară ce poate fi recuperată potrivit prezentului cod.

(5) Dacă cesionarul nu plăteşte creditorului bugetar preţul cesiunii, la termenele stipulate în contract, contractul de cesiune reprezintă titlu executoriu pentru creditorul bugetar, iar creanţa acestuia este o creanţă bugetară ce poate fi recuperată potrivit prezentului cod.

(la 11-07-2020 Alineatul (5) din Articolul 264^1 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 21, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 600 din 08 iulie 2020)

(6) Sumele obţinute în urma cesiunii creanţelor bugetare se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

(la 11-07-2020 Articolul 264^1 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 22, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 113 din 8 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 600 din 08 iulie 2020)

(la 02-10-2018 Capitolul XII din Titlul VII a fost completat de Punctul 2, Articolul VII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 88 din 27 septembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 02 octombrie 2018)

Articolul VIII din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 88 din 27 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 547 din 23 iulie 2015, prevede:

„Articolul VIII

Dispoziţiile art. 264^1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică şi pentru debitorii aflaţi în procedura insolvenţei la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă".

ART. 265

Conduita organului fiscal în cazul insolvabilităţii şi al deschiderii procedurii insolvenţei potrivit Legii nr. 85/2014

(1) În sensul prezentului cod este insolvabil debitorul ale cărui venituri şi/sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligaţiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmăribile. În acest sens, organul fiscal comunică debitorului procesul-verbal de insolvabilitate.

(la 03-09-2017 Alineatul (1) din Articolul 265 , Capitolul XII , Titlul VII a fost modificat de Punctul 98, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(1^1) Se consideră debitori care nu au venituri sau bunuri urmăribile şi următoarele categorii:

a) debitorii ce deţin în proprietate bunuri a căror valorificare acoperă cel mult cheltuielile estimate de executare silită;

b) debitorii care deţin în proprietate bunuri a căror valoare este mai mică de 2% din cuantumul obligaţiilor fiscale restante.

(la 03-09-2022 Litera b) din Alineatul (1^1) , Articolul 265 , Capitolul

XII , Titlul VII a fost modificată de Punctul 30, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(la 03-09-2017 Articolul 265 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 99, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(2) Pentru obligaţiile fiscale ale debitorilor declaraţi în stare de insolvabilitate care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare silită dispune scoaterea creanţei din evidenţa curentă şi trecerea ei într-o evidenţă separată pe baza procesului-verbal de insolvabilitate.

(3) În cazul debitorilor prevăzuţi la alin. (2) executarea silită se întrerupe. Organul fiscal are obligaţia ca cel puţin o dată pe an să efectueze o investigaţie asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare silită iau măsurile necesare de trecere din evidenţa separată în evidenţa curentă şi de executare silită.

(4^1) În cazul în care ulterior declarării stării de insolvabilitate debitorii înregistrează alte obligaţii fiscale restante, organul fiscal comunică un proces-verbal adiţional la procesul-verbal de insolvabilitate, în care se înscriu creanţele fiscale născute ulterior declarării stării de insolvabilitate. Prevederile alin. (2)-(4) se aplică în mod corespunzător.

(la 24-12-2020 Articolul 265 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 84, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(5) În vederea recuperării creanţelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvenţă potrivit Legii nr. 85/2014, organul fiscal solicită înscrierea la masa credală a impozitelor, taxelor, contribuţiilor sociale existente în evidenţa creanţelor fiscale la data declarării insolvenţei.

(6) Dispoziţiile alin. (5) se aplică şi în vederea recuperării creanţelor fiscale de la debitorii aflaţi în lichidare în condiţiile legii.

(7) Cererile organelor fiscale privind începerea procedurii insolvenţei sunt scutite de consemnarea vreunei cauţiuni.

(8) În situaţia în care organul fiscal central deţine cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor, A.N.A.F. poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i şi remuneraţia. Confirmarea administratorului judiciar/lichidatorului desemnat de A.N.A.F. de către judecătorul-sindic se efectuează, conform art. 45 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2014.

(9) În dosarele în care organul fiscal deţine cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor, acesta are dreptul să verifice activitatea administratorului judiciar/lichidatorului şi să îi solicite prezentarea documentelor referitoare la activitatea desfăşurată şi onorariile încasate.

ART. 266

Anularea creanţelor fiscale

(1) În situaţiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin poştă, sunt mai mari decât creanţele fiscale supuse executării silite, conducătorul organului de executare silită poate aproba anularea debitelor respective.

(2) În cazul prevăzut la art. 265 alin. (2), dacă la sfârşitul perioadei de prescripţie se constată că debitorul nu a dobândit bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare silită procedează la anularea obligaţiilor fiscale.

(3) Anularea se face şi atunci când organul fiscal constată că debitorul persoană fizică este dispărut sau decedat fără să fi lăsat venituri ori bunuri urmăribile.

(4) Obligaţiile fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiaţi din registrele în care au fost înregistraţi potrivit legii se anulează după radiere dacă pentru plata acestora nu s-a atras răspunderea altor persoane, potrivit legii.

(4^1) Obligaţiile fiscale datorate de debitori, persoane fizice care desfăşoară activităţi economice în mod independent sau profesii libere, precum şi asocieri şi alte entităţi fără personalitate juridică, radiaţi din registrele în care au fost înregistraţi potrivit legii, se anulează după radiere, inclusiv în situaţia în care obligaţiile au fost preluate de alţi debitori în conformitate cu prevederile art. 23.

(la 03-09-2017 Articolul 266 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 100, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

Decizie de admitere: HP nr. 20/2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 579 din 27 iunie 2023:

În interpretarea şi aplicarea art. 281 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 8 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, motivele de nelegalitate invocate în cererea de anulare a deciziei de soluţionare a contestaţiei şi a actelor administrative fiscale la care aceasta se referă nu sunt limitate la cele invocate în contestaţia administrativă.

În interpretarea şi aplicarea art. 266 alin. (4^1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, anularea obligaţiei fiscale datorate de debitorul persoană fizică care desfăşoară activităţi în mod independent, ca urmare a radierii debitorului din registrul în care a fost înregistrat potrivit legii, nu împiedică preluarea obligaţiei fiscale de către persoana fizică în condiţiile art. 23 alin. (3) şi (4) din Codul de procedură fiscală.

---

(5) Creanţele fiscale restante administrate de organul fiscal central, aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 40 lei, se anulează. Plafonul se aplică totalului creanţelor fiscale datorate şi neachitate de debitori.

(6) În cazul creanţelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autorităţile deliberative pot stabili plafonul creanţelor fiscale care pot fi anulate, care nu poate depăşi limita maximă prevăzută la alin. (5).

(7) Prevederile alin. (6) se aplică totalului creanţelor fiscale datorate şi neachitate de debitori aflate în sold la data de 31 decembrie a anului.

(8) Creanţele fiscale restante administrate de organul fiscal central şi local se anulează şi în următoarele situaţii:

a) ulterior închiderii procedurii insolvenţei, în situaţia în care creanţele nu sunt admise la masa credală potrivit legii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăţi ori transferuri frauduloase, inclusiv în cazul atragerii răspunderii acestuia, potrivit legii;

b) ulterior închiderii procedurii de reorganizare judiciară, în situaţia în care creanţele fiscale nu sunt acceptate în planul de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic, sub rezerva ca debitorii să se conformeze planului de reorganizare aprobat.

(la 03-09-2017 Articolul 266 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 101, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(9) Pe toată perioada derulării procedurii insolvenţei sau reorganizării judiciare, după caz, creanţele prevăzute la alin. (8) nu se sting.

(la 03-09-2017 Articolul 266 din Capitolul XII , Titlul VII a fost completat de Punctul 101, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

CAP. XII^1
Dispoziţii aplicabile cazurilor speciale de executare silită

(la 03-09-2017 Titlul VII a fost completat de Punctul 102, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 266^1
Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică pentru executarea silită a tuturor creanţelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătoreşti pronunţate în materie penală, provenite din săvârşirea de infracţiuni, astfel:

a) sumele reprezentând repararea prejudiciului material;
b) amenzi;
c) cheltuieli judiciare;
d) sume confiscate.

(2) Prin cazuri speciale de executare în sensul prezentului capitol

se înţelege cazurile date în competenţa organului de executare prevăzut la art. 220 alin. (2^1) lit. a).

(la 03-09-2017 Capitolul XII^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 102, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

Decizie de respingere: HP nr. 56/2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1085 din 10 noiembrie 2022.

ART. 266^2

Comunicarea actelor de executare silită în cazuri speciale

Prin excepţie de la prevederile art. 47 alin. (1), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266^1 şi care este arestat preventiv sau deţinut în penitenciar, comunicarea actelor de executare silită se realizează la sediul locului de deţinere.

(la 03-09-2017 Capitolul XII^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 102, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 266^3

Executarea silită în cazul debitorilor insolvenţi

(1) Prin derogare de la dispoziţiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, cu modificările şi completările ulterioare, executarea silită a creanţelor prevăzute la art. 266^1 datorate de debitorii declaraţi insolvenţi se realizează potrivit dispoziţiilor prezentului cod.

(2) Prin excepţie de la prevederile art. 220 alin. (8), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266^1 şi pentru care s-a dispus atragerea răspunderii potrivit prevederilor legislaţiei privind insolvenţa, coordonarea executării silite revine organului de executare silită cazuri speciale în a cărui rază teritorială îşi are/şi-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

(la 03-09-2017 Capitolul XII^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 102, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

Decizie de respingere: HP nr. 56/2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1085 din 10 noiembrie 2022.

ART. 266^4

Titlul executoriu şi condiţiile pentru începerea executării silite

Prin excepţie de la dispoziţiile art. 226 alin. (1), pentru creanţele prevăzute la art. 266^1 stabilite prin hotărâri judecătoreşti definitive pronunţate în materie penală, se aplică măsurile de executare silită prevăzute de prezentul cod, fără a se emite alt titlu executoriu de către organul de executare.

(la 03-09-2017 Capitolul XII^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 102, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 266^5
Condiţiile începerii executării silite cazuri speciale
Prin excepţie de la dispoziţiile art. 230, pentru creanţele prevăzute la art. 266^1 se aplică măsurile de executare silită prevăzute de prezentul cod, fără comunicarea somaţiei.

(la 03-09-2017 Capitolul XII^1 din Titlul VII a fost completat de Punctul 102, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

CAP. XIII
Dispoziţii speciale privind colectarea
ART. 267
Dispoziţii speciale privind colectarea
(1) Prevederile prezentului titlu se aplică şi pentru colectarea amenzilor de orice fel şi altor creanţe bugetare, pe baza unor titluri executorii de creanţă bugetară, transmise spre recuperare organului fiscal.
(2) Pentru recuperarea ajutoarelor de stat şi de minimis, prin excepţie de la dispoziţiile art. 230 alin. (1), executarea silită prin poprire şi/sau sechestru asupra bunurilor mobile sau imobile poate începe oricând după comunicarea somaţiei, fără a fi necesară împlinirea termenului de 15 zile.

(la 03-09-2022 Articolul 267 din Capitolul XIII , Titlul VII a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

TITLUL VIII
Soluţionarea contestaţiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale
CAP. I
Dreptul la contestaţie
ART. 268
Posibilitatea de contestare
(1) Împotriva titlului de creanţă, precum şi împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestaţie potrivit prezentului titlu. Contestaţia este o cale administrativă de atac şi nu înlătură dreptul la acţiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.
(2) Este îndreptăţit la contestaţie numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal. În lipsa unui act administrativ fiscal, devin incidente prevederile art. 8 alin. (1) teza a doua şi art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 268 , Capitolul I , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 85, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18

decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) Baza de impozitare şi creanţa fiscală stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.
(4) Pot fi contestate în condiţiile alin. (3) şi deciziile de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanţe fiscale.
(5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impozitare, reglementate potrivit art. 99 alin. (1), contestaţia se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.
(6) Bazele de impozitare constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impozitare pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

ART. 269
Forma şi conţinutul contestaţiei
(1) Contestaţia se formulează în scris şi va cuprinde:
a) datele de identificare a contestatorului;
b) obiectul contestaţiei;
c) motivele de fapt şi de drept;
d) dovezile pe care se întemeiază;
e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calităţii de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestaţiei îl constituie sumele şi măsurile stabilite şi înscrise de organul fiscal în titlul de creanţă sau în actul administrativ fiscal atacat, precum şi sumele şi măsurile nestabilite de către organul fiscal, dar pentru care există această obligaţie potrivit legii.
(la 24-12-2020 Alineatul (2) din Articolul 269 , Capitolul I , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 86, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) În contestaţiile care au ca obiect sume se specifică cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe categorii de creanţe fiscale, precum şi accesorii ale acestora. În situaţia în care se constată nerespectarea acestei obligaţii, organul fiscal de soluţionare competent solicită contestatorului, în scris, ca acesta să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea solicitării, cuantumul sumei contestate, individualizată. În cazul în care contestatorul nu comunică suma, se consideră contestat întregul act administrativ fiscal atacat.
(4) Contestaţia se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat şi nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

ART. 270
Termenul de depunere a contestaţiei
(1) Contestaţia se depune în termen de 45 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancţiunea decăderii.

(2) În cazul în care contestaţia nu este depusă la organul fiscal emitent, aceasta se înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(3) Organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat întocmeşte dosarul contestaţiei, precum şi referatul cu propuneri de soluţionare şi le înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului de soluţionare competent.

(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 270 , Capitolul I , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 87, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

Conform art. III din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020, prevederile art. 270, 272 şi 274 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi. Contestaţiile aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentului alineat se predau structurii specializate de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi se soluţionează de către aceasta.

Potrivit art. unic din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 51 din 16 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 606 din 17 iunie 2021, astfel cum a fost modificat de art. unic din ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 107 din 29 septembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 935 din 30 septembrie 2021, termenul prevăzut la art. III se prorogă până la data de 31 martie 2022.

---

(4) Dacă actul administrativ fiscal nu conţine elementele prevăzute la art. 46 alin. (2) lit. i), contestaţia poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat.

ART. 271

Retragerea contestaţiei

(1) Contestaţia poate fi retrasă de către contestator până la soluţionarea acesteia. În acest caz, organul de soluţionare competent comunică contestatorului decizia prin care se ia act de renunţarea la contestaţie.

(2) Prin retragerea contestaţiei nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestaţie în interiorul termenului prevăzut la art. 270.

CAP. II

Competenţa de soluţionare a contestaţiilor. Decizia de soluţionare

ART. 272

Organul competent

(1) Contestaţiile formulate împotriva titlurilor de creanţă, precum şi împotriva altor acte administrativ-fiscale emise de organul fiscal

central se soluţionează de către structura specializată de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice.

(2) Activitatea de soluţionare a contestaţiilor se realizează de către structura specializată din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanţelor Publice atât la nivel central, cât şi la nivel teritorial.

(3) Competenţa şi atribuţiile structurii specializate din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi ale structurilor teritoriale de soluţionare a contestaţiilor se stabilesc prin ordin al ministrului finanţelor publice.

---

*) Notă CTCE:

Reproducem mai jos prevederile pct. 7 al art. II din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:

7. Termenul de emitere a ordinului privind procedura prevăzută la art. 170^1 şi a ordinului prevăzut la art. 272 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, este de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

---

(4) Contestaţiile formulate împotriva actelor administrativ- fiscale emise de organele fiscale locale din cadrul autorităţilor administraţiei publice locale se soluţionează de către aceste organe fiscale.

(5) Contestaţiile formulate împotriva actelor administrativ- fiscale emise de alte autorităţi publice care, potrivit legii, administrează creanţe fiscale se soluţionează de către aceste autorităţi.

(la 24-12-2020 Articolul 272 din Capitolul II , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 88, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

Conform art. III din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020, prevederile art. 270, 272 şi 274 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi. Contestaţiile aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentului alineat se predau structurii specializate de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi se soluţionează de către aceasta.

Potrivit art. unic din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 51 din 16 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 606 din 17 iunie 2021, astfel cum a fost modificat de art. unic din ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 107 din 29 septembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 935 din 30 septembrie 2021, termenul prevăzut la art. III se prorogă până la data de 31 martie 2022.

ART. 273

Decizia de soluţionare

(1) În soluţionarea contestaţiei, organul de soluţionare competent se pronunţă prin decizie.

(2) Decizia emisă în soluţionarea contestaţiei este obligatorie pentru organul fiscal emitent al actelor administrative fiscale contestate.

(la 03-09-2022 Alineatul (2) din Articolul 273 , Capitolul II , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 32, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 274

Forma şi conţinutul deciziei de soluţionare a contestaţiei

(1) Decizia de soluţionare a contestaţiei se emite în formă scrisă şi cuprinde: preambulul, considerentele şi dispozitivul.

(2) Preambulul cuprinde: denumirea organului învestit cu soluţionarea, datele de identificare ale contestatorului, numărul de înregistrare a contestaţiei la organul de soluţionare competent, obiectul cauzei, precum şi sinteza susţinerilor părţilor atunci când organul competent de soluţionare a contestaţiei nu este organul emitent al actului atacat.

(3) Considerentele cuprind motivele de fapt şi de drept care au format convingerea organului de soluţionare competent în emiterea deciziei.

(4) Dispozitivul cuprinde soluţia pronunţată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitată şi instanţa competentă.

(5) Decizia se semnează de către conducătorul structurii de soluţionare a contestaţiei sau de persoana cu funcţie de conducere împuternicită de acesta, după caz.

(la 24-12-2020 Alineatul (5) din Articolul 274 , Capitolul II , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 89, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

Conform art. III din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020, prevederile art. 270, 272 şi 274 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi. Contestaţiile aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentului alineat se predau structurii specializate de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi se soluţionează de către aceasta.

Potrivit art. unic din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 51 din 16 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 606 din 17 iunie 2021, astfel cum a fost modificat de art. unic din ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 107 din 29 septembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 935 din 30 septembrie 2021, termenul prevăzut la art. III se prorogă până la data de 31 martie 2022.

CAP. III

Dispoziţii procedurale

ART. 275

Introducerea altor persoane în procedura de soluţionare

(1) Organul de soluţionare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluţionarea contestaţiei, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluţionare a contestaţiei. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.

(2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 268 alin. (5) şi nu au înaintat contestaţie vor fi introduse din oficiu.

(3) Persoanei introduse în procedura de contestaţie i se vor comunica toate cererile şi declaraţiile celorlalte părţi. Această persoană are drepturile şi obligaţiile părţilor rezultate din raportul juridic fiscal ce formează obiectul contestaţiei şi are dreptul să înainteze propriile sale cereri.

(4) Dispoziţiile Codului de procedură civilă, republicat, referitoare la intervenţia forţată şi voluntară sunt aplicabile.

ART. 276

Soluţionarea contestaţiei

(1) În soluţionarea contestaţiei organul competent verifică motivele de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestaţiei se face în raport cu susţinerile părţilor, cu dispoziţiile legale invocate de acestea şi cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluţionarea contestaţiei se face în limitele sesizării.

(2) Organul de soluţionare competent, pentru lămurirea cauzei, poate solicita:

a) punctul de vedere al direcţiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanţelor Publice, A.N.A.F. sau al altor instituţii şi autorităţi competente să se pronunţe în cauzele respective;

b) efectuarea, de către organele competente, a unei constatări la faţa locului în condiţiile art. 65.

(3) Prin soluţionarea contestaţiei nu se poate crea o situaţie mai grea contestatorului în propria cale de atac.

(4) Contestatorul, intervenienţii sau împuterniciţii acestora poate/pot să depună probe noi în susţinerea cauzei. În această situaţie, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat i se oferă posibilitatea să se pronunţe asupra acestora.

(la 03-09-2022 Alineatul (4) din Articolul 276 , Capitolul III , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 33, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(5) Contestatorul/Intervenientul sau împuterniciţii acestora poate/pot solicita organului de soluţionare competent susţinerea orală a contestaţiei. În acest caz, organul de soluţionare fixează un termen pentru susţinerea acesteia. Această solicitare poate fi adresată organului de soluţionare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestaţiei, sub sancţiunea decăderii. La solicitarea contestatorului/ intervenientului sau împuterniciţilor acestora, organul

de soluţionare este obligat să asigure acestuia/acestora accesul la toate probele ce au legătură cu soluţionarea contestaţiei fiscale, cu excepţia cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe.
(la 03-09-2022 Alineatul (5) din Articolul 276 , Capitolul III , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 33, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(6) Organul de soluţionare competent se pronunţă mai întâi asupra excepţiilor de procedură şi asupra celor de fond, iar, când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.
(7) Contestaţiile formulate potrivit prezentului titlu se soluţionează în termenul prevăzut la art. 77.

ART. 277
Suspendarea procedurii de soluţionare a contestaţiei pe cale administrativă
(1) Organul de soluţionare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluţionarea cauzei atunci când:
a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existenţa indiciilor săvârşirii unei infracţiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare şi a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluţiei ce urmează să fie dată în procedură administrativă;
b) soluţionarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existenţa ori inexistenţa unui drept care face obiectul unei alte judecăţi.

(2) La cererea contestatorului, organul de soluţionare competent suspendă procedura şi stabileşte termenul până la care aceasta se suspendă. Termenul de suspendare nu poate fi mai mare de 6 luni de la data acordării. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.
(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluţionare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.
(4) Hotărârea definitivă a instanţei penale prin care se soluţionează acţiunea civilă este opozabilă organelor de soluţionare competente, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

ART. 278
Suspendarea executării actului administrativ fiscal
(1) Introducerea contestaţiei pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.
(2) Dispoziţiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contestatorului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare. Instanţa competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauţiune, după cum urmează:
a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;
b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depăşeşte 10.000 lei;

c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depăşeşte 100.000 lei;
d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depăşeşte 1.000.000 lei.
e) 1.000 lei, dacă obiectul contestaţiei nu este evaluabil în bani.

(la 03-09-2017 Alineatul (2) din Articolul 278 , Capitolul III , Titlul VIII a fost completat de Punctul 104, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispusă de instanţele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acesteia şi obligaţiile fiscale nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală. Aceste efecte privesc atât obligaţiile fiscale principale individualizate în actul administrativ suspendat la executare, cât şi obligaţiile fiscale accesorii aferente acestora, chiar dacă aceste obligaţii fiscale accesorii sunt individualizate în acte administrative fiscale care nu sunt suspendate la executare.
(la 03-09-2017 Alineatul (3) din Articolul 278 , Capitolul III , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 105, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) Prin excepţie de la prevederile art. 173 şi ale art. 181, în cazul în care instanţa judecătorească de contencios administrativ admite cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal, potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, nu se datorează penalităţi de întârziere sau penalităţi de nedeclarare pe perioada suspendării. În cazul creanţelor administrate de organul fiscal local, pe perioada suspendării se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau pe fracţiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.
(la 03-09-2017 Alineatul (4) din Articolul 278 , Capitolul III , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 105, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(5) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă potrivit art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, încetează de drept şi fără nicio formalitate dacă acţiunea în anularea actului administrativ fiscal nu a fost introdusă în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluţionare a contestaţiei.
(6) În cazul în care s-a formulat o cerere de suspendare a actului administrativ fiscal în temeiul art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, iar cauţiunea prevăzută la alin. (2) este deja consemnată la dispoziţia instanţei, nu este necesară consemnarea unei noi cauţiuni în situaţia în care se solicită suspendarea actului administrativ fiscal în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, cu condiţia ca, la data pronunţării asupra cererii de suspendare în temeiul

art. 15 din Legea nr. 554/2004, cauţiunea să fie consemnată efectiv la dispoziţia instanţei.

(la 03-09-2017 Articolul 278 din Capitolul III , Titlul VIII a fost completat de Punctul 106, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

CAP. IV
Soluţii asupra contestaţiei
ART. 279
Soluţii asupra contestaţiei

(1) Prin decizie, contestaţia poate fi admisă ori respinsă, în totalitate sau în parte.

(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 279 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 34, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(2) În cazul admiterii contestaţiei se decide, după caz, anularea totală sau parţială a actului atacat.

(2^1) În cazul respingerii contestaţiei, se decide, după caz, confirmarea totală sau parţială a actului atacat.

(la 03-09-2022 Articolul 279 din Capitolul IV , Titlul VIII a fost completat de Punctul 35, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(3) Prin decizie se poate desfiinţa, total sau parţial, actul administrativ atacat în situaţia în care, din documentele existente la dosar şi în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent, nu se poate stabili situaţia de fapt în cauza supusă soluţionării prin raportare la temeiurile de drept invocate de organul competent şi de contestator. În acest caz, organul fiscal competent urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluţionare a contestaţiei. Pentru un tip de creanţă fiscală şi pentru o perioadă supusă impozitării, desfiinţarea actului administrativ fiscal se poate pronunţa o singură dată.

(la 03-09-2017 Alineatul (3) din Articolul 279 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 107, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) Soluţia de desfiinţare este pusă în executare în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei în cazul contribuabililor mari şi mijlocii şi în termen de 30 zile în cazul celorlalţi contribuabili, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeaşi perioadă şi acelaşi obiect al contestaţiei pentru care s-a pronunţat soluţia de desfiinţare.

(la 03-09-2017 Alineatul (4) din Articolul 279 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 107, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4^1) În cazul persoanelor fizice care au fost supuse verificării situaţiei fiscale personale, soluţia de desfiinţare este pusă în executare de către organul fiscal prin comunicarea unei decizii, într-un termen ce nu poate fi mai mare de 240 de zile, calculat de la data comunicării deciziei de desfiinţare.

(la 24-12-2020 Articolul 279 din Capitolul IV , Titlul VIII a fost completat de Punctul 91, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(5) Prin decizie se poate suspenda soluţionarea cauzei, în condiţiile prevăzute de art. 277.

(6) Prin decizie se poate constata nulitatea actului atacat.

(7) În cazul soluţiilor de desfiinţare, dispoziţiile art. 129 alin. (3) se aplică în mod corespunzător pentru toate categoriile de acte administrativ fiscale contestate, chiar dacă la data refacerii inspecţiei/controlului termenul de prescripţie ar fi împlinit.

ART. 280

Respingerea contestaţiei pentru neîndeplinirea condiţiilor procedurale

(1) Dacă organul de soluţionare competent constată neîndeplinirea unei condiţii procedurale, contestaţia se respinge fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestaţia nu poate fi respinsă dacă poartă o denumire greşită.

ART. 281

Comunicarea deciziei şi calea de atac

(1) Decizia privind soluţionarea contestaţiei se comunică contestatorului, persoanelor introduse în procedura de soluţionare a contestaţiei, precum şi organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în soluţionarea contestaţiilor împreună cu actele administrative fiscale la care se referă pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedura de soluţionare a contestaţiei, la instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă, în condiţiile legii.

Decizie de admitere: HP nr. 20/2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 579 din 27 iunie 2023:

În interpretarea şi aplicarea art. 281 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 8 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, motivele de nelegalitate invocate în cererea de anulare a deciziei de soluţionare a contestaţiei şi a actelor administrative fiscale la care aceasta se referă nu sunt limitate la cele invocate în contestaţia administrativă.

---

(3) În situaţia atacării la instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desfiinţarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a soluţiei de desfiinţare emise în procedura de soluţionare a contestaţiei se face în termen de 60 de zile în cazul contribuabililor mari şi mijlocii şi în termen de 30 zile în cazul celorlalţi contribuabili, de la data aducerii la cunoştinţa organului fiscal a deciziei de desfiinţare.
(la 03-09-2017 Alineatul (3) din Articolul 281 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 108, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(3^1) În situaţia atacării la instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desfiinţarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a refacerii verificării situaţiei fiscale personale se realizează în termenul prevăzut la art. 279 alin. (4^1).

(la 24-12-2020 Articolul 281 din Capitolul IV , Titlul VIII a fost completat de Punctul 92, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(4) În situaţia în care instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) admite, în totalitate sau în parte, acţiunea prevăzută la alin. (3) sau (3^1), organul fiscal emitent anulează în mod corespunzător noul act administrativ fiscal, precum şi, după caz, actele administrative subsecvente, iar contestatorul este pus în situaţia anterioară emiterii deciziei de desfiinţare.
(la 24-12-2020 Alineatul (4) din Articolul 281 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 93, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(5) În situaţia nesoluţionării contestaţiei în termen de 6 luni de la data depunerii contestaţiei, contestatorul se poate adresa, pentru anularea actului, instanţei de contencios administrativ competente potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare. La calculul termenului de 6 luni nu se iau în considerare perioadele prevăzute la art. 77 alin. (2) şi nici cele în care procedura de soluţionare a contestaţiei este suspendată potrivit art. 277.
(la 03-09-2017 Alineatul (5) din Articolul 281 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 108, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(6) Procedura de soluţionare a contestaţiei încetează la data la care structurii specializate de soluţionare a contestaţiei i s-a adus la cunoştinţă despre acţiunea în contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor.
(la 03-09-2022 Alineatul (6) din Articolul 281 , Capitolul IV , Titlul VIII a fost modificat de Punctul 36, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(7) În situaţia atacării la instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a respins contestaţia de către organul fiscal fără ca acesta să intre în cercetarea fondului raportului juridic fiscal, dacă instanţa constată că soluţia adoptată de către organul fiscal este nelegală şi/sau netemeinică, se va pronunţa şi asupra fondului raportului juridic fiscal.

ART. 281^1
Reexaminarea deciziei de soluţionare

(1) Decizia emisă în soluţionarea contestaţiei poate fi reexaminată, de către organul de soluţionare competent, la cererea contribuabilului/plătitorului, pentru următoarele situaţii:

a) nu s-a avut în vedere aplicarea în speţă a anumitor dispoziţii legale care ar fi schimbat fundamental soluţia adoptată;

b) ulterior emiterii deciziei de către structura de soluţionare a contestaţiei se emite o decizie de către Comisia fiscală centrală care oferă o altă interpretare dispoziţiilor legale incidente speţei;

c) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluţionare a contestaţiei se adoptă o hotărâre judecătorească a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie a României fie pentru dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept, fie un recurs în interesul legii care dictează o anumită practică judiciară pentru problematica supusă analizei diferită de cea din decizia de soluţionare a contestaţiei;

d) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluţionare a contestaţiei se adoptă o hotărâre a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene, care este contrară deciziei de soluţionare a contestaţiei administrative.

(2) Cererea de reexaminare poate fi depusă:

a) în cazul deciziilor de soluţionare a contestaţiilor care fac obiectul acţiunii în contencios administrativ, pe perioada judecării cauzei;

b) în cazul deciziilor de soluţionare a contestaţiilor pentru care nu s-a formulat acţiune în contencios administrativ, în termen de un an de la data comunicării deciziei de soluţionare, sub sancţiunea decăderii, chiar dacă obligaţia fiscală a fost stinsă.

(3) În urma reexaminării deciziei emise în soluţionarea contestaţiei, organul de soluţionare competent o poate confirma sau o poate retracta, emiţând o nouă decizie.

(4) În situaţia prevăzută la alin. (2) lit. a), decizia emisă în urma cererii de reexaminare poate fi comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în faţa primei instanţe. Dacă organul de soluţionare competent a confirmat decizia iniţială, acţiunea în contencios administrativ îşi continuă cursul.

(5) În cazul în care decizia emisă în urma cererii de reexaminare nu a fost comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în faţa primei instanţe, aceasta nu se mai comunică şi nu produce niciun efect

juridic.
(6) În situaţia prevăzută la alin. (2) lit. b), decizia de confirmare poate fi atacată la instanţa de contencios administrativ competentă, în condiţiile legii.

(la 24-12-2020 Capitolul IV din Titlul VIII a fost completat de Punctul 94, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

TITLUL IX

Soluţionarea litigiilor fiscale generate de interpretarea şi aplicarea acordurilor şi convenţiilor care prevăd evitarea/eliminarea dublei impuneri

(la 25-08-2019 Denumirea titlului IX a fost modificată de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

CAP. I

Procedura amiabilă în baza acordurilor sau convenţiilor pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri şi în baza Convenţiei 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate

(la 25-08-2019 Titlul IX a fost completat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 282

Procedura amiabilă

(1) În baza prevederilor convenţiei sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat, când un contribuabil consideră că măsurile luate de unul sau de ambele state contractante au ca rezultat o impozitare a acestuia care nu este conformă cu prevederile acelei convenţii sau acord, acel contribuabil îşi poate prezenta cazul autorităţii competente a oricăruia dintre statele contractante, dacă convenţia sau acordul respectiv prevede această posibilitate.

(2) În cazul în care prevederile convenţiei sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat nu stabilesc posibilitatea de adresare către autoritatea competentă a oricăruia dintre statele contractante, contribuabilul rezident în România poate solicita A.N.A.F. iniţierea procedurii amiabile atunci când consideră că măsurile luate de unul sau de ambele state contractante au ca rezultat o impozitare a acestuia care nu este conformă cu prevederile convenţiei sau acordului respectiv.

(3) În cazul în care prevederile convenţiei sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat nu stabilesc posibilitatea de adresare către autoritatea competentă a oricăruia dintre statele contractante şi A.N.A.F. consideră că obiecţia contribuabilului nu poate fi admisă sau este nejustificată, A.N.A.F. notifică autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenţie sau un acord de evitare a dublei impuneri asupra acestui fapt sau implementează un proces de consultare bilaterală care permite autorităţii competente a celuilalt

stat să îşi prezinte opiniile cu privire la obiectul procedurii amiabile.

(4) Prevederile prezentului articol se completează cu prevederile Convenţiei privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/436/EEC), ale Codului de conduită revizuit pentru punerea în aplicare efectivă a Convenţiei privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (2009/C322/01), precum şi ale convenţiilor sau acordurilor de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state.

(5) În România, autoritatea competentă în realizarea procedurii amiabile este A.N.A.F.

(6) A.N.A.F. realizează procedura amiabilă şi în cazul în care autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenţie sau un acord de evitare a dublei impuneri îi solicită acest lucru.

(7) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(8) Prevederile alin. (1) şi (3) se aplică cererilor introduse începând cu data de la care sunt aplicabile prevederile Convenţiei multilaterale pentru implementarea în cadrul tratatelor fiscale a măsurilor legate de prevenirea erodării bazei impozabile şi a transferului profiturilor, deschisă spre semnare şi semnată de România la Paris la 7 iunie 2017, ratificată prin Legea nr. 5/2022 sau ulterior acelei date pentru convenţiile sau acordurile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state care prevăd posibilitatea ca un contribuabil să îşi poată prezenta cazul autorităţii competente a oricăruia dintre statele contractante.

(la 03-02-2023 Articolul 282 din Capitolul I , Titlul IX a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

Conform articolului II din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023, cererile de iniţiere a procedurii amiabile depuse până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe se soluţionează în conformitate cu prevederile în vigoare la data depunerii cererii pentru iniţierea procedurii amiabile.

ART. 283

Procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate

(1) În sensul prezentului articol, prin dublă impunere se înţelege situaţia în care acelaşi venit/profit impozabil se impozitează la două sau mai multe persoane române afiliate între care s-au încheiat tranzacţii.

(2) În cazul tranzacţiilor între persoane române afiliate, ajustarea/estimarea venitului sau cheltuielii uneia dintre persoanele afiliate, efectuată de către organul fiscal competent pentru administrarea creanţelor datorate de respectiva persoană, este opozabilă şi organului fiscal pentru administrarea creanţelor celeilalte persoane afiliate.

(2^1) În cazul tranzacţiilor între persoane membre ale aceluiaşi grup fiscal în domeniul impozitului pe profit, pentru operaţiuni impozabile în România, în cazul în care se ajustează/estimează veniturile sau cheltuielile unui membru din cadrul grupului fiscal în domeniul impozitului

pe profit în cadrul unei inspecţii fiscale, organul de inspecţie fiscală ajustează cu aceeaşi valoare cheltuielile sau veniturile celuilalt membru al grupului cu care au fost derulate tranzacţiile ajustate/estimate.

(la 24-12-2020 Articolul 283 din Capitolul I , Titlul IX a fost completat de Punctul 95, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3) Ajustarea/Estimarea se decide de organul fiscal competent prin emiterea deciziei de impunere pentru contribuabilul/plătitorul verificat. În vederea evitării dublei impuneri, în cazul ajustării/estimării venitului/cheltuielii uneia dintre persoanele române afiliate, după rămânerea definitivă a deciziei de impunere în sistemul căilor administrative şi judiciare de atac, organul fiscal competent pentru administrarea contribuabilului/plătitorului verificat emite decizia de ajustare/estimare.

(4) Decizia de ajustare/estimare se comunică atât celeilalte/celorlalte persoane române afiliate, cât şi organului fiscal competent pentru administrarea creanţelor datorate de cealaltă/celelalte persoană(e) română(e) afiliată(e) şi este opozabilă organului fiscal numai dacă cealaltă/celelalte persoană(e) română(e) afiliată(e) a(u) aplicat prevederile alin. (5), efectuând corecţiile pentru evitarea dublei impuneri.

(5) În vederea eliminării dublei impuneri ca urmare a ajustării/estimării venitului sau cheltuielii, cealaltă persoană afiliată poate corecta, corespunzător deciziei de ajustare/estimare, declaraţia de impunere aferentă perioadei fiscale în care s-a desfăşurat respectiva tranzacţie. Această situaţie reprezintă o condiţie care impune corectarea bazei de impozitare potrivit prevederilor art. 105 alin. (6).

(6) Modelul şi conţinutul deciziei de ajustare/estimare, modalitatea de emitere a acesteia, precum şi procedura de ajustare/estimare se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

CAP. II

Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri în baza Directivei (UE) 2017/1852 a Consiliului privind mecanismele de soluţionare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană

(la 25-08-2019 Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^1

Obiect şi domeniu de aplicare

(1) Orice persoană afectată are dreptul să apeleze la una dintre procedurile prevăzute de:

a) prezentul capitol care transpune prevederile Directivei (UE) 2017/1852 a Consiliului privind mecanismele de soluţionare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană;

b) acordurile sau convenţiile de evitare a dublei impuneri la care România este parte;

c) Convenţia 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură

cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate.

(2) Introducerea unei plângeri, astfel cum este prevăzut la art. 283^3, pune capăt oricărei alte proceduri amiabile sau de soluţionare a litigiilor desfăşurate în temeiul instrumentelor juridice prevăzute la alin. (1) lit. b) şi c) şi care priveşte aceeaşi chestiune litigioasă. Astfel de alte proceduri, în curs, în legătură cu aceeaşi chestiune litigioasă încetează începând cu data primei primiri a plângerii de către oricare dintre autorităţile competente ale statelor membre în cauză.

(3) Prezentul capitol stabileşte:

a) norme privind mecanismul de soluţionare a litigiilor între statele membre atunci când litigiile respective apar în urma interpretării şi aplicării acordurilor şi convenţiilor care prevăd eliminarea dublei impuneri asupra veniturilor şi, după caz, a capitalurilor, la care România este parte;

b) drepturile şi obligaţiile persoanelor afectate de litigiile prevăzute la lit. a).

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^2

Definiţii

(1) În sensul prezentului capitol, expresiile de mai jos au următoarele semnificaţii:

a) autoritate competentă - autoritatea unui stat membru care a fost desemnată ca atare de către statul membru în cauză. În România, autoritatea competentă este A.N.A.F.;

b) instanţă competentă - instanţa judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare;

c) dublă impunere - impunerea de către două sau mai multe state membre a unor impozite, reglementate de acordurile sau convenţiile prevăzute la art. 283^1 alin. (3) lit. a), pentru aceleaşi venituri sau capitaluri impozabile atunci când această impunere generează obligaţii fiscale suplimentare, creşterea obligaţiilor fiscale ori anularea sau reducerea pierderilor fiscale, care ar putea fi utilizate pentru a compensa profiturile impozabile;

d) persoană afectată - orice persoană fizică sau juridică cu rezidenţa fiscală în România sau într-un alt stat membru şi a cărei impozitare este afectată direct de o chestiune litigioasă;

e) chestiune litigioasă - faptul care generează litigii de natura celor prevăzute la art. 283^1 alin. (3) lit. a).

(2) Orice termen care nu este definit în prezentul capitol are înţelesul care îi este atribuit, potrivit prevederilor din acordurile sau convenţiile prevăzute la art. 283^1 alin. (3) lit. a), la data primirii primei notificări a acţiunii care are sau care urmează să aibă ca rezultat o

chestiune litigioasă. În cazul în care acordurile sau convenţiile prevăzute la art. 283^1 alin. (3) lit. a) nu prevăd o astfel de definiţie, termenul nedefinit are înţelesul care îi este atribuit în cuprinsul normelor legale în vigoare în scopul stabilirii impozitelor care fac obiectul acordului sau convenţiei respective. În acest din urmă caz, orice înţeles atribuit în temeiul normelor fiscale naţionale prevalează asupra înţelesului atribuit termenului în cuprinsul altor norme legale în vigoare.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^3
Plângeri

(1) După primirea de către persoana afectată a unei decizii de impunere care vizează dubla impunere, aceasta are dreptul să depună o plângere privind o chestiune litigioasă la A.N.A.F., solicitând soluţionarea acesteia. Plângerea trebuie depusă în termen de 3 ani de la comunicarea deciziei de impunere care are ca rezultat sau care urmează să aibă ca rezultat o chestiune litigioasă, indiferent dacă persoana afectată a recurs la căile de atac administrative sau judiciare disponibile în temeiul normelor legale în vigoare.

(2) Persoana afectată depune, simultan, plângerea conţinând aceleaşi informaţii fiecărei autorităţi competente a statelor membre în cauză, în termenul prevăzut la alin. (1), şi precizează în plângere ce alte state membre sunt implicate.

(3) În cazul în care plângerea este depusă la A.N.A.F., prevederile art. 8 se aplică în mod corespunzător.

(4) A.N.A.F. înştiinţează atât persoana afectată, cât şi celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză cu privire la primirea plângerii, în termen de 60 de zile de la data înregistrării acesteia.

(5) A.N.A.F. informează celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză cu privire la limba de comunicare pe care o utilizează pe parcursul procedurilor.

(6) Plângerea persoanei afectate trebuie să cuprindă următoarele informaţii şi documente:

a) numele, adresa/adresele, codul de identificare fiscală/numărul sau numerele de identificare fiscală şi orice alte informaţii necesare pentru identificarea persoanei sau persoanelor afectate care au depus plângerea la A.N.A.F. şi a oricărei alte persoane afectate;

b) perioadele fiscale avute în vedere;

c) detalii privind faptele şi circumstanţele relevante pentru cazul respectiv, inclusiv detalii privind structura tranzacţiei şi relaţiile dintre persoana afectată şi celelalte părţi implicate în tranzacţiile relevante, precum şi cu privire la faptele stabilite cu bună-credinţă în cadrul unui acord obligatoriu reciproc, respectiv soluţie fiscală individuală anticipată sau acord de preţ în avans prevăzute la art. 52, încheiat anterior între persoana afectată şi administraţia fiscală, după caz; informaţii referitoare la natura şi data acţiunilor care au condus la chestiunea litigioasă, inclusiv, după caz, detalii privind aceleaşi venituri încasate în celălalt stat membru şi privind includerea unor astfel

de venituri în categoria veniturilor impozabile din celălalt stat membru şi detalii privind impozitul plătit sau care urmează a fi plătit în legătură cu astfel de venituri în celălalt stat membru, precum şi cuantumurile aferente în monedele statelor membre în cauză, însoţite de copii ale tuturor documentelor justificative;

d) o trimitere la normele legale în vigoare şi la acordurile sau convenţiile prevăzute la art. 283^1 alin. (3) lit. a). În cazul în care se aplică mai multe acorduri sau convenţii, persoana afectată precizează acordul sau convenţia care generează chestiunea litigioasă;

(la 10-05-2021 Litera d) din Alineatul (6) , Articolul 283^3 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificată de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

e) informaţii şi copii ale documentelor justificative cu privire la:

1. motivul pentru care persoana afectată consideră că există o chestiune litigioasă;

2. detalii privind căile de atac administrative şi judiciare exercitate de persoana afectată, procedurile iniţiate de persoana afectată în ceea ce priveşte tranzacţiile relevante, precum şi copii ale deciziilor de soluţionare a contestaţiei şi/sau ale hotărârilor judecătoreşti pronunţate, după caz, în legătură cu chestiunea litigioasă;

(la 10-05-2021 Punctul 2. din Litera e) , Alineatul (6) , Articolul 283^3 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

3. declaraţie scrisă a persoanei afectate prin care se angajează să răspundă cât mai complet şi mai rapid posibil tuturor cererilor corespunzătoare formulate de A.N.A.F. şi să furnizeze orice documentaţie la cererea acesteia;

4. informaţii cu privire la decizia de impunere care conduce la chestiunea litigioasă, inclusiv la decizia de impunere rămasă definitivă în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare, emise de A.N.A.F., precum şi o copie a oricăror alte documente emise de celelalte autorităţi fiscale ale statelor membre în cauză în ceea ce priveşte chestiunea litigioasă, după caz;

5. informaţii cu privire la orice plângere depusă de persoana afectată în baza unei alte proceduri amiabile sau a unei alte proceduri de soluţionare a litigiilor privind aceeaşi chestiune litigioasă, astfel cum acestea sunt prevăzute la art. 283^1 alin. (1) lit. b) şi c), şi o declaraţie scrisă a persoanei afectate prin care se angajează că urmează să respecte dispoziţiile art. 283^1 alin. (2), după caz.

(7) În termen de 90 de zile de la data primirii plângerii, A.N.A.F. poate solicita informaţii şi documente suplimentare faţă de cele menţionate la alin. (6), care sunt necesare pentru a efectua examinarea pe fond a cazului respectiv.

(8) Persoana afectată răspunde în termen de 90 de zile de la data

primirii solicitării prevăzute la alin. (7) şi transmite simultan o copie a acestui răspuns autorităţilor competente ale celorlalte state membre în cauză.

(9) Furnizarea informaţiilor şi documentelor prevăzute la alin. (6) şi (7) poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informaţii a căror divulgare ar fi contrară politicii publice.

(10) Persoana afectată care doreşte să retragă o plângere transmite simultan o notificare de retragere a plângerii, în scris, fiecărei autorităţi competente a statelor membre în cauză. Notificarea pune capăt, fără întârziere, tuturor procedurilor derulate în temeiul prezentului capitol. În cazul în care A.N.A.F. primeşte o astfel de notificare informează, de îndată, celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză cu privire la încheierea procedurilor.

(11) Persoana afectată poate retrage plângerea înainte de a se ajunge la un acord reciproc sau înainte de a se emite decizia finală de către autorităţile competente implicate.

(12) În cazul în care, din orice motiv, o chestiune litigioasă încetează să existe, toate procedurile derulate în temeiul prezentului capitol se încheie, iar A.N.A.F. informează, de îndată, persoana afectată cu privire la motivele de fapt şi de drept ale încheierii procedurilor.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^4

Decizia autorităţii competente cu privire la plângere

(1) În termen de 180 de zile de la primirea plângerii sau în termen de 180 de zile de la primirea informaţiilor şi documentelor solicitate în temeiul art. 283^3 alin. (7), dacă această dată este ulterioară celei dintâi, A.N.A.F. decide dacă:

a) acceptă plângerea şi demarează procedura amiabilă prevăzută la art. 283^5;

b) acceptă plângerea şi soluţionează chestiunea litigioasă, în mod unilateral, fără implicarea celorlalte autorităţi competente;

c) respinge plângerea.

(2) A.N.A.F. decide să respingă plângerea, în termenul prevăzut la alin. (1), în cazul în care:

a) plângerea nu conţine informaţiile şi documentele solicitate în temeiul art. 283^3 alin. (6);

b) persoana afectată nu furnizează informaţiile şi documentele solicitate în temeiul art. 283^3 alin. (7);

c) nu există o chestiune litigioasă;

d) plângerea nu a fost introdusă în termenul de 3 ani prevăzut la art. 283^3 alin. (1).

(3) A.N.A.F. notifică, de îndată, persoana afectată şi autorităţile competente ale statelor membre în cauză cu privire la decizia luată.

(4) În cazul în care A.N.A.F. decide să soluţioneze chestiunea litigioasă în mod unilateral, procedurile derulate în temeiul prezentului capitol se încheie.

(5) În cazul în care A.N.A.F. decide respingerea plângerii, aceasta indică, în cuprinsul notificării adresate persoanei afectate, motivele de fapt şi de drept ale respingerii.

(6) În cazul în care A.N.A.F. nu a luat nicio decizie cu privire la plângere în termenul prevăzut la alin. (1), plângerea este considerată acceptată de către aceasta.

(7) În cazul în care plângerea a fost respinsă, persoana afectată poate proceda după cum urmează:

a) dacă plângerea a fost respinsă de către toate autorităţile competente în cauză, persoana afectată poate contesta decizia de respingere emisă de A.N.A.F., prin derogare de la prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare, direct la instanţa competentă, în termen de 30 de zile de la data primirii notificării;

b) dacă plângerea a fost respinsă de cel puţin una, dar nu de toate autorităţile competente în cauză, persoana afectată poate depune la A.N.A.F., în sensul art. 283^6 alin. (1) lit. a), o cerere de înfiinţare a comisiei consultative.

(8) În cazul prevăzut la alin. (7) lit. a) persoana afectată care exercită dreptul la o astfel de cale de atac nu poate adresa o cerere în temeiul art. 283^6 alin. (1) lit. a):

a) cât timp decizia de respingere a plângerii face încă obiectul unei căi de atac judiciare, potrivit normelor legale în vigoare.

b) în cazul în care decizia de respingere a plângerii poate fi încă atacată, ulterior, în baza procedurii căii de atac din celelalte state membre în cauză;

c) în cazul în care decizia de respingere a plângerii a fost confirmată în baza procedurii căii de atac prevăzute la lit. a) şi nu se poate infirma hotărârea instanţei competente sau a altor autorităţi judiciare relevante din oricare dintre statele membre în cauză. În cazul în care a fost exercitat dreptul la o cale de atac, este luată în considerare hotărârea instanţei relevante sau a altei autorităţi judiciare relevante, în sensul art. 283^6 alin. (1) lit. a).

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^5

Procedura amiabilă

(1) În cazul în care A.N.A.F. şi celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză acceptă plângerea, A.N.A.F. depune diligenţele necesare pentru a soluţiona chestiunea litigioasă, prin procedura amiabilă, în termen de 2 ani, termen care începe să curgă de la data ultimei notificări a deciziei de acceptare a plângerii a uneia dintre autorităţile competente ale statelor membre în cauză.

(2) În cazuri temeinic justificate, termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit cu până la un an la cererea A.N.A.F. sau a oricăreia dintre autorităţile competente ale statelor membre în cauză, adresată tuturor celorlalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză. A.N.A.F. notifică persoanei afectate prelungirea termenului prevăzut la alin. (1).

(3) În cazul în care a ajuns la un acord cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză privind modul de soluţionare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alin. (1), A.N.A.F. emite prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. decizia de soluţionare a procedurii amiabile pe care o transmite de îndată persoanei afectate.

(4) Decizia de soluţionare a procedurii amiabile devine obligatorie şi executorie, cu condiţia ca persoana afectată să o accepte şi să renunţe la dreptul de a promova oricare altă cale de atac, fie administrativă, fie judiciară. În cazul în care sunt în derulare alte căi de atac, decizia de soluţionare a procedurii amiabile devine astfel obligatorie şi executorie numai după ce persoana afectată prezintă A.N.A.F. dovezi că au fost luate măsuri în vederea încheierii acestora. Astfel de dovezi trebuie prezentate în termen de cel mult 60 de zile de la data la care decizia respectivă a fost comunicată persoanei afectate.

(5) Decizia de soluţionare a procedurii amiabile este pusă în aplicare, de îndată, indiferent de termenele de prescripţie prevăzute de normele legale în vigoare.

(6) În cazul în care A.N.A.F. şi autorităţile competente ale statelor membre în cauză nu au ajuns la un acord privind modul de soluţionare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alin. (1) sau (2) după caz, A.N.A.F. notifică persoana afectată în legătură cu acest lucru, indicând motivele de fapt şi de drept pentru care nu s-a ajuns la un acord.

(7) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile, precum şi de relaţionare a autorităţilor competente ale statelor membre în cauză se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^6

Soluţionarea litigiilor de către comisia consultativă

(1) În baza unei cereri pe care persoana afectată o adresează A.N.A.F. şi celorlalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză, aceasta împreună cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză înfiinţează o comisie consultativă, potrivit art. 283^8, în cazul în care:

a) plângerea înaintată de persoana afectată este respinsă, în temeiul art. 283^4 alin. (2), de cel puţin una dintre autorităţile competente ale statelor membre în cauză, dar nu de toate;

b) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză au acceptat plângerea depusă de persoana afectată, dar nu au ajuns la un acord cu privire la modul de soluţionare pe cale amiabilă a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la art. 283^5 alin. (1) sau (2) după caz.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), persoana afectată poate adresa cererea de înfiinţare a comisiei consultative dacă împotriva deciziei de respingere a plângerii nu poate fi exercitată nicio cale judiciară de atac ori nu există nicio cale judiciară de atac în curs sau aceasta a renunţat în mod formal la dreptul său la o cale judiciară de atac. Cererea include o declaraţie scrisă în acest sens.

(3) Persoana afectată formulează în scris cererea de înfiinţare a comisiei consultative, în termen de cel mult 50 de zile de la data primirii notificării potrivit prevederilor art. 283^4 alin. (3) sau art. 283^5 alin. (6) sau 50 de zile de la data pronunţării hotărârii de către instanţa competentă, potrivit art. 283^4 alin. (7) lit. a), după caz.

(4) Comisia consultativă este înfiinţată în termen de cel mult 120 de zile de la primirea cererii prevăzute la alin. (1). În acest sens, preşedintele comisiei consultative trimite o notificare, fără întârziere, persoanei afectate.

(5) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), comisia consultativă adoptă o decizie privind acceptarea sau respingerea plângerii în termen de 180 de zile de la data înfiinţării. Aceasta notifică decizia sa autorităţilor competente în termen de 30 de zile de la adoptare.

(6) În cazul în care comisia consultativă adoptă o decizie de acceptare a plângerii, la cererea A.N.A.F. sau a uneia dintre celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză este iniţiată procedura amiabilă prevăzută la art. 283^5. Autoritatea competentă care solicită iniţierea procedurii amiabile notifică această cerere comisiei consultative, celorlalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză şi persoanei afectate. Termenul prevăzut la art. 283^5 alin. (1) sau (2), după caz, începe să curgă de la data notificării deciziei luate de către comisia consultativă cu privire la acceptarea plângerii.

(7) În cazul în care nici A.N.A.F. şi nici celelalte autorităţi competente în cauză nu au solicitat iniţierea procedurii amiabile în termen de 60 de zile de la data notificării deciziei comisiei consultative de acceptare a plângerii, comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluţionare a chestiunii litigioase, potrivit art. 283^14 alin. (1). În acest caz, termenul prevăzut la art. 283^14 alin. (1) începe să curgă de la data expirării termenului de 60 de zile.

(8) În cazul în care comisia consultativă adoptă o decizie de respingere a plângerii, procedurile derulate în temeiul prezentului articol se încheie.

(9) În cazul menţionat la alin. (1) lit. b), comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluţionare a chestiunii litigioase, potrivit art. 283^14 alin. (1).

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^7

Numirea de către instanţele competente sau de către organismul naţional împuternicit să facă numiri

(1) În cazul în care comisia consultativă nu este înfiinţată în termenul prevăzut la art. 283^6 alin. (4), persoana afectată poate să adreseze o sesizare pentru înfiinţarea comisiei consultative unei instanţe

competente sau oricărui alt organism naţional împuternicit să facă numiri din statele membre în cauză.
(la 10-05-2021 Alineatul (1) din Articolul 283^7 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(1^1) În cazul în care A.N.A.F. nu a numit cel puţin o persoană independentă şi un supleant al acesteia în comisia consultativă, persoana afectată poate adresa o sesizare organismului naţional împuternicit să facă numiri pentru a face numirile în comisia consultativă din lista prevăzută la art. 283^9. În România organismul naţional împuternicit să facă numiri este Ministerul Finanţelor.

(la 10-05-2021 Articolul 283^7 din Capitolul II , Titlul IX a fost completat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(1^2) În cazul în care nici A.N.A.F. nu a numit cel puţin o persoană independentă şi un supleant al acesteia în comisia consultativă şi nici celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză nu au făcut acest lucru, persoana afectată poate adresa o sesizare Ministerului Finanţelor, instanţelor competente sau organismelor naţionale împuternicite să facă numiri din celelalte state membre pentru a numi cele două persoane independente din lista prevăzută la art. 283^9.

(la 10-05-2021 Articolul 283^7 din Capitolul II , Titlul IX a fost completat de Punctul 3, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(2) Sesizarea prevăzută la alin. (1) se depune în termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la art. 283^6 alin. (4).
(3) Prin ordin al ministrului finanţelor publice se numesc o persoană independentă şi un supleant din lista prevăzută la art. 283^9. Ulterior, Ministerul Finanţelor Publice comunică ordinul atât persoanei afectate, cât şi A.N.A.F.
(4) A.N.A.F. informează celelalte autorităţi implicate cu privire la ordinul prevăzut la alin. (3).
(5) Persoanele afectate adresează sesizarea cu privire la numirea persoanelor independente şi a supleanţilor acestora fiecărui stat de rezidenţă al acestora, dacă sunt implicate în procedură cel puţin două persoane afectate, sau statelor membre ale căror autorităţi competente nu au reuşit să numească cel puţin o persoană independentă şi un supleant, dacă este implicată o singură persoană afectată.
(6) Persoanele independente, desemnate potrivit alin. (1^2), numesc preşedintele în conformitate cu art. 283^8 alin. (3), prin tragere la sorţi din lista persoanelor independente prevăzută la art. 283^9.

(la 10-05-2021 Articolul 283^7 din Capitolul II , Titlul IX a fost completat de Punctul 4, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^8
Comisia consultativă
(1) Comisia consultativă prevăzută la art. 283^6 are următoarea componenţă:

a) un preşedinte;
b) un reprezentant din partea fiecărei autorităţi competente ale statelor membre în cauză. Dacă autorităţile competente sunt de acord, numărul acestor reprezentanţi poate creşte la doi pentru fiecare autoritate competentă;
c) o persoană independentă care este numită de fiecare autoritate competentă din statele membre în cauză din lista menţionată la art. 283^9. Dacă autorităţile competente sunt de acord, numărul acestor persoane numite poate creşte la două pentru fiecare autoritate competentă.

(2) Normele privind numirea persoanelor independente se stabilesc de comun acord între autorităţile competente ale statelor membre în cauză. După numirea persoanelor independente se numeşte câte un supleant pentru fiecare dintre ele, conform normelor privind numirea persoanelor independente, în cazul în care acestea se află în imposibilitatea de a-şi duce la îndeplinire sarcinile.
(3) În cazul în care normele privind numirea persoanelor independente nu au fost convenite potrivit alin. (2), numirea acestora se face prin tragere la sorţi.
(4) A.N.A.F. sau orice autoritate competentă dintr-un stat membru în cauză poate formula obiecţii cu privire la numirea în comisia consultativă a oricăreia dintre persoanele independente, cu excepţia cazului în care persoanele independente au fost numite de către instanţa competentă sau de organismul naţional împuternicit să facă numiri din statele membre în cauză, potrivit art. 283^7. Obiecţiile pot fi formulate pentru oricare dintre motivele convenite, în prealabil, cu celelalte autorităţi competente în cauză sau pentru oricare dintre următoarele motive:

a) persoana respectivă face parte dintr-o administraţie sau autoritate fiscală din statele membre în cauză sau acţionează în numele acesteia sau a fost într-o asemenea situaţie în orice moment pe parcursul ultimilor 3 ani anteriori numirii sale;
b) persoana respectivă are sau a avut o participaţie semnificativă sau un drept de vot în cadrul oricăreia dintre persoanele afectate în cauză sau dacă este sau a fost, în orice moment pe parcursul ultimilor 5 ani anteriori datei numirii sale, angajat sau consultant al acesteia;
c) persoana respectivă nu prezintă o garanţie suficientă de obiectivitate în vederea soluţionării litigiului sau a litigiilor cu privire la care urmează să fie luată o decizie;
d) persoana respectivă este un angajat al unei întreprinderi care furnizează consultanţă fiscală sau oferă, într-un alt mod, consultanţă fiscală cu titlu profesional sau s-a aflat într-o asemenea situaţie în orice moment pe parcursul ultimilor 3 ani anteriori datei numirii sale.

(5) A.N.A.F. sau orice autoritate competentă a unui stat membru în cauză poate solicita ca o persoană independentă sau supleantul său, care au fost numiţi potrivit prevederilor alin. (2) sau (3), după caz, să informeze despre orice interes, relaţie sau orice alt aspect care este de natură să afecteze independenţa sau imparţialitatea persoanei respective sau care ar putea crea în mod rezonabil aparenţa unei atitudini părtinitoare în cadrul procedurilor.

(6) Pentru o perioadă de 12 luni de la data emiterii deciziei comisiei consultative, o persoană independentă care face parte din comisia consultativă nu trebuie să se afle într-o situaţie care ar fi dat motive A.N.A.F. sau altei autorităţi competente să prezinte obiecţii faţă de numirea sa, astfel cum este prevăzut la alin. (4), dacă ar fi fost în situaţia respectivă în momentul numirii sale în comisia consultativă respectivă.

(7) Reprezentanţii fiecărei autorităţi competente şi persoanele independente numite potrivit alin. (1) aleg un preşedinte din lista persoanelor prevăzută de art. 283^9. Cu excepţia cazului în care reprezentanţii fiecărei autorităţi competente şi persoanele independente convin altfel, preşedintele este un judecător.

(la 10-05-2021 Alineatul (7) din Articolul 283^8 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 5, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^9

Lista persoanelor independente

(1) Lista persoanelor independente este formată din toate persoanele independente nominalizate de statele membre. În acest sens, A.N.A.F. nominalizează, pentru un mandat de 4 ani, minimum 3 persoane ce deţin competenţe în domeniul economic sau juridic, dovedite atât printr-un nivel superior al calificării profesionale, cât şi prin experienţa în acest domeniu, şi care nu se regăsesc în niciuna dintre situaţiile prevăzute la art. 283^8 alin. (4) lit. a)-d). Neîndeplinirea acestor condiţii pe toată durata mandatului atrage excluderea de pe lista persoanelor independente.

(2) Procedura de selecţie în vederea includerii şi excluderii persoanelor independente pe lista prevăzută la alin. (1) se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(3) A.N.A.F. notifică Comisiei Europene numele persoanelor independente pe care le-a nominalizat. De asemenea, A.N.A.F. furnizează Comisiei Europene informaţii complete şi actualizate cu privire la profilul profesional şi academic al acestor persoane, la competenţa şi experienţa lor, precum şi la potenţialele conflicte de interese. În notificare, A.N.A.F. poate preciza care dintre persoanele respective poate fi numită în funcţia de preşedinte.

(4) A.N.A.F. informează, de îndată, Comisia Europeană cu privire la eventualele modificări aduse listei persoanelor independente.

(5) În situaţia în care A.N.A.F. are motive întemeiate să formuleze

obiecţii faţă de menţinerea unei persoane independente pe lista prevăzută la alin. (1) din motive de lipsă de independenţă, agenţia informează Comisia Europeană, oferind elemente de probă adecvate în acest sens. Statul membru care a nominalizat persoana respectivă este informat cu privire la obiecţiile şi elementele de probă furnizate de A.N.A.F., prin intermediul Comisiei Europene.

(la 10-05-2021 Alineatul (5) din Articolul 283^9 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 6, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(6) În cazul în care A.N.A.F. a fost informată de către Comisia Europeană despre obiecţii şi elemente de probă privind lipsa de independenţă a uneia dintre persoanele independente nominalizate, ia măsurile necesare, în termen de 180 de zile de la data informării, pentru a examina plângerea şi a decide dacă să menţină sau să excludă persoana respectivă de pe listă. Ulterior, A.N.A.F. informează Comisia Europeană cu privire la decizia luată.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^10
Comisia de soluţionare alternativă a litigiilor

(1) În cazul prevăzut la art. 283^6 alin. (1) lit. b), A.N.A.F., împreună cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză, poate conveni să înfiinţeze:

a) o comisie consultativă;
b) o comisie de soluţionare alternativă a litigiilor, denumită în continuare comisia de soluţionare alternativă a litigiilor, în locul unei comisii consultative, care să emită un aviz privind modul de soluţionare a chestiunii litigioase potrivit art. 283^14;
c) în mod excepţional, o comisie de soluţionare alternativă a litigiilor sub forma unui comitet care să aibă un caracter permanent, denumit în continuare comitetul permanent.

(2) Condiţiile prevăzute la art. 283^8 alin. (4) şi (5) se aplică în mod corespunzător şi în cazul comisiilor prevăzute la alin. (1) lit. b) şi c), componenţa acestora putând fi diferită de cea a comisiei prevăzute la alin. (1) lit. a).
(3) Comisiile prevăzute la alin. (1) lit. b) şi c) pot aplica, după caz, orice procedură de soluţionare a litigiilor pentru a soluţiona chestiunea litigioasă cu efect obligatoriu. Ca alternativă la tipul de procedură de soluţionare a litigiilor aplicat de comisia consultativă, şi anume procedura avizului independent, orice alt tip de procedură de soluţionare a litigiilor, inclusiv procedura de arbitraj cu ofertă finală, poate fi convenit de autorităţile competente ale statelor membre în cauză în temeiul prezentului articol şi aplicat de comisia de soluţionare alternativă a litigiilor.
(4) Prevederile art. 283^12 şi 283^13 se aplică comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor, cu excepţia cazului în care se convine altfel

în regulamentul de funcţionare prevăzut la art. 283^11.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^11
Regulamentul de funcţionare

(1) A.N.A.F. întocmeşte, de comun acord cu autorităţile competente ale statelor membre în cauză, regulamentul de funcţionare a comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor. Regulamentul de funcţionare se întocmeşte la fiecare instituire a uneia dintre comisiile menţionate anterior şi cuprinde cel puţin următoarele elemente:

a) descrierea şi caracteristicile chestiunii litigioase;
b) termenii de referinţă cu privire la care autorităţile competente ale statelor membre se pun de acord în legătură cu aspectele de ordin juridic şi practic care trebuie clarificate;
c) forma organismului de soluţionare a litigiilor, care poate fi fie o comisie consultativă, fie o comisie de soluţionare alternativă a litigiilor, precum şi tipul de procedură pentru soluţionarea alternativă a litigiilor, dacă diferă de procedura avizului independent aplicată de comisia consultativă;
d) calendarul procedurii de soluţionare a litigiului;
e) componenţa comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor, inclusiv numărul şi numele membrilor, detalii referitoare la competenţele şi calificările acestora, precum şi divulgarea oricăror conflicte de interese ale membrilor;
f) normele care reglementează participarea persoanei/persoanelor afectate şi a terţilor la proceduri, schimburile de note, informaţii şi elemente de probă, costurile, tipul procedurii de soluţionare a litigiilor care urmează a fi utilizată şi orice alt aspect procedural sau organizatoric relevant;
g) aspectele logistice aferente lucrărilor comisiei consultative şi emiterii avizului acesteia.

(2) În cazul în care o comisie consultativă este înfiinţată pentru a emite un aviz în temeiul art. 283^6 alin. (7), în regulamentul de funcţionare se prevăd numai informaţiile menţionate la alin. (1) lit. a), d), e) şi f).
(3) Regulamentul de funcţionare se semnează de autorităţile competente ale statelor membre implicate în litigiu.
(4) În termenul de 120 de zile prevăzut la art. 283^6 alin. (4), A.N.A.F. notifică persoanei afectate următoarele:

a) regulamentul de funcţionare al comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor;
b) data până la care trebuie adoptat avizul privind soluţionarea chestiunii litigioase;
c) trimiteri la orice normă juridică aplicabilă din legislaţia în vigoare şi la orice acorduri sau convenţii aplicabile.

(5) În cazul în care numirea persoanelor independente se face de Ministerul Finanţelor Publice, conform art. 283^7, A.N.A.F. împreună cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză înfiinţează comisia consultativă şi notifică informaţiile prevăzute la alin. (4) după numirea preşedintelui comisiei consultative, cu respectarea unui termen de 120 de zile de la data la care a fost primită sesizarea prevăzută la art. 283^7 alin. (1).

(6) Atunci când A.N.A.F. nu a notificat regulamentul de funcţionare persoanei afectate potrivit prevederilor alin. (4) şi (5), persoanele independente şi preşedintele completează regulamentul de funcţionare pe baza regulamentului de funcţionare standard, elaborat de Comisia Europeană în temeiul art. 11 alin. (3) din Directiva (UE) 1.852/2017, pe care îl transmit persoanei afectate în termen de 15 zile de la data înfiinţării comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor. În cazul în care persoanele independente şi preşedintele nu convin asupra regulamentului de funcţionare sau nu îl notifică persoanei afectate, persoana sau persoanele afectate se pot adresa instanţei competente în unul dintre statele membre în cauză pentru a obţine o dispoziţie pentru punerea în aplicare a regulamentului de funcţionare.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^12
Costurile procedurilor

(1) Cu excepţia prevederilor alin. (3), precum şi a cazului în care A.N.A.F. şi celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză au convenit altfel, următoarele costuri se împart în mod egal între statele membre:

a) cheltuielile persoanelor independente, care reprezintă o sumă echivalentă cu media sumei rambursate în mod obişnuit înalţilor funcţionari publici din statele membre în cauză; şi

b) onorariile persoanelor independente, după caz, care se limitează la 1.000 EUR de persoană pentru fiecare zi de şedinţă a comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor.

(2) Costurile care revin persoanei afectate nu sunt suportate de statele membre.

(3) În cazul în care A.N.A.F. şi celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, toate costurile menţionate la alin. (1) lit. a) şi b) sunt suportate de persoana afectată în situaţia în care aceasta a făcut:

a) o notificare de retragere a plângerii potrivit art. 283^3 alin. (10); sau

b) o cerere în temeiul dispoziţiilor art. 283^6 alin. (1) în urma unei respingeri în temeiul art. 283^4 alin. (2), iar comisia consultativă a decis că autorităţile competente relevante au respins plângerea în mod justificat.

(4) Costurile prevăzute de prezentul articol, care revin statului român, potrivit prevederilor regulamentului de funcţionare prevăzut la art. 283^11, se suportă din bugetul A.N.A.F.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^13
Informaţii, elemente de probă şi audieri

(1) În sensul procedurii menţionate la art. 283^6, în cazul în care autorităţile competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, persoana sau persoanele afectată(e) pot furniza comisiei consultative sau comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor orice informaţii, elemente de probă sau documente care ar putea fi relevante pentru luarea deciziei. Persoana sau persoanele afectată(e) şi A.N.A.F. furnizează orice informaţii, elemente de probă sau documente la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), A.N.A.F. poate refuza să furnizeze informaţii comisiei consultative în oricare dintre următoarele cazuri:

a) obţinerea informaţiilor necesită măsuri administrative care contravin normelor legale în vigoare;

b) informaţiile nu pot fi obţinute în temeiul normelor legale în vigoare;

c) informaţiile se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale;

d) divulgarea informaţiilor este contrară ordinii publice.

(3) Persoanele afectate pot, la cerere şi cu acordul autorităţilor competente ale statelor membre în cauză, să se prezinte sau să fie reprezentate în faţa comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate se prezintă sau sunt reprezentate în faţa comisiei la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor.

(4) Persoanele independente sau oricare alt membru nominalizat de A.N.A.F. au obligaţia de a păstra secretul profesional, în temeiul normelor legale în vigoare, în legătură cu informaţiile pe care le primesc în calitatea lor de membri ai comisiei consultative sau ai comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate şi, după caz, reprezentanţii acestora se angajează să respecte obligaţia de confidenţialitate privind orice informaţii, inclusiv documente pe care le primesc în timpul lucrărilor comisiei consultative sau ale comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate şi reprezentanţii acestora fac o declaraţie în acest sens la A.N.A.F., atunci când li se solicită acest lucru în cursul lucrărilor.

(la 10-05-2021 Alineatul (4) din Articolul 283^13 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 7, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^14
Avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor

(1) O comisie consultativă sau o comisie de soluţionare alternativă a litigiilor notifică avizul autorităţilor competente ale statelor membre în cauză în termen de 180 de zile de la data la care a fost instituită. În cazul în care comisia consultativă sau comisia de soluţionare alternativă a litigiilor consideră că, dată fiind natura chestiunii litigioase, sunt necesare mai mult de 180 de zile pentru a emite un aviz, acest termen poate fi prelungit cu 90 de zile. Comisia consultativă sau comisia de soluţionare alternativă a litigiilor informează autorităţile competente ale statelor membre în cauză şi persoanele afectate cu privire la prelungire.

(2) Comisia consultativă sau comisia de soluţionare alternativă a litigiilor îşi întemeiază avizul pe dispoziţiile acordurilor sau convenţiilor aplicabile prevăzute la art. 283^1 alin. (3) lit. (a), precum şi pe oricare dintre normele legale în vigoare aplicabile.

(3) Comisia consultativă sau comisia de soluţionare alternativă a litigiilor emite avizul cu o majoritate simplă a membrilor săi. În cazul în care nu se poate ajunge la o majoritate, votul preşedintelui este definitoriu pentru avizul final. Preşedintele comunică autorităţilor competente avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^15
Decizia finală

(1) În termen de 180 de zile de la notificarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor, A.N.A.F. împreună cu autorităţile competente ale statelor membre în cauză procedează după cum urmează:

a) se pun de acord asupra modului de soluţionare a chestiunii litigioase şi emit o decizie finală cu respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor;

b) se pun de acord asupra modului de soluţionare a chestiunii litigioase şi emit o decizie finală fără respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor;

c) nu se pun de acord asupra modului de soluţionare a chestiunii litigioase şi emit o decizie finală cu respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluţionare alternativă a litigiilor.

(la 10-05-2021 Alineatul (1) din Articolul 283^15 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 8, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6

mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(2) În cazul în care persoana afectată este rezidentă fiscal în România, A.N.A.F. notifică, fără întârziere, persoanei afectate decizia finală privind chestiunea litigioasă. În absenţa unei astfel de notificări în termen de 30 de zile de la luarea deciziei, persoana afectată se poate adresa instanţei competente în vederea obţinerii deciziei.

(3) Decizia finală este obligatorie pentru statele membre în cauză şi nu constituie un precedent. Decizia finală este pusă în aplicare cu condiţia ca persoana sau persoanele afectată(e) să o accepte şi să renunţe la dreptul de a exercita orice cale de atac de la nivel naţional în termen de 60 de zile de la data la care decizia a fost notificată, după caz.

(4) A.N.A.F. pune în aplicare decizia finală prin modificarea impozitării, indiferent de termenele de prescripţie prevăzute de normele legale în vigoare.

(la 10-05-2021 Alineatul (4) din Articolul 283^15 , Capitolul II , Titlul IX a fost modificat de Punctul 8, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(5) În cazul în care decizia finală nu a fost pusă în aplicare de A.N.A.F., persoana afectată poate adresa o sesizare Curţii de Apel Bucureşti pentru a solicita punerea în aplicare a deciziei finale.

(la 10-05-2021 Articolul 283^15 din Capitolul II , Titlul IX a fost completat de Punctul 9, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(6) Prin excepţie de la alin. (4), decizia finală nu este pusă în aplicare de A.N.A.F. în cazul în care Curtea de Apel Bucureşti hotărăşte că, potrivit normelor legale în vigoare privind căile de atac şi prin aplicarea criteriilor prevăzute la art. 283^8 alin. (4) şi (6), a existat o lipsă de independenţă a persoanelor independente numite de către A.N.A.F. în comisia consultativă.

(la 10-05-2021 Articolul 283^15 din Capitolul II , Titlul IX a fost completat de Punctul 9, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 127 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^16

Interacţiunea cu procedurile şi derogările naţionale

(1) Persoana afectată poate recurge la procedurile prevăzute de prezentul capitol, chiar dacă decizia de impunere care a generat chestiunea litigioasă a rămas definitivă în sistemul căilor naţionale de atac.

(2) Înaintarea chestiunii litigioase spre soluţionare prin aplicarea procedurii amiabile sau a procedurii de soluţionare a litigiilor prevăzute la art. 283^5 şi, respectiv, la art. 283^6 nu împiedică iniţierea sau continuarea, în România, de proceduri judiciare sau de proceduri privind

sancţiuni administrative şi penale legate de aceleaşi aspecte.

(3) Persoanele afectate pot recurge la căile de atac pe care le au la dispoziţie în temeiul normelor legale în vigoare. Cu toate acestea, atunci când persoana afectată a iniţiat proceduri pentru a introduce o astfel de cale de atac, termenele menţionate la art. 283^4 alin. (1), respectiv la art. 283^5 alin. (1) şi (2) încep să curgă de la data la care o hotărâre pronunţată în cadrul procedurilor respective a rămas definitivă sau la care procedurile respective au fost încheiate definitiv într-un alt mod ori la care procedurile au fost suspendate.

(4) În cazul în care o hotărâre definitivă privind o chestiune litigioasă a fost pronunţată de instanţa competentă din România, înainte ca autorităţile competente ale statelor membre în cauză să fi ajuns la un acord în temeiul procedurii amiabile, prevăzute la art. 283^5, cu privire la chestiunea litigioasă, A.N.A.F. notifică hotărârea definitivă a instanţei competente celorlalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză, iar procedura respectivă este încheiată începând cu data notificării respective.

(5) Dispoziţiile art. 283^6 alin. (1) nu se aplică în cazul în care chestiunea litigioasă a rămas nesoluţionată pe parcursul întregii proceduri amiabile prevăzute la art. 283^5 şi o hotărâre definitivă privind o chestiune litigioasă a fost pronunţată de instanţa competentă din România înainte ca persoana afectată să fi depus o cerere potrivit art. 283^6 alin. (1). În acest caz A.N.A.F. informează celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză cu privire la efectul acestei hotărâri a instanţei competente.

(6) Procedura de soluţionare a litigiilor prevăzută la art. 283^6 este încheiată dacă hotărârea definitivă a instanţei competente a fost pronunţată în orice moment după ce o persoană afectată a făcut o cerere în temeiul art. 283^6 alin. (1), dar înainte de emiterea de către comisia consultativă sau comisia de soluţionare alternativă a litigiilor a avizului său adresat autorităţilor competente ale statelor membre în cauză, potrivit prevederilor art. 283^14, caz în care A.N.A.F. informează celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză şi comisia consultativă sau comisia de soluţionare alternativă a litigiilor cu privire la efectul acestei hotărâri a instanţei competente.

(7) Prin excepţie de la art. 283^6, A.N.A.F. poate refuza accesul la procedura de soluţionare a litigiilor prevăzută la articolul respectiv în cazuri în care în România au fost aplicate sancţiuni în legătură cu veniturile sau capitalurile ajustate pentru infracţiunile de evaziune fiscală, inclusiv infracţiunile aflate în legătură cu acestea. În cazul în care au fost iniţiate proceduri judiciare sau administrative care ar putea conduce la astfel de sancţiuni, iar aceste proceduri se desfăşoară simultan cu oricare dintre procedurile menţionate în prezentul capitol, A.N.A.F. poate suspenda procedurile desfăşurate în temeiul prezentului capitol de la data acceptării plângerii până la data rezultatului final al procedurilor respective.

(8) A.N.A.F. poate să refuze accesul la procedura de soluţionare a litigiilor prevăzută la art. 283^6 în cazul în care o chestiune litigioasă nu se referă la dubla impunere. Într-un astfel de caz, A.N.A.F. informează persoana afectată şi autorităţile competente ale statelor membre în cauză fără întârziere

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^17

Dispoziţii speciale pentru persoane fizice, microîntreprinderi şi întreprinderi mici

(1) În cazul în care persoana afectată este o persoană fizică, microîntreprindere sau întreprindere mică şi nu face parte dintr-un grup mare, astfel cum acestea sunt definite în Reglementările contabile privind situaţiile financiare anuale individuale şi situaţiile financiare anuale consolidate, aprobate prin Ordinul ministrului finanţelor publice nr. 1.802/2014, cu modificările şi completările ulterioare, persoana afectată poate depune plângerile, răspunsurile la o cerere de informaţii suplimentare, retragerile şi cererile menţionate la art. 283^3 alin. (1), (7) şi (10) şi, respectiv, la art. 283^6 alin. (1), denumite în continuare comunicările, numai la A.N.A.F. dacă persoana afectată este rezidentă fiscal în România.

(2) În termen de 60 de zile de la data primirii comunicărilor prevăzute la alin. (1), A.N.A.F. transmite, în acelaşi timp, o notificare autorităţilor competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. După transmiterea notificării se consideră că persoana afectată a transmis comunicările tuturor celorlalte state membre în cauză la data notificării respective.

(3) În cazul în care A.N.A.F. primeşte informaţii suplimentare în temeiul art. 283^3 alin. (7), aceasta transmite, în acelaşi timp, o copie autorităţilor competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. Comunicarea informaţiilor suplimentare se consideră a fi realizată la data primirii unor astfel de informaţii de toate statele membre în cauză.

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^18

Publicarea

(1) Comisia consultativă şi comisia de soluţionare alternativă a litigiilor îşi formulează avizele în scris.

(2) A.N.A.F. şi celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză pot conveni să publice decizia finală prevăzută la art. 283^15 în toate elementele sale, sub rezerva obţinerii consimţământului din partea fiecărei persoane afectate în cauză.

(3) În cazul în care autorităţile competente sau persoana afectată în cauză nu sunt de acord cu publicarea deciziei finale în toate elementele sale, A.N.A.F. şi celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză publică un rezumat al deciziei finale. Rezumatul deciziei finale cuprinde toate elementele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/652 al Comisiei din 24 aprilie 2019 de stabilire a regulamentului de funcţionare standard pentru comisia consultativă sau pentru comisia de soluţionare alternativă a litigiilor şi a unui formular standard pentru comunicarea informaţiilor referitoare la publicarea deciziei finale în conformitate cu Directiva (UE) 2017/1.852 a Consiliului.

(4) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză transmit persoanei afectate, înainte de publicare, informaţiile care urmează să fie publicate, potrivit alin. (3). În cel mult 60 de zile de la primirea informaţiilor respective, persoana afectată poate solicita A.N.A.F. şi celorlalte autorităţi competente să nu publice informaţii care se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale sau care contravin ordinii publice.

(5) A.N.A.F împreună cu celelalte autorităţi competente ale statelor membre în cauză notifică, de îndată, Comisiei Europene informaţiile care urmează să fie publicate potrivit alin. (3).

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

ART. 283^19

Rolul Comisiei şi sprijinul administrativ

A.N.A.F. informează Comisia Europeană cu privire la măsurile adoptate cu scopul de a sancţiona orice nerespectare a obligaţiei de confidenţialitate prevăzute la art. 283^13 alin. (4).

(la 25-08-2019 Capitolul II din Titlul IX a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019)

---

*) Notă CTCE:

Articolul II din ORDONANŢA nr. 19 din 21 august 2019, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 694 din 22 august 2019 prevede:

Articolul II

(1) Prevederile art. 283^1-283^19 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică oricărei plângeri introduse începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe cu privire la chestiuni litigioase legate de venituri sau capitaluri obţinute într-un exerciţiu financiar începând cu 1 ianuarie 2018 sau ulterior acestei date.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică oricărei plângeri introduse în exerciţii financiare anterioare sau înainte de data de 1 ianuarie 2018, cu condiţia ca Agenţia Naţională de Administrare Fiscală şi autorităţile competente ale statelor membre în cauză să convină în acest sens.

TITLUL X

Aspecte internaţionale

CAP. I

Cooperarea administrativă în domeniul fiscal

SECŢIUNEA 1

Dispoziţii generale

ART. 284

Scopul

(1) Prezentul capitol reglementează normele şi procedurile potrivit cărora România cooperează cu celelalte state membre din cadrul Uniunii

Europene, denumite în continuare state membre, în vederea realizării unui schimb de informaţii care este în mod previzibil relevant pentru administrarea şi aplicarea legilor interne ale statelor membre în privinţa taxelor şi impozitelor prevăzute la art. 285.

(2) Prezentul capitol conţine şi dispoziţii privind schimbul de informaţii prevăzut la alin. (1) prin mijloace electronice, precum şi norme şi proceduri potrivit cărora România cooperează cu Comisia Europeană pe teme de coordonare şi evaluare.

(3) Prezentul capitol nu afectează aplicarea în România a normelor privind asistenţa reciprocă în materie penală şi nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligaţii a României în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce priveşte cooperarea administrativă extinsă.

ART. 285

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică tuturor tipurilor de taxe şi impozite percepute de către stat, unităţile administrativ-teritoriale ori subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, ori în numele acestora.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), prezentul capitol nu se aplică:

a) taxei pe valoarea adăugată, taxelor vamale şi accizelor, care fac obiectul unei alte legislaţii a Uniunii Europene privind cooperarea administrativă dintre statele membre;

b) contribuţiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătibile statului sau instituţiilor de securitate socială de drept public.

(3) Taxele şi impozitele, astfel cum sunt prevăzute la alin. (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate şi alte documente emise de autorităţile publice;

b) contribuţiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilităţile publice.

(4) Prezentul capitol se aplică taxelor şi impozitelor prevăzute la alin. (1), percepute în cadrul teritoriilor unde tratatele Uniunii Europene sunt aplicabile în temeiul art. 52 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

ART. 286

Definiţii

În sensul prezentului capitol, termenii şi expresiile de mai jos au următoarea semnificaţie:

a) autoritate competentă a unui stat membru - autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. În cazul în care acţionează în temeiul prezentului capitol, un birou central de legătură, un departament de legătură sau un funcţionar autorizat este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, potrivit art. 287;

b) birou central de legătură - un birou care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;

c) departament de legătură - orice birou, altul decât biroul central

de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informaţii în temeiul prezentului capitol;

d) funcţionar autorizat - orice funcţionar care este autorizat să facă schimb direct de informaţii în temeiul prezentului capitol;

e) autoritate solicitantă - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcţionar autorizat al unui stat membru care înaintează o cerere de asistenţă în numele autorităţii competente;

f) autoritate solicitată - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcţionar autorizat al unui stat membru care primeşte o cerere de asistenţă în numele autorităţii competente;

g) anchetă administrativă - toate controalele, verificările şi alte acţiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuţiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislaţiei fiscale;

h) schimb de informaţii la cerere - transmiterea de informaţii efectuată pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;

i) schimb de informaţii automat:

1. în sensul art. 291 alin. (1), art. 291^1, 291^3, 291^4 şi 291^5, comunicarea sistematică a informaţiilor predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite.

În sensul art. 291 alin. (1), prin informaţii disponibile se înţeleg informaţiile din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informaţiile respective, ce pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare şi de procesare a informaţiilor din acel stat membru;

(la 03-02-2023 Punctul 1. din Litera i) , Articolul 286 , Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

2. în sensul art. 291 alin. (4), comunicarea sistematică a informaţiilor predefinite referitoare la rezidenţii din alte state membre către statul membru de rezidenţă relevant, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite;

3. în sensul oricăror altor dispoziţii din prezentul capitol, cu excepţia prevederilor art. 291 alin. (1) şi (4), art. 291^1, 291^3, 291^4 şi 291^5, comunicarea sistematică de informaţii predefinite furnizate în conformitate cu pct. 1 şi 2.

În sensul art. 291 alin. (4) şi (7), art. 304 alin. (2), art. 308 alin. (2) şi (3), anexei nr. 4 şi al anexei nr. 5, orice termen scris cu iniţială majusculă are sensul atribuit conform definiţiilor corespunzătoare prevăzute în anexa nr. 1. În sensul art. 308 alin. (2) şi (3), orice cuvânt scris cu iniţială majusculă are înţelesul corespunzător definiţiilor prevăzute în anexa nr. 1 sau anexa nr. 5. În sensul art. 291^3 şi al anexei nr. 3, orice termen scris cu iniţială majusculă are sensul atribuit conform definiţiilor corespunzătoare prevăzute în această anexă. În sensul art. 291^5 şi al anexei nr. 5, orice termen scris cu iniţială majusculă are sensul atribuit conform definiţiilor corespunzătoare prevăzute în această anexă.

(la 03-02-2023 Punctul 3. din Litera i) , Articolul 286 , Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(la 13-06-2017 Litera i) din Articolul 286 , Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost modificată de Punctul 1, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

j) schimb de informaţii spontan - comunicarea nesistematică, în orice moment şi fără o cerere prealabilă, a unor informaţii către un alt stat membru;

k) persoană - orice persoană fizică ori juridică, orice asociere de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deţine ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe ori impozite care fac obiectul prezentului capitol;

l) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, şi stocarea datelor şi prin utilizarea transmisiei prin fir a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

m) reţea CCN - platforma comună bazată pe reţeaua comună de comunicaţii (CCN) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autorităţile competente din domeniul vamal şi fiscal.

n) decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră - orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acţiune cu efecte similare, inclusiv o decizie emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui control fiscal şi care îndeplineşte, cumulativ, următoarele condiţii:

1. este emisă, modificată sau reînnoită de către sau în numele guvernului sau al autorităţii fiscale a unui stat membru sau de către subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autorităţile locale, indiferent dacă aceasta este efectiv utilizată;

2. este emisă, modificată sau reînnoită la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane şi pe care această persoană sau acest grup de persoane are dreptul să se bazeze;

3. se referă la interpretarea sau aplicarea unei dispoziţii legale sau administrative privind administrarea sau aplicarea normelor legale naţionale referitoare la impozitele din statul membru sau din subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autorităţile locale;

4. se referă la o tranzacţie transfrontalieră sau la întrebarea dacă activităţile desfăşurate de o persoană într-o altă jurisdicţie generează sau nu un sediu permanent; şi

5. este luată anterior tranzacţiilor sau activităţilor dintr-o altă

jurisdicţie care au potenţialul de a genera un sediu permanent sau anterior depunerii declaraţiei fiscale pentru perioada în care a avut loc tranzacţia sau seria de tranzacţii sau activităţi.

Tranzacţiile transfrontaliere pot include, fără a se limita la acestea, realizarea de investiţii, furnizarea de bunuri, servicii, finanţare sau utilizarea unor active corporale sau necorporale şi nu trebuie neapărat să implice în mod direct persoana căreia i se adresează decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

(la 01-01-2017 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 19, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

o) acord prealabil privind preţul de transfer - orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acţiune cu efecte similare, inclusiv unul(una) emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui control fiscal şi care îndeplineşte, cumulativ, următoarele condiţii:

1. este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) de către sau în numele guvernului sau al autorităţii fiscale din unul sau mai multe state membre, inclusiv al oricărei subdiviziuni teritoriale sau administrative din acestea, inclusiv autorităţi locale, indiferent dacă acesta (aceasta) este efectiv utilizat (ă);

2. este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) la adresa unei anumite persoane sau a unui grup de persoane şi pe care această persoană sau grup de persoane are dreptul să se bazeze; şi

3. stabileşte, anterior tranzacţiilor transfrontaliere între întreprinderi asociate, un set corespunzător de criterii pentru stabilirea preţurilor de transfer pentru aceste tranzacţii sau determină atribuirea profiturilor către un sediu permanent;

(la 01-01-2017 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 19, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

p) întreprindere asociată:

1. în sensul art. 291^1 înseamnă o întreprindere care participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul unei alte întreprinderi sau când aceleaşi persoane participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul întreprinderilor;

2. în sensul art. 291^4 şi al anexei nr. 4 înseamnă o persoană care se află în legătură cu altă persoană în cel puţin unul dintre următoarele moduri:

(i) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziţia de a exercita o influenţă semnificativă asupra celeilalte persoane;

(ii) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participaţie care depăşeşte 25% din drepturile de vot;

(iii) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depăşeşte 25% din capital;

(iv) o persoană are dreptul să primească 25% sau mai mult din profitul unei alte persoane;

Dacă mai multe persoane participă, astfel cum este prevăzut la subpct. (i)-(iv), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiaşi persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleaşi persoane participă, astfel cum este prevăzut la subpct. (i)-(iv), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul mai multor persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

În sensul prezentei litere, o persoană care acţionează împreună cu o altă persoană în ceea ce priveşte drepturile de vot sau în ceea ce priveşte proprietatea asupra capitalului unei entităţi este considerată deţinătoare a unei participaţii la toate drepturile de vot sau la proprietatea asupra capitalului entităţii respective care sunt deţinute de cealaltă persoană.

În cazul participaţiilor indirecte, îndeplinirea cerinţelor de la subpct. (iii) se stabileşte prin înmulţirea ratelor de participaţie pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deţine mai mult de 50% din drepturile de vot deţine 100% din drepturile de vot.

O persoană fizică, soţul său/soţia sa şi descendenţii sau ascendenţii direcţi sunt consideraţi o singură persoană;

(la 01-07-2020 Litera p) din Articolul 286 , Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost modificată de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

r) preţurile de transfer - preţurile la care o întreprindere transferă bunuri corporale şi necorporale sau oferă servicii întreprinderilor asociate, iar "stabilirea preţurilor de transfer" se interpretează în consecinţă;

(la 01-01-2017 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 19, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

s) tranzacţie transfrontalieră:

1. în sensul lit. n) - o tranzacţie sau o serie de tranzacţii în care:

(i) nu toate părţile la tranzacţie sau la seria de tranzacţii au rezidenţa fiscală în statul membru care emite, modifică sau reînnoieşte decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

(ii) oricare dintre părţile la tranzacţie sau la seria de tranzacţii are în acelaşi timp rezidenţa fiscală în mai mult de o jurisdicţie;

(iii) una dintre părţile la tranzacţie sau la seria de tranzacţii îşi desfăşoară activitatea într-o altă jurisdicţie prin intermediul unui sediu permanent şi tranzacţia sau seria de tranzacţii constituie o parte sau

totalitatea activităţii la sediul permanent. O tranzacţie sau o serie de tranzacţii transfrontaliere include, de asemenea, măsurile luate de către o persoană în ceea ce priveşte activităţile comerciale din altă jurisdicţie pe care persoana respectivă le desfăşoară prin intermediul unui sediu permanent; sau

(iv) tranzacţiile sau seriile de tranzacţii respective au un impact transfrontalier;

2. în sensul lit. o)-r) - o tranzacţie sau o serie de tranzacţii care implică întreprinderi asociate care nu îşi au toate rezidenţa fiscală pe teritoriul aferent unei singure jurisdicţii sau o tranzacţie sau o serie de tranzacţii care au un impact transfrontalier;

(la 01-01-2017 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 19, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

ş) întreprindere - în sensul lit. o)-s), orice formă de desfăşurare a unei activităţi comerciale.

(la 01-01-2017 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 19, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

t) aranjament transfrontalier - un aranjament care implică fie mai mult de un stat membru, fie un stat membru şi o ţară terţă, dacă este îndeplinită cel puţin una din următoarele condiţii:

1. nu toţi participanţii la aranjament sunt rezidenţi în scopuri fiscale în aceeaşi jurisdicţie;
2. unul sau mai mulţi participanţi la aranjament au în acelaşi timp rezidenţa fiscală în mai mult de o jurisdicţie;
3. unul sau mai mulţi participanţi la aranjament desfăşoară o activitate economică în altă jurisdicţie prin intermediul unui sediu permanent situat în jurisdicţia respectivă, iar aranjamentul constituie totalitatea sau o parte a activităţii acelui sediu permanent;
4. unul sau mai mulţi participanţi la aranjament desfăşoară o activitate economică într-o altă jurisdicţie fără a avea rezidenţa fiscală sau fără a institui un sediu permanent în acea jurisdicţie;
5. un astfel de aranjament are un posibil impact asupra schimbului automat de informaţii sau asupra identificării beneficiarilor reali.

În sensul lit. t)-y), al art. 291^4 şi al anexei nr. 4, un aranjament transfrontalier include de asemenea o serie de aranjamente. Un aranjament transfrontalier poate cuprinde mai multe etape sau mai multe părţi;

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

ţ) aranjament transfrontalier care face obiectul raportării - orice

aranjament transfrontalier care cuprinde cel puţin unul dintre semnele distinctive stabilite în anexa nr. 4;

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

u) semn distinctiv - o caracteristică sau însuşire a unui aranjament transfrontalier care prezintă un indiciu al unui potenţial risc de evitare a obligaţiilor fiscale, astfel cum este prevăzut în anexa nr. 4;

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

v) intermediar - orice persoană care proiectează, comercializează, organizează, pune la dispoziţie în vederea implementării sau gestionează implementarea unui aranjament transfrontalier care face obiectul raportării.

De asemenea, înseamnă orice persoană care, având în vedere faptele şi circumstanţele relevante şi pe baza informaţiilor disponibile, a cunoştinţelor de specialitate relevante şi a înţelegerii necesare pentru furnizarea acestor servicii, ştie sau ar fi rezonabil de aşteptat să ştie că s-a angajat să furnizeze, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistenţă sau consiliere cu privire la proiectarea, comercializarea, organizarea, punerea la dispoziţie în vederea implementării sau gestionarea implementării unui aranjament transfrontalier care face obiectul raportării.

Orice persoană are dreptul să furnizeze A.N.A.F. dovezi că nu a ştiut şi nu ar fi fost rezonabil de aşteptat să ştie că a fost implicată într-un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării. În acest scop, persoana respectivă se poate raporta la toate faptele şi circumstanţele relevante, la informaţiile disponibile, precum şi la cunoştinţele sale de specialitate relevante şi la capacitatea sa de înţelegere.

Pentru a fi un intermediar, o persoană trebuie să îndeplinească cel puţin una dintre următoarele condiţii suplimentare:

1. să fie rezidentă în scopuri fiscale în România;
2. să aibă un sediu permanent pe teritoriul României prin intermediul căruia să fie furnizate serviciile legate de aranjamentul în cauză;
3. să fie constituită în România sau să fie reglementată de legislaţia naţională a României;
4. să fie înregistrată într-o asociaţie profesională în legătură cu prestarea de servicii juridice, fiscale sau de consultanţă din România;

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

w) contribuabil relevant - orice persoană căreia i se pune la dispoziţie

un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării în vederea implementării sau care este pregătită să implementeze un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării sau care a implementat prima etapă a unui astfel de aranjament;

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

x) aranjament comercializabil - un aranjament transfrontalier care este proiectat, comercializat, pregătit pentru implementare sau pus la dispoziţie în vederea implementării, fără a fi necesară o personalizare substanţială a acestuia;

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

y) aranjament personalizat - un aranjament transfrontalier care nu este un aranjament comercializabil.

(la 01-07-2020 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

z) control comun înseamnă o anchetă administrativă desfăşurată de autoritatea competentă din România în comun cu una sau mai multe autorităţi competente din celelalte state membre şi care are legătură cu una sau mai multe persoane care sunt de interes comun sau complementar pentru autoritatea competentă din România sau pentru autorităţile competente din statele membre respective;

(la 03-02-2023 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

aa) încălcarea securităţii datelor înseamnă o încălcare a securităţii care conduce la distrugerea, pierderea sau modificarea informaţiilor la orice incident de acces, divulgare sau utilizare inadecvată, necorespunzătoare sau neautorizată a acestora, inclusiv, dar fără a se limita la date cu caracter personal transmise, stocate sau prelucrate în alt mod, ca urmare a unor acte ilegale, neglijenţe sau accidente săvârşite cu intenţie. O încălcare a securităţii datelor poate viza confidenţialitatea, disponibilitatea şi integritatea datelor.

(la 03-02-2023 Articolul 286 din Sectiunea 1 , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 4, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ART. 287
Autoritatea competentă din România

(1) Autoritatea competentă din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol, precum şi pentru contactele cu Comisia Europeană este A.N.A.F.

(2) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F., se desemnează biroul central de legătură. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene şi a celorlalte state membre cu privire la desemnarea biroului central de legătură.

(3) Prin ordinul prevăzut la alin. (2), biroul central de legătură poate fi desemnat responsabil şi de contactele cu Comisia Europeană. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene cu privire la acest lucru.

(4) Autoritatea competentă din România poate desemna departamente de legătură cu competenţe repartizate potrivit legislaţiei sau politicii sale naţionale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură şi de a o pune la dispoziţia birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum şi a Comisiei Europene.

(5) Autoritatea competentă din România poate desemna funcţionari autorizaţi. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcţionari autorizaţi şi de a o pune la dispoziţia birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum şi a Comisiei Europene.

(6) Funcţionarii implicaţi în cooperarea administrativă în temeiul prezentului capitol sunt consideraţi, în orice situaţie, ca fiind funcţionari autorizaţi în acest sens, potrivit condiţiilor prevăzute de autorităţile competente.

(7) În cazul în care un departament de legătură ori un funcţionar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), trimite ori primeşte o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din România, potrivit procedurilor prevăzute de acesta din urmă.

(8) În cazul în care un departament de legătură ori un funcţionar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), primeşte o cerere de cooperare care necesită o acţiune în afara competenţei care i-a fost repartizată potrivit legislaţiei ori politicii naţionale din România, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură din România şi informează autoritatea solicitantă. În acest caz, perioada prevăzută la art. 290 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

SECŢIUNEA a 2-a
Schimbul de informaţii
Schimbul de informaţii la cerere

ART. 288
Procedura aplicabilă schimbului de informaţii la cerere

La cererea autorităţii solicitante, autoritatea solicitată comunică acesteia orice informaţii prevăzute la art. 284 alin. (1) pe care le deţine sau pe care le obţine în urma anchetelor administrative.

(la 03-02-2023 Articolul 288 din Paragraful §1. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr.

86 din 31 ianuarie 2023)

ART. 288^1
Relevanţa previzibilă
(1) În sensul unei cereri prevăzute la art. 288, informaţiile solicitate sunt relevante în mod previzibil dacă, la momentul transmiterii cererii, autoritatea solicitantă consideră că, în conformitate cu dreptul său intern, există o posibilitate rezonabilă ca informaţiile solicitate să fie relevante pentru situaţia fiscală a unuia sau mai multor contribuabili identificaţi prin nume sau în alt mod şi să fie justificate în scopul anchetei.
(2) În scopul demonstrării relevanţei previzibile a informaţiilor solicitate, autoritatea solicitantă furnizează autorităţii solicitate cel puţin următoarele informaţii:

a) scopul fiscal pentru care se solicită informaţia;
b) precizarea informaţiilor necesare pentru aplicarea normelor legale în vigoare în privinţa taxelor şi impozitelor prevăzute la art. 285.

(3) În cazul în care o cerere prevăzută la art. 288 vizează un grup de contribuabili care nu pot fi identificaţi individual, autoritatea solicitantă furnizează autorităţii solicitate cel puţin următoarele informaţii:

a) o descriere detaliată a grupului;
b) o explicaţie privind legea aplicabilă şi faptele pe baza cărora există motive să se considere că contribuabilii din grup nu au respectat legea aplicabilă;
c) o explicaţie privind modul în care informaţiile solicitate ar ajuta să se stabilească dacă contribuabilii din grup s-au conformat cerinţelor legale;
d) dacă este cazul, faptele şi circumstanţele referitoare la implicarea unui terţ care a contribuit în mod activ la eventuala nerespectare a legii aplicabile de către contribuabilii din grup.

(la 03-02-2023 Paragraful §1. din Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ART. 289
Anchete administrative
(1) Autoritatea solicitată din România asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obţine informaţiile prevăzute la art. 288.
(2) Cererea prevăzută la art. 288 poate conţine solicitarea motivată de efectuare a unei anchete administrative. În cazul în care autoritatea solicitată consideră că nu este necesară o anchetă administrativă, aceasta informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la motivele acestei decizii.
(la 03-02-2023 Alineatul (2) din Articolul 289 , Paragraful §1. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 7, Articolul

I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(3) Pentru a obţine informaţiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată din România urmează aceleaşi proceduri ca atunci când acţionează din propria iniţiativă ori la cererea unei alte autorităţi din România.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă din alt stat membru îi solicită în mod expres, autoritatea solicitată din România transmite documente originale, cu condiţia ca acest lucru să nu contravină dispoziţiilor în vigoare din România.

ART. 290

Termene pentru schimbul de informaţii la cerere

(1) Autoritatea solicitată furnizează informaţiile prevăzute la art. 288 în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de trei luni de la data primirii cererii. În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă cererii în termenul stabilit, aceasta notifică autorităţii solicitante fără întârziere şi, în orice caz, dar nu mai mult de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului şi data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns. Acest termen nu poate depăşi şase luni de la data primirii cererii.

În cazul în care autoritatea solicitată deţine deja informaţiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data primirii cererii.

(la 03-02-2023 Alineatul (1) din Articolul 290 , Paragraful §1. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă din alt stat membru şi cea solicitată din România pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alin. (1).

(3) Autoritatea solicitată din România confirmă autorităţii solicitante din alt stat membru, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

(4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitată din România notifică autorităţii solicitante din alt stat membru orice nereguli ale cererii, precum şi nevoia unor eventuale informaţii suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alin. (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitată din România primeşte informaţiile suplimentare necesare.

(5) Abrogat.

(la 03-02-2023 Alineatul (5) din Articolul 290 , Paragraful §1. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost abrogat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(6) În cazul în care autoritatea solicitată din România nu se află în

posesia informaţiilor solicitate şi nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informaţii din motivele prevăzute la art. 300, aceasta notifică autorităţii solicitante din alt stat membru motivele sale fără întârziere, dar nu mai mult de o lună de la data primirii cererii.

Schimbul automat obligatoriu de informaţii

ART. 291

Sfera de aplicare şi condiţiile schimbului automat obligatoriu de informaţii

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorităţii competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, toate informaţiile care sunt disponibile referitoare la rezidenţii din respectivul stat membru, cu privire la următoarele categorii specifice de venituri şi de capital, astfel cum sunt acestea înţelese în temeiul normelor legale în vigoare:

a) venituri din muncă;
b) remuneraţii plătite administratorilor şi altor persoane asimilate acestora;
c) produse de asigurări de viaţă neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii Europene privind schimbul de informaţii şi alte măsuri similare;
d) pensii;
e) proprietatea asupra bunurilor imobile şi venituri din bunuri imobile;
f) redevenţe.

(la 03-02-2023 Alineatul (1) din Articolul 291 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(1^1) Pentru perioadele impozabile care încep la 1 ianuarie 2024 sau ulterior datei respective, autoritatea competentă din România include în informaţiile comunicate, conform alin. (1), numărul de identificare fiscală (NIF) al rezidenţilor emis de statul membru de rezidenţă.

(la 03-02-2023 Articolul 291 din Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(1^2) Autoritatea competentă din România informează anual Comisia Europeană cu privire la cel puţin două categorii de venituri şi de capital prevăzute la alin. (1), în legătură cu care comunică informaţii referitoare la rezidenţii unui alt stat membru.

(la 03-02-2023 Articolul 291 din Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 11, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(2) Înainte de 1 ianuarie 2024, autoritatea competentă din România informează Comisia Europeană cu privire la cel puţin patru categorii prevăzute la alin. (1), în legătură cu care comunică, prin schimb automat, autorităţii competente a oricărui alt stat membru informaţii referitoare la rezidenţii respectivului alt stat membru. Informaţiile respective vizează perioade impozabile care încep la 1 ianuarie 2025 sau ulterior datei respective.

(la 03-02-2023 Alineatul (2) din Articolul 291 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(3) Autoritatea competentă din România poate indica autorităţii competente a oricărui alt stat membru faptul că nu doreşte să primească informaţii referitoare la una sau mai multe dintre categoriile de venituri şi de capital prevăzute la alin. (1). În cazul în care autoritatea competentă din România nu informează Comisia Europeană despre oricare dintre categoriile de venituri şi de capital, prevăzute la alin. (1), cu privire la care deţine informaţii disponibile, atunci România poate fi considerată drept stat care nu doreşte să primească informaţii potrivit alin. (1).

(la 03-02-2023 Alineatul (3) din Articolul 291 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(4) Instituţiile financiare raportoare sunt obligate să aplice procedurile de raportare şi de diligenţă fiscală incluse în anexele nr. 1 şi 2. În temeiul procedurilor de raportare şi de diligenţă fiscală aplicabile, prevăzute în anexele nr. 1 şi 2, autoritatea competentă din România comunică autorităţii competente din orice alt stat membru, prin intermediul schimbului automat, în termenul prevăzut la alin. (6) lit. b), următoarele informaţii aferente perioadelor impozabile care încep la 1 ianuarie 2016 referitoare la un cont care face obiectul raportării:

a) numele, adresa, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), precum şi data şi locul naşterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei persoane care face obiectul raportării şi care este titular de cont al contului respectiv şi, în cazul unei entităţi care este titular de cont şi care, după aplicarea procedurilor de diligenţă fiscală prevăzute în anexele nr. 1 şi 2, este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul şi care este o persoană care face obiectul raportării, numele, adresa şi NIF ale entităţii, precum şi numele, adresa, NIF şi data şi locul naşterii fiecărei persoane care face obiectul raportării;

b) numărul de cont (sau echivalentul său funcţional în absenţa unui număr de cont);

c) numele şi numărul de identificare, dacă este cazul, al instituţiei financiare raportoare;

d) soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, la sfârşitul anului calendaristic relevant sau

al altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei respective, închiderea contului;

e) în cazul oricărui cont de custodie:

(i) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor şi cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deţinute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont, în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

(ii) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituţia financiară raportoare a acţionat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;

f) în cazul oricărui cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

g) în cazul oricărui alt cont decât cele prevăzute la lit. e) sau f), cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituţia financiară raportoare este debitoare, inclusiv suma agregată a oricăror răscumpărări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate. În scopul schimbului de informaţii în temeiul prezentului alineat, în absenţa unor dispoziţii contrare prevăzute la prezentul alineat sau în anexele nr. 1 şi 2, cuantumul şi descrierea plăţilor efectuate în legătură cu un cont care face obiectul raportării se stabilesc în conformitate cu legislaţia naţională a statului membru care comunică informaţiile. Primul şi al doilea paragraf de la prezentul alineat au prioritate faţă de alin. (1) lit. c) sau faţă de orice alt instrument juridic al Uniunii Europene, în măsura în care schimbul de informaţii în cauză ar intra sub incidenţa alin. (1) lit. c) sau a oricărui alt instrument juridic al Uniunii Europene.

(la 30-06-2022 Alineatul (4) din Articolul 291 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

(5) Abrogat.

(la 01-01-2017 Alineatul (5) din Articolul 291 , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost abrogat de Punctul 20, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(6) Comunicarea informaţiilor se desfăşoară după cum urmează:

a) în cazul categoriilor prevăzute la alin. (1): cel puţin o dată pe an, în termen de 6 luni de la sfârşitul anului fiscal din statul membru respectiv pe parcursul căruia au devenit disponibile informaţiile;

b) în cazul informaţiilor prevăzute la alin. (4): anual, în termen de

9 luni de la sfârşitul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate la care se referă informaţiile.

(7) În sensul lit. B pct. 1 lit. c) şi al lit. C pct. 17 lit. g) din secţiunea VIII a anexei nr. 1 la prezentul cod, autoritatea competentă din România furnizează Comisiei Europene lista entităţilor şi conturilor care trebuie tratate drept Instituţii Financiare Nonraportoare, respectiv drept Conturi Excluse. Autoritatea competentă din România informează de asemenea Comisia Europeană în cazul în care survin eventuale modificări în acest sens. România garantează faptul că aceste tipuri de Instituţii Financiare Nonraportoare şi de Conturi Excluse îndeplinesc toate cerinţele enumerate la lit. B pct. 1 lit. c) şi la lit. C pct. 17 lit. g) din secţiunea VIII a anexei nr. 1 la prezentul cod şi, în special, că statutul unei Instituţii Financiare drept Instituţie Financiară Nonraportoare sau statutul unui cont drept Cont Exclus nu aduce atingere obiectivelor prezentului capitol.

(8) În cazul în care România convine cu alte state membre să facă automat schimb de informaţii referitoare la categorii suplimentare de venituri şi de capital în cadrul unor acorduri bilaterale sau multilaterale pe care le încheie, România comunică acordurile respective Comisiei Europene care le pune la dispoziţia tuturor celorlalte state membre.

ART. 291^1

Domeniul de aplicare şi condiţiile schimbului obligatoriu de informaţii privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi acordurile prealabile privind preţul de transfer

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România emite, modifică sau reînnoieşte o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau un acord prealabil privind preţul de transfer după data de 31 decembrie 2016, aceasta comunică, prin schimb automat, informaţii cu privire la acest lucru autorităţilor competente din toate celelalte state membre, precum şi Comisiei Europene, cu respectarea prevederilor de la alin. (9), în conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul art. 304.

(2) În conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul art. 304, autoritatea competentă din România comunică informaţii şi autorităţilor competente din toate celelalte state membre, precum şi Comisiei Europene, cu respectarea prevederilor de la alin. (9), referitoare la deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi la acordurile prealabile privind preţul de transfer emise, modificate sau reînnoite într-un termen care începe cu 5 ani înaintea datei de 1 ianuarie 2017, astfel:

a) pentru deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi acordurile prealabile privind preţul de transfer care au fost emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2012 şi 31 decembrie 2013, comunicarea are loc dacă acestea erau valabile la data de 1 ianuarie 2014;

b) pentru deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi acordurile prealabile privind preţul de transfer care sunt emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2014 şi 31 decembrie 2016, comunicarea are loc indiferent dacă acestea sunt valabile la data de 1 ianuarie 2017.

(3) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), autoritatea competentă din România nu va comunica informaţiile privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi acordurile prealabile privind preţul de transfer emise, modificate sau reînnoite înainte de 1 aprilie 2016 la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane care nu desfăşoară în principal activităţi financiare sau de investiţii, dar care are o cifră de afaceri anuală netă la nivelul întregului grup, conform definiţiei de la art. 2 pct. 5 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European şi a Consiliului, care nu depăşeşte echivalentul în lei a 40.000.000 euro pe parcursul exerciţiului financiar care precedă datei emiterii, modificării sau reînnoirii respectivelor decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi acorduri prealabile privind preţul de transfer.

(4) Acordurile prealabile privind preţul de transfer bilaterale sau multilaterale cu ţări terţe se exclud din domeniul de aplicare al schimbului automat de informaţii în cazul în care acordul internaţional privind impozitarea în temeiul căruia a fost negociat acordul prealabil privind preţul de transfer nu permite divulgarea sa către terţi. Aceste acorduri prealabile privind preţul de transfer bilaterale sau multilaterale vor fi schimbate în temeiul art. 292 în cazul în care acordul în temeiul căruia a fost negociat acordul prealabil privind preţul de transfer permite divulgarea acestora, iar autoritatea competentă a ţării terţe acordă permisiunea ca informaţiile să fie divulgate.

(5) În cazul în care acordurile prealabile privind preţul de transfer bilaterale sau multilaterale sunt excluse de la schimbul automat de informaţii potrivit alin. (4), informaţiile prevăzute la alin. (8), menţionate în cererea care conduce la emiterea unui astfel de acord prealabil privind preţul de transfer bilateral sau multilateral, fac în schimb obiectul unui schimb în temeiul alin. (1)-(3).

(6) Prevederile alin. (1)-(3) nu se aplică în cazul în care o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră implică şi se referă exclusiv la afacerile fiscale ale uneia sau mai multor persoane fizice.

(7) Schimbul de informaţii se desfăşoară după cum urmează:

a) în ceea ce priveşte informaţiile comunicate în conformitate cu alin. (1), fără întârziere, după emiterea, modificarea sau reînnoirea deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind preţul de transfer şi în termen de trei luni de la sfârşitul semestrului anului calendaristic în care s-a emis, s-a modificat sau s-a reînnoit decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau acordul prealabil privind preţul de transfer;

(la 03-02-2023 Litera a) din Alineatul (7) , Articolul 291^1 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificată de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

b) pentru informaţiile comunicate potrivit prevederilor alin. (2) şi (3), înainte de data de 1 ianuarie 2018.

(8) Informaţiile comunicate de către autoritatea competentă din România în conformitate cu prevederile alin. (1)-(3) cuprind următoarele:

a) identitatea persoanei, alta decât o persoană fizică, şi, dacă este

cazul, a grupului de persoane din care aceasta face parte;

b) un rezumat al deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al acordului prealabil privind preţul de transfer, inclusiv o descriere a activităţilor comerciale sau a tranzacţiei sau seriei de tranzacţii relevante, precum şi orice alte informaţii care ar putea ajuta autoritatea competentă din alt stat membru să evalueze un posibil risc fiscal, fără a conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informaţii a căror divulgare ar fi contrară politicii publice;

(la 03-02-2023 Litera b) din Alineatul (8) , Articolul 291^1 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificată de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

c) data emiterii, modificării sau reînnoirii deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind preţul de transfer;

d) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind preţul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

e) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind preţul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

f) tipul de decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acord prealabil privind preţul de transfer;

g) valoarea tranzacţiei sau a seriei de tranzacţii aferente deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau acordului prealabil privind preţul de transfer dacă o astfel de valoare este menţionată în decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau în acordul prealabil privind preţul de transfer;

h) descrierea setului de criterii utilizate pentru a stabili preţurile de transfer sau preţul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind preţul de transfer;

i) identificarea metodei utilizate pentru a stabili preţurile de transfer sau preţul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind preţul de transfer;

j) identificarea celorlalte state membre, dacă există, care pot fi vizate de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind preţul de transfer;

k) identificarea oricărei persoane, alta decât o persoană fizică, din celelalte state membre, dacă există, care poate să fie afectată de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind preţul de transfer (indicând statele membre de care sunt legate persoanele afectate);

l) precizarea dacă informaţiile comunicate se bazează pe decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau pe acordul prealabil privind preţul de transfer în sine sau sunt furnizate ca urmare a cererii menţionate la alin. (5).

(9) Informaţiile definite la alin. (8) lit. a),b), h) şi k) nu se comunică Comisiei Europene.

(10) Autoritatea competentă din România confirmă primirea

informaţiilor comunicate în temeiul alin. (8) lit. j), dacă este posibil prin mijloace electronice, autorităţii competente care le-a furnizat, fără întârziere şi, în orice caz, în cel mult 7 zile lucrătoare de la primire. Această măsură se aplică până când registrul central securizat la nivel de stat membru devine funcţional.

(11) Autoritatea competentă din România poate, în conformitate cu art. 288 şi art. 304 alin. (3), să solicite informaţii suplimentare, inclusiv textul integral al unei decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al unui acord prealabil privind preţul de transfer.

(la 01-01-2017 Sectiunea a 2-a din Capitolul I , Titlul X a fost completata de Punctul 21, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

ART. 291^2

Statistici privind schimburile automate

Autoritatea competentă din România pune la dispoziţia Comisiei Europene statistici anuale cu privire la volumul schimburilor automate prevăzute la art. 291 alin. (1) şi (4) şi la art. 291^3 şi 291^5, precum şi informaţii relevante cu privire la costurile şi beneficiile administrative şi de altă natură legate de schimbul care a avut loc şi de orice potenţiale modificări, atât pentru administraţia fiscală din România, cât şi pentru terţi.

(la 03-02-2023 Articolul 291^2 din Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 15, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ART. 291^3

Domeniul de aplicare şi condiţiile schimbului automat obligatoriu de informaţii cu privire la raportul pentru fiecare ţară în parte

(1) O societate-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaţionale care îşi are rezidenţa fiscală în România sau o altă entitate raportoare, în conformitate cu secţiunea II din anexa nr. 3 la prezentul cod, au obligaţia să depună un raport pentru fiecare ţară în parte, pentru fiecare an fiscal de raportare, în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaţionale, în conformitate cu secţiunea II din anexa nr. 3 la prezentul cod.

(2) Autoritatea competentă din România care primeşte raportul pentru fiecare ţară în parte prevăzut la alin. (1) transmite, prin intermediul schimbului de informaţii automat şi în termenul stabilit la alin. (4), raportul pentru fiecare ţară în parte oricărui altui stat membru în care, pe baza informaţiilor din raportul pentru fiecare ţară în parte, una sau mai multe entităţi constitutive din grupul de întreprinderi multinaţionale al entităţii raportoare îşi au rezidenţa fiscală sau sunt supuse impozitării pentru activitatea economică desfăşurată prin intermediul unui sediu permanent.

(3) Raportul pentru fiecare ţară în parte trebuie să conţină următoarele informaţii cu privire la grupul de întreprinderi multinaţionale:

a) informaţii agregate referitoare la suma veniturilor, profitul/pierderile anterioare impozitării veniturilor, impozitul pe venit plătit, impozitul pe venit acumulat, capitalul declarat, profitul nedistribuit, numărul de salariaţi şi imobilizările corporale, altele decât numerarul sau echivalentele de numerar pentru fiecare jurisdicţie în care îşi desfăşoară activitatea grupul de întreprinderi multinaţionale;

b) identificarea fiecărei entităţi constitutive din grupul de întreprinderi multinaţionale, precizând jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală respectiva entitate constitutivă şi, în cazul în care este diferită de respectiva jurisdicţie de rezidenţă fiscală, jurisdicţia potrivit legislaţiei în temeiul căreia este organizată respectiva entitate constitutivă şi natura principalei sau principalelor activităţi economice ale respectivei entităţi constitutive.

(4) Transmiterea are loc în termen de 15 luni de la ultima zi a anului fiscal al grupului de întreprinderi multinaţionale la care se referă raportul pentru fiecare ţară în parte. Primul raport pentru fiecare ţară în parte se transmite pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaţionale care începe de la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, în termen de 18 luni de la ultima zi a anului fiscal respectiv.

(la 13-06-2017 Sectiunea a 2-a din Capitolul I , Titlul X a fost completata de Punctul 2, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

ART. 291^4

Domeniul de aplicare şi condiţiile schimbului automat obligatoriu de informaţii cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării

(1) În termen de 30 de zile, intermediarii raportează A.N.A.F. informaţii, de care au luat cunoştinţă sau care se află în posesia ori sub controlul lor, cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării.

Conform alin. (1) al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 579 din 1 iulie 2020, termenul de 30 de zile prevăzut la art. 291^4 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, denumită în continuare Codul de procedură fiscală, se prorogă şi începe să curgă cel târziu de la 1 ianuarie 2021 pentru aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării puse la dispoziţie în vederea implementării sau care sunt pregătite pentru implementare sau pentru care primul pas în demersul de implementare este făcut în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020.

---

(2) În funcţie de momentul la care survine mai întâi oricare dintre cazurile de mai jos, termenul de 30 de zile de la alin. (1) începe să curgă:

a) din ziua următoare datei la care aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pus la dispoziţie în vederea implementării;

sau
b) din ziua următoare datei la care aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pregătit pentru implementare; sau
c) din momentul în care a fost făcut primul pas în demersul de implementare a aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării.

(3) Prin excepţie de la alin. (1), intermediarii prevăzuţi la al doilea paragraf al art. 286 lit. v) au obligaţia de a raporta A.N.A.F. informaţiile relevante în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care au furnizat ajutor, asistenţă sau consiliere în mod direct sau prin intermediul altor persoane.

Conform alin. (2) al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 579 din 1 iulie 2020, termenul de 30 de zile prevăzut la art. 291^4 alin. (3) din Codul de procedură fiscală se prorogă şi începe să curgă cel târziu de la 1 ianuarie 2021 în cazul în care intermediarii prevăzuţi la al doilea paragraf al art. 286 lit. v) din Codul de procedură fiscală furnizează, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistenţă sau consiliere în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020.

---

(4) În cazul aranjamentelor comercializabile, intermediarul întocmeşte la fiecare 3 luni un raport prin care furnizează A.N.A.F. informaţiile noi sau actualizate care fac obiectul raportării, prevăzute la alin. (19) lit. a), d), g) şi h), devenite disponibile de la depunerea ultimului raport.

Conform alin. (3) al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 579 din 1 iulie 2020, intermediarul întocmeşte primul raport prevăzut la art. 291^4 alin. (4) din Codul de procedură fiscală până la data de 30 aprilie 2021.

---

(5) În cazul în care intermediarul are obligaţia de raportare a informaţiilor cu privire la un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării la autorităţile competente din mai multe state membre, atunci aceste informaţii vor fi raportate numai la autorităţile competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) statul membru în care intermediarul îşi are rezidenţa fiscală;
b) statul membru în care intermediarul are un sediu permanent prin intermediul căruia sunt furnizate serviciile legate de aranjamentul în cauză;
c) statul membru în care intermediarul este constituit sau de a cărui legislaţie este reglementat;
d) statul membru în care intermediarul este înregistrat într-o asociaţie profesională în legătură cu servicii de natură juridică, fiscală sau de consultanţă.

(6) În cazul în care, potrivit alin. (5), există o obligaţie de

raportare multiplă, intermediarul este exonerat de la îndeplinirea acesteia în România dacă deţine şi prezintă A.N.A.F. dovezi concludente din care reiese că aceleaşi informaţii au fost raportate autorităţii competente într-un alt stat membru.

(7) În cazul intermediarilor care, potrivit legii, fac obiectul unei obligaţii de păstrare a secretului profesional, aceştia raportează aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării doar cu acordul scris al contribuabilului relevant.

(8) În lipsa acordului prevăzut la alin. (7):

a) intermediarul notifică, fără întârziere, în scris, oricărui alt intermediar obligaţia de raportare a informaţiilor prevăzute la alin. (19);

b) intermediarul notifică, fără întârziere, în scris, contribuabilului relevant obligaţia de raportare a informaţiilor prevăzute la alin. (19), în cazul în care nu există un alt intermediar.

(9) În cazul în care nu există niciun intermediar, obligaţia de raportare a informaţiilor cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării revine contribuabilului relevant.

(10) Contribuabilul relevant căruia îi revine obligaţia de raportare raportează informaţiile prevăzute la alin. (19) către A.N.A.F. în termen de 30 de zile. Termenul de 30 de zile începe să curgă din ziua următoare datei în care survine mai întâi oricare dintre momentele următoare:

a) aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pus la dispoziţia respectivului contribuabil relevant în vederea implementării;

b) aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pregătit pentru implementarea de către contribuabilul relevant;

c) momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare în legătură cu contribuabilul relevant.

Conform alin. (4) al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 579 din 1 iulie 2020, termenul de 30 de zile prevăzut la art. 291^4 alin. (10) din Codul de procedură fiscală se prorogă şi începe să curgă cel târziu de la 1 ianuarie 2021 pentru aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării puse la dispoziţie în vederea implementării sau care sunt pregătite pentru implementare sau pentru care primul pas în demersul de implementare este făcut în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020.

---

(11) În cazul în care contribuabilul relevant are obligaţia de raportare a informaţiilor privind aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării la autorităţile competente din mai multe state membre, aceste informaţii sunt raportate numai autorităţilor competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) statul membru în care contribuabilul relevant îşi are rezidenţa fiscală;

b) statul membru în care contribuabilul relevant are un sediu permanent care beneficiază de aranjamentul în cauză;

c) statul membru în care contribuabilul relevant obţine venituri sau generează profituri, deşi nu îşi are rezidenţa fiscală şi nici nu are un sediu permanent într-un stat membru;
d) statul membru în care contribuabilul relevant desfăşoară o activitate, deşi nu îşi are rezidenţa fiscală şi nici nu are un sediu permanent într-un stat membru.

(12) În cazul în care, potrivit alin. (11), există o obligaţie de raportare în mai multe state membre, contribuabilul relevant este exonerat de obligaţia de a raporta dacă prezintă A.N.A.F. dovezi concludente din care să rezulte că obligaţia de raportare a fost îndeplinită prin raportarea informaţiile prevăzute la alin. (19) autorităţii competente dintr-un alt stat membru.
(13) În cazul în care există mai mulţi intermediari, obligaţia de raportare a informaţiilor cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării revine tuturor intermediarilor implicaţi în acelaşi aranjament transfrontalier care face obiectul raportării. Oricare dintre intermediarii implicaţi în acelaşi aranjament transfrontalier care face obiectul raportării poate fi exonerat de la obligaţia de raportare a informaţiilor prevăzute la alin. (19) către A.N.A.F. dacă deţine dovezi concludente, din care să rezulte dincolo de orice dubiu că informaţiile prevăzute la alin. (19) au fost deja raportate către A.N.A.F. sau către autoritatea competentă dintr-un alt stat membru de un alt intermediar.
(la 10-05-2021 Alineatul (13) din Articolul 291^4 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(14) În cazul în care obligaţia de raportare revine contribuabilului relevant, dar există mai mulţi contribuabili relevanţi, contribuabilul relevant care raportează informaţiile potrivit alin. (8) şi (9) este cel care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) contribuabilul relevant care a convenit cu intermediarul cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării;
b) contribuabilul relevant care gestionează implementarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării.

(15) Sunt exoneraţi de la îndeplinirea obligaţiei de raportare contribuabilii relevanţi care deţin dovezi concludente din care rezultă dincolo de orice dubiu că informaţiile menţionate la alin. (19) au fost deja raportate către A.N.A.F. sau către autoritatea competentă dintr-un alt stat membru de un alt contribuabil relevant.
(la 10-05-2021 Alineatul (15) din Articolul 291^4 , Paragraful §2. , Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 1, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(16) Contribuabilul relevant raportează A.N.A.F. informaţiile cu privire la utilizarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării în fiecare an în care acesta a fost utilizat.
(17) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se aprobă formularul

utilizat de intermediarii sau contribuabilii relevanţi, după caz, în vederea raportării informaţiilor cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării, potrivit alin. (1)-(16).

(18) Ulterior raportării informaţiilor de către intermediarii sau contribuabilii relevanţi, după caz, potrivit alin. (1)-(16), A.N.A.F. comunică autorităţilor competente din celelalte state membre, prin intermediul schimbului automat, informaţiile prevăzute la alin. (19), utilizând formularele-tip şi procedurile specifice în conformitate cu art. 303 şi 304.

(19) Informaţiile comunicate de A.N.A.F. în temeiul alin. (18) includ, după caz, următoarele:

a) identificarea intermediarilor şi a contribuabililor relevanţi, inclusiv numele, data şi locul naşterii, în cazul unei persoane fizice, rezidenţa fiscală, NIF al acestora şi, dacă este cazul, identificarea persoanelor care sunt întreprinderi asociate cu contribuabilul relevant;

b) detalii privind semnele distinctive stabilite în anexa nr. 4 care au fost utilizate pentru a determina caracterul raportabil al aranjamentului transfrontalier;

c) un rezumat al conţinutului aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării, inclusiv o trimitere la denumirea sub care este cunoscut de regulă, dacă aceasta există, şi o descriere generală a aranjamentelor sau a activităţilor economice relevante, fără a conduce la dezvăluirea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui proces comercial sau a informaţiilor a căror dezvăluire ar fi contrară politicii publice;

d) data la care prima etapă pentru implementarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării a fost efectuată sau urmează a fi efectuată;

e) detalii privind dispoziţiile din legislaţia naţională relevantă care constituie baza aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării;

f) valoarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării;

g) identificarea statului membru al contribuabilului relevant şi a oricăror alte state membre care este probabil să fie vizate de aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării;

h) identificarea oricărei alte persoane dintr-un stat membru care este probabil să fie afectată de aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării, indicând care sunt statele membre de care este legată o astfel de persoană.

(20) Lipsa de reacţie a A.N.A.F. cu privire la un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării nu implică acceptarea validităţii sau tratamentul fiscal al respectivului aranjament.

(21) Schimbul automat de informaţii are loc în termen de o lună de la sfârşitul trimestrului în care au fost raportate informaţiile prevăzute la alin. (19). A.N.A.F. comunică, prin intermediul schimbului automat, primele informaţii până la data de 31 octombrie 2020.

Conform alin. (5) al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 579 din 1 iulie 2020,

termenul prevăzut la art. 291^4 alin. (21) din Codul de procedură fiscală în interiorul căruia Agenţia Naţională de Administrare Fiscală comunică prin intermediul schimbului automat primele informaţii se prelungeşte până la data de 30 aprilie 2021.

---

(22) A.N.A.F. emite şi publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la modul de aplicare a prevederilor anexei nr. 4.

(la 01-07-2020 Paragraful §2. din Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 12, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

Articolul II din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020, astfel cum a fost modificat de art. I din ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr. 107 din 1 iulie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 579 din 1 iulie 2020, prevede:

Articolul II

(1) Intermediarii sau contribuabilii relevanţi, după caz, raportează până la data de 28 februarie 2021, potrivit prevederilor art. 291^4 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, informaţiile prevăzute la art. 291^4 alin. (19) din aceeaşi lege cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării al căror prim pas în demersul de implementare a fost efectuat în perioada 25 iunie 2018-30 iunie 2020.

(2) Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzut la art. 291^4 alin. (17) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, se aprobă în termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei ordonanţe.

ART. 291^5

Domeniul de aplicare şi condiţiile schimbului automat obligatoriu de informaţii raportate de Operatorii de platforme

(1) Operatorii de platforme cărora le revine obligaţia de raportare trebuie să îndeplinească procedurile de diligenţă fiscală şi de raportare prevăzute în secţiunile II şi III din anexa nr. 5.

(2) În temeiul procedurilor de diligenţă fiscală şi de raportare prevăzute în secţiunile II şi III din anexa nr. 5, autoritatea competentă din România comunică, prin intermediul schimbului automat şi în termenul prevăzut la alin. (5), autorităţii competente a statului membru de rezidenţă al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul subsecţiunii D din secţiunea II a anexei nr. 5, iar în cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, autorităţii competente a statului membru în care sunt situate bunurile imobile următoarele informaţii referitoare la fiecare Vânzător raportabil:

a) numele, adresa sediului social, NIF-ul şi, dacă este cazul, numărul

individual de identificare alocat în temeiul alin. (10) ale Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare, precum şi denumirea comercială/denumirile comerciale a(le) Platformei/Platformelor pentru care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare în cauză raportează informaţii;

b) prenumele şi numele Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică şi denumirea juridică a Vânzătorului raportabil care este o Entitate;

c) adresa principală;

d) orice NIF al Vânzătorului raportabil, inclusiv fiecare stat membru emitent, sau, în absenţa unui NIF, locul naşterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;

e) numărul de înregistrare în Registrul Comerţului al Vânzătorului raportabil care este o Entitate;

f) numărul de identificare în scopuri de TVA al Vânzătorului raportabil, dacă există;

g) data naşterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;

h) Numărul de identificare a contului financiar în care se plăteşte sau se creditează Contraprestaţia, în măsura în care acesta este disponibil pentru Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare şi dacă autoritatea competentă din statul membru de rezidenţă al Vânzătorului raportabil, în sensul subsecţiunii D din secţiunea II a anexei nr. 5, nu a informat autorităţile competente din toate celelalte state membre că nu intenţionează să utilizeze Numărul de identificare a contului financiar în acest scop;

i) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului raportabil, pe lângă Numărul de identificare a contului financiar, numele titularului contului financiar în care se plăteşte sau se creditează Contraprestaţia, în măsura în care Operatorul de platformă căruia îi revine obligaţia de raportare cunoaşte acest nume, precum şi orice alte informaţii de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare;

j) fiecare stat membru de rezidenţă al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul subsecţiunii D din secţiunea II a anexei nr. 5;

k) Contraprestaţia totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare şi numărul de Activităţi relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;

l) orice onorarii, comisioane sau taxe reţinute sau percepute de Operatorul de platforme care are obligaţia de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de raportare.

(3) În cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, se comunică următoarele informaţii suplimentare:

a) adresa fiecărui Bun imobil listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în subsecţiunea E din secţiunea II a anexei nr. 5 şi numărul cărţii funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul imobil respectiv, dacă este disponibil;

b) Contraprestaţia totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare şi numărul de Activităţi relevante corespunzător

fiecărui Bun imobil listat;
c) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun imobil listat în timpul Perioadei de raportare şi tipul fiecărui Bun imobil listat.

(4) În cazul în care un Operator de platformă care are obligaţia de raportare comunică informaţii incorecte sau incomplete, autoritatea competentă din România îi trimite o notificare acestuia pentru a-i furniza toate informaţiile necesare astfel încât să îşi poată îndeplini obligaţia prevăzută la alin. (2).

(5) Comunicarea în temeiul alin. (2) se efectuează prin intermediul formularului-tip prevăzut la art. 303 alin. (5), în termen de două luni de la încheierea Perioadei de raportare aferente procedurilor de raportare aplicabile Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare. Autoritatea competentă din România comunică primele informaţii, în temeiul alin. (2), pentru Perioadele de raportare care încep la 1 ianuarie 2023.

(6) În cazul în care un Vânzător nu comunică informaţiile prevăzute în secţiunea II din anexa nr. 5 nici după primirea a două atenţionări transmise ulterior solicitării iniţiale din partea Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare, dar nu înainte de expirarea unui termen de 60 de zile de la solicitarea iniţială, Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare închide contul Vânzătorului şi nu îi permite acestuia să se înregistreze din nou pe platformă sau reţine plata Contraprestaţiei către Vânzător atât timp cât Vânzătorul nu comunică informaţiile solicitate.

(7) Operatorii de platforme care au obligaţia de raportare trebuie să păstreze evidenţa măsurilor întreprinse şi orice informaţii pe care s-au bazat pentru efectuarea procedurii de diligenţă fiscală şi a procedurilor de raportare prevăzute în secţiunile II şi III din anexa nr. 5. Operatorii de platforme care au obligaţia de raportare păstrează aceste evidenţe pentru o perioadă suficient de lungă şi, în orice caz, pentru cel puţin cinci ani, dar nu mai mult de zece ani după încheierea Perioadei de Raportare la care se referă informaţiile.

(8) În vederea verificării respectării de către Operatorii de platforme, care au obligaţia de raportare, a procedurii de diligenţă fiscală şi a procedurilor de raportare prevăzute în secţiunile II şi III din anexa nr. 5, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală poate efectua verificări şi controale în acest sens. Procedurile administrative şi de punere în aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(9) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative de comunicare ulterioară cu Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare în situaţiile în care informaţiile raportate sunt incomplete sau incorecte.

(10) Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare, în sensul lit. b) de la pct. 4, subsecţiunea A, secţiunea I din anexa nr. 5, trebuie să se înregistreze la autoritatea competentă din România sau din oricare alt stat membru în vederea respectării procedurilor de diligenţă fiscală şi de raportare prevăzute în secţiunile II şi III din anexa nr. 5.

În cazul în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A al secţiunii I din anexa nr. 5 solicită să se înregistreze la autoritatea competentă din România, aceasta îi alocă un număr individual de identificare şi notifică acest număr autorităţilor competente din toate statele membre prin mijloace electronice.

Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare poate alege să se înregistreze la autoritatea competentă dintrun singur stat membru.

(11) Autoritatea competentă din România poate să reînregistreze un Operator de platformă care are obligaţia de raportare a cărui înregistrare a fost revocată în conformitate cu alin. (15) numai dacă acesta furnizează garanţii adecvate privind angajamentul său, respectiv declaraţii pe propria răspundere şi garanţii financiare, de a respecta cerinţele de raportare din Uniunea Europeană, inclusiv orice cerinţă de raportare neîndeplinită. Procedura de aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

Conform articolului III din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023, ordinele preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzute la art. 291^5 alin. (8), (9) şi (11) şi în cadrul secţiunii IV din anexa nr. 5 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi cu modificările şi completările aduse prin prezenta ordonanţă, se aprobă în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

---

(12) În cazul în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare alege să se înregistreze în România, conform alin. (10), comunică autorităţii competente din România următoarele informaţii:

a) numele;
b) adresa poştală;
c) adresele electronice, inclusiv site-urile web;
d) orice NIF care i s-a emis Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare;
e) o declaraţie cu informaţii privind identificarea Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare în scopuri de TVA în Uniunea Europeană, în temeiul Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare;
f) statele membre în care Vânzătorii Raportabili sunt rezidenţi în sensul subsecţiunii D, secţiunea II.

(13) După înregistrare, Operatorul de platformă informează autoritatea competentă din România cu privire la orice modificări ale informaţiilor prevăzute la alin. (12).

(14) Dacă un Operator de platformă care are obligaţia de raportare nu respectă obligaţia de înregistrare sau dacă înregistrarea sa a fost revocată în conformitate cu alin. (15), autoritatea competentă din România ia măsuri efective, proporţionale şi disuasive, fără a aduce atingere art. 336 alin. (1) lit. ţ)-ff) şi alin. (2) lit. k^1)-r), pentru a asigura conformarea cu prevederile prezentului articol. Autoritatea competentă din România împreună cu toate celelalte autorităţi ale statelor membre îşi coordonează acţiunile menite să asigure conformitatea, inclusiv, în ultimă instanţă, să împiedice Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare să îşi desfăşoare activitatea în cadrul Uniunii.

(15) Dacă un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în sensul lit. b) de la pct. 4, subsecţiunea A, secţiunea I din anexa nr. 5, nu respectă obligaţia de raportare prevăzută în anexa nr. 5 după două atenţionări din partea autorităţii competente din România, fără a aduce atingere art. 336 alin. (1) lit. ţ)-ff) şi alin. (2) lit. k^1)-r), aceasta îi revocă înregistrarea efectuată în temeiul alin. (10). Înregistrarea se revocă cel târziu după expirarea unui termen de 90 de zile, dar nu înainte de expirarea unui termen de 30 de zile de la a doua atenţionare.

(16) În situaţia prevăzută la alin. (14) autoritatea competentă din România solicită furnizorilor de reţele sau servicii de comunicaţii electronice oprirea accesului la site-ul sau aplicaţia Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, până când operatorul respectiv se înregistrează în România sau într-un alt stat membru.

(17) Furnizorii de reţele sau servicii de comunicaţii electronice sunt obligaţi să oprească accesul la site-ul sau aplicaţia Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, în termen de 24 de ore de la data primirii solicitării prevăzute la alin. (16).

(18) Atunci când Operatorul de platformă pentru care se aplică măsura prevăzută la alin. (16) se înregistrează în România sau în alt stat membru, autoritatea competentă din România notifică furnizorii de reţele sau servicii de comunicaţii electronice pentru a restabili accesul la site-ul sau aplicaţia Operatorului de platformă în termen de 24 de ore de la notificare.

(19) Autoritatea competentă din România solicită Comisiei Europene să elimine din registrul central un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în următoarele cazuri:

a) Operatorul de platformă informează autoritatea competentă din România că nu mai desfăşoară nicio activitate în calitate de Operator de platformă;

b) în absenţa unei notificări în temeiul lit. a), autoritatea competentă din România are motive să creadă că activitatea unui Operator de platformă a încetat;

c) Operatorul de platformă nu mai îndeplineşte condiţiile prevăzute la pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5;

d) autoritatea competentă din România a revocat înregistrarea în temeiul alin. (15).

(20) Autoritatea competentă din România informează de îndată Comisia

Europeană cu privire la orice Operator de platformă în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, care îşi începe activitatea de Operator de platformă fără să se înregistreze în conformitate cu prezenta subsecţiune.

(21) În cazul în care autoritatea competentă din România consideră un Operator de Platformă Exclus, în conformitate cu pct. 3 din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, notifică acest lucru autorităţilor competente din toate celelalte state membre, inclusiv orice modificări ulterioare.

(22) Autoritatea competentă poate solicita, motivat, Comisiei Europene să stabilească prin intermediul unor acte de punere în aplicare dacă informaţiile care trebuie să facă obiectul schimbului automat de informaţii în temeiul unui acord între autoritatea competentă din România şi o jurisdicţie din afara Uniunii, în sensul pct. 7 din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, sunt echivalente cu cele precizate în subsecţiunea B a secţiunii III din anexa nr. 5.

(23) În cazul în care autoritatea competentă din România solicită măsura prevăzută la alin. (22), trimite Comisiei Europene o cerere motivată.

(24) La solicitarea Comisiei Europene, Autoritatea competentă din România transmite informaţii suplimentare necesare pentru evaluarea cererii prevăzute la alin. (23).

(la 03-02-2023 Paragraful §2. din Sectiunea a 2-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

Schimbul spontan de informaţii

ART. 292

Sfera de aplicare şi condiţiile schimbului spontan de informaţii

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorităţii competente din orice alt stat membru interesat informaţiile prevăzute la art. 284 alin. (1), în oricare dintre următoarele situaţii:

a) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;

b) o persoană impozabilă obţine o reducere sau o scutire de impozit în România, care ar putea determina o mărire a impozitului ori o obligaţie de plată a impozitului într-un alt stat membru;

c) afacerile între o persoană impozabilă din România şi o persoană impozabilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe ţări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în România ori în celălalt stat membru sau în amândouă;

d) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;

e) informaţiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obţinerea unor informaţii care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de-al doilea stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate să comunice, prin schimb spontan, autorităţilor competente din celelalte state membre orice informaţii de care are cunoştinţă şi care pot fi utile acestora.

ART. 293
Termene pentru schimbul spontan de informaţii
(1) Autoritatea competentă din România căreia i se pun la dispoziţie informaţiile prevăzute la art. 292 alin. (1) transmite informaţiile respective autorităţii competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informaţiile au fost puse la dispoziţie.
(2) Autoritatea competentă din România căreia i se comunică informaţiile în temeiul art. 292 confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informaţii autorităţii competente care le-a furnizat, fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

SECŢIUNEA a 3-a
Alte forme de cooperare administrativă
Prezenţa în birourile administrative şi participarea la anchetele administrative
ART. 294
Sfera de aplicare şi condiţii
(1) În scopul realizării schimbului de informaţii prevăzut la art. 284 alin. (1), autoritatea solicitantă a unui stat membru poate cere autorităţii solicitate a unui alt stat membru ca, în conformitate cu normele procedurale prevăzute de cea din urmă, funcţionarii autorizaţi de cea dintâi:

a) să fie prezenţi în birourile în care îşi desfăşoară activitatea autorităţile administrative ale statului membru solicitat;
b) să fie prezenţi în timpul anchetelor administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;
c) să participe la anchetele administrative desfăşurate de statul membru solicitat prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, după caz.

(2) Autoritatea solicitată răspunde la cererea prevăzută la alin. (1) în termen de 60 de zile de la primirea acesteia pentru aşi da acordul sau a-şi comunica refuzul motivat autorităţii solicitante.

În cazul în care informaţiile solicitate sunt incluse în documente la care funcţionarii autorităţii solicitate au acces, funcţionarii autorităţii solicitante primesc copii ale acestor documente.

(3) În cazul în care funcţionarii autorităţii solicitante sunt prezenţi în timpul anchetelor administrative sau participă la anchetele administrative prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, aceştia pot să intervieveze persoane şi să examineze evidenţe, sub rezerva normelor procedurale stabilite de autoritatea solicitată. Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcţionarii autorităţii solicitante este tratat de către

autoritatea solicitată drept un refuz împotriva propriilor săi funcţionari.

(4) Funcţionarii împuterniciţi de autoritatea solicitantă prezenţi în România potrivit alin. (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea şi calitatea oficială.

(la 03-02-2023 Articolul 294 din Paragraful §1. , Sectiunea a 3-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

Cooperarea administrativă prin efectuarea de controale simultane

ART. 295

Controale simultane

(1) În cazul în care România convine cu unul sau mai multe state membre să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia ori mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informaţiile astfel obţinute, sunt aplicabile prevederile alin. (2)-(4).

(2) Autoritatea competentă din România identifică în mod independent persoanele pentru care intenţionează să propună un control simultan. Ea notifică autorităţilor competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan şi indică motivele acestei alegeri, precum şi perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă din România decide dacă doreşte să participe la controalele simultane şi confirmă autorităţii competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat în termen de 60 de zile de la primirea propunerii.

(la 03-02-2023 Alineatul (3) din Articolul 295 , Paragraful §2. , Sectiunea a 3-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(4) Autoritatea competentă din România desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea şi coordonarea operaţiunii de control.

ART. 295^1

Controale comune

(1) Autoritatea solicitantă dintr-unul sau mai multe state membre poate cere autorităţii solicitate din unul sau mai multe state membre să desfăşoare un control comun într-un mod coordonat, convenit în prealabil, inclusiv în ceea ce priveşte regimul lingvistic.

(2) Autoritatea solicitată din România răspunde la cererea de efectuare a controlului comun în termen de 60 de zile de la primirea acesteia. Autoritatea solicitată din România poate respinge o cerere de efectuare a unui control comun din partea unei autorităţi solicitante dintr-un stat membru din motive justificate.

(3) Atunci când controlul are loc pe teritoriul României, acesta se desfăşoară în conformitate cu normele legale în vigoare. În acest caz, autoritatea solicitată din România desemnează un reprezentant însărcinat

cu supravegherea şi coordonarea operaţiunii de control.

(4) Drepturile şi obligaţiile funcţionarilor desemnaţi de statele membre care participă la controlul comun desfăşurat pe teritoriul României se stabilesc în conformitate cu normele legale în vigoare, fără a depăşi sfera competenţelor care le sunt conferite în temeiul legislaţiei propriului stat membru.

(5) Drepturile şi obligaţiile funcţionarilor, desemnaţi de autoritatea competentă din România, care participă la un control comun desfăşurat pe teritoriul altui stat membru sunt cele prevăzute de dreptul intern al statului membru respectiv, cu condiţia ca aceştia să nu exercite nicio competenţă care ar depăşi sfera competenţelor care le sunt conferite în temeiul normelor legale în vigoare din România.

(6) Fără a aduce atingere alin. (1)-(5), atunci când controlul comun se desfăşoară pe teritoriul României:

a) funcţionarii desemnaţi de alte state membre care participă la activităţile controlului comun pot intervieva persoane şi examina evidenţe împreună cu funcţionarii publici ai autorităţii solicitate din România, cu respectarea normelor legale în vigoare;

b) probele colectate în timpul activităţilor controlului comun sunt evaluate în conformitate cu normele legale în vigoare, inclusiv în ceea ce priveşte admisibilitatea lor, precum şi în ceea ce priveşte eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac; şi

c) persoana sau persoanele care fac obiectul unui control comun sau care sunt afectate de acesta beneficiază de aceleaşi drepturi şi au aceleaşi obligaţii ca în cazul unui control la care ar participa numai funcţionarii publici din România, inclusiv în cursul unor eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac.

(7) Atunci când autoritatea competentă din România şi autoritatea competentă din unul sau mai multe state membre desfăşoară un control comun, acestea convin asupra faptelor şi circumstanţelor relevante şi ajung la un acord privind situaţia fiscală a persoanei sau a persoanelor controlate pe baza rezultatelor controlului comun. Constatările controlului comun sunt incluse într-un raport final.

(8) Aspectele asupra cărora autorităţile competente convin sunt reflectate în raportul final şi sunt luate în considerare în cadrul instrumentelor relevante emise de autoritatea competentă din România.

(9) Sub rezerva alin. (7) şi (8), acţiunile întreprinse în urma unui control comun, de autoritatea competentă din România sau de către funcţionarii desemnaţi să participe la controlul comun, precum şi orice alte proceduri, cum ar fi o decizie a autorităţii fiscale, o procedură privind o cale de atac sau soluţionarea aferentă, se desfăşoară conform normelor legale în vigoare.

(10) Persoana sau persoanele supuse unui control comun sunt informate de autoritatea competentă din România cu privire la rezultatul controlului comun, primind inclusiv o copie a raportului final, în termen de 60 de zile de la data emiterii raportului final.

(la 03-02-2023 Paragraful §2. din Sectiunea a 3-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 19, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie

2023)

Notificări administrative

ART. 296

Cereri de notificare

(1) La cererea autorităţii competente a unui stat membru, autoritatea competentă din România comunică destinatarului, potrivit art. 47, toate actele şi deciziile emise de autorităţile administrative ale statului membru solicitant şi care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislaţiei privind taxele şi impozitele reglementate de prezentul capitol.

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificat(ă) şi indică numele şi adresa destinatarului, precum şi orice alte informaţii care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată din România informează de îndată autoritatea solicitantă din alt stat membru cu privire la răspunsul său la cererea respectivă şi îi comunică, în special, data la care actul sau decizia a fost notificat(ă) destinatarului.

(4) Autoritatea solicitantă din România formulează o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea potrivit normelor care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în România sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăţi disproporţionate. Autoritatea competentă din România poate transmite orice document, prin scrisoare recomandată sau prin sisteme electronice de transmitere la distanţă, în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

Rezultatul utilizării informaţiilor

ART. 297

Condiţii

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România furnizează informaţii în temeiul art. 288 sau art. 292, aceasta poate solicita autorităţii competente care primeşte informaţiile să transmită rezultatul utilizării informaţiilor primite. În cazul în care i se solicită un asemenea răspuns, autoritatea competentă din România care a primit informaţiile transmite autorităţii competente care a furnizat informaţiile rezultatul utilizării informaţiilor, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal şi protecţia datelor, aplicabile în România, în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 3 luni de la momentul în care se cunoaşte rezultatul utilizării informaţiilor solicitate.

(2) Autoritatea competentă din România transmite anual celorlalte state membre rezultatul utilizării informaţiilor ce fac obiectul schimbului automat de informaţii, potrivit măsurilor practice convenite bilateral.

Schimbul de experienţă şi de bune practici

ART. 298

Sfera de aplicare şi condiţii

(1) Împreună cu Comisia Europeană şi celelalte state membre, autoritatea competentă din România examinează şi evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezentul capitol şi fac schimb de experienţă în scopul îmbunătăţirii acestei cooperări şi, dacă este cazul, al

elaborării unor norme în domeniile respective.

(2) Alături de Comisia Europeană şi celelalte state membre, autoritatea competentă din România poate elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici şi schimbul de experienţă.

SECŢIUNEA a 4-a

Condiţii aplicabile cooperării administrative

ART. 299

Transmiterea de informaţii şi documente

(1) Informaţiile comunicate între Romania şi alte state membre potrivit prezentului capitol intră sub incidenţa secretului profesional şi se bucură de protecţia conferită informaţiilor de acest tip în temeiul legislaţiei din România. Astfel de informaţii pot fi utilizate pentru evaluarea, administrarea şi aplicarea legislaţiei din România referitoare la taxele şi impozitele prevăzute la art. 285, la TVA şi la alte impozite indirecte. Aceste informaţii pot fi utilizate, de asemenea, pentru stabilirea şi recuperarea altor taxe şi impozite prevăzute la art. 311 sau pentru stabilirea şi recuperarea contribuţiilor obligatorii la sistemul de securitate socială. De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare şi administrative care pot implica sancţiuni, iniţiate ca urmare a încălcării legislaţiei fiscale, fără a aduce atingere normelor şi dispoziţiilor generale care reglementează drepturile făptuitorului, suspectului sau inculpatului ori contravenientului, precum şi ale martorilor în cadrul acestor proceduri.

(la 03-02-2023 Alineatul (1) din Articolul 299 , Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 20, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(2) Informaţiile şi documentele primite de România potrivit prezentului capitol pot fi utilizate în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1), cu permisiunea autorităţii competente a statului membru care comunică informaţii potrivit prezentului capitol şi numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislaţiei din România. O astfel de permisiune se acordă de România dacă informaţiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în România.

(2^1) Autoritatea competentă din România poate comunica autorităţilor competente din toate celelalte state membre o listă cu scopurile pentru care se pot utiliza informaţiile şi documentele, în afară de cele prevăzute la alin. (1), în conformitate cu legislaţia din România. Autoritatea competentă din orice alt stat membru poate utiliza informaţiile transmise de autoritatea competentă din România pentru oricare dintre aceste scopuri, fără a mai fi necesară permisiunea prevăzută la alin. (2).

(la 03-02-2023 Articolul 299 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 21, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(2^2) Atunci când autoritatea competentă din România primeşte informaţii şi documente, aceasta le poate utiliza fără permisiunea

prevăzută la alin. (2) pentru oricare dintre scopurile enumerate într-o listă comunicată de către statul membru care transmite informaţiile.

(la 03-02-2023 Articolul 299 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 21, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(3) Dacă autoritatea competentă din România consideră că informaţiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile prevăzute la alin. (1), autorităţii competente a unui al treilea stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiţia ca această transmitere să respecte normele şi procedurile prevăzute de prezentul capitol. Autoritatea competentă din România informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informaţiile cu privire la intenţia sa de a transmite informaţiile respective unui stat membru terţ. În situaţia în care România este stat membru din care provin informaţiile, aceasta se poate opune transmiterii informaţiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care doreşte să transmită informaţiile.

(4) Permisiunea de a utiliza potrivit alin. (2) informaţiile transmise în temeiul alin. (3) poate fi acordată numai de către autoritatea competentă din România.

(5) Informaţiile, rapoartele, declaraţiile şi orice alte documente, precum şi copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obţinute de autoritatea solicitată din alt stat membru şi comunicate autorităţii solicitante din România în temeiul prezentului capitol, pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente din România, în acelaşi mod ca informaţiile, rapoartele, declaraţiile şi orice alte documente similare furnizate de o autoritate din România.

(6) Prin excepţie de la prevederile alin. (1)-(4), informaţiile comunicate de statele membre între ele în temeiul art. 291^3 sunt utilizate în scopul evaluării riscurilor de nivel înalt aferente preţurilor de transfer şi a riscurilor aferente erodării bazei impozabile şi transferului profiturilor, inclusiv al evaluării riscului de neconformare de către membrii grupului de întreprinderi multinaţionale la normele aplicabile în materie de preţuri de transfer şi, după caz, în scopul analizelor economice şi statistice.

(la 13-06-2017 Articolul 299 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

(7) Ajustarea preţurilor de transfer de către autorităţile fiscale din statul membru destinatar nu se bazează pe informaţiile care fac obiectul schimbului în temeiul art. 291^3.

(la 13-06-2017 Articolul 299 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

(8) Autoritatea competentă din România poate utiliza informaţiile primite, în temeiul art. 291^3, de la celelalte autorităţi competente din statele membre, ca bază pentru efectuarea de cercetări suplimentare ale acordurilor prealabile privind preţul de transfer prevăzute la art. 52, ale grupului de întreprinderi multinaţionale sau ale altor aspecte de natură fiscală în cursul unui control fiscal şi pot fi făcute ajustări corespunzătoare ale venitului impozabil al entităţii constitutive.

(la 13-06-2017 Articolul 299 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 3, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

ART. 300
Limite

(1) Autoritatea solicitată din România furnizează autorităţii solicitante dintr-un alt stat membru informaţiile prevăzute la art. 288, cu condiţia ca autoritatea solicitantă să fi epuizat sursele uzuale de informaţii pe care le-ar fi putut utiliza în această situaţie pentru a obţine informaţiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit. Autoritatea solicitantă din România solicită informaţiile prevăzute la art. 288 autorităţii solicitate din alt stat membru numai în situaţia în care au fost epuizate sursele uzuale de informaţii pe care le-ar fi putut utiliza în această situaţie pentru a obţine informaţiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezentul capitol nu impune României obligaţia de a efectua anchete sau de a comunica informaţii, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obţinerea informaţiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislaţiei din România.

(3) Autoritatea competentă din România poate refuza să furnizeze informaţii, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informaţii similare.

(4) Furnizarea de informaţii poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informaţii a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitată din România comunică autorităţii solicitante din alt stat membru motivele refuzului de a răspunde la cererea de informaţii.

ART. 301
Obligaţii

(1) În cazul în care un stat membru solicită informaţii în temeiul prezentului capitol, România recurge la mecanismul său de colectare de informaţii pentru a obţine informaţiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligaţie nu aduce atingere art. 300 alin. (2)-(4), ale căror dispoziţii nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării României să refuze furnizarea informaţiilor pentru motivul că acestea nu prezintă un interes naţional.

(2) Prevederile art. 300 alin. (2) şi (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permiţând autorităţii solicitate din România să refuze furnizarea de informaţii pentru motivul că aceste informaţii sunt deţinute de o bancă, de o altă instituţie financiară, de o persoană desemnată sau care acţionează în calitate de agent ori de administrator sau că informaţiile respective se referă la participaţiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alin. (2), România poate refuza transmiterea informaţiilor solicitate în cazul în care aceste informaţii se referă la perioade de impozitare dinainte de data de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informaţii ar fi putut fi refuzată în temeiul art. 8 alin. (1) din Directiva 77/799/CEE din 19 decembrie 1977 privind asistenţa reciprocă acordată de autorităţile competente din statele membre în domeniul impozitării directe şi al impozitării primelor de asigurare, dacă ar fi fost solicitate înainte de data de 11 martie 2011.

ART. 302

Lărgirea cooperării extinse oferite unei ţări terţe

În cazul în care România oferă unei ţări terţe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezentul capitol, România nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să iniţieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă cu România.

ART. 303

Formulare-tip şi formate electronice

(1) Cererile de informaţii şi de anchete administrative formulate potrivit art. 288 şi răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informaţii generale suplimentare şi declaraţiile de incapacitate sau de refuz formulate în temeiul art. 290 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 şi 10 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European şi al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor şi principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competenţelor de executare de către Comisie. Formularele-tip pot fi însoţite de rapoarte, declaraţii sau orice alte documente, precum şi de copii certificate ori de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip prevăzut la alin. (1) include cel puţin următoarele informaţii care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei şi, în cazul cererilor referitoare la grupuri, astfel cum sunt prevăzute la art. 288^1 alin. (3), o descriere detaliată a grupului;

b) scopul fiscal pentru care se solicită informaţia.

(la 03-02-2023 Alineatul (2) din Articolul 303 , Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(3) În măsura în care se cunosc şi în acord cu evoluţiile

internaţionale, autoritatea solicitantă din România poate furniza numele şi adresa oricărei persoane despre care se crede că deţine informaţiile solicitate, precum şi orice element care poate facilita colectarea de informaţii de către autoritatea solicitată din alt stat membru.

(4) Informaţiile comunicate în mod spontan şi confirmarea primirii acestora, prevăzute la art. 292 şi, respectiv, la art. 293, cererile de notificări administrative prevăzute la art. 296, rezultatul utilizării informaţiilor prevăzut la art. 297 şi comunicările prevăzute la art. 299 alin. (2) şi (3) şi la art. 307 alin. (2), se transmit prin intermediul formularelor-tip adoptate de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(la 03-02-2023 Alineatul (4) din Articolul 303 , Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(5) Schimbul automat obligatoriu de informaţii prevăzut la art. 291 şi 291^5 se efectuează utilizând un format electronic standardizat elaborat pentru facilitarea unui astfel de schimb automat de informaţii, adoptat de Comisia Europeană în conformitate cu procedura prevăzută la art. 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(la 03-02-2023 Alineatul (5) din Articolul 303 , Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 22, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(6) Schimbul automat de informaţii privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră şi acordurile prealabile privind preţul de transfer în temeiul art. 291^1 se efectuează utilizând formularul-tip adoptat de Comisia Europeană.

(la 01-01-2017 Articolul 303 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 22, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

(7) ANAF comunică informaţiile prevăzute la art. 291^1, 291^3 şi 291^4 în limba română. În funcţie de regimul lingvistic adoptat de Comisia Europeană, în temeiul art. 20 alin. (5) primul paragraf din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal şi de abrogare a Directivei 77/799/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2016/881 din 25 mai 2016 şi, respectiv, Directiva (UE) 2018/822 din 25 mai 2018, ANAF comunică elementele esenţiale ale informaţiilor respective şi într-o altă limbă oficială a Uniunii Europene.

(la 01-07-2020 Alineatul (7) din Articolul 303 , Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 13, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(8) Schimbul de informaţii automat cu privire la raportul pentru fiecare ţară în parte în conformitate cu prevederile art. 291^3 se

efectuează utilizând formularul-tip aprobat prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.

(la 13-06-2017 Articolul 303 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 5, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

ART. 304
Măsuri practice

(1) Informaţiile comunicate în temeiul prezentului capitol se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând reţeaua CCN.

(2) În situaţia în care Comisia Europeană efectuează orice adaptare a reţelei CCN, România este responsabilă să efectueze orice adaptare a sistemelor sale necesară pentru a permite schimbul de informaţii de acest tip prin intermediul reţelei CCN şi să asigure securitatea sistemelor sale. Autoritatea competentă din România notifică fiecărei persoane care face obiectul raportării încălcarea securităţii datelor sale atunci când respectiva încălcare este de natură să afecteze în mod negativ protecţia datelor cu caracter personal sau a vieţii private a persoanei în cauză. România renunţă la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentului capitol, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experţilor.

(3) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, şi documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată şi autoritatea solicitantă. Cererile respective sunt însoţite de o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorităţii solicitate numai în situaţii speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), informaţiile comunicate în temeiul art. 291^3 alin. (2) se furnizează exclusiv prin mijloace electronice utilizând reţeaua CCN.

(la 13-06-2017 Articolul 304 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

(5) Autoritatea competentă din România are acces la interfaţa centrală securizată dezvoltată de Comisia Europeană în temeiul art. 21 alin. (7) din Directiva 2011/16/UE.

(la 03-02-2023 Articolul 304 din Sectiunea a 4-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 23, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ART. 305
Obligaţii speciale

Autoritatea competentă din România dispune toate măsurile necesare pentru:

a) a asigura o coordonare internă eficace a măsurilor de organizare prevăzute la art. 287;

b) a stabili o cooperare directă cu autorităţile celorlalte state membre, prevăzute la art. 287;

c) a asigura buna funcţionare a sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul capitol.

SECŢIUNEA a 5-a
Relaţiile cu Comisia Europeană

ART. 306
Evaluare

(1) Autoritatea competentă din România examinează şi evaluează funcţionarea sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul capitol.

(2) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene orice informaţii pertinente necesare pentru evaluarea eficacităţii cooperării administrative prevăzute de prezentul capitol în ceea ce priveşte combaterea fraudei şi a evaziunii fiscale.

(3) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene o evaluare anuală a eficacităţii schimbului de informaţii automat prevăzut la art. 291, 291^1, 291^3 şi 291^4, precum şi rezultatele practice obţinute, utilizând formularul şi condiţiile de transmitere adoptate de către Comisia Europeană, conform art. 23 din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011.

(la 01-07-2020 Alineatul (3) din Articolul 306 , Sectiunea a 5-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 14, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

(3^1) Autoritatea competentă din România transmite datele statistice prevăzute în lista elaborată de Comisia Europeană potrivit art. 23 alin. (4) din Directiva 2011/16/UE.

(la 03-02-2023 Articolul 306 din Sectiunea a 5-a , Capitolul I , Titlul X a fost completat de Punctul 24, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(4) Abrogat.

(la 01-01-2017 Alineatul (4) din Articolul 306 , Sectiunea a 5-a , Capitolul I , Titlul X a fost abrogat de Punctul 24, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

ART. 306^1
Confidenţialitatea informaţiilor

(1) Informaţiile comunicate Comisiei Europene de către autoritatea competentă din România în temeiul art. 306, precum şi orice raport sau document elaborat de Comisia Europeană pe baza acestor informaţii pot fi

transmise altor state membre. Informaţiile transmise intră sub incidenţa secretului de serviciu şi beneficiază de protecţia acordată informaţiilor asemănătoare conform legislaţiei interne a statului membru care le-a primit.

(2) Rapoartele şi documentele întocmite de Comisia Europeană, prevăzute la alin. (1), pot fi utilizate de România doar în scopuri analitice, nu se publică şi nici nu se pun la dispoziţia unei alte persoane sau a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei Europene.

(la 01-01-2017 Sectiunea a 5-a din Capitolul I , Titlul X a fost completata de Punctul 25, Articolul II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 84 din 16 noiembrie 2016, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 06 decembrie 2016)

SECŢIUNEA a 6-a
Relaţiile cu ţările terţe
ART. 307
Schimbul de informaţii cu ţările terţe

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România primeşte de la o ţară terţă informaţii care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea şi aplicarea legislaţiei române în privinţa taxelor şi impozitelor prevăzute la art. 285, autoritatea competentă din România poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu ţara terţă respectivă, să comunice aceste informaţii autorităţilor competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile şi oricărei autorităţi solicitante din alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate transmite unei ţări terţe, potrivit normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către ţările terţe, informaţii obţinute în temeiul prezentului capitol, dacă toate condiţiile de mai jos sunt îndeplinite:

a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informaţiile şi-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;

b) ţara terţă în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacţiilor care sunt susceptibile să contravină legislaţiei fiscale ori să constituie o încălcare a acesteia.

SECŢIUNEA a 7-a
Dispoziţii generale şi finale
ART. 308
Protecţia datelor

(1) Orice schimb de informaţii efectuat în temeiul prezentului capitol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European şi al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecţia datelor), cu modificările ulterioare. Cu toate acestea, în scopul aplicării corecte a prezentului capitol, operatorii de date din România prevăzuţi la alin. (2) restrâng domeniul de aplicare a obligaţiilor şi drepturilor prevăzute la art. 13, la art. 14 alin. (1) şi la art. 15 din Regulamentul (UE) 2016/679 în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor

prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. (e) din regulamentul respectiv.

(2) Instituţiile financiare raportoare, intermediarii, Operatorii de platforme care au obligaţia de raportare şi autorităţile competente din România sunt consideraţi operatori de date atunci când, acţionând individual sau în comun, stabilesc scopurile şi mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal în sensul Regulamentului (UE) 2016/679.

(3) Prin excepţie de la alin. (1), fiecare Instituţie financiară raportoare, intermediar sau, după caz, Operator de platformă care are obligaţia de raportare trebuie să:

a) informeze fiecare persoană vizată că informaţiile care o privesc vor fi colectate şi transferate în conformitate cu prezentul capitol; şi

b) comunice fiecărei persoane vizate toate informaţiile pe care aceasta are dreptul să le primească de la operatorul de date, în timp util, astfel încât persoana respectivă să aibă suficient timp să îşi exercite drepturile în materie de protecţie a datelor şi, în orice caz, înainte de raportarea informaţiilor.

(4) Fără a aduce atingere alin. (3) lit. b), Operatorii de platforme care au obligaţia de raportare trebuie să informeze Vânzătorii raportabili în legătură cu Contraprestaţia raportată.

(5) În cazul în care în România are loc o încălcare a securităţii datelor, autoritatea competentă din România raportează fără întârziere Comisiei Europene încălcarea securităţii datelor şi eventuale măsuri de remediere ulterioare.

(6) În cazul în care în România are loc o încălcare a securităţii datelor, autorităţile competente din România investighează, opresc şi remediază încălcarea securităţii datelor şi solicită Comisiei Europene, printr-o cerere scrisă, suspendarea accesului la platforma comună bazată pe reţeaua comună de telecomunicaţii (CCN) în sensul prezentului capitol, dacă încălcarea securităţii datelor nu poate fi oprită imediat şi în mod corespunzător. Autoritatea competentă din România raportează Comisiei Europene remedierea încălcării securităţii datelor pentru ca aceasta să îi poată restabili accesul la CCN.

(7) Autoritatea competentă din România poate suspenda schimbul de informaţii către statul/statele membru/membre al/ale Uniunii Europene în care a avut loc încălcarea securităţii datelor, notificând în scris Comisia Europeană şi statul/statele membru/membre al/ale Uniunii Europene în cauză. O astfel de suspendare are efect imediat.

Autoritatea competentă din România poate solicita Comisiei Europene să verifice în comun dacă încălcarea securităţii datelor a fost remediată cu succes de către statul în care a avut loc încălcarea securităţii datelor.

(8) Autoritatea competentă din România împreună cu autorităţile competente din celelalte state membre, asistate de Comisia Europeană, convin asupra modalităţilor practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv asupra unor proceduri de gestionare a încălcărilor securităţii datelor care sunt aliniate la bunele practici recunoscute la nivel internaţional, şi, după caz, asupra unui acord comun între operatori de date, a unui acord între operatorul de date şi persoana împuternicită de operator sau a unor modele ale acestora.

(la 03-02-2023 Articolul 308 din Sectiunea a 7-a , Capitolul I , Titlul X a fost modificat de Punctul 25, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ART. 309

Păstrarea informaţiilor

Informaţiile prelucrate în conformitate cu prezentul capitol se păstrează o perioadă care nu depăşeşte perioada necesară pentru atingerea obiectivelor prezentului capitol şi, în orice caz, în conformitate cu legislaţia din România referitoare la termenele de prescripţie, ale fiecărui operator de date.

CAP. II

Asistenţa reciprocă în materie de recuperare a creanţelor legate de taxe, impozite, drepturi şi alte măsuri

SECŢIUNEA 1

Dispoziţii generale

ART. 310

Scopul

Prezentul capitol stabileşte norme privind asistenţa în vederea recuperării în România a unor creanţe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum şi asistenţa în vederea recuperării într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanţelor stabilite în România.

ART. 311

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică următoarelor creanţe:

a) tuturor taxelor, impozitelor şi drepturilor de orice fel prelevate de către un stat membru sau în numele acestuia ori de către subdiviziunile sale teritoriale sau administrative, inclusiv autorităţi locale, sau în numele acestora ori în numele Uniunii Europene;

b) rambursărilor, intervenţiilor şi altor măsuri care fac parte din sistemul de finanţare integrală sau parţială a Fondului European de Garantare Agricolă (FEGA) şi a Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), inclusiv sumelor care se percep în legătură cu aceste acţiuni;

c) prelevărilor şi altor drepturi prevăzute în cadrul organizării comune a pieţei din sectorul zahărului.

(2) Prezentul capitol se aplică şi pentru:

a) sancţiunile administrative, amenzile, taxele şi suprataxele în legătură cu creanţele pentru care se poate solicita asistenţă reciprocă potrivit alin. (1), care sunt stabilite de autorităţile administrative responsabile de perceperea taxelor, impozitelor sau drepturilor în cauză ori de desfăşurarea de anchete administrative în privinţa acestora sau care sunt confirmate de organismele administrative sau judiciare la cererea autorităţilor administrative menţionate;

b) taxele pentru certificate şi alte documente similare emise în legătură cu procedurile administrative privind taxele, impozitele şi drepturile;

c) obligaţiile fiscale accesorii şi costurile în legătură cu creanţele pentru care poate fi solicitată asistenţă reciprocă potrivit alin. (1) ori potrivit lit. a) sau b) a prezentului alineat, după caz.

(3) Prezentul capitol nu se aplică:

a) contribuţiilor obligatorii la sistemul de securitate socială care trebuie plătite fie statului membru sau unei subdiviziuni a acestuia, fie instituţiilor de securitate socială de drept public;

b) taxelor care nu sunt prevăzute la alin. (2);

c) drepturilor de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilităţi publice;

d) sancţiunilor cu caracter penal impuse în cadrul unei proceduri penale sau altor sancţiuni cu caracter penal care nu intră sub incidenţa prevederilor alin. (2) lit. a).

ART. 312

Definiţii

În sensul prezentului capitol, termenii şi expresiile de mai jos au următoarea semnificaţie:

a) autoritate solicitantă - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru care transmite o cerere de asistenţă cu privire la o creanţă prevăzută la art. 311;

b) autoritate solicitată - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru căruia îi este transmisă o cerere de asistenţă;

c) persoană - orice persoană fizică sau juridică, orice asociere de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu are personalitate juridică, ce deţine ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe, impozite sau drepturi care fac obiectul prezentului capitol;

d) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, şi stocarea datelor şi utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

e) reţea RCC - platforma comună bazată pe reţeaua comună de comunicaţii (RCC) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru toate transmisiile prin mijloace electronice între autorităţile competente din domeniul vamal şi fiscal.

ART. 313

Autoritatea competentă din România

(1) Autorităţile competente din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol sunt:

a) A.N.A.F., pentru creanţele prevăzute la art. 311 alin. (1) lit. a) şi b);

b) Agenţia de Plăţi şi Intervenţie pentru Agricultură, pentru creanţele prevăzute la art. 311 alin. (1) lit. c).

(2) Autorităţile prevăzute la alin. (1) sunt competente şi pentru

asistenţă la recuperarea creanţelor prevăzute la art. 311 alin. (2), aferente creanţelor principale pentru a căror asistenţă la recuperare sunt competente.

(3) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se desemnează biroul central de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenţei reciproce care face obiectul prezentului capitol, precum şi pentru contactele cu Comisia Europeană.

(4) Autorităţile competente din România pot desemna birouri de legătură care să fie responsabile de contactele cu alte state membre în materie de asistenţă reciprocă în ceea ce priveşte unul sau mai multe tipuri sau categorii specifice de taxe, impozite şi drepturi prevăzute la art. 311.

(5) În cazul în care un birou de legătură primeşte o cerere de asistenţă reciprocă ce necesită măsuri care nu ţin de competenţa ce i-a fost atribuită, acesta înaintează cererea, fără întârziere, biroului competent, dacă este cunoscut, sau biroului central de legătură şi informează autoritatea solicitantă în consecinţă.

(6) Autorităţile competente din România informează Comisia Europeană cu privire la biroul său central de legătură şi la orice birouri de legătură pe care le-a desemnat.

(7) Toate comunicările sunt trimise de către biroul central de legătură sau în numele acestuia, de la caz la caz, cu acordul biroului central de legătură, asigurându-se eficienţa comunicării.

SECŢIUNEA a 2-a
Schimbul de informaţii

ART. 314
Furnizarea de informaţii

(1) La cererea autorităţii solicitante, autoritatea solicitată furnizează orice informaţii pe care le apreciază că sunt relevante pentru autoritatea solicitantă, în vederea recuperării creanţelor sale prevăzute la art. 311. În scopul furnizării acestor informaţii, autoritatea solicitată asigură realizarea oricăror anchete administrative necesare pentru obţinerea acestora.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să furnizeze informaţii:

a) pe care nu le-ar putea obţine în vederea recuperării creanţelor similare născute în statul membru solicitat;

b) care ar divulga un secret comercial, industrial sau profesional;

c) a căror divulgare ar aduce atingere securităţii statului membru solicitat sau care ar fi contrare ordinii publice a acestuia.

(3) Autoritatea solicitată nu poate refuza furnizarea de informaţii pentru motivul că aceste informaţii sunt deţinute de o bancă, de o altă instituţie financiară, de o persoană desemnată sau care acţionează în calitate de agent ori de administrator sau că informaţiile respective se referă la participaţiile la capitalul unei persoane.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele de refuz al unei cereri de informaţii.

ART. 315
Schimbul de informaţii fără cerere prealabilă

În cazul în care urmează să se efectueze o rambursare/restituire de impozite, taxe sau drepturi, altele decât taxa pe valoarea adăugată, către

o persoană stabilită ori având domiciliul într-un alt stat membru, statul membru din care urmează să se efectueze rambursarea/restituirea poate informa statul membru unde este stabilită sau unde îşi are domiciliul persoana respectivă cu privire la rambursarea/restituirea ce urmează a se efectua.

ART. 316

Prezenţa în birourile administrative şi participarea la anchetele administrative

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă şi autoritatea solicitată şi în concordanţă cu procedurile stabilite de autoritatea solicitată, funcţionarii autorizaţi de autoritatea solicitantă pot, în vederea promovării asistenţei reciproce prevăzute de prezentul capitol:

a) să fie prezenţi în birourile în care autorităţile administrative ale statului membru solicitat îşi desfăşoară activitatea;

b) să fie prezenţi la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;

c) să însoţească funcţionarii competenţi din statul membru solicitat în cursul procedurilor judiciare din respectivul stat membru.

(2) Acordul prevăzut la alin. (1) lit. b) poate prevedea ca funcţionarii din statul membru solicitant să poată intervieva persoane şi examina registre, în cazul în care legislaţia în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru.

(3) Funcţionarii autorizaţi de autoritatea solicitantă care utilizează posibilităţile oferite prin alin. (1) şi (2) sunt în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea şi calitatea oficială.

SECŢIUNEA a 3-a

Asistenţă pentru notificarea documentelor

ART. 317

Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanţe

(1) La cererea autorităţii solicitante, autoritatea solicitată notifică persoanei căreia îi sunt destinate, denumită în continuare destinatar, toate actele şi deciziile, inclusiv pe cele de natură judiciară, privind o creanţă sau recuperarea acesteia, emise de statul membru solicitant.

(2) Cererea de notificare prevăzută la alin. (1) este însoţită de un formular-tip care conţine cel puţin următoarele informaţii:

a) numele, adresa şi orice alte informaţii utile pentru identificarea destinatarului;

b) scopul notificării şi termenul în care aceasta ar trebui efectuată;

c) o descriere a documentelor anexate, a tipului de creanţă şi a valorii creanţei pentru care se formulează cererea;

d) numele, adresa şi alte date de contact cu privire la biroul responsabil de documentele anexate şi, în cazul în care este diferit, biroul de la care se pot obţine informaţii suplimentare privind documentele notificate sau posibilităţile de a contesta obligaţia de plată.

(3) Autoritatea solicitantă depune o cerere de notificare în temeiul prezentului capitol numai atunci când nu poate efectua notificarea în

conformitate cu normele care reglementează notificarea documentului în cauză în statul membru solicitant sau atunci când o astfel de notificare ar cauza dificultăţi disproporţionate.

(4) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă în privinţa oricărei acţiuni întreprinse în urma cererii de notificare, în special în legătură cu data notificării documentului către destinatar.

ART. 318

Mijloace de notificare

(1) Autoritatea solicitată se asigură că procedura de notificare în statul membru solicitat se efectuează potrivit reglementărilor legale şi practicilor administrative naţionale în vigoare în statul membru solicitat.

(2) Prevederile alin. (1) nu aduc atingere niciunei alte forme de notificare utilizate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, în conformitate cu normele în vigoare în respectivul stat membru.

(3) O autoritate competentă stabilită pe teritoriul statului membru solicitant poate notifica direct orice document prin scrisoare recomandată sau prin poştă electronică unei persoane dintr-un alt stat membru.

SECŢIUNEA a 4-a

Măsurile asigurătorii sau de recuperare

ART. 319

Cererea de recuperare

(1) La cererea autorităţii solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanţele care fac obiectul unui titlu ce permite executarea în statul membru solicitant.

(2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoştinţă despre orice informaţii relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorităţii solicitate.

ART. 320

Condiţii aplicabile cererilor de recuperare

(1) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare dacă şi atâta vreme cât creanţa şi/sau titlul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate în statul membru respectiv, cu excepţia cazurilor în care se aplică art. 323 alin. (6).

(2) Înainte ca autoritatea solicitantă să formuleze o cerere de recuperare se aplică procedurile de recuperare adecvate disponibile în statul membru solicitant, cu următoarele excepţii:

a) atunci când este evident că nu există active pentru recuperare în statul membru solicitant sau că astfel de proceduri nu vor duce la plata integrală a creanţei şi că autoritatea solicitantă deţine informaţii specifice care indică faptul că persoana în cauză are active în statul membru solicitat;

b) atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăţi disproporţionate.

ART. 321

Titlul executoriu şi alte documente însoţitoare

(1) Orice cerere de recuperare este însoţită de un titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat. Acest titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat reflectă conţinutul principal al titlului iniţial care permite executarea şi constituie baza unică a măsurilor asigurătorii şi de recuperare luate în statul membru solicitat. Acesta nu face obiectul niciunui act de recunoaştere, completare sau înlocuire în respectivul stat membru.

(2) Titlul uniform care permite executarea conţine cel puţin următoarele informaţii:

a) informaţii relevante pentru identificarea titlului iniţial care permite executarea, o descriere a creanţei, inclusiv natura acesteia, perioada acoperită de creanţă, orice date relevante pentru procesul de executare şi valoarea creanţei şi diferitele componente ale acesteia, precum creanţa principală şi creanţele fiscale accesorii datorate;

b) numele, adresa şi alte informaţii utile pentru identificarea debitorului;

c) numele, adresa şi alte date de contact cu privire la biroul responsabil de evaluarea creanţei şi, în cazul în care acesta este diferit, biroul de la care se pot obţine informaţii suplimentare privind creanţa sau posibilităţile de a contesta obligaţia de plată.

(3) Cererea de recuperare a unei creanţe poate fi însoţită de alte documente referitoare la creanţă emise de statul membru solicitant.

ART. 322

Recuperarea creanţei

(1) În scopul recuperării creanţei în statul membru solicitat, orice creanţă pentru care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca şi când ar fi o creanţă a statului membru solicitat, cu excepţia cazului în care prezentul capitol prevede altfel. Autoritatea solicitată utilizează prerogativele conferite şi procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanţelor cu privire la aceleaşi taxe, impozite sau drepturi ori, în absenţa acestora, cu privire la taxe, impozite sau drepturi similare, cu excepţia cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(2) Dacă autoritatea solicitată consideră că pe teritoriul statului său nu se colectează taxe, impozite sau drepturi identice ori similare, aceasta utilizează prerogativele conferite şi procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanţelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice, cu excepţia cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(3) Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanţelor altor state membre preferinţele acordate pentru creanţe similare apărute în respectivul stat membru, cu excepţia cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziţii contrare în legislaţia statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferinţe pentru creanţe altui stat membru nu poate refuza acordarea aceloraşi facilităţi pentru aceleaşi creanţe sau pentru creanţe similare altor state membre, în aceleaşi condiţii.

(4) Statul membru solicitat recuperează creanţa în moneda sa naţională.

(5) Autoritatea solicitată informează cu diligenţa necesară autoritatea solicitantă cu privire la orice acţiune întreprinsă cu privire

la cererea de recuperare.

(6) Începând cu data la care este primită cererea de recuperare, autoritatea solicitată percepe dobânzi pentru plata cu întârziere, potrivit legislaţiei în vigoare în statul membru solicitat. În cazul României sunt aplicabile prevederile art. 174.

(7) Autoritatea solicitată poate, în cazul în care legislaţia în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru, să acorde debitorului un termen de plată sau să acorde pentru aceste creanţe eşalonarea la plată şi să perceapă dobândă în acest sens. Autoritatea solicitată informează ulterior autoritatea solicitantă cu privire la orice astfel de decizie.

(8) Fără a aduce atingere prevederilor art. 329 alin. (1), autoritatea solicitată îi transferă autorităţii solicitante sumele recuperate aferente creanţei, precum şi dobânzile prevăzute la alin. (6) şi (7).

ART. 323

Litigii

(1) Litigiile cu privire la creanţă, la titlul iniţial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat şi litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competenţa autorităţilor competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanţa, titlul iniţial care permite executarea în statul membru solicitant sau titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat este contestată/contestat de o parte interesată, autoritatea solicitată informează respectiva parte interesată că o astfel de acţiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în faţa autorităţii competente a statului membru solicitant, potrivit legislaţiei în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în faţa organismului competent pentru soluţionarea litigiului al statului membru respectiv, potrivit legislaţiei în vigoare a acestui stat.

(3) Atunci când una dintre acţiunile prevăzute la alin. (1) a fost introdusă în faţa organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la aceasta şi precizează care sunt elementele creanţei ce nu fac obiectul contestaţiei.

(4) De îndată ce autoritatea solicitată primeşte informaţiile prevăzute la alin. (3), fie din partea autorităţii solicitante, fie din partea părţii interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce priveşte partea contestată a creanţei, până la primirea deciziei organismului competent în materie, cu excepţia cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, potrivit alin. (6).

(5) La cererea autorităţii solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitată, fără să se aducă atingere prevederilor art. 325, autoritatea solicitată poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care reglementările legale în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru.

(6) Potrivit reglementărilor legale şi practicilor administrative în vigoare în statul membru în care îşi are sediul, autoritatea solicitantă

poate cere autorităţii solicitate să recupereze o creanţă contestată sau o parte contestată a creanţei, în măsura în care reglementările legale şi practicile administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru. Orice astfel de cerere se motivează. Dacă rezultatul ulterior al contestaţiei este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligaţia de a rambursa orice sumă recuperată, precum şi de a plăti orice compensaţie datorată, potrivit reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat.

(7) Dacă autorităţile competente ale statului membru solicitant sau ale statului membru solicitat au iniţiat o procedură amiabilă, iar rezultatul procedurii poate afecta creanţa cu privire la care a fost solicitată asistenţă, măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate până la încheierea procedurii respective, cu excepţia cazurilor de urgenţă imediată datorate fraudei sau insolvenţei. În cazul în care măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate, sunt aplicabile prevederile alin. (5).

ART. 324

Modificarea sau retragerea cererii de asistenţă pentru recuperare

(1) Autoritatea solicitantă informează imediat autoritatea solicitată cu privire la orice modificare ulterioară adusă cererii sale de recuperare sau cu privire la retragerea cererii sale, precizând motivele modificării sau retragerii acesteia.

(2) Dacă modificarea cererii este rezultatul unei decizii luate de organismul competent prevăzut la art. 323 alin. (1), autoritatea solicitantă comunică decizia respectivă împreună cu un titlu uniform revizuit care permite executarea în statul membru solicitat. Autoritatea solicitată continuă măsurile de recuperare pe baza titlului revizuit. Măsurile asigurătorii sau de recuperare deja luate pe baza titlului uniform iniţial care permite executarea în statul membru solicitat pot continua pe baza titlului revizuit, cu excepţia cazului în care modificarea cererii se datorează lipsei de valabilitate a titlului iniţial care permite executarea în statul membru solicitant sau a titlului uniform iniţial care permite executarea în statul membru solicitat. Dispoziţiile art. 321 şi 323 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 325

Cererea de măsuri asigurătorii

(1) La cererea autorităţii solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislaţia sa naţională şi în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanţa sau titlul care permite executarea în statul membru solicitant este contestată/contestat la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanţa nu face încă obiectul unui titlu care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt, de asemenea, posibile măsuri asigurătorii, într-o situaţie similară, în temeiul legislaţiei naţionale şi al practicilor administrative ale statului membru solicitant. Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant şi referitor la creanţa pentru care se solicită asistenţa reciprocă, dacă este cazul, însoţeşte cererea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaştere, completare

sau înlocuire în statul membru solicitat.
(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoţită de alte documente referitoare la creanţă, emise în statul membru solicitant.

ART. 326
Normele aplicabile cererilor de măsuri asigurătorii
Pentru aplicarea dispoziţiilor art. 325 sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispoziţiile art. 319 alin. (2), art. 322 alin. (1)-(5), art. 323 şi 324.

ART. 327
Limite ale obligaţiilor autorităţii solicitate
(1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistenţa prevăzută la art. 319-325 dacă recuperarea creanţei este de natură să genereze, din cauza situaţiei debitorului, grave dificultăţi de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care reglementările legale şi practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepţie în cazul creanţelor naţionale.
(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistenţa prevăzută la art. 314 şi la art. 316-325 dacă cererea iniţială de asistenţă, potrivit prevederilor art. 314, 316, 317, 319 sau art. 325, este efectuată cu privire la creanţe care au o vechime mai mare de 5 ani, acest termen începând de la momentul scadenţei creanţei în statul membru solicitant şi până la momentul cererii iniţiale de asistenţă. În cazul în care creanţa sau titlul iniţial care permite executarea în statul membru solicitant este contestată/contestat, termenul de 5 ani începe din momentul în care în statul membru solicitant se stabileşte faptul că nu mai este posibilă contestarea creanţei sau a titlului care permite executarea. În cazul în care se acordă o amânare a plăţii sau un plan de eşalonare a plăţii de către autorităţile competente din statul membru solicitant, termenul de 5 ani începe din momentul în care întregul termen de plată a expirat. Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistenţă cu privire la creanţe care sunt mai vechi de 10 ani, termen calculat de la momentul scadenţei creanţei în statul membru solicitant.
(3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistenţă dacă valoarea totală a creanţelor reglementate de prezentul capitol, pentru care se solicită asistenţă, este mai mică de 1.500 euro.
(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistenţă.

ART. 328
Aspecte privind prescripţia
(1) Aspectele privind termenele de prescripţie sunt reglementate exclusiv de legislaţia în vigoare în statul membru solicitant.
(2) În ceea ce priveşte suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripţie, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanţelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia, în temeiul unei cereri de asistenţă, care au drept efect suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripţie, în conformitate cu legislaţia în vigoare în statul membru solicitat, sunt considerate a avea acelaşi efect în statul membru solicitant, cu condiţia

ca efectul corespunzător să fie prevăzut în reglementările legale în vigoare în statul membru solicitant.

(3) Dacă suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripţie nu este posibilă în temeiul reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanţelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia în temeiul unei cereri de asistenţă care, dacă ar fi fost efectuate de către autoritatea solicitantă în propriul stat membru sau în numele acesteia, ar fi dus la suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripţie, potrivit legislaţiei în vigoare în statul membru solicitant, sunt considerate a fi fost efectuate în statul membru solicitant, în ceea ce priveşte efectul respectiv.

(4) Prevederile alin. (2) şi (3) nu afectează dreptul autorităţilor competente din statul membru solicitant de a lua măsuri pentru a suspenda, întrerupe sau prelungi termenul de prescripţie, potrivit reglementărilor în vigoare în statul membru respectiv.

(5) Autoritatea solicitantă şi autoritatea solicitată se informează reciproc cu privire la orice acţiune care întrerupe, suspendă sau prelungeşte termenul de prescripţie a creanţei pentru care au fost solicitate măsuri asigurătorii sau de recuperare sau care poate produce acest efect.

ART. 329

Costuri

(1) În plus faţă de sumele prevăzute la art. 322 alin. (8), autoritatea solicitată urmăreşte să recupereze de la debitor cheltuielile legate de recuperare pe care le-a suportat şi le reţine, potrivit reglementărilor legale în vigoare din statul membru solicitat.

(2) Statele membre renunţă reciproc la toate cererile privind rambursarea cheltuielilor rezultate din asistenţa reciprocă pe care şi-o acordă potrivit prezentului capitol.

(3) Cu toate acestea, în cazul unor recuperări care creează dificultăţi deosebite, care implică cheltuieli foarte mari sau care se referă la crima organizată, autoritatea solicitantă şi autoritatea solicitată pot să convină asupra unor modalităţi de rambursare specifice cazurilor în speţă.

(4) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (2) şi (3), statul membru solicitant rămâne răspunzător faţă de statul membru solicitat pentru toate cheltuielile şi toate pierderile suportate în legătură cu acţiunile recunoscute ca fiind nejustificate, în ceea ce priveşte fie fondul creanţei, fie valabilitatea titlului emis de autoritatea solicitantă care permite executarea şi/sau aplicarea de măsuri asigurătorii.

SECŢIUNEA a 5-a

Dispoziţii generale aplicabile tuturor tipurilor de cereri de asistenţă

ART. 330

Formulare-tip şi mijloace de comunicare

(1) Cererile de informaţii în temeiul art. 314 alin. (1), cererile de notificare în temeiul art. 317 alin. (1), cererile de recuperare în temeiul art. 319 alin. (1) sau cererile de măsuri asigurătorii în temeiul art. 325 alin. (1) se transmit prin mijloace electronice, utilizându-se un formular-tip, cu excepţia cazurilor în care acest lucru nu este posibil

din motive tehnice. În măsura posibilului, aceste formulare se folosesc şi pentru comunicările ulterioare cu privire la cerere.

(2) Titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, documentul care permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant şi celelalte documente prevăzute la art. 321 şi 325 se transmit, de asemenea, prin mijloace electronice, cu excepţia cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(3) Formularul-tip poate fi însoţit, dacă este cazul, de rapoarte, declaraţii şi orice alte documente sau de copii certificate pentru conformitate sau extrase din acestea, care sunt, de asemenea, transmise pe cale electronică, cu excepţia cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(4) Formularele-tip şi comunicările pe cale electronică pot, de asemenea, să fie utilizate pentru schimbul de informaţii în temeiul art. 315.

(5) Dispoziţiile alin. (1)-(4) nu se aplică informaţiilor şi documentaţiei obţinute prin prezenţa în birourile administrative dintr-un alt stat membru sau prin participarea la anchetele administrative dintr-un alt stat membru, potrivit art. 316.

(6) În cazul în care comunicările nu se efectuează pe cale electronică sau prin intermediul formularelor-tip, acest lucru nu va afecta valabilitatea informaţiilor obţinute sau a măsurilor luate pentru executarea cererii de asistenţă.

ART. 331

Limba utilizată

(1) Toate cererile de asistenţă, formularele-tip pentru notificare şi titlurile uniforme care permit executarea în statul membru solicitat sunt trimise în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau sunt însoţite de o traducere în una dintre aceste limbi. Faptul că anumite părţi sunt scrise într-o limbă, alta decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat, nu afectează valabilitatea acestora sau a procedurii, în măsura în care acea limbă este stabilită de comun acord între statele membre interesate.

(2) Documentele a căror notificare este solicitată potrivit art. 317 pot fi transmise autorităţii solicitate într-o limbă oficială a statului membru solicitant.

(3) În cazul în care o cerere este însoţită de alte documente decât cele prevăzute la alin. (1) şi (2), autoritatea solicitată poate, dacă este necesar, să ceară autorităţii solicitante o traducere a acestor documente în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau în orice altă limbă asupra căreia statele membre interesate au convenit bilateral.

ART. 332

Divulgarea informaţiilor şi a documentelor

(1) Informaţiile comunicate sub orice formă, în temeiul prezentului capitol, sunt reglementate de obligaţia păstrării secretului fiscal şi beneficiază de protecţia acordată informaţiilor similare în temeiul legislaţiei naţionale a statului membru care le-a primit. Astfel de informaţii pot fi utilizate în scopul aplicării de măsuri asigurătorii sau de executare în privinţa creanţelor care intră sub incidenţa prezentului

capitol. De asemenea, astfel de informaţii pot fi utilizate pentru evaluarea şi impunerea contribuţiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

(2) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de Acreditare de Securitate a Comisiei Europene pot avea acces la aceste informaţii numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreţinerea şi dezvoltarea reţelei RCC.

(3) Statul membru care furnizează informaţiile permite utilizarea acestora în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1) în statul membru care primeşte informaţiile, în cazul în care, în temeiul legislaţiei statului membru care furnizează informaţiile, acestea pot fi utilizate în scopuri similare.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă sau solicitată consideră că informaţiile obţinute în temeiul prezentului capitol ar putea fi folositoare, în scopurile prevăzute la alin. (1), unui al treilea stat membru, ea poate să transmită respectivele informaţii acestui al treilea stat membru, cu condiţia ca transmiterea acestor informaţii să fie conformă cu normele şi procedurile stabilite în prezentul capitol. Aceasta informează statul membru de la care provin informaţiile cu privire la intenţia sa de a transmite informaţiile respective unui stat membru terţ. Statul membru de la care provin informaţiile se poate opune acestei transmiteri a informaţiilor, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a primit comunicarea din partea statului membru care doreşte să transmită informaţiile.

(5) Permisiunea de a utiliza, în temeiul alin. (3), informaţii care au fost transmise în temeiul alin. (4) poate fi acordată numai de către statul membru de unde provin informaţiile.

(6) Informaţiile comunicate sub orice formă în temeiul prezentului capitol pot fi invocate sau utilizate drept probe de toate autorităţile din statul membru care primeşte informaţiile, pe aceeaşi bază ca şi informaţiile similare obţinute în respectivul stat.

SECŢIUNEA a 6-a
Dispoziţii finale

ART. 333
Aplicarea altor acorduri privind asistenţa

(1) Prezentul capitol nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligaţii de furnizare de asistenţă mai extinsă, care decurge din acorduri sau înţelegeri bilaterale ori multilaterale, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare.

(2) În cazul în care România încheie astfel de acorduri sau înţelegeri bilaterale ori multilaterale cu privire la aspecte reglementate de prezentul capitol şi care nu se referă la cazuri individuale, informează fără întârziere Comisia Europeană în acest sens.

(3) Atunci când acordă asistenţă reciprocă mai extinsă în temeiul unui acord sau al unei înţelegeri bilateral/bilaterale ori multilateral/multilaterale, România poate utiliza reţeaua de comunicaţii electronice şi formularele-tip adoptate pentru punerea în aplicare a prezentului capitol.

ART. 334
Norme de aplicare

Normele de aplicare a dispoziţiilor art. 313 alin. (3) şi (4), art. 314 alin. (1), art. 317, 319, art. 321 alin. (1) şi (2), art. 322 alin. (5)-(8), art. 324, art. 325 alin. (1) şi ale art. 330 alin. (1)-(4) sunt normele aprobate de Comisia Europeană.

ART. 335

Raportare

(1) România, prin intermediul biroului central de legătură, informează Comisia Europeană anual, cel târziu până la 31 martie, cu privire la următoarele:

a) numărul de cereri de informaţii, de comunicare şi de recuperare sau de măsuri asigurătorii transmise fiecărui stat membru solicitat şi primite de la fiecare stat membru solicitant în fiecare an;

b) valoarea creanţelor pentru care se solicită asistenţă pentru recuperare şi sumele recuperate.

(2) România, prin intermediul biroului central de legătură, poate furniza, de asemenea, orice alte informaţii care ar putea fi folositoare pentru a evalua asistenţa reciprocă oferită în temeiul prezentului capitol.

CAP. III

Asistenţă reciprocă în materie de recuperare a creanţelor în baza regulamentelor europene şi a convenţiilor internaţionale la care România este parte

(la 03-09-2017 Titlul X a fost completat de Punctul 109, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 335^1

Scopul

Prezentul capitol stabileşte competenţa privind asistenţa reciprocă la recuperare a creanţelor în baza:

a) Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European şi al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială şi ale Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European şi al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială;

b) convenţiilor de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state;

c) Legii nr. 13/2014 pentru ratificarea Convenţiei privind asistenţa administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, şi a Protocolului de modificare a Convenţiei privind asistenţa administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012.

(la 03-09-2017 Capitolul III din Titlul X a fost completat de Punctul 109, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 335^2
Sfera de aplicare
Prezentul capitol se aplică următoarelor creanţe:

a) creanţelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, inclusiv cele de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale, bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate şi bugetului asigurărilor pentru şomaj din România, respectiv bugetelor şi fondurilor de securitate socială din alte state, pentru care se aplică regulamentele prevăzute la art. 335^1 lit. a);
b) impozitelor pe venit şi pe capital, pentru care recuperarea se realizează în baza convenţiilor prevăzute la art. 335^1 lit. b);
c) impozitelor pe venit sau profit, creanţelor fiscale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului naţional unic de asigurări sociale de sănătate şi bugetului asigurărilor pentru şomaj, taxei pe valoarea adăugată, accizelor, pentru care se aplică prevederile legii prevăzute la art. 335^1 lit. c);
d) creanţelor definite la art. 75 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European şi al Consiliului din 16 septembrie 2009, cu modificările şi completările ulterioare.

(la 03-09-2017 Capitolul III din Titlul X a fost completat de Punctul 109, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 335^3
Autoritatea competentă
(1) A.N.A.F. este autoritatea competentă pentru aplicarea dispoziţiilor referitoare la asistenţa reciprocă la recuperare, pentru creanţele prevăzute la art. 335^2 lit. a) şi d).
(2) Ministerul Finanţelor Publice, prin A.N.A.F., este autoritatea competentă pentru aplicarea dispoziţiilor referitoare la asistenţa reciprocă la recuperare, pentru creanţele prevăzute la art. 335^2 lit. b) şi c).
(3) Prin ordin al preşedintelui A.N.A.F. se desemnează biroul de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol.
(4) Ministerul Muncii şi Justiţiei Sociale, în calitate de autoritate competentă în domeniul securităţii sociale, informează Comisia Europeană şi celelalte state cu privire la denumirea şi adresa autorităţii competente pentru recuperarea creanţelor prevăzute la art. 335^2 lit. a).

(la 03-09-2017 Capitolul III din Titlul X a fost completat de Punctul 109, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

TITLUL XI
Sancţiuni
ART. 336
Contravenţii

(1) Constituie contravenţii următoarele fapte, dacă nu au fost săvârşite în astfel de condiţii încât să fie considerate, potrivit legii, infracţiuni:

a) nedepunerea de către contribuabil/plătitor la termenele prevăzute de lege a declaraţiilor de înregistrare fiscală, de radiere a înregistrării fiscale sau de menţiuni;

b) neîndeplinirea de către contribuabil/plătitor la termen a obligaţiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor şi veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume, precum şi orice informaţii în legătură cu impozitele, taxele, contribuţiile, bunurile şi veniturile impozabile, dacă legea prevede declararea acestora;

c) nerespectarea de către contribuabil/plătitor, precum şi de persoanele cu care acesta are sau a avut raporturi economice sau juridice a obligaţiei de a pune la dispoziţia organului fiscal registre, evidenţe, documente de afaceri şi orice alte înscrisuri la locul indicat de organul fiscal potrivit art. 64, precum şi nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligaţiei prevăzute la art. 65 alin. (3);

d) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligaţiei prevăzute la art. 118 alin. (7);

e) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligaţiilor de întocmire a dosarului preţurilor de transfer în condiţiile şi la termenele prevăzute prin ordinul preşedintelui A.N.A.F., precum şi nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligaţiei de a prezenta dosarul preţurilor de transfer la solicitarea organului fiscal central în condiţiile art. 108 alin. (2);

f) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligaţiei de a păstra, precum şi a obligaţiei de a prezenta organului fiscal, a datelor arhivate în format electronic şi a aplicaţiilor informatice cu ajutorul cărora le-a generat, potrivit art. 109 alin. (4);

g) neîndeplinirea măsurilor dispuse în termenele şi condiţiile stabilite de organul de inspecţie fiscală potrivit art. 118 alin. (8), precum şi a măsurilor dispuse de organul de control antifraudă fiscală;

(la 07-01-2023 Litera g) din Alineatul (1) , Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de Punctul 43, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 188 din 28 decembrie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1272 din 29 decembrie 2022)

h) nefurnizarea la termen de către contribuabil/plătitor a informaţiilor periodice solicitate de organul fiscal potrivit art. 59;

i) nerespectarea de către instituţiile de credit, precum şi de alte persoane care transmit informaţii către Oficiul Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor a oricărei obligaţii privind furnizarea informaţiilor potrivit art. 61, precum şi nerespectarea de către bănci a obligaţiilor de decontare prevăzute la art. 172;

(la 01-01-2016 Litera i) a alin. (1), Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de pct. 12 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015)

j) nerespectarea de către orice entitate a obligaţiei privind furnizarea informaţiilor, potrivit art. 61;

k) nerespectarea obligaţiilor ce îi revin terţului poprit, potrivit

art. 236 alin. (9)-(11) şi (21);
(la 03-02-2020 Litera k) din Alineatul (1) , Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de Punctul 15, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

l) neîndeplinirea la termen de către Biroul de carte funciară a obligaţiei de comunicare prevăzute la art. 242 alin. (9);
m) refuzul debitorului supus executării silite de a preda bunurile organului de executare silită spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziţie acestuia pentru a fi identificate şi evaluate;
n) refuzul contribuabilului/plătitorului de a prezenta organului fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribuţiilor sociale, în vederea stabilirii realităţii declaraţiei fiscale;
o) nereţinerea, potrivit legii, de către plătitorii obligaţiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite şi contribuţii cu reţinere la sursă;
p) reţinerea şi nevărsarea în totalitate, de către plătitorii obligaţiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite şi contribuţii cu reţinere la sursă;
r) nerespectarea de către contribuabil/plătitor sau persoana împuternicită de acesta, precum şi nerespectarea de către persoanele cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, a obligaţiei de a furniza organului fiscal informaţiile necesare determinării stării de fapt fiscale potrivit art. 58 alin. (1);
s) nerespectarea de către persoana supusă verificării situaţiei fiscale personale a obligaţiei de a depune declaraţia de patrimoniu şi de venituri, potrivit art. 138 alin. (7);
(la 03-09-2017 Litera s) din Alineatul (1) , Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de Punctul 110, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ş) efectuarea de operaţiuni intracomunitare de către persoanele care au obligaţia înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari fără a fi înscrise, conform legii, în acest registru;
t) nerespectarea de către instituţia solicitantă a obligaţiei de a iniţia hotărârea de constituire a dreptului de administrare, potrivit art. 263 alin. (4);
ţ) raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către instituţiile financiare raportoare a informaţiilor prevăzute la art. 62 alin. (1)-(3) şi art. 291 alin. (4);
(la 02-03-2023 Litera ţ) din Alineatul (1) , Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de Punctul 26, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ţ^1) neaplicarea de către instituţiile financiare raportoare a procedurilor de diligenţă fiscală, a procedurilor de raportare, a procedurilor speciale de diligenţă fiscală, precum şi a procedurilor suplimentare de raportare şi de diligenţă fiscală prevăzute în anexele nr. 1 şi 2 sau a procedurilor de conformare prevăzute în anexa I la Acordul FATCA, după caz;

(la 30-07-2022 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

ţ^2) nerespectarea de către instituţiile financiare raportoare a obligaţiei prevăzute la art. 62 alin. (11);

(la 30-07-2022 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

ţ^3) nerespectarea de către instituţiile financiare raportoare a obligaţiei prevăzute la art. 62 alin. (12);

(la 30-07-2022 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 6, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

ţ^4) neraportarea de către instituţiile financiare raportoare a informaţiilor prevăzute la art. 62 alin. (1)-(3) şi art. 291 alin. (4);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 27, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

u) depunerea cu întârziere de către entităţile raportoare a raportului pentru fiecare ţară în parte, potrivit art. 291^3 alin. (1), sau transmiterea de informaţii incorecte ori incomplete;

(la 13-06-2017 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

v) nedepunerea de către entităţile raportoare a raportului pentru fiecare ţară în parte, potrivit art. 291^3 alin. (1).

(la 13-06-2017 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

w) neraportarea ori raportarea cu întârziere de către intermediarii sau contribuabilii relevanţi, după caz, a aranjamentelor transfrontaliere care fac obiectul raportării;

(la 01-07-2020 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

x) neîndeplinirea de către intermediar a obligaţiei de notificare a altui intermediar sau a contribuabilului relevant, astfel cum este prevăzută la art. 291^4 alin. (8).

(la 01-07-2020 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 16, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

y) neraportarea, raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare, în sensul pct. 4 lit. a) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, a informaţiilor prevăzute la art. 291^5;

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

z) neraportarea de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, a informaţiilor prevăzute la art. 291^5;

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

z^1) netransmiterea, transmiterea cu întârziere, transmiterea incorectă şi/sau incompletă de către organele fiscale locale a informaţiilor prevăzute la art. 60 alin. (4) şi art. 68 alin. (2);
(la 11-11-2023 Alineatul (1), Articolul 336, Titlul XI a fost completat de Punctul 4., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

z^2) netransmiterea, transmiterea cu întârziere, transmiterea incorectă şi/sau incompletă de către organele fiscale centrale a informaţiilor cu relevanţă fiscală stabilite pe bază de protocol potrivit dispoziţiilor art. 60 alin. (6) şi art. 61^1 alin. (4);
(la 11-11-2023 Alineatul (1), Articolul 336, Titlul XI a fost completat de Punctul 4., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

aa) raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, a informaţiilor prevăzute la art. 291^5;

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

bb) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligaţia

de raportare a procedurilor de diligenţă fiscală şi a procedurilor de raportare prevăzute în secţiunile II şi III din anexa nr. 5;

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

cc) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, a obligaţiei de înregistrare prevăzute la art. 291^5 alin. (10);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

dd) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare a obligaţiei prevăzute la art. 291^5 alin. (6);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ee) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare a obligaţiei prevăzute la art. 291^5 alin. (7);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ff) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5, a obligaţiei prevăzute la art. 291^5 alin. (13);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

gg) nerespectarea de către furnizorii de reţele sau servicii de comunicaţii electronice a obligaţiilor prevăzute la art. 291^5 alin. (17) şi (18);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

hh) împiedicarea, prin orice mijloace, de către instituţiile financiare raportoare şi Operatorii de platforme a verificărilor şi controalelor prevăzute la art. 62 alin. (5) şi art. 291^5 alin. (8);

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ii) raportarea de către instituţiile financiare raportoare a altor conturi decât cele prevăzute la subsecţiunea D a secţiunii VIII din anexa nr. 1 şi cele din Acordul FATCA.

(la 02-03-2023 Alineatul (1) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 28, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

(2) Contravenţiile prevăzute la alin. (1) se sancţionează astfel:

a) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);

b) cu amendă de la 5.000 lei la 7.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 2.000 lei la 3.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e)-h);

d) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. a), b) şi i)-m);

(la 30-07-2022 Litera d) din Alineatul (2) , Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de Punctul 7, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

e) cu amendă de la 4.000 lei la 10.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n) şi r);

f) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de

la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) şi p), dacă obligaţiile fiscale sustrase la plată sunt de până la 50.000 lei inclusiv;

g) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) şi p), dacă obligaţiile fiscale sustrase la plată sunt cuprinse între 50.000 lei şi 100.000 lei inclusiv;

h) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum şi pentru persoanele fizice, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) şi p), dacă obligaţiile fiscale sustrase la plată sunt mai mari de 100.000 lei;

i) cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. s);

j) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ş);

k) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. t).

k^1) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ţ);

(la 30-07-2022 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

k^2) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ţ^1);

(la 30-07-2022 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 8, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

k^3) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. ţ^2), ţ^3) şi ţ^4);

(la 02-03-2023 Litera k^3) din Alineatul (2) , Articolul 336 , Titlul XI a fost modificată de Punctul 29, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

k^4) abrogată.

(la 03-02-2023 Litera k^4) din Alineatul (2) , Articolul 336 , Titlul XI a fost abrogată de Punctul 30, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

l) cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârşirii faptelor

prevăzute la alin. (1) lit. u);

(la 23-06-2017 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

m) cu amendă de la 70.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. v).

(la 23-06-2017 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

n) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. w);

(la 01-07-2020 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

o) cu amendă de la 5.000 lei la 30.000 lei în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. x).

(la 01-07-2020 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 17, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

p) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. y), aa), bb) şi dd)-hh);

(la 02-03-2023 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

q) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei şi revocarea înregistrării Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare în cazul săvârşirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. z);

(la 02-03-2023 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

r) cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. cc);

(la 02-03-2023 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

s) în situaţia în care, în termen de 30 de zile de la ultima sancţionare a faptei prevăzute la alin. (1) lit. cc), Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare nu se înregistrează potrivit art. 291^5 alin. (10), cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei şi oprirea accesului la site-ul sau aplicaţia acestuia;

(la 02-03-2023 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

ş) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont raportat, în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ii).

(la 02-03-2023 Alineatul (2) din Articolul 336 , Titlul XI a fost completat de Punctul 31, Articolul I din ORDONANŢA ORDONANŢĂ nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)

t) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. z^1) şi z^2).
(la 11-11-2023 Alineatul (2), Articolul 336, Titlul XI a fost completat de Punctul 5., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declaraţiilor de venit, precum şi a declaraţiei unice privind impozitul pe venit şi contribuţiile sociale datorate de persoanele fizice constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 50 lei la 500 lei.
(la 24-12-2020 Alineatul (3) din Articolul 336 , Titlul XI a fost modificat de Punctul 96, Articolul I din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020)

(3^1) Nedepunerea în termen a Chestionarului pentru stabilirea rezidenţei persoanei fizice la sosirea în România, respectiv a Chestionarului pentru stabilirea rezidenţei persoanei fizice la plecarea din România, de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 50 lei la 100 lei.

(la 01-01-2018 Articolul 336 din Titlul XI a fost completat de Punctul 111, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)
(3^2) Nedepunerea în termenul de 45 de zile a scrisorii de garanţie/poliţei de asigurare de garanţie de către debitorul care a notificat organul fiscal potrivit art. 233 alin. (2^1) constituie contravenţie şi se sancţionează cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii şi mari şi cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei pentru celelalte persoane

juridice, precum şi pentru persoanele fizice.

(la 13-09-2017 Articolul 336 din Titlul XI a fost completat de Punctul 111, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) În cazul asocierilor şi al altor entităţi fără personalitate juridică, contravenţiile prevăzute la alin. (1) se sancţionează cu amenda prevăzută pentru persoanele fizice.

(5) Nedepunerea la termen a declaraţiilor fiscale pentru obligaţiile datorate bugetelor locale se sancţionează potrivit Codului fiscal.

(6) Sumele încasate în condiţiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

ART. 337

Contravenţii în cazul declaraţiilor recapitulative

(1) Constituie contravenţii următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declaraţiilor recapitulative reglementate de normele din Codul fiscal privind taxa pe valoarea adăugată;

b) depunerea de declaraţii recapitulative incorecte ori incomplete.

(2) Contravenţiile prevăzute la alin. (1) se sancţionează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancţionează contravenţional:

a) persoanele care corectează declaraţia recapitulativă până la termenul legal de depunere a următoarei declaraţii recapitulative, dacă fapta prevăzută la alin. (1) lit. b) nu a fost constatată de organul fiscal anterior corectării;

b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează declaraţiile ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

ART. 337^1

Contravenţii aplicabile pentru încălcarea dispoziţiilor referitoare la fişierul standard de control fiscal

(1) Constituie contravenţii următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a fişierului standard de control fiscal;

b) depunerea incorectă ori incompletă a fişierului standard de control fiscal.

(2) Contravenţiile prevăzute la alin. (1) se sancţionează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârşirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârşirii faptei

prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancţionează contravenţional:

a) persoanele care corectează fişierul standard de control fiscal până la termenul legal de depunere a următorului fişier;
b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează fişierul standard de control fiscal ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

(la 01-01-2022 Titlul XI a fost completat de Punctul 29, Articolul I din ORDONANŢA nr. 11 din 30 august 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 832 din 31 august 2021)

ART. 338
Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor

(1) Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către organele fiscale competente, cu excepţia contravenţiei prevăzute la art. 336 alin. (1) lit. t) pentru care constatarea contravenţiei şi aplicarea sancţiunii se face de persoanele stabilite prin ordin al ministrului finanţelor publice sau, după caz, hotărâre a autorităţii deliberative.

(1^1) Constatarea şi sancţionarea faptelor ce constituie contravenţie potrivit dispoziţiilor art. 336 alin. (1) lit. z^1) se fac de către persoanele din cadrul aparatului de inspecţie economico-financiară, iar constatarea şi sancţionarea faptelor ce constituie contravenţie potrivit dispoziţiilor art. 336 alin. (1) lit. z^2) se fac de către persoanele din cadrul autorităţilor administraţiei publice locale stabilite prin hotărâre a autorităţii deliberative.

(la 11-11-2023 Articolul 338, Titlul XI a fost completat de Punctul 6., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

(2) Sancţiunile contravenţionale prevăzute la art. 336 şi 337 se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor şi al altor entităţi fără personalitate juridică, sancţiunile se aplică reprezentanţilor acestora.

(3) Abrogat.

(la 11-11-2023 Alineatul (3), Articolul 338, Titlul XI a fost abrogat de Punctul 7., Articolul LX, Sectiunea a 3-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023)

———————

Articolul LVIII, Secţiunea a 2-a, Capitolul IV din LEGEA nr. 296 din 26 octombrie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 977 din 27 octombrie 2023 prevede:

Articolul LVIII

Prin derogare de la prevederile art. 16 alin. (1) şi art. 28 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al

contravenţiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 22 alin. (2) din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenţionale, cu modificările şi completările ulterioare, contravenienţii sancţionaţi în baza prevederilor prezentului capitol, secţiunea 1 şi secţiunea a 2-a, art. LVII şi LXV, ale Legii contabilităţii nr. 82/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, ale Legii nr. 70/2015 pentru întărirea disciplinei financiare privind operaţiunile de încasări şi plăţi în numerar şi pentru modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 193/2002 privind introducerea sistemelor moderne de plată, cu modificările şi completările ulterioare, ale Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 28/1999 privind obligaţia operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, ale Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 41/2022 pentru instituirea Sistemului naţional privind monitorizarea transporturilor rutiere de bunuri cu risc fiscal ridicat RO e-Transport şi de abrogare a art. XXVIII din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative, cu modificările şi completările ulterioare, nu beneficiază de posibilitatea achitării, în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ.

ART. 339
Dispoziţii aplicabile

(1) Prin derogare de la prevederile art. 13 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare, aplicarea sancţiunii amenzii pentru contravenţiile prevăzute în prezentul titlu se prescrie în termen de 5 ani de la data săvârşirii faptei.

(2) Dispoziţiile prezentului titlu se completează cu prevederile Ordonanţei Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare.

(la 30-06-2022 Articolul 339 din Titlul XI a fost modificat de Punctul 9, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

TITLUL XII
Dispoziţii tranzitorii şi finale

ART. 340
Dispoziţii privind regimul vamal

Neplata la termenul legal a taxelor care se datorează în vamă, potrivit legii, cu excepţia celor prevăzute la art. 157 alin. (2), atrage

interzicerea efectuării operaţiunilor de vămuire până la stingerea integrală a acestora.

ART. 341
Dispoziţii privind funcţionarii publici din cadrul organelor fiscale
(1) În exercitarea atribuţiilor de serviciu funcţionarii publici din cadrul organelor fiscale sunt învestiţi cu exerciţiul autorităţii publice şi beneficiază de protecţie potrivit legii.
(2) Statul şi unităţile administrativ-teritoriale răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcţionarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuţiilor de serviciu.
(3) Încălcarea de către funcţionarii publici, cu vinovăţie, a îndatoririlor de serviciu atrage răspunderea potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare. Prevederile art. IX din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 46/2009 privind îmbunătăţirea procedurilor fiscale şi diminuarea evaziunii fiscale, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 324/2009, rămân aplicabile.

ART. 342
Acte normative de aplicare
(1) Formularele necesare şi instrucţiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanţelor fiscale de către organul fiscal central, precum şi orice norme sau instrucţiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al preşedintelui A.N.A.F.
(2) Formularele necesare şi instrucţiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea creanţelor fiscale de către organul fiscal local, precum şi orice norme sau instrucţiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod, se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administraţiei publice, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice.
(la 01-01-2016 Alin. (2) al art. 342 , Titlul XII a fost modificată de pct. 2 al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015, prin modificarea unei sintagme.)

(3) Formularele necesare şi instrucţiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanţelor bugetului general consolidat administrate de alte autorităţi publice care administrează creanţe fiscale, precum şi orice norme sau instrucţiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituţiei publice, după caz, cu avizul Ministerului Finanţelor Publice.
(la 03-09-2017 Alineatul (3) din Articolul 342 , Titlul XII a fost modificat de Punctul 112, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

(4) Ordinele ministrului finanţelor publice, ale preşedintelui A.N.A.F., precum şi celelalte ordine prevăzute de prezentul cod se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepţia ordinelor prin care sunt reglementate exclusiv norme de lucru interne care vizează atribuţii şi schimbul de informaţii între structurile organului fiscal.
(5) Ordinele preşedintelui A.N.A.F., cu caracter normativ, emise în temeiul Codului fiscal, Codului de procedură fiscală, precum şi a altor

reglementări din domeniul de competenţă al Ministerului Finanţelor Publice se supun, în mod obligatoriu, avizării acestui minister. Avizul Ministerului Finanţelor Publice este un aviz conform.

(la 03-09-2017 Articolul 342 din Titlul XII a fost completat de Punctul 113, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 343
Scutirea organelor fiscale de plata taxelor
Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane, cauţiuni şi alte asemenea sume pentru cererile, acţiunile şi orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanţelor fiscale, cu excepţia celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

(la 03-09-2017 Articolul 343 din Titlul XII a fost modificat de Punctul 114, Articolul I din ORDONANŢA nr. 30 din 30 august 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 708 din 31 august 2017)

ART. 344
Scutirea de la plata taxelor extrajudiciare de timbru
Certificatele, adeverinţele sau alte documente pentru care legea prevede plata taxei extrajudiciare de timbru, eliberate de organele fiscale sunt scutite de taxe extrajudiciare de timbru.

ART. 345
Înscrierea creanţelor la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare
A.N.A.F. este autorizată ca operator care, prin structurile de specialitate cu atribuţii de administrare a creanţelor fiscale, inclusiv unităţile subordonate A.N.A.F., ca agenţi împuterniciţi, să înscrie garanţiile reale la Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare pentru creanţele fiscale administrate de către organul fiscal central, precum şi pentru creanţele fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 346
Conflictul temporal al actelor normative
(1) Reglementările emise în temeiul actelor normative prevăzute la art. 354 rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prezentului cod, în măsura în care nu contravin prevederilor acestuia.
(2) Trimiterile făcute prin alte acte normative la Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se consideră a fi făcute la prezentul cod.

ART. 347
Dispoziţii privind termenele
(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.
(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripţie

se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit.
(la 01-01-2016 Alin. (2) al art. 347 , Titlul XII a fost introdus de pct. 13 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015)

ART. 348
Confiscări
(1) Confiscările dispuse potrivit legii se duc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea. Confiscările dispuse de instanţele de judecată se duc la îndeplinire de către Ministerul Finanţelor Publice, Ministerul Afacerilor Interne sau, după caz, de către alte autorităţi publice abilitate de lege, prin organele competente, stabilite prin ordin comun al conducătorilor instituţiilor în cauză, iar valorificarea se face de organele competente ale Ministerului Finanţelor Publice, sau de către alte autorităţi publice abilitate de lege, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.
(2) În situaţia în care confiscările privesc sume exprimate în monedă străină, sumele se convertesc în lei la cursul de schimb comunicat de Banca Naţională a României, valabil la data rămânerii definitive a măsurii confiscării.
(3) Sumele confiscate, precum şi cele realizate din valorificarea bunurilor confiscate, mai puţin cheltuielile impuse de ducerea la îndeplinire şi de valorificare, se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz, conform legii.

ART. 349
Constatarea faptelor ce pot constitui infracţiuni
(1) Ori de câte ori, organele fiscale constată că există indicii privind săvârşirea unor infracţiuni în legătură cu situaţii de fapt ce intră în competenţa de constatare a organelor fiscale, acestea întocmesc procese-verbale/acte de control, în baza cărora sesizează organele de urmărire penală cu privire la faptele constatate.
(2) Procesul-verbal sau actul de control încheiat potrivit competenţelor ce revin organelor fiscale, documentele ridicate şi explicaţiile scrise solicitate, potrivit legii, după caz, precum şi alte înscrisuri care au valoare probatorie de înscrisuri în procesul penal se trimit organelor de urmărire penală împreună cu actul de sesizare.

ART. 350
Colaborarea cu organele de urmărire penală
(1) Abrogat.
(la 03-09-2022 Alineatul (1) din Articolul 350 , Titlul XII a fost abrogat de Punctul 37, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(2) În cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată A.N.A.F. şi/sau Autorităţii Vamale Române, în funcţie de obligaţiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate, efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite.
(la 03-09-2022 Alineatul (2) din Articolul 350 , Titlul XII a fost

modificat de Punctul 38, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

(3) Rezultatul controalelor prevăzute la alin. (2) se consemnează în procese-verbale care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanţă fiscală în sensul prezentului cod.
(la 03-09-2022 Alineatul (3) din Articolul 350 , Titlul XII a fost modificat de Punctul 38, Articolul I din ORDONANŢA nr. 31 din 31 august 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 857 din 31 august 2022)

ART. 351
Soluţionarea căilor de atac în cazul actelor administrative fiscale privind debitorii în insolvenţă
Prin derogare de la dispoziţiile art. 75 din Legea nr. 85/2014, actele administrative fiscale emise înainte şi după intrarea în insolvenţă se supun controlului instanţelor specializate de contencios administrativ fiscal.

ART. 352
Aplicarea legii noi şi ultraactivarea legii vechi
(1) Dispoziţiile prezentului cod se aplică numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare.
(2) Procedurile de administrare începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod rămân supuse legii vechi.
(3) Dispoziţiile art. 181 sunt aplicabile creanţelor fiscale născute după data de 1 ianuarie 2016.
(4) Prin excepţie de la prevederile alin. (1) şi (2), executările silite în curs la data intrării în vigoare a prezentei legi se continuă potrivit dispoziţiilor prezentului cod, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.
(la 01-01-2016 Alin. (4) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

Decizie de respingere: HP nr. 56/2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1085 din 10 noiembrie 2022.

---

(5) Prin excepţie de la prevederile alin. (1) şi (2), dispoziţiile art. 6, 8, 13 şi 133 se aplică şi procedurilor de administrare în derulare la data de 1 ianuarie 2016.
(la 01-01-2016 Alin. (5) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(6) Taxele prevăzute la art. 52 se aplică pentru cererile de emitere/modificare a unui acord de preţ în avans sau soluţie fiscală individuală anticipată, după caz, depuse după data de 1 ianuarie 2016.
(la 01-01-2016 Alin. (6) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(7) Prevederile art. 129 se aplică pentru refacerea inspecţiei fiscale dispusă prin decizii de soluţionare a contestaţiilor emise după data de 1 ianuarie 2016.
(la 01-01-2016 Alin. (7) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(8) Prevederile art. 186-209 se aplică şi pentru obligaţiile fiscale pentru care au fost acordate eşalonări la plată până la data de 1 ianuarie 2016.
(la 01-01-2016 Alin. (8) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(9) Prevederile art. 213 alin. (7) se aplică şi măsurilor asigurătorii aplicate înainte de 1 ianuarie 2016. În acest caz, termenele de 6 luni sau 1 an încep să curgă de la 1 ianuarie 2016.
(la 01-01-2016 Alin. (9) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(10) Prevederile art. 278 alin. (2) se aplică cererilor de suspendare a executării actului administrativ fiscal depuse după data de 1 ianuarie 2016, precum şi cererilor de suspendare în curs de soluţionare la această dată.
(la 01-01-2016 Alin. (10) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

(11) Prevederile art. 278 alin. (4) se aplică pentru cererile de suspendare a executării actului administrativ fiscal admise de instanţa judecătorească după 1 ianuarie 2016.
(la 01-01-2016 Alin. (11) al art. 352 a fost introdus de pct. 14 al art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 50 din 27 octombrie 2015, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 817 din 3 noiembrie 2015.)

ART. 353
Intrarea în vigoare
Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

ART. 354
Abrogări
La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:
a) Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările şi completările ulterioare;
b) Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 29/2011 privind reglementarea acordării eşalonărilor la plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 22 martie 2011, aprobată prin Legea nr. 15/2012, cu modificările şi completările ulterioare;

c) Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 20 iulie 2004;

d) Hotărârea Guvernului nr. 529/2007 pentru aprobarea Procedurii de emitere a soluţiei fiscale individuale anticipate şi a acordului de preţ în avans, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 12 iunie 2007;

e) art. 1-5 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenţei în exercitarea demnităţilor publice, a funcţiilor publice şi în mediul de afaceri, prevenirea şi sancţionarea corupţiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările şi completările ulterioare;

f) Hotărârea Guvernului nr. 248/2011 privind aprobarea Procedurii de aplicare a metodelor indirecte pentru stabilirea bazei impozabile ajustate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 18 martie 2011, cu modificările şi completările ulterioare.

---

*) Notă CTCE:

Reproducem mai jos prevederile art. II şi III din LEGEA nr. 295 din 18 decembrie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1266 din 21 decembrie 2020:

Articolul II

Dispoziţii tranzitorii

1. Prevederile art. 49 alin. (1) lit. d)-f) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru actele administrativ-fiscale comunicate după data intrării în vigoare a prezentei legi.

2. În cazul în care la data intrării în vigoare a prezentei legi instituţiile de credit au deschis un cont bancar sau o casetă de valori pentru o persoană fizică sau o persoană juridică nerezidentă care nu deţine cod de identificare fiscală, instituţiile de credit au obligaţia ca în termen de cel mult 3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi să solicite atribuirea unui număr de identificare fiscală sau cod de înregistrare fiscală, după caz.

3. Prevederile art. 131 alin. (1) şi art. 145 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi pentru inspecţiile fiscale în curs de desfăşurare la data intrării în vigoare a prezentei legi.

4. Prevederile art. 181 alin. (8) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică pentru rapoartele de inspecţie fiscală emise după data intrării în vigoare a prezentei legi.

5. Prevederile art. 181 alin. (13) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost introduse prin art. I, se aplică pentru drepturile vamale născute după data intrării în vigoare a prezentei legi.

6. Prevederile art. 263 alin. (11^1)-(11^5) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică şi bunurilor imobile intrate în proprietatea publică

a statului, prin procedura de dare în plată, pentru care nu a fost adoptată o hotărâre a Guvernului de dare în administrare până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

7. Termenul de emitere a ordinului privind procedura prevăzută la art. 170^1 şi a ordinului prevăzut la art. 272 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, cu modificările şi completările ulterioare, este de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

8. Scrisorile de garanţie emise de instituţiile financiare nebancare şi depuse la organele fiscale până la data intrării în vigoare a prezentei legi, potrivit art. 211 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, rămân valabile pe perioada derulării procedurii de administrare, până la expirarea valabilităţii acestora. Dacă procedura de administrare aflată în derulare nu s-a încheiat, debitorul are posibilitatea reînnoirii scrisorii de garanţie sau obţinerea unei alte scrisori de la o instituţie de credit ori poliţă de asigurare de garanţie de la o societate de asigurare.

9. Ministerul Finanţelor Publice preia, în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi, de la Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili şi direcţiile generale regionale ale finanţelor publice, activitatea de soluţionare a contestaţiilor formulate împotriva titlurilor de creanţă, precum şi a altor acte administrativ-fiscale emise de organul central fiscal, posturile şi personalul aferent acesteia.

10. Încadrarea personalului care se preia, în condiţiile prevăzute la pct. 8, în structura specializată de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice se realizează în termenele şi cu respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal.

11. Personalul care se preia în condiţiile pct. 8 beneficiază de drepturile salariale acordate potrivit legii, pentru categoriile de funcţii din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanţelor Publice.

12. Direcţiile generale regionale ale finanţelor publice şi Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili au obligaţia de a asigura cu titlu gratuit condiţiile necesare pentru desfăşurarea activităţii personalului preluat de către Ministerul Finanţelor Publice în condiţiile pct. 8, Ministerul Finanţelor Publice încheie protocoale cu direcţiile generale regionale ale finanţelor publice şi Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin care se stabilesc obligaţiile părţilor.

13. Direcţiile generale regionale ale finanţelor publice şi Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili pot exercita anumite atribuţii legate de activitatea şi personalul preluat în condiţiile pct. 8, stabilite prin ordin al ministrului finanţelor publice.

14. În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Finanţelor Publice supune spre aprobare Guvernului proiectul de hotărâre de modificare a actelor normative de organizare şi funcţionare ale Ministerului Finanţelor Publice şi Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

15. În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii prevăzute la pct. 14, Ministerul Finanţelor Publice încheie cu Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, Direcţia Generală de Administrare a Marilor Contribuabili şi cu direcţiile generale regionale ale finanţelor

publice protocoale de predare-preluare a numărului de posturi, personalului, patrimoniului şi a prevederilor bugetare, corespunzătoare activităţii preluate conform prevederilor pct. 8-13.

16. Organizarea, modul de funcţionare, numărul de posturi al Ministerului Finanţelor Publice, inclusiv cele aferente structurii specializate de soluţionare a contestaţiilor, precum şi alte aspecte determinate de aplicarea măsurilor de reorganizare prevăzute de prezenta lege se reglementează prin hotărâre a Guvernului, potrivit pct. 14.

Articolul III

Dispoziţii finale

Prevederile art. 270, 272 şi 274 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. I, se aplică în termen de 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi. Contestaţiile aflate în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a prezentului alineat se predau structurii specializate de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi se soluţionează de către aceasta.

---

*) Notă CTCE:

Potrivit art. unic din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 51 din 16 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial nr. 606 din 17 iunie 2021, astfel cum a fost modificat de art. unic din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 107 din 29 septembrie 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 935 din 30 septembrie 2021, termenele prevăzute la art. II pct. 9 şi art. III din Legea nr. 295/2020 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum şi aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1266 din 21 decembrie 2020, se prorogă până la data de 31 martie 2022.

---

*

Prevederile capitolului I al titlului X transpun Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal şi de abrogare a Directivei 77/799/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 64 din 11 martie 2011, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce priveşte schimbul automat obligatoriu de informaţii în domeniul fiscal, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 359 din 16 decembrie 2014.

Prevederile capitolului II al titlului X transpun Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistenţa reciprocă în materie de recuperare a creanţelor legate de impozite, taxe şi alte măsuri, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 84 din 31 martie 2010 şi rectificată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 100 din 22 aprilie 2010.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 şi ale art. 76 alin. (2) din Constituţia României,

republicată.

PREŞEDINTELE CAMEREI DEPUTAŢILOR
VALERIU-ŞTEFAN ZGONEA
PREŞEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 20 iulie 2015.
Nr. 207.

ANEXA 1

PROCEDURI
de raportare şi de diligenţă fiscală pentru schimbul de informaţii referitoare la conturile financiare

SECŢIUNEA I
Proceduri generale de raportare

A. Sub rezerva dispoziţiilor subsecţiunilor C-E ale prezentei secţiuni, fiecare instituţie financiară raportoare trebuie să raporteze autorităţii competente din România următoarele informaţii cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării al respectivelor instituţii financiare raportoare:

1. În cazul unei persoane fizice care este o persoană care face obiectul raportării şi care este titular de cont al respectivului cont: numele, adresa, jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă, numărul/numerele de identificare fiscală şi data şi locul naşterii.

În cazul unei entităţi care este titular de cont şi o persoană care face obiectul raportării: denumirea, adresa, jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă şi numărul/numerele de identificare fiscală.

În cazul unei entităţi care este titular de cont şi care, după aplicarea procedurilor de diligenţă fiscală în conformitate cu secţiunile V, VI şi VII este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul şi care sunt persoane care fac obiectul raportării: numele, adresa, jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă şi numărul/numerele de identificare fiscală ale entităţii, precum şi numele, adresa, jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă şi numărul/numerele de identificare fiscală şi data şi locul naşterii a fiecărei persoane care face obiectul raportării;

2. numărul de cont sau echivalentul său funcţional în absenţa unui număr de cont;

3. numele şi numărul de identificare, dacă este cazul, al instituţiei financiare raportoare;

4. soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, valabil/ă la sfârşitul anului calendaristic relevant sau la sfârşitul altei perioade de raportare adecvate sau închiderea contului în cazul în care contul a fost închis în cursul anului calendaristic relevant;

5. în cazul oricărui cont de custodie:

a) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor şi cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deţinute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; şi

b) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, în legătură cu care instituţia financiară raportoare a acţionat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;

6. în cazul oricărui cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; şi

7. în cazul oricărui cont care nu este descris la pct. 5 sau la pct. 6, cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituţia financiară raportoare este debitoare sau datoare să îl plătească, inclusiv cuantumul agregat al oricăror rambursări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate.

B. Informaţiile trebuie raportate în moneda în care este exprimat contul, iar informaţiile raportate trebuie să identifice moneda în care este exprimată fiecare sumă. În cazul unui cont exprimat în mai multe monede, instituţia financiară raportoare poate alege să raporteze informaţiile într-o monedă în care este exprimat contul şi este obligată să identifice moneda în care este raportat contul.

Dacă soldul sau valoarea unui cont financiar sau orice altă sumă este exprimată într-o monedă diferită de moneda utilizată de către România, în scopul stabilirii pragurilor şi al limitelor, instituţiile financiare raportoare din România trebuie să calculeze soldul sau valoarea prin aplicarea cursului zilnic de referinţă, valabil în ultima zi a anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvată pentru care contul respectiv este raportat, pentru a transforma soldul sau valoarea în moneda echivalentă.

C. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecţiunea A, cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării care este un cont preexistent:

1. Nu este obligatorie raportarea numărului/numerelor de identificare fiscală sau a datei naşterii în cazul în care:

a) acestea nu figurează în registrele instituţiei financiare raportoare; şi

b) nu există o altă cerinţă care să impună respectivei instituţii financiare raportoare să colecteze aceste informaţii în temeiul normelor legale în vigoare.

2. În situaţia în care instituţia financiară raportoare nu deţine numărul/numerele de identificare fiscală sau data naşterii ale titularului de cont preexistent în evidenţele sale şi nu este obligată să obţină aceste informaţii în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene, instituţia financiară raportoare are obligaţia să depună eforturi rezonabile pentru a obţine numărul/numerele de identificare fiscală şi data naşterii în ceea ce priveşte conturile preexistente până la sfârşitul celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care respectivele conturi preexistente au fost identificate drept conturi care fac obiectul raportării.

3. În situaţia prevăzută la pct. 1 lit. b), numărul/numerele de identificare fiscală sau data naşterii trebuie să fie raportate dacă:

a) acestea figurează în evidenţele instituţiei financiare raportoare; sau

b) acestea nu figurează în evidenţele instituţiei financiare raportoare, dar sunt colectate de către instituţia financiară raportoare în alt mod sau în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene.

4. Termenul „evidenţele" instituţiei financiare raportoare include dosarul principal al clientului şi informaţiile disponibile în format electronic.

5. Termenul „dosar principal al clientului" include dosarele instituţiei financiare raportoare care conţin informaţiile despre titularul contului, precum informaţiile utilizate pentru contactarea titularilor de cont sau pentru aplicarea măsurilor de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului.

6. Prin „eforturi rezonabile" se înţelege încercările reale de a obţine numărul/numerele de identificare fiscală şi data naşterii titularului de cont care face obiectul raportării. Astfel de eforturi rezonabile trebuie făcute cel puţin o dată pe an până la termenul prevăzut la art. 62 alin. (7). Eforturile rezonabile pot fi continuate şi după acest termen.

D. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecţiunea A, nu există obligaţia raportării numărului/numerelor de identificare fiscală pentru titularul conturilor noi şi pentru titularul conturilor preexistente în cazul în care:

1. nu este emis de către jurisdicţia care face obiectul raportării sau de altă jurisdicţie de rezidenţă;

2. nu este impusă obţinerea acestor informaţii în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene;

3. numărul/numerele de identificare fiscală este/sunt considerat(e) a nu fi emis(e) de jurisdicţia de rezidenţă dacă:

a) jurisdicţia care face obiectul raportării sau altă jurisdicţie de rezidenţă nu emite un număr/numere de identificare fiscală şi niciun echivalent funcţional în absenţa acestuia; sau

b) jurisdicţia care face obiectul raportării sau altă jurisdicţie de rezidenţă nu a emis un număr/numere de identificare fiscală pentru o anumită

persoană fizică sau entitate;

4. în cazul în care jurisdicţia care face obiectul raportării sau altă jurisdicţie de rezidenţă începe să emită număr/numere de identificare fiscală în general sau pentru anumite persoane care fac obiectul raportării, excepţiile prevăzute la pct. 1-3 nu se mai aplică şi instituţia financiară raportoare trebuie să raporteze numărul/numerele de identificare fiscală al/ale persoanei care face obiectul raportării dacă obţine o declaraţie pe propria răspundere care conţine numărul/numerele de identificare fiscală sau obţine această informaţie în alt mod.

E. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecţiunea A:

1. Nu există obligaţia raportării locului naşterii în ceea ce priveşte conturile preexistente şi conturile noi, cu excepţia cazului în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) instituţia financiară raportoare este obligată, în orice mod, să obţină şi să raporteze această informaţie în temeiul normelor legale în vigoare; şi
b) informaţia este disponibilă şi poate fi căutată în evidenţa electronică păstrată de instituţia financiară raportoare.

2. Termenul „informaţii/date din evidenţa sa electronică" se referă la informaţiile pe care o instituţie financiară raportoare le păstrează în dosarele sale de raportare în scopuri fiscale în dosarele principale ale clienţilor sau în alte asemenea dosare, care sunt stocate sub forma unei baze de date electronice asupra cărora se rulează cereri în limbaje de programare (de exemplu: Structured Query Language etc.).

SECŢIUNEA II
Proceduri generale de diligenţă fiscală
A. Un cont este considerat drept cont care face obiectul raportării începând de la data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de diligenţă fiscală prevăzute în secţiunile II-VII.

Cu excepţia cazului în care se prevede altfel, informaţiile cu privire la un cont care face obiectul raportării trebuie raportate anual, în anul calendaristic următor anului la care se referă informaţiile. Din momentul în care un cont este considerat un cont care face obiectul raportării, acesta îşi menţine această funcţie până la data la care încetează a mai fi un cont care face obiectul raportării, chiar dacă soldul sau valoarea contului este egală cu zero sau este negativă sau nu există nicio sumă plătită sau creditată în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont.
Atunci când un cont este identificat ca fiind un cont care face obiectul raportării, în funcţie de situaţia acestuia la sfârşitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, informaţiile în legătură cu acest cont trebuie raportate ca şi când ar fi fost un cont care face obiectul raportării pe tot parcursul anului calendaristic sau al alte perioade de raportare adecvate în care a fost identificat ca atare.

Când un cont care face obiectul raportării este închis, informaţiile raportate cu privire la acel cont trebuie să acopere perioada în care acesta a fost deschis.

B. Soldul sau valoarea unui cont se stabileşte ca fiind cel/cea valabil/valabilă în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare.

În cazul în care soldul sau pragul valorii urmează să se stabilească în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauză trebuie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

C. Instituţiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii, în scopul îndeplinirii obligaţiilor de raportare şi de diligenţă fiscală.

În situaţia prevăzută la primul paragraf, responsabilitatea pentru respectivele obligaţii revine în continuare instituţiilor financiare raportoare, inclusiv pentru obligaţiile lor cu privire la respectarea prevederilor Regulamentului UE 2016/679 al Parlamentului European şi al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecţia datelor), cu modificările ulterioare, ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European şi al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecţia persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal şi privind libera circulaţie a acestor date şi de abrogare a Directivei 95/46/CE, cu modificările ulterioare, Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal şi protecţia vieţii private în sectorul comunicaţiilor electronice, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale Legii nr. 363/2018 privind protecţia persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autorităţile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale şi combaterii infracţiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative şi de siguranţă, precum şi privind libera circulaţie a acestor date.

D. Instituţiile financiare raportoare pot aplica următoarele proceduri în ceea ce priveşte conformarea cu procedurile generale de diligenţă fiscală.

1. Instituţiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligenţă fiscală pentru conturile noi în cazul conturilor preexistente. Procedurile specifice conturilor preexistente trebuie aplicate în continuare.

2. Instituţiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligenţă fiscală pentru conturile cu valoare mare în cazul conturilor cu valoare mai mică.

3. Instituţiile financiare raportoare pot aplica prevederile pct. 1 şi 2 în legătură cu toate conturile preexistente relevante sau separat,

în legătură cu orice grup clar identificat de astfel de conturi, în funcţie de domeniul de activitate sau de locaţia unde conturile sunt menţinute, cum ar fi linia de activitate sau locul unde este menţinut contul.

4. O instituţie financiară raportoare poate aplica procedurile de diligenţă fiscală pentru conturile noi fără a renunţa la aplicarea excepţiilor care se aplică conturilor preexistente, precum cele de la subsecţiunea C din secţiunea I, subsecţiunea A din secţiunea III şi de la subsecţiunea A din secţiunea V. De asemenea, în concordanţă cu subsecţiunea B din secţiunea III, raportarea unei singure adrese de rezidenţă pentru un cont de persoană fizică preexistent este suficientă pentru conformarea cu procedurile de raportare din secţiunea I.

SECŢIUNEA III

Proceduri de diligenţă fiscală în ceea ce priveşte conturile de persoană fizică preexistente

A. Următoarele proceduri de diligenţă fiscală se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică preexistente.

1. Instituţia financiară raportoare nu trebuie să verifice, să identifice sau să raporteze conturile de persoană fizică preexistente ce reprezintă contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare şi contracte de rentă viageră, cu condiţia ca instituţiei financiare raportoare să îi fie strict interzis prin lege să vândă astfel de contracte rezidenţilor unei jurisdicţii care face obiectul raportării.

2. În cazul în care legea nu interzice direct instituţiei financiare raportoare să vândă contracte de asigurare sau de rentă viageră, dar îi impune îndeplinirea unor condiţii prealabile posibilităţii de a vinde astfel de contracte rezidenţilor unei jurisdicţii care face obiectul raportării, precum obţinerea unei autorizaţii şi înregistrarea contractelor, instituţia financiară raportoare care nu a îndeplinit aceste condiţii, conform normelor legale în vigoare, este considerată drept instituţie căreia „legea îi interzice strict" să vândă astfel de contracte rezidenţilor unei jurisdicţii care face obiectul raportării.

B. Conturi cu valoare mai mică. În cazul conturilor cu valoare mai mică se aplică următoarele proceduri.

1. instituţiile financiare raportoare aplică:

a) testul adresei de rezidenţă prevăzut la pct. 2-11 sau căutarea în evidenţa electronică prevăzută la pct. 12-20;

b) căutarea în evidenţa electronică prevăzută la pct. 12-20.

În cazul în care instituţia financiară raportoare alege să aplice testul adresei de rezidenţă, aceasta trebuie să aplice testul cu privire la fiecare cont cu valoare mai mică.

În cazul în care instituţia financiară raportoare alege să nu aplice testul adresei de rezidenţă sau una sau mai multe cerinţe ale testului nu sunt îndeplinite, atunci trebuie să efectueze căutarea în evidenţa electronică cu privire la respectivul cont cu valoare mai mică.

2. Testul adresei de rezidenţă. Pentru a stabili dacă titularul de cont persoană fizică este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare poate considera titularul de cont persoană fizică ca având rezidenţa fiscală în jurisdicţia în care este situată adresa, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) instituţia financiară raportoare deţine în evidenţele sale adresa de rezidenţă pentru titularul de cont persoană fizică;
b) acea adresă de rezidenţă este actuală; şi
c) acea adresă de rezidenţă se bazează pe documente justificative.

3. O căsuţă poştală poate să fie considerată în general o adresă de rezidenţă dacă face parte dintr-o adresă care cuprinde, de exemplu, o stradă, un număr de apartament sau cameră, sau un drum de ţară şi identifică în mod clar astfel rezidenţa actuală a titularului de cont.
4. Adresa de rezidenţă este considerată a fi „actuală" în cazul în care este adresa de rezidenţă cea mai recentă care a fost înregistrată de către instituţia financiară raportoare cu privire la titularul de cont persoană fizică. Cu toate acestea, adresa de rezidenţă nu este considerată a fi „actuală" dacă a fost folosită pentru corespondenţă, iar aceasta a fost returnată cu menţiunea „adresă necunoscută din alt motiv decât o eroare". O adresă de rezidenţă asociată cu un cont care este inactiv este considerată „actuală" pe durata inactivităţii.

Un cont, altul decât un contract de rentă viageră, este „un cont inactiv" dacă:

a) titularul de cont nu a realizat nicio tranzacţie în legătură cu acel cont sau cu orice alt cont deţinut de titularul de cont la instituţia financiară raportoare în ultimii trei ani;
b) titularul de cont nu a comunicat cu instituţia financiară raportoare la care este deschis respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deţinut de titularul de cont la respectiva instituţie financiară raportoare în ultimii şase ani; şi
c) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituţia financiară raportoare nu a comunicat cu titularul de cont care deţine respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deţinut de titularul de cont la respectiva instituţie financiară raportoare în ultimii şase ani.

În mod alternativ, un cont, altul decât un contract de rentă viageră, poate de asemenea fi considerat un „cont inactiv" în temeiul normelor legale în vigoare sau normelor sau procedurilor de operare obişnuite ale instituţiei financiare raportoare care sunt aplicate în mod consecvent pentru toate conturile păstrate de respectiva instituţie, cu condiţia ca aceste norme legale, regulamente sau proceduri să conţină prevederi substanţial similare celor din paragraful anterior.
Un cont încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv atunci când:

(i) titularul de cont iniţiază o tranzacţie cu privire la contul

respectiv sau orice alt cont deţinut de titularul de cont la respectiva instituţie financiară raportoare;

(ii titularul de cont comunică cu instituţia financiară raportoare care păstrează un astfel de cont cu privire la acesta sau la orice alt cont deţinut de titularul de cont la instituţia financiară raportoare; sau

(iii) contul încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv în temeiul normelor legale în vigoare sau în temeiul procedurilor de operare obişnuite ale instituţiei financiare raportoare.

5. În ceea ce priveşte cerinţa de la pct. 2 lit. c), aceasta se consideră a fi îndeplinită în următoarele situaţii:

a) politicile şi procedurile instituţiei financiare raportoare asigură că adresa de rezidenţă actuală din registrele sale este aceeaşi adresă sau în acelaşi stat cu cea din documentele justificative; sau

b) politicile şi procedurile instituţiei financiare raportoare asigură că în cazul în care deţine documente justificative emise de o autoritate publică, dar aceste documente justificative nu conţin adresa de rezidenţă recentă sau nu conţin nicio adresă, adresa de rezidenţă actuală din registrele Instituţiei financiare raportoare este aceeaşi adresă sau în aceeaşi jurisdicţie cu cea din documentele recente emise de o autoritate publică sau de o companie de utilităţi sau dintr-o declaraţie a titularului contului de persoană fizică preexistent, dată sub sancţiunea falsului în declaraţii;

c) politicile şi procedurile sale asigură că jurisdicţia menţionată în adresa de rezidenţă corespunde jurisdicţiei care a emis documentele justificative emise de autoritatea publică.

6. Cu titlu de exemplu pot fi considerate documente justificative cartea de identitate, certificatul de rezidenţă fiscală, paşaportul, permisul de conducere auto sau orice alt document emis de către o autoritate publică.

Documentele acceptabile emise de o autoritate publică includ, spre exemplu, notificări oficiale sau decizii ale unei administraţii fiscale. Documentele acceptabile emise de companiile de utilităţi se referă la utilităţile unei anumite proprietăţi şi includ factura pentru apă, electricitate, telefon fix, gaze sau combustibil.

7. În cazul în care adresa de rezidenţă nu poate fi confirmată prin documentele justificative sau se doreşte confirmarea acestei adrese, instituţiile financiare raportoare pot solicita o declaraţie pe propria răspundere titularului contului de persoană fizică preexistent, sub sancţiunea falsului în declaraţii.

8. Declaraţia titularului contului de persoană fizică preexistent dată sub sancţiunea falsului în declaraţii este valabilă doar dacă îndeplineşte cumulativ următoarele condiţii:

a) instituţia financiară raportoare a trebuit să obţină această declaraţie pentru mai mulţi ani la rând, conform normelor legale în vigoare;

b) conţine adresa de rezidenţă a titularului contului de persoană

fizică preexistent; şi
c) este datată şi semnată de titularul contului de persoană fizică preexistent.
În aceste situaţii, procedurile speciale de diligenţă fiscală prevăzute la subsecţiunea A din secţiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică de asemenea şi documentelor pe care instituţia financiară raportoare se bazează.

9. Instituţiile financiare raportoare au obligaţia să depună eforturi rezonabile şi să îşi contacteze clienţii pentru a obţine documente justificative cu privire la conturile preexistente ce fac obiectul raportării pentru care nu au fost aplicate măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului la momentul deschiderii unor astfel de conturi.
10. În situaţia în care există conturi deschise anterior introducerii în legislaţia naţională a măsurilor de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, iar instituţia financiară raportoare nu a verificat documentele justificative de la momentul înregistrării titularului contului de persoană fizică preexistent, cerinţa reglementată la pct. 2 lit. c) se consideră a fi îndeplinită şi dacă procedurile şi politicile instituţiei financiare raportoare asigură faptul că adresa de rezidenţă actuală din evidenţele sale se află în aceeaşi jurisdicţie:

a) ca şi cea unde se află adresa din cel mai recent document obţinut de instituţia financiară raportoare, de exemplu, factură de utilităţi, contract de închiriere spaţiu sau declaraţia titularului contului de persoană fizică, sub sancţiunea falsului în declaraţii; şi
b) ca şi cea raportată de către instituţia financiară raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent în temeiul altor cerinţe de raportare în scop fiscal aplicabile, dacă există.

11. În vederea îndeplinirii cerinţei de la pct. 2 lit. c), în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituţia financiară raportoare se poate baza pe adresa de rezidenţă actuală din registrele sale până la momentul la care:

a) intervine o modificare a circumstanţelor care determină instituţia financiară raportoare să cunoască sau să aibă motive să cunoască că acea adresă de rezidenţă este incorectă ori nu mai este de încredere; sau
b) intervine plata totală sau parţială sau scadenţa contractului de asigurare cu valoare de răscumpărare. Plata sau scadenţa unui astfel de contract constituie modificarea circumstanţelor şi determină aplicarea procedurilor reglementate la pct. 1 din anexa nr. 2.

12. Căutarea în evidenţa electronică. În cazul în care o instituţie financiară raportoare nu se bazează pe o adresă actuală de rezidenţă a titularului de cont persoană fizică pe baza unor documente justificative, astfel cum este prevăzut la pct. 2, instituţia financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile în evidenţa electronică cu privire la următoarele indicii, aplicând dispoziţiile de la pct. 14-19:

a) identificarea titularului de cont drept rezident al unei jurisdicţii care face obiectul raportării;

b) adresa de corespondenţă sau de rezidenţă actuală, inclusiv o căsuţă poştală, dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării;

c) unul sau mai multe numere de telefon dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării şi niciun număr de telefon în România;

d) instrucţiunile permanente, altele decât cele privind un cont de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicţie care face obiectul raportării;

e) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-o jurisdicţie care face obiectul raportării;

f) o adresă purtând menţiunea „post-restant" sau „în atenţia" într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, în cazul în care instituţia financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent.

13. Indiciul prevăzut la pct. 12 lit. b) este îndeplinit dacă informaţiile accesibile pentru căutarea electronică conţin o referire la titularul contului de persoană fizică preexistent ca având rezidenţa într-o jurisdicţie care face obiectul raportării.

În cazul în care instituţia financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe adrese de corespondenţă sau de rezidenţă în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent şi una dintre aceste adrese este cea a unui furnizor de servicii al acestuia, instituţia financiară raportoare nu trebuie să considere adresa furnizorului de servicii ca indiciu privind rezidenţa titularului contului de persoană fizică preexistent. Numărul/Numerele de telefon dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării sunt considerate indicii în sensul pct. 12 lit. c) numai atunci când este/sunt număr/numere de telefon „actual"/„actuale" dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării. Un număr/numere de telefon este/sunt considerat/e a fi „actual"/„actuale" dacă este/sunt ultimul număr/ultimele numere înregistrat/e de Instituţia Financiară Raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent. În cazul în care instituţia financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe numere de telefon în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent şi unul dintre aceste numere de telefon este al unuia dintre prestatorii de servicii ai titularului contului de persoană fizică preexistent, instituţia financiară raportoare nu trebuie să considere numărul de telefon al furnizorului de servicii drept un indiciu privind rezidenţa titularului contului de persoană fizică preexistent.

Termenul „instrucţiuni permanente de a transfera fonduri" în sensul pct. 12 lit. d) se referă la instrucţiunile de plăţi curente furnizate de titularul contului de persoană fizică preexistent sau de un reprezentant al acestuia, care rămân în vigoare fără instrucţiuni suplimentare din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

Indiciile prevăzute la pct. 12 lit. f) se referă la adresele purtând menţiunea „post-restant" sau „în atenţia" într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, în cazul în care instituţia financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică

preexistent. Menţiunea „post-restant" este o instrucţiune curentă a titularului contului de persoană fizică preexistent sau a unui reprezentant al acestuia, de a păstra corespondenţa până la modificarea unei astfel de instrucţiuni. În cazul în care există o astfel de instrucţiune şi instituţia financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat. Instrucţiunea de a trimite toată corespondenţa „electronic" nu este o menţiune „post-restant". În cazul în care instituţia financiară raportoare deţine o adresă „în atenţia" într-o jurisdicţie care face obiectul raportării şi nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat.

14. În cazul în care nu se descoperă în urma căutării electronice niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12, nu se impune nicio măsură suplimentară până în momentul în care intervine o modificare a circumstanţelor care să ducă fie la asocierea unuia sau mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, fie la transformarea contului într-un cont cu valoare mare.

15. În cazul în care oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)-e) este descoperit în evidenţa sa electronică sau în cazul în care intervine o modificare a circumstanţelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, instituţia financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică preexistent drept rezident fiscal în fiecare jurisdicţie care face obiectul raportării pentru care este identificat un indiciu, cu excepţia cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 şi, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepţiile prevăzute la respectivul punct.

16. În cazul modificării circumstanţelor, instituţia financiară raportoare poate considera titularul contului de persoană fizică preexistent ca având aceeaşi situaţie ca cea anterioară modificării circumstanţelor până cel mai târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la data la care indiciul a fost descoperit ca urmare a modificării circumstanţelor.

17. În cazul în care o adresă purtând menţiunea „post-restant" sau „în atenţia" este descoperită în urma căutării electronice şi nicio altă adresă şi niciunul dintre celelalte indicii enumerate la pct. 12 lit. a)-e) nu sunt identificate cu privire la titularul contului de persoană fizică preexistent, instituţia financiară raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată circumstanţelor, să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, subsecţiunea C din prezenta secţiune sau să încerce să obţină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent o declaraţie pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale a/ale respectivului titular de cont de persoană fizică preexistent. În cazul în care în urma căutării în dosar nu se constată niciun indiciu, iar încercarea de a obţine declaraţia pe propria răspundere sau documentele justificative nu dă rezultate, instituţia financiară raportoare trebuie să raporteze contul autorităţii competente din România drept cont nedocumentat.

18. În momentul în care instituţia financiară raportoare stabileşte că un cont cu valoare mai mică este un cont nedocumentat, instituţia

financiară raportoare nu trebuie să aplice din nou procedura prevăzută la pct. 17 aceluiaşi cont cu valoare mai mică în anii următori, până când nu intervine o modificare a circumstanţelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii asociate cu respectivul cont sau transformarea contului într-un cont cu valoare mare. Instituţia financiară raportoare trebuie să raporteze contul cu valoare mai mică drept un cont nedocumentat până acest cont încetează să mai fie un cont nedocumentat.

19. Prevederile acestui punct reprezintă o procedură de clarificare în urma identificării unor indicii în temeiul pct. 12.

Sub rezerva identificării unor indicii în temeiul pct. 12, instituţia financiară raportoare nu este obligată să considere un titular de cont drept rezident al unei jurisdicţii care face obiectul raportării în cazul în care:

a) informaţiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conţin o adresă de corespondenţă sau de rezidenţă actuală în jurisdicţia respectivă care face obiectul raportării, unul sau mai multe numere de telefon în jurisdicţia respectivă care face obiectul raportării şi niciun număr de telefon în România sau instrucţiuni permanente cu privire la conturi financiare, altele decât conturile de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, iar instituţia financiară raportoare obţine sau a examinat anterior şi păstrează evidenţa următoarelor informaţii:

(i) o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă care nu include/includ jurisdicţia/jurisdicţiile care face/fac obiectul raportării; şi

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării.

b) informaţiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conţin o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa în jurisdicţia respectivă care face obiectul raportării, iar instituţia financiară raportoare obţine sau a examinat anterior şi păstrează evidenţa următoarelor informaţii:

(i) o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă care nu include/includ jurisdicţia/jurisdicţiile care face/fac obiectul raportării; sau

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării.

O declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative care au fost examinate anterior pot fi luate în considerare în scopurile procedurii de clarificare, cu excepţia cazului în care instituţia financiară raportoare află că declaraţia pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

20. Declaraţia pe propria răspundere care este parte din procedura de clarificare nu trebuie să conţină o confirmare expresă că titularul contului de persoană fizică preexistent nu este rezident într-o anumită jurisdicţie care face obiectul raportării, dacă titularul contului de persoană fizică preexistent confirmă faptul că aceasta conţine toate jurisdicţiile sale de rezidenţă, cum ar fi, spre exemplu, faptul că informaţiile despre jurisdicţiile de rezidenţă ale titularului contului de persoană fizică preexistent sunt corecte şi complete. Documentele justificative sunt suficiente pentru a stabili statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării, dacă documentele justificative:

a) confirmă că titularul contului de persoană fizică preexistent este rezident într-o altă jurisdicţie decât cea care face obiectul raportării;
b) conţin o adresă de rezidenţă actuală în afara jurisdicţiei respective care face obiectul raportării; sau
c) sunt emise de o autoritate publică a unei jurisdicţii, alta decât jurisdicţia respectivă care face obiectul raportării.

C. Proceduri de examinare aprofundată pentru conturile cu valoare mare. Pentru conturile cu valoare mare se aplică următoarele proceduri de examinare aprofundată.

1. Căutarea în evidenţa electronică. Examinarea datelor accesibile pentru căutarea în evidenţa electronică trebuie efectuată pentru toate conturile cu valoare mare, iar instituţia financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutarea în evidenţa electronică cu privire la oricare dintre indiciile descrise la pct. 12 al subsecţiunii B.
2. Căutarea în registrul pe suport hârtie. În cazul în care baza de date accesibilă pentru căutare electronică a instituţiei financiare raportoare include domenii destinate tuturor informaţiilor prevăzute la pct. 3 şi toate informaţiile respective, nu este necesară căutarea suplimentară în registrul pe suport hârtie.

În cazul în care evidenţa electronică a instituţiei financiare raportoare nu cuprinde toate informaţiile prevăzute la pct. 3, atunci aceasta este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie doar cu privire la informaţiile de la pct. 3 ce nu sunt disponibile electronic.
În cazul în care evidenţa electronică nu cuprinde toate informaţiile respective, atunci, în ceea ce priveşte conturile cu valoare mare, instituţia financiară raportoare trebuie să examineze registrul pe suport hârtie. În măsura în care informaţiile respective nu sunt cuprinse în registrul pe suport hârtie instituţia financiară raportoare trebuie să examineze următoarele documente asociate contului şi obţinute de aceasta în cursul ultimilor 5 ani pentru oricare dintre indiciile prevăzute la pct. 12 al subsecţiunii B:

a) cele mai recente documente justificative colectate cu privire la

contul respectiv;
b) cel mai recent contract sau cea mai recentă documentaţie cu privire la deschiderea contului;
c) cea mai recentă documentaţie obţinută de instituţia financiară raportoare în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei prevăzute de legislaţia specifică prevenirii şi combaterii spălării banilor şi finanţării terorismului sau în alte scopuri de reglementare;
d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semnătură valabile; şi
e) orice instrucţiuni permanente în vigoare, altele decât cele referitoare la un cont de depozit, de a transfera fonduri.

3. O instituţie financiară raportoare nu este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, în măsura în care informaţiile disponibile în evidenţa electronică a instituţiei financiare raportoare includ:

a) statutul titularului contului de persoană fizică preexistent în ceea ce priveşte rezidenţa;
b) adresa de rezidenţă şi adresa de corespondenţă ale titularului contului de persoană fizică preexistent, aflate în prezent la dosarul instituţiei financiare raportoare;
c) numărul/numerele de telefon al/ale titularului de cont de persoană fizică preexistent, aflat/aflate în prezent la dosarul instituţiei financiare raportoare, dacă este cazul;
d) în cazul conturilor financiare, altele decât conturile de depozit, dacă există instrucţiuni permanente pentru a transfera fonduri din respectivul cont într-un alt cont, inclusiv un cont aflat la o altă sucursală a instituţiei financiare raportoare sau la o altă instituţie financiară;
e) dacă există în prezent o menţiune „post-restant" sau „în atenţia" pentru titularul de cont de persoană fizică preexistent; şi
f) dacă există orice împuternicire sau delegare de semnătură pentru contul respectiv.

4. Consultarea responsabilului pentru relaţii cu clienţii în scopul obţinerii de informaţii concrete. În afară de căutarea în evidenţa electronică şi în registrul pe suport hârtie prevăzute la pct. 1 şi 2, instituţia financiară raportoare trebuie să considere drept cont care face obiectul raportării orice cont cu valoare mare încredinţat unui responsabil pentru relaţii cu clienţii, inclusiv orice conturi financiare agregate respectivului cont cu valoare mare, în cazul în care responsabilul pentru relaţii cu clienţii deţine informaţii concrete conform cărora titularul contului de persoană fizică preexistent este o persoană care face obiectul raportării. În vederea îndeplinirii acestei obligaţii, instituţia financiară raportoare desemnează o persoană/persoane responsabilă/responsabile pentru relaţii cu clienţii doar în acest scop în legătură cu contul care are un sold sau o valoare agregată de mai mult de 1.000.000 USD, având în vedere agregarea conturilor şi regulile de conversie a monedei prevăzute la subsecţiunea C din secţiunea VII.
5. Efectele identificării unor indicii:

a) Dacă, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, prevăzută la punctele anterioare, nu este descoperit niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12 al subsecţiunii B, iar contul nu este identificat ca fiind deţinut de o persoană care face obiectul raportării, astfel cum e descris la pct. 4, atunci nu sunt necesare acţiuni suplimentare până în momentul în care intervine o modificare a circumstanţelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul respectiv.

b) În cazul în care, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, este descoperit oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)-e) din subsecţiunea B sau în cazul în care intervine ulterior o modificare a circumstanţelor care duce la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, instituţia financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în fiecare jurisdicţie pentru care este identificat un indiciu, cu excepţia cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecţiunii B şi, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepţiile prevăzute la respectivul punct.

Indiciul identificat cu ocazia procedurii de examinare (de exemplu: căutarea în registrul pe suport hârtie sau consultarea responsabilului pentru relaţii cu clienţii) nu poate fi folosit pentru a clarifica un indiciu identificat cu ocazia altei proceduri de examinare (de exemplu: căutarea în evidenţa electronică).

c) În cazul în care, în urma examinării aprofundate, este descoperită o adresă purtând menţiunea „post-restant" sau „în atenţia" şi pentru titularul contului de persoană fizică preexistent nu sunt identificate nicio altă adresă şi niciunul dintre celelalte indicii enumerate la subsecţiunea B pct. 12 lit. a)-e), instituţia financiară raportoare trebuie să obţină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent respectiv o declaraţie pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale a/ale respectivului titular de cont. În cazul în care instituţia financiară raportoare nu poate obţine declaraţia pe propria răspundere sau documentele justificative respective, aceasta trebuie să raporteze contul autorităţii competente din România drept cont nedocumentat.

6. În cazul în care un cont de persoană fizică preexistent nu este un cont cu valoare mare la data de 31 decembrie 2015, dar devine un cont cu valoare mare începând cu ultima zi a anului calendaristic următor, instituţia financiară raportoare trebuie să finalizeze procedurile de examinare aprofundată cu privire la respectivul cont în anul calendaristic următor anului în care contul devine un cont cu valoare mare. Dacă, pe baza acestei examinări, respectivul cont este identificat drept cont care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare are obligaţia de a raporta, anual, informaţiile necesare cu privire la respectivul cont pentru anul în care acesta este identificat drept cont care face obiectul raportării şi pentru anii următori, cu excepţia cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

7. Atunci când instituţia financiară raportoare aplică procedurile de examinare aprofundată pentru un cont cu valoare mare, instituţia financiară

raportoare nu este obligată să aplice din nou respectivele proceduri, în afară de consultarea responsabilului pentru relaţii cu clienţii prevăzută la pct. 4, cu privire la acelaşi cont cu valoare mare în orice an ulterior, cu excepţia cazului în care contul este nedocumentat, caz în care instituţia financiară raportoare ar trebui să aplice din nou, anual, respectivele proceduri, până în momentul în care respectivul cont încetează să mai fie nedocumentat.

8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanţelor privind un cont cu valoare mare care duce la asocierea cu contul respectiv a unuia sau a mai multor indicii, prevăzute la pct. 12 al subsecţiunii B, instituţia financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în legătură cu fiecare jurisdicţie care face obiectul raportării pentru care este identificat un indiciu, cu excepţia cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecţiunii B şi cu privire la respectivul cont se aplică una dintre excepţiile prevăzute la respectivul punct.

9. Instituţia financiară raportoare trebuie să pună în aplicare proceduri prin care să se asigure că un responsabil pentru relaţii cu clienţii identifică orice modificare a circumstanţelor referitoare la un cont. De exemplu, în cazul în care responsabilului pentru relaţii cu clienţii i se comunică faptul că titularul de cont are o nouă adresă de corespondenţă într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare are obligaţia de a considera noua adresă drept o modificare a circumstanţelor şi, în cazul în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecţiunii B, este obligată să obţină documentele adecvate din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

D. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mare preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2016. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mai mică preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2017.

E. Orice cont de persoană fizică preexistent, care a fost identificat drept cont ce face obiectul raportării în temeiul prezentei secţiuni, trebuie considerat drept cont care face obiectul raportării în toţi anii următori, cu excepţia cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

SECŢIUNEA IV

Proceduri de diligenţă fiscală în ceea ce priveşte conturile de persoană fizică noi

A. Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică noi.

1. În ceea ce priveşte conturile de persoană fizică noi, în momentul deschiderii contului, instituţia financiară raportoare trebuie:

a) să obţină o declaraţie pe propria răspundere, care poate face parte din documentaţia de deschidere a contului, care permite instituţiei financiare raportoare să stabilească rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou; şi

b) să confirme caracterul rezonabil al respectivei declaraţii pe propria răspundere pe baza informaţiilor obţinute de instituţia financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele

documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului.

B. În cazul în care prin declaraţia pe propria răspundere se stabileşte că titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării.

1. Declaraţia pe propria răspundere trebuie să permită stabilirea rezidenţei fiscale/rezidenţelor fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou.

2. Declaraţia pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este declaraţia care furnizează statutul acestuia şi orice altă informaţie care poate să fie solicitată în mod rezonabil de către instituţia financiară raportoare pentru a-şi îndeplini obligaţiile de raportare şi de diligenţă fiscală, de exemplu, dacă titularul contului de persoană fizică nou are rezidenţa fiscală într-o jurisdicţie care face obiectul raportării.

3. Cu privire la conturile de persoană fizică noi, declaraţia pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către acesta, este datată cel mai târziu cu data primirii şi conţine următoarele date despre titularul contului de persoană fizică nou:

a) numele şi prenumele;
b) adresa de rezidenţă/domiciliu;
c) jurisdicţia/jurisdicţiile de rezidenţă pentru scopuri fiscale;
d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicţie care face obiectul raportării; şi
e) data naşterii.

Declaraţia pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituţia financiară raportoare astfel încât să cuprindă informaţiile despre titularul contului de persoană fizică nou, cu excepţia jurisdicţiilor în care îşi are rezidenţele fiscale, în afară de cele care există deja în registrele acesteia.

4. Dacă titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, declaraţia pe propria răspundere trebuie să includă:

a) numărul/numerele de identificare fiscală al/ale titularului contului de persoană fizică nou pentru fiecare jurisdicţie care face obiectul raportării, sub rezerva pct. 1 din subsecţiunea D din secţiunea I; şi
b) data naşterii.

5. Declaraţia pe propria răspundere poate să fie furnizată în orice modalitate şi sub orice formă (de exemplu, electronic, în format pdf. sau sub forma unui document scanat). Dacă declaraţia pe propria răspundere este

furnizată electronic, sistemul electronic trebuie să asigure faptul că informaţiile primite sunt informaţiile trimise şi trebuie să documenteze toate sesiunile de acces ale utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea declaraţiei pe propria răspundere. În plus, designul şi funcţionarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure faptul că persoana care accesează sistemul şi furnizează declaraţia pe propria răspundere este persoana menţionată în aceasta şi trebuie să fie capabilă să furnizeze, la cerere, o copie pe suport hârtie a tuturor declaraţiilor pe propria răspundere furnizate electronic.

6. Declaraţia pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou poate fi semnată (sau confirmată în alt mod) de un reprezentant legal, împuternicit, curator, tutore sau în orice altă calitate legală a acestuia. Instituţia financiară raportoare obţine şi verifică informaţiile şi documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura şi limitele reprezentării.

C. 1. În cazul în care intervine o modificare a circumstanţelor cu privire la un cont de persoană fizică nou în urma căreia instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere iniţială este incorectă sau nu mai este de încredere, instituţia financiară raportoare nu se poate baza pe declaraţia pe propria răspundere iniţială. În acest caz, instituţia financiară raportoare trebuie să obţină:

a) fie o declaraţie pe propria răspundere valabilă, care să stabilească rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou;

b) fie o explicaţie rezonabilă şi documente aferente (dacă este cazul) care să confirme valabilitatea declaraţiei pe propria răspundere iniţială. Instituţia financiară raportoare trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicaţii şi a documentelor aferente.

2. Instituţia financiară raportoare trebuie să deţină procedurile necesare prin care să se asigure că orice modificare, care reprezintă o modificare a circumstanţelor, este identificată de instituţia financiară raportoare.

3. Instituţia financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează o declaraţie pe propria răspundere asupra obligaţiei acestei persoane de a înştiinţa instituţia financiară raportoare asupra oricărei modificări de circumstanţe.

4. O modificare a circumstanţelor încetează valabilitatea declaraţiei pe propria răspundere cu privire la informaţiile care nu mai sunt corecte sau nu mai sunt de încredere, până când respectivele informaţii sunt actualizate.

5. Declaraţia pe propria răspundere îşi pierde valabilitatea la data la care instituţia financiară raportoare care deţine declaraţia cunoaşte sau are motive să cunoască că circumstanţele s-au schimbat. Instituţia financiară raportoare poate să decidă să considere că o persoană are acelaşi statut pe care l-a avut înainte de modificarea circumstanţelor până la expirarea a 90 de zile calendaristice de la data la care declaraţia pe propria răspundere îşi pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanţelor, până la data la care valabilitatea declaraţiei este

confirmată sau până la data la care se obţine o nouă declaraţie.

6. Instituţia financiară raportoare poate să se bazeze pe declaraţia pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou fără să fie obligată să examineze posibilele modificări de circumstanţe care pot afecta valabilitatea declaraţiei, în afară de situaţia în care se află în posesia unor documente care o pot face să cunoască sau să aibă motive să cunoască faptul că aceste circumstanţe s-au schimbat.

7. Dacă instituţia financiară raportoare nu poate să obţină o confirmare a valabilităţii declaraţiei iniţiale sau o declaraţie valabilă în termenul de 90 de zile calendaristice de la data la care declaraţia pe propria răspundere îşi pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanţelor, instituţia financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică nou ca fiind rezident al jurisdicţiei în care acesta a declarat că este rezident în declaraţia iniţială şi în jurisdicţia în care acesta ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanţelor.

8. Instituţia financiară raportoare poate să reţină declaraţia pe propria răspundere în original, în copie certificată sau copie simplă (inclusiv microfişă, document scanat electronic sau alte metode similare de stocare electronică), conform procedurilor interne proprii.

9. Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil pe suport hârtie, la cerere.

10. Instituţia financiară raportoare poate să considere o declaraţie pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou ca fiind valabilă, chiar dacă acea declaraţie conţine o eroare neimportantă, dacă instituţia financiară raportoare deţine suficiente documente la dosar pentru a acoperi informaţiile lipsă din declaraţia pe propria răspundere.

11. Instituţia financiară raportoare poate să obţină o declaraţie pe propria răspundere furnizată de client fie pentru toate conturile, fie pentru fiecare cont în parte, în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligenţă fiscală prevăzute la subsecţiunea A din secţiunea VII. Cu toate acestea, instituţia financiară raportoare poate să se bazeze pe declaraţia pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligenţă fiscală prevăzute la subsecţiunea A din secţiunea VII.

12. Instituţiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii în scopul îndeplinirii obligaţiilor de raportare şi de diligenţă fiscală. Instituţia financiară raportoare poate să folosească documentele obţinute de prestatorii de servicii pentru a-şi îndeplini obligaţiile de raportare şi de diligenţă fiscală, iar obligaţiile de raportare şi de diligenţă fiscală rămân în sarcina instituţiei financiare raportoare.

13. Instituţia financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent, inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiţii al instituţiei financiare raportoare.

14. Instituţia financiară raportoare care obţine un cont de la un predecesor sau cedent în cazul unei fuziuni sau absorbţii de conturi cu titlu oneros trebuie să se bazeze în general pe documentele valabile, inclusiv pe o declaraţie pe propria răspundere valabilă, sau pe copii de pe aceste documente valabile obţinute de predecesor sau cesionar.

15. Instituţia financiară raportoare care obţine un cont printr-o

fuziune sau absorbţie de conturi cu titlu oneros de la o altă instituţie financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligenţă fiscală prevăzute la secţiunile II-VII cu privire la conturile cesionate trebuie să se bazeze, în general, pe documentaţia de stabilire a statutului titularului contului de persoană fizică nou aparţinând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere iniţială este incorectă sau a intervenit o modificare a circumstanţelor, potrivit pct. 1 din anexa nr. 2.

16. La deschiderea contului, odată ce instituţia financiară raportoare a obţinut declaraţia pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou, trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declaraţii, pe baza unor informaţii obţinute la deschiderea contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, acestea reprezentând „testul de rezonabilitate".

17. Caracterul rezonabil al declaraţiei pe propria răspundere este confirmat dacă pe parcursul procedurilor de deschidere de cont şi cu ocazia examinării informaţiilor obţinute la momentul deschiderii contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, instituţia financiară raportoare nu cunoaşte sau nu are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere este incorectă sau nu este de încredere.

18. În cazul unei declaraţii pe propria răspundere care nu trece testul de rezonabilitate, instituţia financiară raportoare face demersuri ca, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont, să obţină o declaraţie pe propria răspundere valabilă sau o explicaţie rezonabilă şi documentele aferente, dacă este cazul, care să confirme caracterul rezonabil al declaraţiei pe propria răspundere, situaţie în care trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicaţii şi a documentelor aferente.

SECŢIUNEA V

Proceduri de diligenţă fiscală în ceea ce priveşte conturile de entitate preexistente

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate preexistente.

A. Conturi de entitate care nu fac obiectul obligaţiei de examinare, identificare sau raportare. Cu excepţia cazului în care instituţia financiară raportoare decide altfel, fie cu privire la toate conturile de entitate preexistente, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un cont de entitate preexistent cu un sold agregat sau o valoare agregată a contului care nu depăşeşte, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD nu face obiectul obligaţiei de examinare, identificare sau raportare drept un cont care face obiectul raportării, până în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregată a contului depăşeşte cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

În cazul în care instituţia financiară raportoare alege să nu aplice excepţia prevăzută în paragraful anterior, atunci toate conturile de entitate preexistente trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecţiunea D.

B. Conturi de entitate care fac obiectul examinării. Conturile de entitate preexistente care trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecţiunea D sunt:

a) un cont de entitate preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depăşeşte echivalentul în lei a 250.000 USD la data de 31 decembrie 2015; şi

b) un cont de entitate preexistent care nu depăşeşte echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015, dar cu un sold sau o valoare agregată a contului care depăşeşte acest cuantum în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

C. Conturi de entitate care fac obiectul obligaţiei de raportare. În ceea ce priveşte conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecţiunea B, sunt considerate drept conturi care fac obiectul raportării numai:

a) conturile care sunt deţinute de una sau mai multe entităţi care sunt persoane care fac obiectul raportării; sau

b) conturile care sunt deţinute de una sau mai multe entităţi care sunt ENF (entitate nonfinanciară) pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Un cont de entitate preexistent deţinut de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării trebuie considerat un cont care face obiectul raportării, chiar dacă entitatea însăşi nu este o persoană care face obiectul raportării sau niciuna dintre persoanele care exercită controlul asupra ENF pasivă nu este rezidentă a aceluiaşi stat ca şi ENF pasivă.

D. Proceduri de examinare pentru identificarea conturilor de entitate care fac obiectul obligaţiei de raportare. Pentru conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecţiunea B, instituţia financiară raportoare trebuie să aplice procedurile de examinare, prevăzute la pct. 1 şi la pct. 6, pentru a stabili dacă contul este deţinut de una sau mai multe entităţi care sunt persoane care fac obiectul raportării sau de una sau mai multe entităţi care sunt ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

1. Să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, după cum urmează:

a) să examineze informaţiile păstrate în scopuri de reglementare sau de relaţii cu clienţii, inclusiv informaţii colectate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, pentru a stabili dacă informaţiile indică faptul că titularul contului de

entitate preexistent este rezident într-o jurisdicţie care face obiectul raportării. În acest scop, informaţiile care indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicţie care face obiectul raportării includ:

(i) un loc de înregistrare ori de constituire într-o jurisdicţie care face obiectul raportării; sau

(ii) o adresă într-o jurisdicţie care face obiectul raportării; sau

(iii) o adresă a unuia sau mai multor fiduciari ai fiduciei/trustului, după caz, într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, în măsura în care această informaţie este disponibilă.

Cu toate acestea, existenţa unui sediu permanent, inclusiv o adresă a unui sediu permanent sau o sucursală, într-o jurisdicţie care face obiectul raportării nu indică în sine rezidenţa în scopul raportării.

b) Dacă informaţiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării, cu excepţia cazului în care aceasta obţine o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau stabileşte, în mod rezonabil, pe baza informaţiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că titularul contului de entitate preexistent nu este o persoană care face obiectul raportării.

2. Informaţiile „disponibile public" includ informaţiile publicate de către o autoritate publică dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării, cum ar fi informaţiile publicate sub formă de listă care conţine numele şi numerele de identificare ale instituţiilor financiare, informaţiile dintr-un registru disponibil public, informaţiile raportate pe o piaţă reglementată, orice clasificare accesibilă public în legătură cu titularul contului de entitate preexistent stabilită pe baza codurilor standardizate ale activităţilor economice. În acest scop, instituţia financiară raportoare trebuie să păstreze o consemnare a tipului de informaţie examinată şi data la care acea informaţie a fost examinată.

3. Declaraţia pe propria răspundere este declaraţia dată de titularul contului de entitate preexistent care furnizează statutul acestuia şi orice altă informaţie care poate să fie solicitată în mod rezonabil de instituţia financiară raportoare pentru a-şi îndeplini obligaţiile de raportare şi de diligenţă fiscală, cum ar fi, dacă titularul contului de entitate preexistent are rezidenţa fiscală într-o jurisdicţie care face obiectul raportării sau dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă.

4. Declaraţia pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent, este datată cel mai târziu în ziua primirii şi conţine informaţiile despre titularul contului de entitate preexistent referitoare la:

a) nume;

b) adresă;

c) rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale; şi
d) numărul/numerele de identificare fiscală din fiecare jurisdicţie care face obiectul raportării.

Declaraţia pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituţia financiară raportoare astfel încât să includă informaţiile despre titularul contului de entitate preexistent, cu excepţia rezidenţei fiscale/rezidenţelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja disponibile în registrele sale. Instituţia financiară raportoare obţine şi verifică informaţiile şi documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura şi limitele reprezentării.

5. O declaraţie pe propria răspundere cu privire la conturile preexistente ale entităţii poate, de asemenea, să conţină statutul titularului contului de entitate preexistent. În acest caz, statutul acestuia poate să fie unul dintre următoarele:

a) instituţie financiară:

(i) entitate de investiţii prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecţiunea A din secţiunea VIII;
(ii) altă instituţie financiară.

b) ENF:

(i) societate care este pe o piaţă reglementată sau un afiliat al unei societăţi care este pe o piaţă reglementată;
(ii) entitate guvernamentală;
(iii) organizaţie internaţională;
(iv) ENF activă, alta decât cea prevăzută la pct. (i)-(iii) de mai sus;
(v) ENF pasivă, în afară de entitatea de investiţii prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecţiunea A din secţiunea VIII.

6. Să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Cu privire la titularul contului de entitate preexistent, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării, chiar dacă persoana care exercită controlul este rezidentă în aceeaşi jurisdicţie ca ENF pasivă. În cursul stabilirii acestor elemente, instituţia financiară raportoare trebuie să respecte următoarele orientări în ordinea cea mai adecvată a circumstanţelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă. În scopul de a stabili dacă titularul contului de entitate

preexistent este o ENF pasivă, instituţia financiară raportoare trebuie să obţină o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent pentru a stabili statutul acestuia, cu excepţia cazului în care există informaţii aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate preexistent este o ENF activă sau o instituţie financiară, alta decât o entitate de investiţii prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecţiunea A din secţiunea a VIII-a care nu este o instituţie financiară dintr-o jurisdicţie participantă; sau

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent. În scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent, instituţia financiară raportoare se poate baza pe informaţiile colectate şi păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare se poate baza pe:

(i) informaţii colectate şi păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, în cazul contului de entitate preexistent deţinut de una sau mai multe ENF cu un sold sau o valoare agregată care nu depăşeşte echivalentul în lei a 1.000.000 USD; sau

(ii) o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau a persoanei care exercită controlul, care poate fi furnizată în aceeaşi declaraţie a titularului contului de entitate preexistent privind statutul său, referitoare la jurisdicţia/jurisdicţiile în care persoana care exercită controlul are rezidenţa fiscală.

7. Declaraţia pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către persoana care exercită controlul sau de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent sau al persoanei care exercită controlul, este datată cel mai târziu în ziua primirii şi conţine următoarele informaţii despre fiecare persoană care exercită controlul:

a) nume;
b) adresă;
c) rezidenţă fiscală/rezidenţele fiscale;
d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicţie care face obiectul raportării; şi
e) data naşterii.

8. Cerinţele pentru valabilitatea declaraţiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3-6 subsecţiunea B şi la pct. 4-9 subsecţiunea C din secţiunea IV, sunt aplicabile şi pentru valabilitatea declaraţiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate preexistente.

Cerinţele privind procedura de remediere a erorilor din declaraţiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi şi cerinţa de a obţine declaraţii pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte şi documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10-14 de la subsecţiunea C din secţiunea IV, sunt aplicabile şi pentru declaraţiile referitoare la conturile de entitate preexistente.

9. Dacă există cerinţa obţinerii unei declaraţii pe propria răspundere şi aceasta nu este obţinută în legătură cu o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive, instituţia financiară raportoare trebuie să se bazeze pe indiciile prevăzute la pct. 12 de la subsecţiunea B din secţiunea III, pe care le deţine în evidenţele sale pentru persoanele care exercită controlul, pentru a determina dacă sunt persoane care fac obiectul raportării.

10. Dacă instituţia financiară raportoare nu are niciunul dintre aceste indicii în evidenţele sale, atunci nu se impune nicio acţiune suplimentară până când nu intervine o modificare a circumstanţelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii cu privire la persoana care exercită controlul şi care are legătură cu respectivul cont.

E. Calendarul punerii în aplicare a examinării şi procedurile suplimentare aplicabile conturilor de entitate preexistente

1. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care depăşeşte, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD trebuie finalizată până la data de 31 decembrie 2017.

2. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care nu depăşeşte la data de 31 decembrie 2015 echivalentul în lei a 250.000 USD, dar depăşeşte cuantumul respectiv la data de 31 decembrie a unui an ulterior, trebuie finalizată în anul calendaristic următor anului în care soldul sau valoarea agregată a contului depăşeşte acest cuantum.

3. În cazul în care intervine o modificare a circumstanţelor cu privire la un cont de entitate preexistent în urma căreia instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte sau nu sunt de încredere, instituţia financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecţiunea D din prezenta secţiune. Procedurile speciale de diligenţă fiscală prevăzute la subsecţiunea A din secţiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică, de asemenea, şi oricărei alte documentaţii pe care se bazează procedurile prevăzute la subsecţiunea D.

4. Instituţia financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a

altei perioade de raportare adecvate sau cel târziu în 90 de zile calendaristice de la descoperirea modificării circumstanţelor cu privire la contul de entitate preexistent:

a) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să obţină fie o declaraţie pe propria răspundere, fie documente care să dovedească valabilitatea declaraţiei pe propria răspundere sau a documentelor iniţiale. De asemenea, instituţia financiară raportoare trebuie să păstreze noua declaraţie pe propria răspundere sau documentele noi în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituţia financiară raportoare nu poate să obţină o declaraţie pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declaraţiei pe propria răspundere sau a documentelor iniţiale, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent ca fiind rezident al jurisdicţiei care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent a declarat că este rezident în declaraţia iniţială, dar şi în jurisdicţia care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanţelor;

b) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o instituţie financiară, o ENF activă sau o ENF pasivă, instituţia financiară raportoare trebuie să obţină documente suplimentare sau o declaraţie pe propria răspundere pentru a stabili statutul titularului contului de entitate preexistent drept o ENF activă sau o instituţie financiară. În cazul în care instituţia financiară raportoare nu poate să obţină documentele suplimentare sau declaraţia pe propria răspundere, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent drept ENF pasivă;

c) pentru a determina dacă persoana care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să obţină fie o declaraţie pe propria răspundere nouă, fie documente care să dovedească valabilitatea declaraţiei pe propria răspundere sau a documentelor iniţiale. De asemenea, instituţia financiară raportoare trebuie să păstreze noua declaraţie pe propria răspundere sau documentele noi, în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituţia financiară raportoare nu poate să obţină o declaraţie pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declaraţiei pe propria răspundere sau a documentelor iniţiale, aceasta trebuie să se bazeze pe indiciile descrise la pct. 12 subsecţiunea B din secţiunea III pe care le deţine în registrele sale pentru o astfel de persoană care exercită controlul pentru a determina dacă este o persoană care face obiectul raportării.

SECŢIUNEA VI

Proceduri de diligenţă fiscală în ceea ce priveşte conturile de entitate noi

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate noi.

Pentru conturile de entitate noi, instituţia financiară raportoare

trebuie să aplice următoarele proceduri de examinare, prevăzute la pct. 1 şi pct. 2, pentru a stabili dacă contul este deţinut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării:

1. să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, sens în care instituţia financiară trebuie:

a) să obţină o declaraţie pe propria răspundere, care poate face parte din documentaţia de deschidere a contului, care permite instituţiei financiare raportoare să stabilească rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale a/ale titularului contului de entitate nou şi să confirme caracterul rezonabil al respectivei declaraţii pe propria răspundere pe baza informaţiilor obţinute de instituţia financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului. În cazul în care entitatea certifică faptul că nu are rezidenţă fiscală, instituţia financiară raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al entităţii pentru a stabili rezidenţa titularului contului de entitate nou;

b) să considere contul drept cont care face obiectul raportării dacă declaraţia pe propria răspundere indică faptul că titularul contului de entitate nou este rezident într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, cu excepţia cazului în care aceasta stabileşte în mod rezonabil, pe baza informaţiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecţiunea D din secţiunea V, că titularul contului de entitate nou nu este o persoană care face obiectul raportării în legătură cu respectiva jurisdicţie care face obiectul raportării;

2. să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la titularul contului de entitate nou, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, instituţia financiară raportoare trebuie să respecte orientările de la lit. a)-c) în ordinea cea mai adecvată circumstanţelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă. În acest scop, instituţia financiară raportoare trebuie să se bazeze pe o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou pentru a stabili statutul acestuia, cu excepţia cazului în care există informaţii aflate în posesia sa sau disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecţiunea D din secţiunea

V, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate nou este o ENF activă sau o instituţie financiară, alta decât o entitate de investiţii prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecţiunea A din secţiunea a VIII-a care nu este o instituţie financiară dintr-o jurisdicţie participantă. În cazul în care instituţia financiară raportoare nu poate determina statutul titularului contului de entitate nou ca fiind o ENF activă sau o instituţie financiară, alta decât o entitate de investiţii prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecţiunea A din secţiunea a VIII-a care nu este o instituţie financiară dintr-o jurisdicţie participantă, atunci instituţia financiară raportoare trebuie să îl considere pe acesta drept o ENF pasivă;

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate nou. În acest scop, instituţia financiară raportoare se poate baza pe informaţiile colectate şi păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. În acest scop, instituţia financiară raportoare se poate baza pe o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou sau a respectivei persoane care exercită controlul, în conformitate cu prevederile de la lit. c), pct. 6, subsecţiunea D din secţiunea V;

3. pentru a stabili dacă un cont de entitate nou este deţinut de una sau mai multe entităţi care sunt persoane care fac obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să urmeze procedurile de examinare de la pct. 1 în ordinea cea mai adecvată circumstanţelor. În cazul în care un cont de entitate nou este deţinut de mai multe entităţi, iar oricare dintre aceste entităţi este o persoană care face obiectul raportării atunci contul trebuie tratat drept cont care face obiectul raportării;

4. prevederile referitoare la declaraţia pe propria răspundere aplicabile conturilor de entitate preexistente prevăzute la secţiunea V, subsecţiunea D, pct. 3 sunt aplicabile şi declaraţiilor pe propria răspundere prevăzute de această secţiune.

De asemenea, instituţia financiară raportoare în cadrul procedurii de deschidere a unui cont se poate baza pe declaraţia pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont al său, astfel cum este prevăzut la pct. 11, subsecţiunea C din secţiunea IV;

5. la deschiderea contului, odată ce instituţia financiară raportoare a obţinut declaraţia pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidenţa fiscală/rezidenţele fiscale ale titularului de cont, instituţia financiară raportoare trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declaraţii în conformitate cu prevederile de la pct. 16-18, subsecţiunea C din secţiunea IV;

6. declaraţia pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituţia financiară raportoare astfel încât să includă informaţiile despre titularul contului de entitate nou, cu excepţia rezidenţei fiscale/rezidenţelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja în

registrele sale;

7. cerinţele pentru valabilitatea declaraţiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3-6, subsecţiunea B şi la pct. 4-9, subsecţiunea C din secţiunea IV, sunt aplicabile şi pentru valabilitatea declaraţiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate noi.

Cerinţele privind procedura de remediere a erorilor din declaraţiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi şi cerinţa de a obţine declaraţii pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte şi documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10-14 de la subsecţiunea C din secţiunea IV, sunt aplicabile şi pentru declaraţiile referitoare la conturile de entitate noi;

8. în cazul în care intervine o modificare a circumstanţelor cu privire la un cont de entitate nou în urma căreia instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere sau alte documente asociate contului sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituţia financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la pct. 3 şi pct. 4, subsecţiunea E de la secţiunea V.

SECŢIUNEA VII

Proceduri speciale de diligenţă fiscală

Prezenta secţiune conţine proceduri speciale de diligenţă fiscală pe care instituţiile financiare raportoare trebuie să le aplice în plus faţă de procedurile generale de diligenţă fiscală prevăzute în secţiunea II şi faţă de oricare alte proceduri specifice de diligenţă fiscală aplicabile conturilor păstrate de acestea. Aceste proceduri reprezintă măsurile de încredere aplicabile declaraţiei pe propria răspundere şi documentelor justificative, o procedură de diligenţă fiscală alternativă pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare şi pentru contractele cu rentă viageră deţinute de beneficiarii persoane fizice şi, pentru agregarea conturilor, şi normele de conversie a monedei.

A. Utilizarea declaraţiilor pe propria răspundere şi a documentelor justificative. Prezenta subsecţiune conţine măsurile de încredere aplicabile declaraţiei pe propria răspundere şi documentelor justificative.

1. Instituţia financiară raportoare nu se poate baza pe o declaraţie pe propria răspundere sau pe documente justificative în cazul în care instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

2. Instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că declaraţia pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere dacă deţine date cu privire la faptele sau afirmaţiile dintr-o declaraţie pe propria răspundere sau din alte documente, inclusiv informaţiile deţinute de responsabilul pentru relaţia cu clienţii, dacă este cazul, care sunt de natură să determine instituţia financiară raportoare să nu mai considere de încredere

informaţiile primite. Instituţia financiară raportoare nu se poate baza pe o declaraţie pe propria răspundere a titularului de cont, dacă declaraţia sau documentele justificative sunt incorecte sau contrazic declaraţia persoanei care face obiectul raportării cu privire la statutul acesteia.

3. Măsuri de încredere aplicabile declaraţiei pe propria răspundere:

a) instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că o declaraţie pe propria răspundere furnizată de o persoană este incorectă sau nu mai este de încredere dacă:

(i) declaraţia este incompletă cu privire la oricare dintre elementele declaraţiei pe propria răspundere care sunt relevante pentru afirmaţiile făcute de persoana respectivă;

(ii) declaraţia conţine orice informaţii contradictorii cu afirmaţiile persoanei respective; sau

(iii) instituţia financiară raportoare deţine informaţii aferente altui cont care diferă de afirmaţiile persoanei respective.

b) instituţia financiară raportoare care recurge la un furnizor de servicii pentru examinarea şi păstrarea declaraţiilor pe propria răspundere este considerată a cunoaşte sau a avea motive să cunoască faptele cunoscute de furnizorul de servicii.

4. Măsuri de încredere aplicabile documentelor justificative:

a) instituţia financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative furnizate de o persoană dacă documentele justificative nu stabilesc în mod rezonabil identitatea persoanei care prezintă documentele justificative;

b) instituţia financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative dacă:

(i) acestea conţin informaţii care se contrazic cu afirmaţiile persoanei cu privire la statutul acesteia;

(ii) instituţia financiară raportoare are informaţii provenite de la alt cont care sunt în contradicţie cu statutul persoanei; sau

(iii) documentele justificative nu conţin informaţiile necesare pentru a stabili statutul unei persoane.

c) instituţia financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe o situaţie financiară auditată pentru a stabili dacă un titular de cont realizează un anumit prag de active. Dacă instituţia financiară raportoare alege să se bazeze pe situaţia financiară, aceasta cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că statutul declarat nu mai este de încredere sau este incorect doar dacă activele totale din situaţia financiară a titularului de cont nu se încadrează în pragurile admise sau notele explicative la situaţia financiară arată că titularul contului nu este eligibil pentru statutul declarat;

d) dacă instituţia financiară raportoare alege să se bazeze pe o situaţie financiară auditată pentru a stabili dacă titularul de cont este o ENF activă, trebuie să examineze bilanţul şi contul de profit şi pierdere pentru a determina dacă titularul contului realizează pragurile de venit

şi de active prevăzute la lit. a), pct. 9, subsecţiunea D din secţiunea VIII şi notele explicative la situaţiile financiare pentru a descoperi dacă există vreun criteriu care să indice faptul că titularul contului este o instituţie financiară;

e) dacă instituţia financiară raportoare alege să se bazeze pe o situaţie financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont care nu presupune îndeplinirea de către titularul de cont a unui anumit prag de venituri sau de active, aceasta trebuie să examineze doar notele explicative la situaţia financiară pentru a determina dacă aceasta justifică statutul declarat. Dacă instituţia financiară raportoare nu alege să se bazeze pe o situaţia financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont (spre exemplu, pentru că deţine alte documente care stabilesc statutul titularului de cont), instituţia financiară raportoare nu trebuie să efectueze o analiză independentă a situaţiei financiare doar pentru că a obţinut situaţia financiară auditată în cursul procedurii de deschidere de cont sau al altor proceduri.

f) instituţia financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe actele de constituire pentru a stabili dacă entitatea are un anume statut. Cu toate acestea, dacă instituţia financiară raportoare alege să facă acest lucru, aceasta trebuie să examineze actele de constituire în măsura în care este necesar pentru a stabili dacă cerinţele aplicabile unui anumit statut sunt îndeplinite şi dacă aceste acte sunt valabile, fără a fi nevoită să analizeze şi restul actelor de constituire.

5. Limite de a cunoaşte sau a avea motive să cunoască:

a) pentru a stabili dacă instituţia financiară raportoare care păstrează un cont de entitate preexistent cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că statutul aplicat entităţii este incorect sau nu este de încredere, aceasta trebuie să verifice doar informaţiile care contrazic statutul declarat, dacă aceste informaţii sunt cuprinse în dosarul principal al clientului, în cele mai recente declaraţii pe propria răspundere, în documentele justificative, în cel mai recent contract de deschidere de cont şi în cea mai recentă documentaţie cu privire la măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului sau cu privire la alte scopuri de reglementare;

b) instituţia financiară raportoare care păstrează mai multe conturi pentru o singură persoană cunoaşte sau are motive să cunoască dacă statutul persoanei respective este incorect în baza informaţiilor deţinute pentru un alt cont al persoanei respective, doar în măsura în care conturile trebuie să fie agregate în temeiul subsecţiunii C din prezenta secţiune sau să fie considerate drept un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor de la pct. 1-4 din prezenta subsecţiune;

c) instituţia financiară raportoare nu consideră o declaraţie pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că a intervenit o schimbare de adresă în cadrul aceleiaşi jurisdicţii care face obiectul raportării, faţă de prima adresă;

d) instituţia financiară raportoare nu consideră o declaraţie pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că descoperă oricare dintre indiciile prevăzute la lit. b)-d), pct. 12, subsecţiunea B din cadrul secţiunii III, iar aceste indicii contrazic

declaraţia sau documentele justificative.

B. Proceduri alternative pentru conturile financiare deţinute de beneficiari persoane fizice ai unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau ai unui contract de rentă viageră şi pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau pentru contractele de rentă viageră de grup.

1. Instituţia financiară raportoare poate considera că un beneficiar persoană fizică (altul decât deţinătorul) al unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră care beneficiază de o indemnizaţie de deces nu este o persoană care face obiectul raportării şi poate considera un astfel de cont financiar ca nefiind un cont care face obiectul raportării, cu excepţia cazului în care instituţia financiară raportoare are informaţii concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării.

2. Instituţia financiară raportoare are motive să cunoască faptul că beneficiarul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră este o persoană care face obiectul raportării dacă informaţiile colectate şi asociate respectivului beneficiar conţin indicii conform celor prevăzute la pct. 12, subsecţiunea B din secţiunea III. În cazul în care o instituţie financiară raportoare deţine informaţii concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare trebuie să respecte procedurile de la subsecţiunea B din secţiunea III.

3. Instituţia financiară raportoare poate considera un cont financiar care constă în participaţia de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup drept un cont financiar care este un cont care nu face obiectul raportării, până la data la care suma respectivă trebuie plătită angajatului/deţinătorului unui certificat sau beneficiarului, în cazul în care contul financiar care constă în participaţia de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup îndeplineşte următoarele cerinţe:

a) contractul de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau contractul de rentă viageră de grup îi este emis unui angajator şi asigură cel puţin 25 de angajaţi/deţinători de certificate;

b) angajatul/deţinătorul/ii de certificate au dreptul să beneficieze de orice valoare înscrisă în contract în legătură cu participaţia lor şi să numească beneficiari pentru indemnizaţia plătibilă la decesul angajatului; şi

c) suma agregată plătibilă oricărui angajat/deţinător de certificat sau beneficiar nu depăşeşte echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

4. Termenul „Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup" înseamnă un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare care:

a) asigură persoanelor fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizaţii profesionale, al unui sindicat ori al altei

asociaţii sau grupări; şi

b) impune plata unei prime pentru fiecare membru al grupului (sau membru al unei categorii din cadrul grupului), care este stabilită fără a lua în considerare caracteristicile individuale de sănătate, altele decât vârsta, genul şi obiceiurile legate de fumat ale respectivului membru al grupului (sau ale categoriei de membri).

5. Termenul „Contract de rentă viageră de grup" înseamnă un contract de rentă viageră în care creditorii sunt persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizaţii profesionale, al unui sindicat ori al altei asociaţii sau grupări.

C. Norme privind agregarea soldurilor conturilor şi conversia monetară

1. Agregarea conturilor de persoană fizică şi a conturilor de entitate se realizează astfel:

a) instituţia financiară raportoare are obligaţia de a agrega sau de a lua în considerare toate conturile financiare administrate de către aceasta sau de o entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele informatice ale instituţiei financiare raportoare arată o legătură între conturile financiare prin referire la un element de date, cum ar fi numărul de client sau numărul/numerele de identificare fiscală, şi permite agregarea soldurilor sau a valorii conturilor;

b) fiecărui titular al unui cont financiar deţinut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a contului financiar deţinut în comun în scopul aplicării cerinţelor privind agregarea.

2. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a conturilor financiare deţinute de o persoană, pentru a stabili dacă un cont financiar este un cont cu valoare mare, instituţia financiară raportoare are, de asemenea, obligaţia ca, pe lângă normele de agregare a conturilor prevăzute mai sus, în cazul oricăror conturi financiare cu privire la care responsabilul pentru relaţii cu clienţii cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că sunt în mod direct sau indirect deţinute, controlate sau instituite (altfel decât în capacitate fiduciară) de către aceeaşi persoană, de a agrega toate conturile respective. Această cerinţă prevede agregarea tuturor conturilor pe care responsabilul pentru relaţii cu clienţii le-a asociat între ele prin intermediul unui nume, cod de relaţie, număr de identificare client, numărul/numerele de identificare fiscală sau alt indicator similar sau pe care responsabilul pentru relaţii cu clienţii le-ar asocia în mod regulat între ele în temeiul procedurilor instituţiei financiare sau ale departamentului, diviziei sau unităţii cu care responsabilul pentru relaţii cu clienţii este asociat.

3. Instituţiile financiare raportoare trebuie să folosească sumele echivalente în lei pentru sumele exprimate în dolari SUA, în vederea stabilirii pragurilor de raportare din prezenta anexă. Instituţiile financiare raportoare care funcţionează în mai multe state pot să aplice sumele cu titlu de prag exprimate în dolari SUA, alături de sumele echivalente în alte monede naţionale.

SECŢIUNEA VIII
Definiţiile termenilor
Următorii termeni sunt definiţi în continuare:

A. Instituţie financiară raportoare

1. Termenul „instituţie financiară raportoare" înseamnă orice instituţie financiară care nu este o instituţie financiară nonraportoare. Termenul „instituţie financiară" înseamnă:

(i) orice instituţie financiară care este rezidentă în România, dar exclude orice sucursală a respectivei instituţii financiare care se află în afara teritoriului României; şi
(ii) orice sucursală a unei instituţii financiare care nu este rezidentă în România, în cazul în care sucursala respectivă se află în România.

2. Termenul „instituţie financiară dintr-o jurisdicţie participantă" înseamnă:

a) orice instituţie financiară care este rezidentă într-o jurisdicţie participantă, dar exclude orice sucursală a respectivei instituţii financiare care se află în afara teritoriului jurisdicţiei participante; şi
b) orice sucursală a unei instituţii financiare care nu este rezidentă într-o jurisdicţie participantă, în cazul în care sucursala respectivă se află într-o jurisdicţie participantă.

3. Instituţia financiară dintr-o jurisdicţie participantă, aşa cum este definită la pct. 2, este „rezidentă" într-o jurisdicţie participantă dacă este supusă cadrului legal al respectivei jurisdicţii participante.
4. În cazul în care o/un fiducie/trust, după caz, este o Instituţie financiară, indiferent în ce jurisdicţie participantă are rezidenţa fiscală, fiducia/trustul este considerat(ă) a se supune cadrului legal al respectivei jurisdicţii dacă unul sau mai mulţi fiduciari sunt rezidenţi în respectiva jurisdicţie, cu excepţia cazului în care fiducia/trustul raportează toate informaţiile altei jurisdicţii participante unde are rezidenţa fiscală, în conformitate cu prezenta anexă cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie/trust.
5. În cazul în care o instituţie financiară, alta în afară de fiducie/trust, după caz, nu are o rezidenţă fiscală, fie pentru că este considerată ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal sau este localizată într-o jurisdicţie care nu impozitează veniturile, atunci această instituţie financiară este considerată ca fiind rezidentă a jurisdicţiei participante şi este, în consecinţă, o instituţie financiară a jurisdicţiei respective dacă:

a) este înfiinţată în baza legilor din jurisdicţia participantă; sau
b) locul conducerii sale efective se află în jurisdicţia participantă; sau
c) se supune supravegherii financiare din jurisdicţia participantă.

6. În cazul în care instituţia financiară, alta decât o fiducie/un trust, după caz, are rezidenţa în două sau mai multe jurisdicţii participante, această instituţie financiară se supune obligaţiilor de raportare şi de diligenţă fiscală din jurisdicţia participantă în care îşi administrează contul/conturile financiar/e.

7. În scopul aplicării procedurilor de diligenţă fiscală şi de raportare prevăzute în prezenta anexă, termenul „sucursală" înseamnă un loc de afaceri sau un birou al unei instituţii financiare care este considerat o sucursală în temeiul legislaţiei privind înfiinţarea într-o jurisdicţie sau care este reglementat în alt mod de legislaţia unei jurisdicţii ca fiind diferită de alte locuri de afaceri sau birouri sau sucursale ale instituţiei financiare. O sucursală include un loc de afaceri sau un birou al instituţiei financiare situat într-o jurisdicţie în care instituţia financiară este rezidentă şi un birou al instituţiei financiare situat într-o jurisdicţie în care instituţia financiară este înfiinţată. Toate locurile de afaceri sau birourile instituţiei financiare raportoare dintr-o singură jurisdicţie vor fi considerate drept o singură sucursală.

8. Termenul „instituţie financiară" înseamnă o instituţie de custodie, o instituţie depozitară, o entitate de investiţii sau o companie de asigurări specificată.

9. Termenul „instituţie de custodie" înseamnă orice entitate care deţine, ca parte substanţială a activităţii sale, active financiare în contul unor terţi. O entitate deţine, ca parte substanţială a activităţii sale, active financiare în contul unor terţi dacă venitul brut al entităţii atribuibil deţinerii de active financiare şi serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de 20% din venitul brut al entităţii pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie sau în ultima zi a unei perioade contabile care nu este un an calendaristic dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

10. Termenul „venit atribuibil deţinerii de active financiare şi servicii financiare conexe" se referă la:

a) onorarii pentru custodia, administrarea contului şi taxe de transfer;

b) comisioanele şi taxele realizate din executarea şi taxarea tranzacţiilor de titluri cu privire la activele financiare deţinute în custodie;

c) veniturile realizate din extinderea creditului către clienţi cu privire la activele financiare deţinute în custodie sau obţinute printr-o extindere de credit;

d) venituri realizate pe o plajă de licitare a activelor financiare deţinute în custodie;

e) onorarii pentru furnizarea consultaţiilor financiare în legătură cu activele financiare deţinute sau susceptibil să fie deţinute în custodie de entitate; şi

f) pentru serviciile de compensare şi decontare.

11. Entităţile care păstrează şi administrează active financiare în

numele unor terţi, precum băncile de custodie, brokerii şi depozitarii centrali de valori mobiliare, sunt considerate în general drept instituţii de custodie. Entităţile care nu deţin active financiare pentru terţi nu sunt considerate instituţii de custodie.

12. Termenul de „instituţie depozitară" înseamnă orice entitate care atrage depozite în cadrul obişnuit al activităţii bancare sau al unei activităţi similare.

13. O entitate este considerată a fi implicată în „activităţi bancare sau alte activităţi similare" dacă, în cadrul obişnuit al activităţii sale cu clienţii, entitatea atrage depozite sau alte investiţii similare de fonduri şi se angajează în mod regulat într-una sau multe dintre activităţile de mai jos:

a) acordă credite în cont propriu;

b) cumpără, vinde, reduce sau negociază conturi de creanţe, obligaţii de plată în tranşe, bilete la ordin, trate, cecuri, cambii, acceptări sau alte certificate de îndatorare;

c) emite scrisori de credit şi negociază trate utilizate în temeiul acestora;

d) oferă fiducii şi servicii fiduciare;

e) finanţează tranzacţii de schimb valutar; sau

f) încheie, cumpără sau vinde contracte de leasing financiar sau active luate în leasing.

14. Băncile, organizaţiile cooperatiste de credit, băncile de economisire şi creditare în domeniul locativ şi băncile de credit ipotecar sunt considerate în general instituţii depozitare. Cu toate acestea, dacă o entitate desfăşoară o activitate bancară sau similară, se stabileşte în funcţie de caracterul real al acestor activităţi ale entităţii.

15. În categoria instituţiilor depozitare definite conform prezentei subsecţiuni se încadrează şi casele de ajutor reciproc, reglementate potrivit legislaţiei specifice.

16. O instituţie nu este considerată a fi implicată într-o activitate bancară sau în alte activităţi similare dacă instituţia acceptă depozite de la persoane, doar ca garanţii aferente unei vânzări sau închirieri de bunuri imobile sau conform unei alte convenţii financiare încheiate între instituţie şi persoana care deţine depozitul la această entitate.

17. Termenul „entitate de investiţii" înseamnă orice entitate:

a) care desfăşoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activităţi ori operaţiuni pentru sau în numele unui client, fără a include oferirea de consultanţă neobligatorie acestuia privind investiţiile:

(i) tranzacţii cu instrumente de piaţă monetară (cecuri, certificate de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii şi indici bursieri; titluri de valoare transferabile sau tranzacţii la termen cu mărfuri;

(ii) administrarea individuală şi colectivă a portofoliului; sau

(iii) investirea, administrarea sau gestionarea în alt mod de active financiare sau bani în numele altor persoane; sau

b) al cărei venit brut provine în principal din activităţi de investire, reinvestire sau tranzacţionare de active financiare, în cazul în care entitatea este administrată de către o altă entitate care este o instituţie depozitară, o instituţie de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiţii, astfel cum sunt prevăzute la lit. a).

18. O entitate este administrată de altă entitate dacă entitatea care o administrează desfăşoară fie direct, fie prin intermediul unui furnizor de servicii, oricare dintre activităţile sau operaţiunile prevăzute la pct. 17 lit. a) în numele entităţii administrate.

Totuşi, o entitate nu administrează o altă entitate în cazul în care nu are competenţă discreţionară de a administra în tot sau în parte activele acelei entităţi.

În cazul în care o entitate este administrată de un mix de instituţii financiare, ENF sau de persoane fizice, entitatea este considerată a fi administrată de o altă entitate care este o instituţie depozitară, o instituţie de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiţii, astfel cum sunt prevăzute la pct. 17 lit. a), dacă una dintre entităţile care o administrează este o entitate de acest fel.

19. O entitate este considerată a desfăşura ca activitate principală una sau mai multe dintre activităţile prevăzute la pct. 17 lit. a), sau venitul brut al unei entităţi este atribuibil în principal activităţilor de investire, reinvestire sau tranzacţionare de active financiare în sensul pct. 17 lit. b), în cazul în care venitul brut al entităţii atribuibil activităţilor relevante este egal sau mai mare de 50% din venitul brut al entităţii pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

Termenul „entitate de investiţii" nu include o entitate care este o ENF activă, întrucât entitatea respectivă îndeplineşte oricare dintre criteriile prevăzute la pct. 9 lit. d)-g), subsecţiunea D.

20. O entitate este considerată a fi o entitate de investiţii dacă funcţionează sau se declară drept un organism de plasament colectiv, fond mutual, fond tranzacţionat la bursă, fond de capital privat, fond speculativ, fond cu capital de risc, fond pentru preluări realizate cu capital împrumutat sau orice alt organism de investiţii similar înfiinţat în baza unei strategii de investiţii pentru investire, reinvestire sau tranzacţionare de active financiare.

Nu se consideră entitate de investiţii entitatea care se comportă ca o societate de investire, administrare sau gestionare a drepturilor asupra unor bunuri imobile care nu sunt titluri de datorie în numele altor persoane, precum o fiducie de investiţii imobiliare.

21. Termenul de entitate de investiţii trebuie interpretat într-o manieră consecventă cu cea utilizată în definiţia termenului „instituţie

financiară" din recomandările Grupului de acţiune financiară.

22. Termenul „activ financiar" include un titlu de valoare, de exemplu, acţiuni în cadrul capitalului unei societăţi; participaţii în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat deţinut de mulţi asociaţi sau cotat la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligaţiuni sau alte titluri de datorie. De asemenea, termenul „activ financiar" include drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rată de dobândă cu prag minim, swap pe mărfuri, swap pe acţiuni, swap pe indici bursieri şi acorduri similare, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră sau orice dobândă, inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opţiune în legătură cu un titlu de valoare, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră. Termenul activ financiar nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.

23. Titlurile de creanţă negociabile care sunt tranzacţionate pe o piaţă reglementată sau pe o piaţă extrabursieră şi distribuite şi deţinute prin intermediul instituţiilor financiare şi acţiunile sau titlurile la o fiducie de investiţii imobiliare sunt considerate în general active financiare.

24. Termenul „companie de asigurări specificată" înseamnă orice entitate care este o companie de asigurări sau societatea holding a unei companii de asigurări reglementată ca o societate de asigurări în temeiul Legii nr. 237/2015 privind autorizarea şi supravegherea activităţii de asigurare şi reasigurare, cu modificările şi completările ulterioare, care emite sau este obligată să efectueze plăţi cu privire la un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un contract de rentă viageră.

25. O companie de asigurări este o entitate:

a) al cărei venit brut, spre exemplu, veniturile din primele brute şi din investiţiile brute, asociate cu asigurarea, reasigurarea, şi contractul cu rentă viageră, depăşeşte 50% din venitul total brut din anul calendaristic imediat precedent; sau

b) a cărei valoare agregată a activelor asociate cu asigurarea, reasigurarea şi contractele cu rentă viageră depăşeşte 50% din totalul activelor în orice moment pe durata anului calendaristic anterior.

26. Majoritatea companiilor de asigurări de viaţă sunt considerate în general companii de asigurare specificate. Entităţile care nu emit contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare sau contracte cu rentă viageră şi nici nu sunt obligate să facă plăţi cu privire la acestea nu sunt considerate a fi companii de asigurare specificate.

27. Activităţile de constituire de rezerve ale unei companii de asigurare nu determină considerarea companiei drept o instituţie de custodie, o instituţie depozitară sau o entitate de investiţii.

B. Instituţie financiară nonraportoare

1. Termenul „instituţie financiară nonraportoare" înseamnă orice instituţie financiară care este:

a) o entitate guvernamentală, o organizaţie internaţională sau o bancă centrală, în afară de situaţiile care se referă la o plată care derivă dintr-o obligaţie care incumbă în legătură cu o activitate financiară comercială de tipul celor desfăşurate de o companie de asigurări specificată, de o instituţie de custodie sau de o instituţie depozitară;

b) un fond de pensii cu participare largă; un fond de pensii cu participare restrânsă; un fond de pensii al unei entităţi guvernamentale, al unei organizaţii internaţionale sau al unei bănci centrale; sau un emitent de carduri de credit calificat;

c) orice altă entitate care prezintă un risc scăzut de a fi utilizată pentru evaziune fiscală care are caracteristici similare în mod substanţial cu oricare dintre entităţile prevăzute la lit. a) şi b), cu condiţia ca statutul respectivei entităţi drept instituţie financiară nonraportoare să nu aducă atingere prevederilor art. 62 alin. (1) şi (2) şi art. 291 alin. (4);

d) un organism de plasament colectiv exceptat; sau

e) o fiducie, în măsura în care fiduciarul este o instituţie financiară raportoare şi raportează toate informaţiile în conformitate cu secţiunea I cu privire la toate conturile fiduciei care fac obiectul raportării.

2. Termenul „entitate guvernamentală" înseamnă Guvernul României sau al unei alte jurisdicţii, orice subdiviziune politică a României sau a unei alte jurisdicţii care include un stat, o provincie, un judeţ sau o localitate. De asemenea, înseamnă orice organism sau agenţie deţinut/ă integral de România sau de o altă jurisdicţie ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menţionate, fiecare reprezentând o entitate guvernamentală. Această categorie este alcătuită din părţi integrante, entităţi controlate şi subdiviziuni politice ale României sau ale unei alte jurisdicţii:

a) O „parte integrantă" a României sau a unei alte jurisdicţii înseamnă orice persoană, organizaţie, agenţie, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativă a României sau a unei alte jurisdicţii. Veniturile nete ale autorităţii administrative trebuie să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale României sau al unei alte jurisdicţii şi nicio parte a acestora nu trebuie să revină în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrantă nu include nicio persoană fizică ce este un membru al Guvernului, funcţionar sau administrator care acţionează cu titlu privat sau personal;

b) O „entitate controlată" înseamnă o entitate care este, formal, separată de România sau de altă jurisdicţie sau care constituie, în alt mod, o entitate juridică separată, cu condiţia ca:

(i) entitatea să fie deţinută şi controlată, în totalitate, de una sau mai multe entităţi guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entităţi controlate;

(ii) veniturile nete ale entităţii să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale uneia sau ale mai multor entităţi guvernamentale şi nicio parte a acestora să nu revină în beneficiul vreunei persoane private; şi

(iii) activele entităţii să revină uneia sau mai multor entităţi

guvernamentale în momentul dizolvării acesteia.

c) Venitul nu revine în beneficiul persoanelor în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii-ţintă ai unui program guvernamental, iar activităţile din cadrul programului sunt desfăşurate pentru publicul larg în interes general sau se referă la administrarea unei părţi a Guvernului. Cu toate acestea, sub rezerva dispoziţiilor anterioare, se consideră că venitul revine în beneficiul persoanelor în cazul în care este obţinut din folosirea unei entităţi guvernamentale pentru a desfăşura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor.

3. Termenul „organizaţie internaţională" înseamnă orice organizaţie internaţională ori agenţie sau organism deţinut în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizaţie interguvernamentală (inclusiv o organizaţie supranaţională) care:

(i) este alcătuită în primul rând din guverne;
(ii) are în vigoare un acord privind sediul sau un acord în mod fundamental similar cu România; şi
(iii) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

4. În România, termenul „bancă centrală" înseamnă Banca Naţională a României, astfel cum este definită de prevederile art. 1 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naţionale a României, cu modificările şi completările ulterioare.
5. Termenul „fond de pensii cu participare largă" înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensie, indemnizaţii de invaliditate sau de deces sau orice combinaţie a acestora către beneficiari care sunt actuali sau foşti angajaţi sau persoanele desemnate de către respectivii angajaţi ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu condiţia ca fondul:

a) să nu aibă un singur beneficiar cu dreptul la mai mult de 5% din activele fondului;
b) să fie autorizat şi să raporteze informaţii autorităţilor fiscale; şi
c) să îndeplinească cel puţin una dintre următoarele cerinţe:
(i) fondul este, în general, scutit de la plata impozitului pe veniturile din investiţii sau impozitarea acestor venituri este amânată sau impozitată cu o cotă redusă, datorită statutului său de fond de pensii sau regim de pensii;
(ii) fondul primeşte cel puţin 50% din contribuţiile sale totale, altele decât transferurile de active de la alte regimuri prevăzute la pct. 5-7 din prezenta subsecţiune sau din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecţiunea C, din partea angajatorilor care le finanţează;
(iii) plăţile sau retragerile din fond sunt permise numai în cazul producerii unor evenimente determinate legate de pensionare, invaliditate sau deces, cu excepţia plăţilor periodice către alte fonduri de pensii prevăzute la pct. 5-7 din prezenta subsecţiune şi a conturilor de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecţiunea C sau, în cazul efectuării

de plăţi sau de retrageri înainte de evenimentele determinate, se aplică sancţiuni; sau

(iv) contribuţiile angajaţilor, altele decât anumite contribuţii autorizate la fond sunt limitate în funcţie de venitul câştigat de angajat sau nu pot depăşi, anual, echivalentul în lei a 50.000 USD, aplicând normele stabilite la subsecţiunea C de la secţiunea a VII-a privind agregarea soldurilor conturilor şi conversia monetară.

6. Termenul „fond de pensii cu participare restrânsă" înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizaţii de invaliditate sau de deces către beneficiari care sunt actuali sau foşti angajaţi sau persoanele desemnate de către respectivii angajaţi ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu următoarele condiţii:

a) fondul să aibă mai puţin de 50 de participanţi;

b) fondul să fie finanţat de unul sau mai mulţi angajatori care nu sunt entităţi de investiţii sau ENF pasive;

c) contribuţiile angajatului şi ale angajatorului la fond, altele decât transferurile de active din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 20 de la subsecţiunea C, să fie limitate în funcţie de venitul câştigat şi, respectiv, de remunerarea angajaţilor;

d) participanţii care nu sunt rezidenţi ai României să nu aibă dreptul la mai mult de 20% din activele fondului; şi

e) fondul să facă obiectul normelor legale în vigoare şi să raporteze informaţii autorităţilor fiscale.

7. Termenul „fond de pensii al unei entităţi guvernamentale, al unei organizaţii internaţionale sau al unei bănci centrale" înseamnă un fond instituit de o entitate guvernamentală, o organizaţie internaţională sau o bancă centrală pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizaţii de invaliditate sau de deces către beneficiari sau participanţi care sunt actuali sau foşti angajaţi sau persoanele desemnate de către respectivii angajaţi sau care nu sunt actuali sau foşti angajaţi, dacă respectivele beneficii sunt acordate unor astfel de beneficiari sau participanţi în schimbul unor servicii personale prestate pentru entitatea guvernamentală, organizaţia internaţională sau banca centrală respectivă.

8. Termenul „emitent de carduri de credit calificat" înseamnă o instituţie financiară care îndeplineşte următoarele cerinţe:

a) instituţia financiară este o instituţie financiară doar pentru că este un emitent de carduri de credit care atrage depozite numai atunci când un client face o plată care depăşeşte soldul datorat cu privire la card şi plăţile în exces nu sunt restituite imediat clientului; şi

b) anterior datei de 1 ianuarie 2016 sau începând cu această dată, instituţia financiară pune în aplicare politici şi proceduri fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depăşeşte echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client peste cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecţiunea C de la secţiunea a VII-a, privind agregarea conturilor şi conversia monetară. În acest sens, o plată

excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, ci include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

9. Termenul „organism de plasament colectiv exceptat" înseamnă o entitate de investiţii care este reglementată ca organism de plasament colectiv, cu condiţia ca toate drepturile asupra organismului de plasament colectiv să fie deţinute de către sau prin intermediul unor persoane fizice sau entităţi care nu sunt persoane care fac obiectul raportării, cu excepţia unei ENF pasive cu persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Simplul fapt că organismul de plasament colectiv a emis acţiuni fizice la purtător nu împiedică o entitate de investiţii care este reglementată ca organism de plasament colectiv să se încadreze drept organism de plasament colectiv exceptat, în următoarele condiţii:

a) organismul de plasament colectiv să nu fi emis şi să nu emită niciun fel de acţiuni fizice la purtător ulterior datei de 31 decembrie 2015;
b) organismul de plasament colectiv să retragă toate acţiunile respective în caz de răscumpărare;
c) organismul de plasament colectiv să îndeplinească procedurile de diligenţă fiscală prevăzute în secţiunile II-VII şi să raporteze orice informaţii solicitate care trebuie raportate cu privire la orice astfel de acţiuni atunci când respectivele acţiuni sunt prezentate pentru răscumpărare sau alte forme de plată; şi
d) organismul de plasament colectiv să fi instituit politici şi proceduri pentru a se asigura că astfel de acţiuni sunt răscumpărate sau imobilizate cât mai curând posibil şi, în orice caz, anterior datei de 1 ianuarie 2018.

C. Cont financiar

1. Termenul „cont financiar" înseamnă un cont administrat de o instituţie financiară şi include un cont de depozit, un cont de custodie şi:

a) în cazul unei entităţi de investiţii, orice drepturi aferente capitalului sau datoriei aparţinând instituţiei financiare. Fără a aduce atingere dispoziţiilor anterioare, termenul „cont financiar" nu include niciun drept aferent capitalului sau datoriei unei entităţi care este o entitate de investiţii doar din motivul că aceasta:

(i) prestează un serviciu de consiliere în investiţii şi acţionează în numele; sau
(ii) administrează portofolii ale unui client şi acţionează în numele acestuia în scopul realizării de investiţii, de gestionare sau de administrare a activelor financiare depuse în numele clientului la o instituţie financiară, alta decât respectiva entitate.

b) în cazul unei instituţii financiare care nu este prevăzută la lit. a), orice drept aferent capitalului sau datoriei instituţiei financiare, în cazul în care categoria de drepturi a fost stabilită cu scopul de a evita raportarea în conformitate cu secţiunea I; şi

c) orice contract de asigurare cu valoare de răscumpărare şi orice contract de rentă viageră emis sau administrat de către o instituţie financiară, altul decât o rentă viageră imediată, nelegată de investiţii, netransferabilă care îi este emisă unei persoane fizice şi corespunde unei pensii sau unei indemnizaţii de invaliditate furnizate în cadrul unui cont care este un cont exclus.

Termenul „cont financiar" nu include niciun cont care este un cont exclus.

Pensia sau indemnizaţia de invaliditate includ indemnizaţiile de pensie sau deces.

O „rentă imediată, nelegată de investiţii, netransferabilă" este un contract cu rentă viageră netransferabilă care:

(i) nu este un contract cu rentă viageră legat de investiţii;
(ii) este o rentă imediată; şi
(iii) este un contract cu rentă viageră.

Termenul „contract cu rentă viageră legată de investiţii" este un contract cu rentă viageră în baza căruia beneficiile sau primele sunt modificate astfel încât să reflecte randamentul investiţiei sau valoarea de piaţă a activelor asociate cu contractul. Termenul „rentă imediată" înseamnă un contract cu rentă viageră care: (i) este achiziţionat în schimbul unei singure prime sau rente; (ii) şi nu mai târziu de un an de la data de achiziţionare a contractului începe efectuarea de plăţi anuale sau mai frecvente, substanţial egale şi periodice. Termenul „contract cu rentă viageră" înseamnă un contract cu rentă viageră care prevede plăţi pe timpul vieţii unuia sau mai multor persoane fizice.

2. Termenul „cont de depozit" include orice cont comercial, cum ar fi: cont curent, de economii, la termen, de consemnaţiuni, sau un cont a cărui existenţă este documentată printr-un certificat de depozit, de economii, de investiţii, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar păstrat de o instituţie financiară în cadrul obişnuit al activităţii bancare sau al unei activităţi similare. Un cont de depozit include, de asemenea, o sumă deţinută de o companie de asigurări în temeiul unui contract de investiţii cu garanţie sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular.

Titlurile de creanţă negociabile care sunt tranzacţionate pe o piaţă reglementată sau pe o piaţă extrabursieră şi distribuite şi deţinute prin intermediul instituţiilor financiare nu sunt considerate în general conturi de depozit, ci active financiare.

3. Termenul „cont de custodie" înseamnă un cont, altul decât un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră, care conţine unul sau mai multe active financiare în beneficiul altei persoane.

4. Termenul „participaţie în capitalurile proprii" înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o instituţie financiară, o participaţie fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o instituţie financiară, o participaţie în capitalurile proprii este considerată a fi deţinută de către orice persoană asimilată unui constituitor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părţi a acesteia sau a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei.

O persoană care face obiectul raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva persoană care face obiectul raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect, de exemplu, prin intermediul unui mandatar, o distribuţie obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuţie discreţionară din fiducie. În acest scop, un beneficiar care poate primi o distribuţie discreţionară din fiducie poate să fie considerat doar un beneficiar al fiduciei dacă această persoană primeşte o distribuţie în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, adică fie distribuţia a fost plătită, fie este de plătit.

În cazul în care participaţiile în capitalurile proprii sunt deţinute prin intermediul unei instituţii de custodie, această instituţie este responsabilă pentru raportare.

5. Termenul „contract de asigurare" înseamnă un contract, altul decât un contract de rentă viageră, în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

6. Termenul „contract de rentă viageră" înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăţi pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parţial, în funcţie de speranţa de viaţă a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un contract de rentă viageră în conformitate cu prevederile legale în vigoare din România sau din altă jurisdicţie în care contractul a fost emis şi în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plăţile pentru o perioadă de mai mulţi ani.

7. Termenul „contract de asigurare cu valoare de răscumpărare" înseamnă un contract de asigurare, altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăţi de asigurare, care are o valoare de răscumpărare.

8. Termenul „valoare de răscumpărare" înseamnă valoarea cea mai mare dintre:

(i) suma pe care deţinătorul poliţei de asigurare este îndreptăţit să o primească în cazul răscumpărării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliţă); şi

(ii) suma pe care deţinătorul poliţei de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta.

Fără a aduce atingere dispoziţiilor de mai sus, termenul „valoare de răscumpărare" nu include o sumă de plătit în temeiul unui contract de asigurare:

a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viaţă;

b) drept indemnizaţie pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;

c) drept rambursare a unei prime plătite anterior (mai puţin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viaţă cu componentă de investiţii sau un contract de rentă viageră) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;

d) drept dividend în beneficiul deţinătorului poliţei de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiţia ca respectivele dividende să fie legate de un contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizaţii de plătit sunt cele prevăzute la lit. b); sau

e) drept restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puţin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depăşeşte suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

În sensul lit. b), termenul „altă plată" nu include nicio indemnizaţie de plătit în temeiul unui contract de asigurare cu componentă de investiţii. Un „contract de asigurare cu componentă de investiţii" înseamnă un contract de asigurare în temeiul căruia indemnizaţiile, primele sau perioada de acoperire sunt ajustate astfel încât să reflecte randamentul investiţiei sau valoarea de piaţă a activelor asociate cu respectivul contract.

9. Termenul „dividendele unui deţinător al poliţei de asigurare" se referă la orice dividende sau altă distribuţie similară către deţinători de poliţe de asigurare, incluzând:

a) o sumă plătită sau creditată, inclusiv ca o creştere a indemnizaţiilor, dacă suma de bani nu este determinată în contract şi depinde mai degrabă de experienţa companiei de asigurări sau de discreţia conducerii;

b) o reducere a primei care, dacă nu s-ar fi realizat reducerea, trebuia să fie plătită;

c) un fond cu experienţă sau un credit bazat doar pe pretenţiile de experienţă ale contractului sau ale grupului implicat.

Dividendele unui deţinător de poliţă de asigurare nu pot să depăşească primele plătite anterior în considerarea contractului, mai puţin suma costului asigurării şi modificărilor cheltuielilor, chiar dacă se aplică sau nu, pe durata existenţei contractului, şi suma agregată a oricăror dividende plătite sau creditate anterior cu privire la contract.

Dividendele unui deţinător de poliţă de asigurare nu includ nicio sumă care este de natura dobânzii care este plătită sau creditată unui titular de contract în măsura în care acea sumă depăşeşte valoarea minimă a dobânzii

necesar a fi creditată cu privire la valorile contractuale în temeiul legii.
Dividendele unui deţinător al poliţei de asigurare care îndeplinesc toate condiţiile prevăzute la pct. 8 lit. d) sunt excluse din termenul „valoare de răscumpărare".

10. Microcontractele de asigurare care nu au o valoare de răscumpărare, inclusiv o valoare de răscumpărare egală cu zero, nu vor fi considerate contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Produsele de investiţii sub formă de asigurare, precum contractele de asigurare de viaţă cu plasament privat sunt considerate în general contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.
Termenul „produs de investiţii sub formă de asigurare" include un contract de asigurare ale cărui active sunt:

a) deţinute într-un cont administrat de o instituţie financiară; şi
b) gestionate în conformitate cu o strategie de investiţii personalizată sau sub controlul sau influenţa deţinătorului de poliţă, proprietarului sau beneficiarului contractului.

11. Termenul „cont preexistent" înseamnă:

a) un cont financiar administrat de o instituţie financiară raportoare începând cu data de 31 decembrie 2015;
b) orice cont financiar al unui titular de cont, indiferent de data la care a fost deschis respectivul cont financiar, în cazul în care:

(i) titularul de cont deţine, de asemenea, la instituţia financiară raportoare sau la o entitate afiliată acesteia din România un cont financiar care este un cont preexistent în conformitate cu lit. a);
(ii) Instituţia financiară raportoare şi, după caz, entitatea afiliată acesteia din România tratează atât conturile financiare menţionate anterior, precum şi orice alte conturi financiare ale titularului de cont care sunt considerate drept conturi preexistente în temeiul lit. b) drept un singur cont financiar în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecţiunea A din secţiunea VII şi în scopul stabilirii soldului sau a valorii oricăruia dintre conturile financiare, atunci când aplică oricare dintre pragurile referitoare la cont;
(iii) în ceea ce priveşte un cont financiar care face obiectul măsurilor de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, instituţia financiară raportoare este autorizată să respecte respectivele măsuri referitoare la contul financiar bazându-se pe aceste măsuri efectuate pentru contul preexistent prevăzut la lit. a);
(iv) deschiderea contului financiar nu implică obligaţia de a furniza informaţii despre un client nou, suplimentare sau modificate de către titularul de cont, în afara celor necesare în scopul aplicării art. 62 alin. (1) şi art. 291 alin. (4).

12. Termenul „cont nou" înseamnă un cont financiar administrat de o

instituţie financiară raportoare deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, cu excepţia cazului în care acesta este considerat drept un cont preexistent în temeiul pct. 11 lit. b).

13. Termenul „cont de persoană fizică preexistent" înseamnă un cont preexistent deţinut de una sau mai multe persoane fizice.

14. Termenul „cont de persoană fizică nou" înseamnă un cont nou deţinut de una sau mai multe persoane fizice.

15. Termenul „cont de entitate preexistent" înseamnă un cont preexistent deţinut de una sau mai multe entităţi.

16. Termenul „cont cu valoare mai mică" înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care, la data de 31 decembrie 2015, nu depăşeşte echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

17. Termenul „cont cu valoare mare" înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depăşeşte, la data de 31 decembrie 2015 sau la data de 31 decembrie a oricărui an ulterior, echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

Din momentul în care un cont devine un cont cu valoare mare, aceasta îşi păstrează acest statut până la data închiderii şi prin urmare nu mai poate fi considerat un cont cu valoare mai mică.

18. Termenul „cont de entitate nou" înseamnă un cont nou deţinut de una sau mai multe entităţi.

19. Termenul „cont exclus" înseamnă oricare dintre următoarele conturi:

a) un cont de pensii;

b) un cont reglementat în alte scopuri decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil;

c) un contract de asigurare de viaţă pe o anumită perioadă de timp;

d) un cont de patrimoniu succesoral;

e) un cont escrow;

f) un cont de depozit datorat plăţilor în exces; şi

g) un cont exclus cu risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală.

Pentru a determina dacă un cont respectă toate cerinţele unei anumite categorii de cont exclus, instituţia financiară raportoare poate să se bazeze pe informaţiile aflate în posesia sa, inclusiv informaţiile colectate în urma aplicării măsurilor de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, sau care sunt disponibile public, conform cărora poate să stabilească în mod rezonabil că un anume cont este un cont exclus.

20. În ceea ce priveşte pct. 19, lit. a) un cont de pensie este un cont exclus dacă îndeplineşte cumulativ următoarele cerinţe:

a) contul este reglementat drept cont de pensie cu caracter personal sau face parte dintr-un plan de pensii reglementat pentru furnizarea de beneficii cu titlu de pensii sau de indemnizaţii, inclusiv indemnizaţii de invaliditate sau de deces;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil, respectiv

contribuţiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiţii generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiţii este impozitat la o cotă redusă;

c) este obligatorie raportarea informaţiilor cu privire la cont către autorităţile fiscale;

d) retragerile sunt condiţionate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces sau se aplică sancţiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate; şi

e) contribuţiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puţin, fie există o limită maximă de contribuţie pe durata vieţii, egală cu echivalentul în lei a 1.000.000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecţiunea C de la secţiunea a VII-a, privind agregarea conturilor şi conversia monetară. Un cont financiar care îndeplineşte în alt mod cerinţa prezentei litere nu încetează să îndeplinească această cerinţă numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerinţele prezentului punct sau ale pct. 21 sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerinţele de la oricare dintre pct. 5-7 de la subsecţiunea B.

21. În ceea ce priveşte pct. 19, lit. b), contul reglementat în alt scop decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil, este considerat cont exclus dacă îndeplineşte cumulativ următoarele cerinţe:

a) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie şi este tranzacţionat în mod regulat pe o piaţă reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil respectiv contribuţiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiţii generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiţii este impozitat la o cotă redusă;

c) retragerile sunt condiţionate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investiţii sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale sau pentru educaţie) sau se aplică sancţiuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii să fie îndeplinite; şi

d) contribuţiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puţin, aplicându-se normele prevăzute la subsecţiunea C de la secţiunea a VII-a privind agregarea conturilor şi conversia monetară. Un cont financiar care îndeplineşte în alt mod această cerinţă nu încetează să îndeplinească această cerinţă numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerinţele de la pct. 20 sau de la prezentul punct sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerinţele de la oricare dintre pct. 5-7 de la subsecţiunea B.

22. În ceea ce priveşte pct. 19, lit. c), un contract de asigurare de viaţă pe o perioadă care urmează să se încheie înainte ca persoana fizică asigurată să împlinească vârsta de 90 de ani poate fi un cont exclus, cu condiţia ca acest contract să îndeplinească cumulativ următoarele cerinţe:

a) primele sunt periodice, nu se diminuează în timp, se plătesc cel puţin o dată pe an pe parcursul perioadei în care contractul este în vigoare sau până în momentul în care persoana asigurată împlineşte vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurtă;

b) nicio persoană nu poate avea acces la valoarea contractului prin retragere, împrumut sau altfel, fără rezilierea contractului;

c) suma, alta decât o indemnizaţie de deces, care trebuie plătită în cazul anulării sau al rezilierii contractului nu poate depăşi totalul primelor plătite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalităţii, morbidităţii şi cheltuielilor, fie că au fost sau nu aplicate efectiv, pentru perioada sau perioadele în care contractul este în vigoare şi orice sume plătite înainte de anularea sau rezilierea contractului; şi

d) contractul nu este deţinut de un cesionar cu titlu oneros.

23. În ceea ce priveşte pct. 19 lit. d), un cont care este deţinut exclusiv de un patrimoniu succesoral poate fi un cont exclus dacă documentaţia pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate. În acest sens, instituţia financiară raportoare trebuie să trateze contul ca având acelaşi statut pe care l-a avut anterior decesului titularului de cont până la data la care obţine o astfel de copie.

24. În ceea ce priveşte contul prevăzut la pct. 19 lit. e), acesta poate fi un cont exclus dacă este instituit în legătură cu oricare dintre următoarele elemente:

a) un ordin judecătoresc sau o hotărâre judecătorească;

b) o vânzare, un schimb, închirierea unei proprietăţi imobiliare sau personale, cu condiţia ca acest cont să îndeplinească următoarele cerinţe:

(i) contul este finanţat exclusiv cu o plată în avans, o sumă reprezentând o plată anticipată care constituie un acont, o sumă corespunzătoare pentru a asigura o obligaţie direct legată de tranzacţie sau o plată similară, ori este finanţat cu un activ financiar care este depus în cont în legătură cu vânzarea, cedarea sau închirierea proprietăţii;

(ii) contul este instituit şi utilizat exclusiv pentru a garanta obligaţia cumpărătorului de a plăti preţul de achiziţie a proprietăţii, obligaţia vânzătorului de a plăti orice datorie neprevăzută ori a locatorului sau a locatarului de a plăti orice despăgubiri legate de proprietatea închiriată, după cum s-a convenit în contractul de închiriere;

(iii) activele contului, inclusiv veniturile câştigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatorului sau locatarului, inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligaţii a persoanei respective, atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;

(iv) contul nu este un cont în marjă sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacţionarea unui activ financiar; şi

(v) contul nu este asociat unui cont prevăzut la pct. 19 lit. f).

c) obligaţia unei instituţii financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plăţii impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;

d) obligaţia unei instituţii financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior.

25. În ceea ce priveşte pct. 19, lit. f), un cont de depozit datorat plăţilor în exces poate fi un cont exclus dacă îndeplineşte următoarele cerinţe:

a) contul există numai din motivul că un client face o plată care depăşeşte soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitate de credit reînnoibilă şi plata excedentară nu este restituită imediat clientului; şi

b) de la data de 1 ianuarie 2016 sau anterior acestei date, instituţia financiară pune în aplicare politici şi proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depăşeşte echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client şi care depăşeşte cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecţiunea C de la secţiunea a VII-a, privind conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

În acest scop, instituţia financiară raportoare care se constituie după 1 ianuarie 2016 trebuie să se conformeze cu cerinţa prevăzută la prezenta literă în termen de şase luni după data la care acea instituţie financiară raportoare a fost constituită.

26. În ceea ce priveşte pct. 19, lit. g), un cont care prezintă un risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală poate fi considerat un cont exclus dacă are caracteristici în mod substanţial similare cu oricare dintre conturile prevăzute la punctele 19-25 de mai sus, cu condiţia ca statutul respectivului cont drept cont exclus să nu aducă atingere aplicării prevederilor art. 62 alin. (1) şi art. 291 alin. (4).

D. Cont care face obiectul raportării

1. Termenul „cont care face obiectul raportării" înseamnă un cont financiar care este administrat de o instituţie financiară raportoare din România şi este deţinut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării, cu condiţia ca aceasta să fi fost identificată ca atare în temeiul procedurilor de diligenţă fiscală prevăzute la secţiunile II-VII.

2. Termenul „persoană care face obiectul raportării" înseamnă o persoană care este rezidentă într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, dar care nu este:

a) o companie al cărei capital este tranzacţionat în mod regulat pe una sau mai multe pieţe reglementate;
b) orice companie care este o entitate afiliată unei companii prevăzute la lit. a);
c) o entitate guvernamentală;
d) o organizaţie internaţională;
e) o bancă centrală; sau
f) o instituţie financiară.

3. Termenul „persoană dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării" înseamnă o persoană fizică sau o entitate care are rezidenţa în orice altă jurisdicţie, în temeiul legislaţiei fiscale a respectivei jurisdicţii, sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a oricărei alte jurisdicţii. În acest sens, o entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcţie juridică similară care nu are rezidenţă fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicţia în care se află sediul conducerii efective.
4. Termenul „jurisdicţie care face obiectul raportării" înseamnă:

a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;
b) orice altă jurisdicţie, alta decât statele membre ale Uniunii Europene, astfel cum este definită la secţiunea 1 paragraful 1 lit. a) din Acordul multilateral al autorităţilor competente pentru schimb automat de informaţii privind conturi financiare, semnat la Berlin la 29 octombrie 2014, ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu care România sau Uniunea Europeană, după caz, are un acord în vigoare în temeiul căruia există obligaţia respectivei jurisdicţii de a furniza informaţiile prevăzute la secţiunea 2 pct. 2 din acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016.

5. Termenul „jurisdicţie participantă" cu privire la România înseamnă:

a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;
b) orice altă jurisdicţie:

(i) cu care România are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicţie va furniza informaţiile prevăzute la secţiunea I; şi
(ii) care este identificată pe o listă publicată de România şi notificată Comisiei Europene.

c) orice altă jurisdicţie:

(i) cu care Uniunea are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicţie va furniza informaţiile prevăzute la secţiunea I; şi
(ii) care este identificată pe o listă publicată de Comisia Europeană.

6. Termenul „persoane care exercită controlul" înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei entităţi.

Termenul „persoane care exercită controlul" este echivalent cu termenul „beneficiar real", aşa cum este definit la art. 4 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării

terorismului, precum şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative, cu modificările şi completările ulterioare.

În mod corespunzător, instituţiile financiare raportoare trebuie să se bazeze pe informaţiile colectate şi păstrate în baza măsurilor de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, în scopul determinării persoanelor care exercită controlul unui titular de cont al unui cont de entitate nou, precum şi al unui cont de entitate preexistent.

Pentru stabilirea sursei fondurilor din contul/conturile deţinut(e) de fiducie, în cazul în care un constitutor/constitutorii unei fiducii este/sunt o entitate, instituţiile financiare raportoare trebuie să identifice şi persoanele care exercită controlul constitutorului/ constitutorilor şi să le raporteze drept persoane care exercită controlul fiduciei. Pentru beneficiarul/beneficiarii fiduciilor care sunt desemnaţi în funcţie de caracteristici sau clasă, instituţiile financiare raportoare ar trebui să obţină suficiente informaţii despre beneficiar/beneficiari pentru ca instituţia financiară raportoare să poată să stabilească identitatea beneficiarului/beneficiarilor la momentul plăţii sau când beneficiarul/beneficiarii intenţionează să-şi exercite drepturile dobândite. Această ocazie reprezintă o modificare a circumstanţelor şi declanşează procedurile specifice. Instituţiile financiare raportoare pot asimila beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/consideraţi drept persoană/persoane care exercită controlul unei fiducii cu beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/consideraţi persoană/persoane care face/fac obiectul raportării a/ale unei fiducii care este o instituţie financiară.

7. Termenul „ENF" înseamnă orice entitate care nu este o instituţie financiară.

8. Termenul „ENF pasivă" înseamnă orice:

a) ENF care nu este o ENF activă; sau

b) o entitate de investiţii prevăzută la lit. b), pct. 17 din subsecţiunea A de mai sus, care nu este o instituţie financiară dintr-o jurisdicţie participantă.

9. Termenul „ENF activă" înseamnă orice ENF care îndeplineşte oricare dintre următoarele criterii:

a) mai puţin de 50% din venitul brut al ENF pentru anul calendaristic precedent este venit pasiv şi mai puţin de 50% din activele deţinute de ENF în cursul anului calendaristic precedent sunt active care produc sau sunt deţinute pentru a produce venit pasiv;

b) acţiunile ENF sunt tranzacţionate în mod regulat pe o piaţă reglementată sau ENF este o entitate afiliată unei entităţi ale cărei acţiuni sunt tranzacţionate în mod regulat pe o piaţă reglementată;

c) ENF este o entitate guvernamentală, o organizaţie internaţională, o bancă centrală sau o entitate deţinută, în totalitate, de una sau mai multe dintre aceste entităţi;

d) toate activităţile ENF constau, în esenţă, în deţinerea (în totalitate sau parţial) acţiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacţii sau activităţi sunt diferite de activităţile

unei instituţii financiare sau în finanţarea şi prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o entitate nu are statutul de entitate activă dacă funcţionează (sau se prezintă) drept un fond de investiţii, cum ar fi un fond de investiţii în societăţi necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziţie prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziţiona sau de a finanţa companii şi de a deţine capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiţii;

e) ENF nu desfăşoară încă activităţi comerciale şi nu a mai desfăşurat niciodată, dar investeşte capital în active cu intenţia de a desfăşura o activitate comercială, alta decât cea a unei instituţii financiare, cu condiţia ca ENF să nu se califice pentru această excepţie ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data iniţială a constituirii ENF;

f) ENF nu a fost o instituţie financiară în ultimii 5 ani şi este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare, cu intenţia de a continua sau de a relua operaţiunile în alte activităţi decât cele ale unei instituţii financiare;

g) activităţile ENF constau în principal în finanţare şi operaţiuni de acoperire a riscurilor cu sau pentru entităţi afiliate care nu sunt instituţii financiare, iar ENF nu prestează servicii de finanţare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte entităţi care nu este o entitate asimilată, cu condiţia ca grupul din care fac parte respectivele entităţi afiliate să desfăşoare în principal o activitate diferită de activităţile unei instituţii financiare; sau

h) ENF îndeplineşte toate condiţiile următoare:

(i) este constituită şi îşi desfăşoară activitatea în România sau în altă jurisdicţie de rezidenţă exclusiv în scopuri religioase, caritabile, ştiinţifice, artistice, culturale, sportive sau educaţionale; sau este constituită şi îşi desfăşoară activitatea în România sau în altă jurisdicţie de rezidenţă şi este o organizaţie profesională, o asociaţie de afaceri, o cameră de comerţ, o organizaţie a muncii, o organizaţie din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociaţie civică sau o organizaţie care funcţionează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

(ii) este scutită de impozitul pe venit în România sau în altă jurisdicţie de rezidenţă;

(iii) nu are acţionari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;

(iv) legislaţia naţională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicţii de rezidenţă a ENF ori documentele de constituire a ENF nu permit ca vreun venit ori vreun activ al ENF să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane private sau al unei entităţi noncaritabile în alt mod decât în scopul desfăşurării de activităţi caritabile ale ENF sau drept plată a unor compensaţii rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piaţă a proprietăţii pe care ENF a cumpărat-o; şi

(v) legislaţia naţională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicţii de rezidenţă a ENF ori documentele de constituire a ENF impun ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENF, toate activele sale să fie distribuite către o entitate guvernamentală sau altă organizaţie nonprofit sau să revină Guvernului României sau al altei jurisdicţii de rezidenţă a ENF sau oricărei

subdiviziuni politice a acestora.

10. „Venitul pasiv" include, în general, partea din venitul brut care constă în:

a) dividende;
b) dobânzi şi alte venituri echivalente din punct de vedere economic dobânzilor;
c) chirii şi redevenţe, altele decât chiriile şi redevenţele derivate în urma desfăşurării active a unei afaceri gestionate, cel puţin parţial, de angajaţii unei ENF;
d) anuităţi;
e) câştigurile din vânzarea sau tranzacţionarea de active financiare care generează venitul pasiv prevăzut mai sus;
f) câştigurile din tranzacţii (inclusiv contracte futures, contracte forward, contracte options şi tranzacţii similare) de orice active financiare;
g) câştigurile din diferenţele de curs valutar;
h) venit net din operaţiuni swap; sau
i) sumele primite în baza contractelor de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, venitul pasiv nu include, în cazul unei ENF care acţionează în mod regulat ca intermediar în piaţa activelor financiare, niciun venit din orice tranzacţie desfăşurată în cursul obişnuit al afacerii unui astfel de intermediar.

E. Diverse

1. Termenul „titular de cont" înseamnă persoana inclusă pe o listă sau identificată drept titularul unui cont financiar de către instituţia financiară care menţine contul. O persoană, alta decât o instituţie financiară, care deţine un cont financiar în beneficiul sau în numele altei persoane, în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiţii sau intermediar, nu este considerată drept deţinătoare a contului în sensul art. 62 alin. (1) şi art. 291 alin. (4), ci cealaltă persoană este considerată drept titulară a contului. În acest sens, instituţia financiară raportoare poate să se bazeze pe informaţiile din posesia sa, inclusiv informaţiile colectate în conformitate cu măsurile de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului, pe baza cărora poate să stabilească în mod rezonabil dacă o persoană acţionează în beneficiul sau în numele unei alte persoane.

În cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, titularul de cont este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul contractului. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul, titularul de cont este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract şi orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii

contractuali. La scadenţa unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau a unui contract de rentă viageră, fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerată ca fiind un titular de cont.

2. În cazul unui cont deţinut în comun, fiecare titular este considerat un titular de cont în scopul de a stabili dacă contul este un cont care face obiectul raportării. Astfel, un cont este un cont care face obiectul raportării dacă oricare dintre titularii de cont este o persoană care face obiectul raportării sau este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează şi care fac obiectul raportării.

3. În cazul în care există mai multe persoane care deţin în comun un cont, fiecare persoană care face obiectul raportării este considerată drept titular de cont şi îi este atribuit întregul sold al contului deţinut în comun, inclusiv în scopul de a aplica regulile de agregare prevăzute la pct. 1 şi pct. 2, subsecţiunea C din secţiunea VII.

4. Termenul „entitate" înseamnă o persoană juridică sau o construcţie juridică, de exemplu, o fiducie/un trust, o asociere în participaţiune sau o altă asociere fără personalitate juridică.

5. O entitate este o „entitate afiliată" în următoarele situaţii:

a) dacă oricare dintre cele două entităţi deţine controlul asupra celeilalte;

b) cele două entităţi se află sub control comun; sau

c) cele două entităţi sunt entităţi de investiţii astfel cum sunt definite la lit. b), pct. 17 din subsecţiunea A din prezenta secţiune şi se află sub o conducere comună, iar respectiva conducere este cea care asigură respectarea procedurilor de diligenţă fiscală care revine unor astfel de entităţi de investiţii. În acest sens, noţiunea de control include deţinerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi şi din valoarea unei entităţi.

Dacă o entitate este o entitate afiliată a unei alte entităţi este relevant pentru regulile de agregare a soldului contului prevăzute la subsecţiunea C din secţiunea VII, domeniul de aplicare al termenului „Persoană care face obiectul raportării" descris la lit. b), pct. 2 din subsecţiunea D şi criteriul descris la lit. b), pct. 9 din subsecţiunea D.

6. Termenul „numărul/numerele de identificare fiscală" înseamnă un număr de identificare fiscală sau echivalentul său funcţional dacă nu există un număr/numere de identificare fiscală. Un număr de identificare fiscală este o combinaţie unică de litere sau de numere, atribuite de o jurisdicţie unei persoane fizice sau unei persoane juridice şi folosite pentru a identifica persoana fizică sau juridică în scopul aplicării legilor fiscale ale respectivei jurisdicţii.

7. Termenul „documente justificative" include oricare dintre următoarele:

a) un certificat de rezidenţă emis de o autoritate publică a unei jurisdicţii în care beneficiarul plăţii afirmă că este rezident. Astfel de certificate de rezidenţă pot fi:

(i) un certificat de rezidenţă fiscală;

(ii) informaţiile despre rezidenţă publicate de o autoritate publică a unei jurisdicţii, spre exemplu o listă publicată de o administraţie fiscală care să conţină numele şi rezidenţele contribuabililor;

(iii) informaţiile despre rezidenţă dintr-un registru public ţinut sau autorizat de o autoritate publică a unei jurisdicţii, precum un registru public ţinut de o administraţie fiscală.

b) în ceea ce priveşte o persoană fizică, orice identificare valabilă eliberată de o autoritate publică care include numele persoanei şi este utilizată, de regulă, în scopuri de identificare;

c) cu privire la o entitate, orice document oficial eliberat de o autoritate publică a unei jurisdicţii (de exemplu, un guvern sau o agenţie a acestuia sau o comună), care include numele entităţii şi fie adresa sediului său principal în jurisdicţia în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie în jurisdicţia în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa unei instituţii financiare la care entitatea are deschis un cont, căsuţa poştală sau adresa folosită doar pentru corespondenţă nu este considerată a fi adresa sediului principal al entităţii, cu excepţia cazului în care această adresă este singura adresă utilizată de entitate şi apare ca adresa înregistrată a entităţii în documentele de înfiinţare sau constituire ale entităţii. Mai mult, o adresă care este furnizată în conformitate cu instrucţiunea „post-restant" cu privire la acea adresă nu este adresa sediului principal al entităţii;

d) orice situaţie financiară auditată, raport de credit efectuat de un terţ, acte de procedură în legătură cu procedurile de insolvenţă sau raport al unei autorităţi de reglementare a pieţei.

8. Cu privire la un cont de entitate preexistent, instituţia financiară raportoare poate utiliza drept documente justificative orice clasificare care figurează în registrele acesteia cu privire la titularul de cont care a fost determinată pe baza unui sistem de codificare standardizat industrial şi înregistrată de instituţia financiară raportoare conform practicilor sale comerciale obişnuite în scopul aplicării măsurilor de cunoaştere a clientelei specifice legislaţiei pentru prevenirea şi combaterea spălării banilor şi finanţării terorismului sau în alte scopuri de reglementare, altele decât fiscale, şi care a fost pusă în aplicare de instituţia financiară raportoare înainte de data utilizată pentru a clasifica contul financiar drept un cont preexistent, cu condiţia ca instituţia financiară raportoare să nu cunoască sau să nu aibă motive să cunoască că o astfel de clasificare este incorectă sau nu mai este de încredere. Termenul de „sistem de codificare industrial standardizat" se referă la un sistem de codificare folosit pentru a clasifica construcţiile juridice în funcţie de tipul acestora în alte scopuri decât cele fiscale. Exemple ale unui sistem de codificare standardizat industrial includ Clasificarea internaţională industrială standard (ISIC) din SUA, Clasificarea statistică a activităţilor economice din Comunitatea Europeană (NACE/CAEN) şi Sistemul de clasificare industrial nord american (NAICS).

9. Condiţii de valabilitate ale documentelor justificative. Documentele justificative care conţin o dată de expirare a valabilităţii pot să fie considerate valabile până în ultima zi a perioadei de

valabilitate sau în ultima zi al celui de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative au fost furnizate instituţiei financiare raportoare. Cu toate acestea, următoarele documente justificative sunt considerate a rămâne valabile pe o durată nedeterminată:

a) documentele justificative furnizate de o autoritate publică (de exemplu, paşapoartele);
b) documentele justificative care nu sunt în general reînnoite sau modificate (cum ar fi certificatul de înregistrare); sau
c) documentele justificative furnizate de o instituţie financiară nonraportoare sau de o persoană dintr-o jurisdicţie care face obiectul raportării şi care nu este o persoană care face obiectul raportării.

Toate celelalte documente justificative sunt valabile până în ultima zi din cel de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative sunt furnizate instituţiei financiare raportoare.

10. Prin excepţie de la pct. 9, o instituţie financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative, conform subsecţiunii A a secţiunii VII, dacă cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

Instituţia financiară raportoare este obligată să instituie proceduri prin care să se asigure că orice modificare a dosarelor principale ale clienţilor care reprezintă o modificare a circumstanţelor să fie identificată.

11. Instituţia financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează documente, asupra obligaţiei de a o notifica în cazul intervenirii unei modificări a circumstanţelor.

12. Instituţia financiară raportoare poate să reţină o copie certificată sau o copie simplă, inclusiv un microfişier, un document electronic scanat sau disponibil prin alte mijloace de stocare electronică, de pe documentele justificative sau cel puţin o consemnare a documentelor examinate, data examinării acestora şi numărul de identificare a documentelor, dacă este cazul, (spre exemplu, un număr de paşaport). Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil la cerere şi pe suport hârtie.

13. O instituţie financiară raportoare poate să accepte o copie a documentelor justificative în format electronic dacă sistemul electronic asigură că informaţiile primite sunt aceleaşi cu informaţiile trimise şi păstrează evidenţa tuturor sesiunilor de acces al utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea documentelor justificative. În plus, design-ul şi operarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure că persoana care accesează sistemul şi furnizează documentele justificative este persoana titulară a acestor documente.

14. Instituţia financiară raportoare la care un client deschide un cont trebuie să obţină documentele justificative pentru fiecare cont în parte. Cu toate acestea, o instituţie financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele justificative furnizate de client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecţiunea A, secţiunea VII.

15. Documentele colectate de alte persoane

Instituţia financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent (inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiţii) al acesteia. Agentul poate să reţină documentele ca parte dintr-un sistem de informaţii pentru o singură instituţie financiară raportoare sau pentru mai multe instituţii financiare raportoare cu condiţia ca pe baza sistemului respectiv orice instituţie financiară raportoare în numele căreia agentul reţine documentele să acceseze cu uşurinţă datele privind natura documentelor, informaţiile conţinute în respectivele documente (inclusiv o copie a documentelor) şi valabilitatea acestora şi trebuie să permită instituţiei financiare raportoare să transmită datele, fie direct într-un sistem electronic sau prin furnizarea acestor date agentului, referitoare la orice fapte pe care le află şi care ar putea să afecteze credibilitatea documentelor. Instituţia financiară raportoare trebuie să stabilească cum şi când au fost transmise datele referitoare la orice fapte pe care le află şi care pot afecta credibilitatea documentelor şi trebuie să stabilească faptul că orice date pe care le-a transmis au fost procesate şi au fost aplicate măsurile de încredere. Agentul trebuie să dispună de un sistem care să asigure că orice informaţii pe care le primeşte referitoare la fapte care afectează credibilitatea documentelor sau statutul atribuit clientului sunt furnizate către toate instituţiile financiare raportoare pentru care agentul reţine documentele.

Instituţia financiară raportoare care obţine un cont de la un predecesor sau cesionar în cazul unei fuziuni sau absorbţii de conturi cu titlu oneros poate în general să se bazeze pe documentele valabile sau copii de pe aceste documente valabile obţinute de predecesor sau cesionar. În plus, instituţia financiară raportoare care obţine un cont printr-o fuziune sau absorbţie de conturi cu titlu oneros de la o altă instituţie financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligenţă fiscală prevăzute de secţiunile II-VII cu privire la conturile cesionate poate în general să se bazeze pe documentaţia de stabilire a statutului titularului de cont aparţinând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaşte sau are motive să cunoască că statutul respectiv este incorect sau a intervenit o modificare a circumstanţelor.

(la 30-06-2022 Anexa nr. 1 a fost modificată de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

ANEXA 2

PROCEDURI SUPLIMENTARE
de raportare şi de diligenţă fiscală pentru schimbul de informaţii referitoare la conturile financiare

1. Modificarea circumstanţelor

O „modificare a circumstanţelor" include orice modificare care are

drept rezultat adăugarea de informaţii relevante privind statutul unei persoane sau intră, în alt mod, în contradicţie cu statutul persoanei respective. În plus, o modificare a circumstanţelor include orice modificare sau completare a informaţiilor privind contul titularului de cont (inclusiv adăugarea sau substituirea unui titular de cont ori altă modificare referitoare la acesta) sau orice modificare sau completare a informaţiilor privind orice cont asociat cu un astfel de cont (aplicând normele privind agregarea conturilor prevăzute la pct. 1 şi 2, subsecţiunea C, secţiunea VII din anexa nr. 1) dacă o astfel de modificare sau completare a informaţiilor afectează statutul titularului de cont.

În cazul în care instituţia financiară raportoare se bazează pe adresă de rezidenţă, stabilită în conformitate cu pct. 2-11, subsecţiunea B, secţiunea a III-a din anexa nr. 1, şi intervine o modificare a circumstanţelor în urma căreia instituţia financiară raportoare cunoaşte sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative iniţiale sau alte documente asociate unui cont sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituţia financiară raportoare are obligaţia ca până cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la notificarea sau descoperirea unei astfel de modificări a circumstanţelor, oricare dintre acestea este mai recentă, să obţină o declaraţie pe propria răspundere şi noi documente justificative din partea titularului de cont pentru a-i stabili rezidenţa fiscală. În cazul în care instituţia financiară raportoare nu a putut să obţină o declaraţie pe propria răspundere din partea titularului de cont şi nici alte documente justificative în termenul menţionat anterior, instituţia financiară raportoare trebuie să aplice procedura de căutare în evidenţele electronice prevăzută la pct. 12-15 subsecţiunea B, secţiunea a III-a din anexa nr. 1.

2. Declaraţia pe propria răspundere pentru conturile de entitate noi

În ceea ce priveşte conturile de entitate noi, pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituţia financiară raportoare se poate baza numai pe o declaraţie pe propria răspundere, fie din partea titularului de cont, fie din partea persoanei care exercită controlul.

3. Rezidenţa unei instituţii financiare

Instituţie financiară este „rezidentă" în România în cazul în care aceasta se află sub jurisdicţia României (şi anume, România poate impune raportarea de către instituţia financiară). În general, în cazul în care o instituţie financiară are rezidenţa fiscală într-o jurisdicţie care face obiectul raportării, aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicţii care face obiectul raportării şi, prin urmare, este o instituţie financiară a respectivei jurisdicţii. În cazul unei fiducii care este o instituţie financiară (indiferent dacă aceasta este rezident fiscal într-o jurisdicţie care face obiectul raportării), fiducia este considerată a se afla sub autoritatea unei jurisdicţii care face obiectul raportării dacă unul sau mai mulţi fiduciari sunt rezidenţi în respectivele jurisdicţii, cu excepţia cazului în care fiducia raportează altei jurisdicţii care face

obiectul raportării toate informaţiile care trebuie raportate în temeiul cap. I al titlului X cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie, în virtutea faptului că fiducia are rezidenţa fiscală în acea jurisdicţie care face obiectul raportării. Cu toate acestea, în cazul în care o instituţie financiară (care nu este o fiducie) nu are rezidenţă fiscală (de exemplu, pentru că este considerată transparentă din punct de vedere fiscal sau pentru că se află într-o jurisdicţie în care nu există impozit pe venit), se consideră că aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicţii care face obiectul raportării şi că este, prin urmare, o instituţie financiară a respectivei jurisdicţii, în cazul în care:

a) este constituită în temeiul legislaţiei respectivei jurisdicţii;
b) are sediul conducerii efective (inclusiv sediul administrativ efectiv) în respectiva jurisdicţie; sau
c) face obiectul supravegherii financiare în respectiva jurisdicţie.

În cazul în care instituţia financiară (care nu este o fiducie) este rezidentă în două sau mai multe jurisdicţii care fac obiectul raportării, respectiva instituţie financiară face obiectul cerinţelor de raportare şi de diligenţă fiscală ale respectivei jurisdicţii în care aceasta îşi menţine contul/conturile financiar(e).

4. Cont administrat

În general, se poate considera că un cont este administrat de către o instituţie financiară în următoarele situaţii:

a) în cazul unui cont de custodie, de instituţia financiară care deţine custodia activelor din contul respectiv (inclusiv o instituţie financiară care deţine active în regim „street name" pentru un titular de cont în respectiva instituţie);
b) în cazul unui cont de depozit, de instituţia financiară care este obligată să facă plăţi cu privire la contul respectiv (cu excepţia unui reprezentant al unei instituţii financiare, indiferent dacă acest reprezentant este sau nu o instituţie financiară);
c) în cazul oricărui titlu de capital sau de creanţă asupra unei instituţii financiare care constituie un cont financiar, de către respectiva instituţie financiară;
d) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, de instituţia financiară care este obligată să facă plăţi cu privire la respectivul contract.

5. Fiducii care sunt ENF pasive

O entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcţie juridică similară care nu are rezidenţă fiscală, în conformitate cu pct. 3, subsecţiunea D, secţiunea a VIII-a din anexa nr. 1, este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicţia în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcţie juridică este considerată a fi „similară" cu o societate civilă

şi cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o persoană impozabilă în România în temeiul legislaţiei fiscale române. Cu toate acestea, în scopul de a evita raportarea dublă (ţinând cont de sfera amplă a termenului „Persoane care exercită controlul" în cazul fiduciilor), o fiducie care este o ENF pasivă nu poate fi considerată o construcţie juridică similară.

6. Adresa sediului principal al entităţii

Una dintre cerinţele prevăzute la pct. 7, lit. c), subsecţiunea E, secţiunea a VIII-a din anexa nr. 1 este că, în ceea ce priveşte o entitate, documentaţia oficială include fie adresa sediului principal al entităţii în jurisdicţia care face obiectul raportării sau în altă jurisdicţie în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie din jurisdicţia care face obiectul raportării sau din altă jurisdicţie în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa sediului principal al entităţii este, în general, locul în care se află sediul conducerii efective. Adresa unei instituţii financiare la care entitatea administrează un cont, o căsuţă poştală sau o adresă utilizate exclusiv pentru corespondenţă nu este adresa sediului principal al entităţii, cu excepţia cazului în care respectiva adresă este singura adresă utilizată de către entitate şi figurează ca adresă de înregistrare a entităţii în documentele de constituire. Mai mult decât atât, o adresă furnizată purtând menţiunea „post-restant" nu este adresa sediului principal al entităţii.

(la 30-06-2022 Anexa nr. 2 a fost modificată de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 102 din 29 iunie 2022, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 654 din 30 iunie 2022)

ANEXA 3

NORME
de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaţionale
SECŢIUNEA I
Definiţiile termenilor
Următorii termeni sunt definiţi în continuare:

1. Grup înseamnă un ansamblu de întreprinderi legate prin dreptul de proprietate sau prin control, astfel încât acesta fie este obligat să elaboreze situaţii financiare consolidate în scopuri de raportare financiară în temeiul principiilor contabile aplicabile, fie ar fi obligat să facă acest lucru dacă participaţiile în capitalurile proprii ale oricăreia dintre întreprinderile respective ar fi tranzacţionate la o bursă de valori publice.
2. Întreprindere înseamnă o formă de desfăşurare a unei activităţi economice de către o persoană menţionată la art. 286 lit. k), cu excepţia persoanelor fizice.
3. Grup de întreprinderi multinaţionale înseamnă un grup care include două sau mai multe întreprinderi a căror rezidenţă fiscală se află în jurisdicţii diferite sau care include o întreprindere cu rezidenţa fiscală într-o jurisdicţie, dar care este impozabilă în altă jurisdicţie pentru

activitatea desfăşurată prin intermediul unui sediu permanent şi care nu este un grup de întreprinderi multinaţionale exclus.

4. Grup de întreprinderi multinaţionale exclus înseamnă un grup care, în anul precedent anului fiscal de raportare, are un venit consolidat total mai mic de 750.000.000 euro sau o sumă în lei echivalentă cu 750.000.000 euro, astfel cum se reflectă în situaţiile financiare consolidate ale grupului pentru respectivul an fiscal precedent.

Pentru fiecare an fiscal de raportare, la determinarea sumei în lei se va utiliza cursul de schimb mediu al lunii ianuarie 2015 comunicat de Banca Naţională a României.

Venitul consolidat total se determină conform prevederilor Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situaţiile financiare anuale, situaţiile financiare consolidate şi rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European şi a Consiliului şi de abrogare a Directivelor 78/660/CEE şi 83/349/CEE ale Consiliului, transpusă în legislaţia naţională.

5. Entitate constitutivă înseamnă oricare dintre următoarele:

a) o unitate operaţională separată a unui grup de întreprinderi multinaţionale care este inclusă în situaţiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaţionale în scopul raportării financiare sau care ar fi inclusă în acestea dacă participaţiile în capitalurile proprii ale respectivei unităţi operaţionale aparţinând unui grup de întreprinderi multinaţionale ar fi tranzacţionate la o bursă de valori publice;

b) o astfel de unitate operaţională care este exclusă din situaţiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaţionale exclusiv din motive de mărime sau de importanţă relativă;

c) un sediu permanent al oricărei unităţi operaţionale separate a unui grup de întreprinderi multinaţionale menţionate la lit. a) sau b), cu condiţia ca unitatea operaţională în cauză să elaboreze o situaţie financiară separată pentru respectivul sediu permanent în scopul raportării financiare, al raportării în scopuri de reglementare sau al raportării fiscale ori în scopuri de control intern al managementului.

6. Entitate raportoare înseamnă entitatea constitutivă însărcinată să prezinte, în numele grupului de întreprinderi multinaţionale, un raport pentru fiecare ţară în parte în conformitate cu cerinţele art. 291^3 alin. (3) în jurisdicţia în care aceasta îşi are rezidenţa fiscală. Entitatea raportoare poate fi societatea-mamă finală, societatea-mamă surogat sau o societate descrisă la secţiunea II pct. 1.

7. Societate-mamă finală înseamnă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaţionale care îndeplineşte următoarele criterii:

a) are, în mod direct sau indirect, un interes suficient în ceea ce priveşte una sau mai multe entităţi constitutive ale grupului respectiv de întreprinderi multinaţionale, astfel încât este obligată să elaboreze situaţii financiare consolidate în temeiul principiilor contabile general aplicabile în jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală sau ar fi

obligată să facă acest lucru dacă participaţiile sale în capitalurile proprii ar fi tranzacţionate la o bursă de valori publice în jurisdicţiile în care aceasta îşi are rezidenţa fiscală;

b) în respectivul grup de întreprinderi multinaţionale nu există nicio altă entitate constitutivă care să aibă, în mod direct sau indirect, un interes precum cel descris la lit. a) în prima entitate constitutivă menţionată.

8. Societate-mamă surogat înseamnă o entitate constitutivă a grupului de întreprinderi multinaţionale care a fost desemnată de respectivul grup de întreprinderi multinaţionale ca unic substitut pentru societatea-mamă finală, cu scopul de a prezenta, în numele grupului de întreprinderi multinaţionale în cauză, un raport pentru fiecare ţară în parte în jurisdicţia în care respectiva entitate constitutivă îşi are rezidenţa fiscală, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condiţiile stabilite la secţiunea II pct. 1 lit. b).

9. An fiscal înseamnă o perioadă contabilă anuală pentru care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaţionale îşi pregăteşte situaţiile financiare.

10. An fiscal de raportare înseamnă anul fiscal ale cărui rezultate financiare şi operaţionale sunt reflectate în raportul pentru fiecare ţară în parte menţionat la art. 291^3 alin. (3).

11. Acord privind stabilirea autorităţii competente înseamnă un acord care se încheie între reprezentanţii autorizaţi din România şi cei ai unei jurisdicţii din afara Uniunii Europene care sunt părţi la un acord internaţional şi care prevede schimbul automat de rapoarte pentru fiecare ţară în parte între jurisdicţiile semnatare.

12. Acord internaţional înseamnă Convenţia multilaterală privind asistenţa administrativă reciprocă în materie fiscală, o convenţie fiscală bilaterală sau multilaterală sau un acord privind schimbul de informaţii în domeniul fiscal la care România este parte şi care, prin clauzele sale, conferă forţă juridică schimbului de informaţii în domeniul fiscal între jurisdicţii, inclusiv schimbului automat de astfel de informaţii.

13. Situaţii financiare consolidate înseamnă situaţiile financiare ale unui grup de întreprinderi multinaţionale în care activele, datoriile, veniturile, cheltuielile şi fluxurile de numerar ale societăţii-mamă finale şi ale entităţilor constitutive sunt prezentate ca fiind ale unei singure entităţi economice.

14. Eşec sistemic cu privire la o jurisdicţie înseamnă fie faptul că o jurisdicţie a încheiat cu România un acord privind stabilirea autorităţii competente care este încă în vigoare, dar a suspendat schimbul automat, din alte motive decât cele conforme cu clauzele acordului, fie faptul că o jurisdicţie a omis în alt fel, în mod repetat, să transmită automat României rapoartele pentru fiecare ţară în parte, aflate în posesia sa, ale grupurilor de întreprinderi multinaţionale care deţin entităţi constitutive în România.

SECŢIUNEA a II-a

Cerinţe generale de raportare

1. O entitate constitutivă rezidentă în România, care nu este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaţionale, prezintă un raport pentru fiecare ţară în parte referitor la anul fiscal

de raportare al unui grup de întreprinderi multinaţionale din care face parte, dacă sunt îndeplinite următoarele criterii:

a) entitatea îşi are rezidenţa fiscală în România;
b) îndeplineşte una dintre următoarele condiţii:

(i) societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaţionale nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare ţară în parte în jurisdicţiile în care îşi are rezidenţa fiscală;
(ii) jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală societatea-mamă finală este parte la un acord internaţional în vigoare, la care România este parte, dar nu este parte la un acord privind stabilirea autorităţii competente în vigoare la care să fie parte România, până la momentul specificat la art. 291^3 alin. (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare ţară în parte pentru anul fiscal de raportare;
(iii) în jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală societatea-mamă finală s-a produs un eşec sistemic care a fost notificat de către autoritatea competentă din România entităţii constitutive care îşi are rezidenţa fiscală în România.

2. Fără a aduce atingere obligaţiei societăţii-mamă finale menţionate la art. 291^3 alin. (1) sau a societăţii sale mamă surogat de a prezenta primul raport pentru fiecare ţară în parte pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaţionale care începe de la data de 1 ianuarie 2016 sau după această dată, obligaţia pentru entităţile constitutive prevăzute la pct. 1 din prezenta secţiune se aplică rapoartelor pentru fiecare ţară în parte în ceea ce priveşte anii fiscali de raportare care încep de la data de 1 ianuarie 2017 sau după această dată.
3. O entitate constitutivă rezidentă în România, astfel cum este definită la pct. 1 din prezenta secţiune, solicită societăţii sale mamă finale să îi pună la dispoziţie toate informaţiile necesare pentru a-i permite să îşi îndeplinească obligaţiile de a prezenta un raport pentru fiecare ţară în parte, în conformitate cu art. 291^3 alin. (3). În cazul în care nu a obţinut sau nu a dobândit toate informaţiile necesare pentru întocmirea raportului pentru grupul de întreprinderi multinaţionale, entitatea constitutivă prezintă un raport pentru fiecare ţară în parte care conţine toate informaţiile de care dispune, obţinute sau dobândite, şi notifică autorităţii competente din România că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziţie informaţiile necesare. Acest lucru nu aduce atingere dreptului autorităţii competente din România de a aplica sancţiunile prevăzute în legislaţia sa naţională. De asemenea, autoritatea competentă din România informează toate autorităţile competente din statele membre cu privire la refuzul sus-menţionat.
4. Dacă acelaşi grup de întreprinderi multinaţionale are mai mult de o entitate constitutivă cu rezidenţa fiscală în Uniunea Europeană şi dacă se aplică una sau mai multe dintre condiţiile stabilite la lit. b) de la pct. 1 din prezenta secţiune, grupul de întreprinderi multinaţionale poate desemna una dintre respectivele entităţi constitutive să prezinte raportul pentru fiecare ţară în parte în conformitate cu cerinţele art. 291^3 alin. (3), cu privire la un an fiscal de raportare, în termenul specificat la art. 291^3 alin. (1) şi să notifice autorităţii competente din România că

prezentarea are ca scop îndeplinirea obligaţiei de raportare care le revine tuturor entităţilor constitutive ale grupului de întreprinderi multinaţionale în cauză care îşi au rezidenţa fiscală în Uniunea Europeană. Autoritatea competentă din România comunică, în temeiul art. 291^3 alin. (2), raportul pentru fiecare ţară în parte pe care l-a primit oricărui altui stat membru în care, pe baza informaţiilor din raportul pentru fiecare ţară în parte, una sau mai multe entităţi constitutive ale grupului de întreprinderi multinaţionale din care face parte entitatea raportoare fie îşi au rezidenţa fiscală, fie sunt impozabile pentru activitatea economică desfăşurată prin intermediul unui sediu permanent.

5. În cazul în care o entitate constitutivă nu poate obţine sau dobândi toate informaţiile necesare, prevăzute la art. 291^3 alin. (3), pentru a prezenta un raport pentru fiecare ţară în parte, respectiva entitate constitutivă nu este eligibilă pentru a fi desemnată drept entitate raportoare pentru grupul de întreprinderi multinaţionale în conformitate cu pct. 4 din prezenta secţiune. Această regulă nu aduce atingere obligaţiei entităţii constitutive de a notifica autoritatea competentă din România cu privire la faptul că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziţie informaţiile necesare.

6. Prin excepţie de la pct. 1-5 din prezenta secţiune, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condiţiile stabilite la pct. 1 lit. b) din prezenta secţiune, o entitate constitutivă nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare ţară în parte referitor la anul fiscal de raportare, dacă grupul de întreprinderi multinaţionale în cadrul căruia aceasta este o entitate constitutivă a pus la dispoziţie un raport pentru fiecare ţară în parte, în conformitate cu art. 291^3 alin. (3), referitor la respectivul an fiscal, prin intermediul unei societăţi-mamă surogat, care prezintă respectivul raport pentru fiecare ţară în parte autorităţii fiscale din jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală la data specificată la art. 291^3 alin. (1) sau anterior acestei date şi care, în cazul în care societatea-mamă surogat îşi are rezidenţa fiscală într-o jurisdicţie din afara Uniunii Europene, îndeplineşte următoarele condiţii:

a) jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală societatea-mamă surogat prevede obligaţia de a prezenta rapoarte pentru fiecare ţară în parte în conformitate cu cerinţele art. 291^3 alin. (3);

b) jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală societatea-mamă surogat a încheiat un acord privind stabilirea autorităţii competente, care este în vigoare, la care este parte România, până la data specificată la art. 291^3 alin. (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare ţară în parte pentru anul fiscal de raportare;

c) jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală societatea-mamă surogat nu a notificat autorităţii competente din România un eşec sistemic;

d) cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al grupului de întreprinderi multinaţionale în cauză, jurisdicţia în care îşi are rezidenţa fiscală societatea-mamă surogat a fost informată de către entitatea constitutivă cu rezidenţa fiscală în jurisdicţia respectivă că ea este societatea-mamă surogat;

e) s-a transmis o notificare autorităţii competente din România în conformitate cu pct. 8.

7. O entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaţionale

care îşi are rezidenţa fiscală în România are obligaţia să notifice autorităţii competente din România dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1-5 din prezenta secţiune, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaţionale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declaraţiei fiscale a respectivei entităţi constitutive pentru anul fiscal precedent.

8. În cazul în care o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaţionale care îşi are rezidenţa fiscală în România nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1-5 din prezenta secţiune, entitatea respectivă are obligaţia să notifice autorităţii competente din România identitatea şi rezidenţa fiscală a entităţii raportoare până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaţionale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declaraţiei fiscale a respectivei entităţi constitutive pentru anul fiscal precedent.

9. Raportul pentru fiecare ţară în parte specifică moneda în care sunt exprimate sumele menţionate în raportul respectiv.

(la 13-06-2017 Actul a fost completat de Punctul 10, Articolul I din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 42 din 9 iunie 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 438 din 13 iunie 2017)

ANEXA 4

SEMNE DISTINCTIVE

PARTEA I

Testul beneficiului principal

1. Semnele distinctive generice din categoria A şi semnele distinctive specifice din categoria B şi din categoria C pct. 1 lit. b) subpct. (i) şi lit. c) şi d) pot fi luate în considerare numai în cazul în care trec „testul beneficiului principal".

2. Testul respectiv se consideră a fi trecut dacă se poate stabili faptul că beneficiul principal sau unul dintre beneficiile principale pe care o persoană se poate aştepta în mod rezonabil să le obţină de pe urma unui aranjament transfrontalier, ţinând seama de toate împrejurările şi circumstanţele relevante, este obţinerea unui avantaj fiscal.

3. În contextul semnului distinctiv de la categoria C pct. 1, prezenţa condiţiilor enunţate la categoria C pct. 1 lit. b) poz. (i), lit. c) sau lit. d), necoroborată cu alte elemente, nu poate constitui singurul motiv pentru a concluziona că un aranjament transfrontalier trece testul beneficiului principal.

PARTEA a II-a

Categorii de semne distinctive

A. Semne distinctive generice legate de testul beneficiului principal

1. Un aranjament transfrontalier în cazul căruia contribuabilul relevant sau un participant la aranjamentul transfrontalier acceptă să

respecte o clauză de confidenţialitate care îi poate impune să nu comunice modul în care aranjamentul respectiv ar putea duce la obţinerea unui avantaj fiscal către alţi intermediari sau către autorităţile fiscale.
(la 10-05-2021 Punctul 1. din Litera A. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: fiscale a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

2. Un aranjament transfrontalier pentru care intermediarul este îndreptăţit să primească un comision sau o dobândă, o remuneraţie aferentă costurilor financiare şi altor cheltuieli pentru aranjamentul respectiv, stabilite prin referire la:

a) cuantumul avantajului fiscal care rezultă din aranjamentul respectiv; sau
b) un avantaj fiscal care derivă sau nu din aranjamentul respectiv. Aceasta ar include obligaţia intermediarului să restituie parţial sau integral comisioanele, în cazul în care avantajul fiscal urmărit ce derivă din aranjamentul respectiv nu a fost obţinut parţial sau integral.

3. Un aranjament transfrontalier care conţine o documentaţie şi/sau o structură puternic standardizată şi care este disponibil pentru mai mult de un contribuabil relevant fără a fi necesară personalizarea substanţială a acestuia pentru implementare.
(la 10-05-2021 Punctul 3. din Litera A. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: implementare a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

B. Semne distinctive specifice legate de testul beneficiului principal

1. Un aranjament transfrontalier prin care un participant la aranjamentul respectiv ia măsuri artificiale care constau în achiziţionarea unei societăţi care înregistrează pierderi, întreruperea activităţii principale a respectivei societăţi şi utilizarea pierderilor societăţii pentru a reduce obligaţiile fiscale, inclusiv prin intermediul unui transfer al acestor pierderi către o altă jurisdicţie sau prin accelerarea utilizării acestor pierderi.
(la 10-05-2021 Punctul 1. din Litera B. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: pierderii a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

2. Un aranjament transfrontalier care are ca efect conversia veniturilor în capital, donaţii sau alte categorii de venituri care sunt impozitate la un nivel mai redus sau sunt scutite de la plata impozitelor.
(la 10-05-2021 Punctul 2. din Litera B. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: impozitelor a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

3. Un aranjament transfrontalier care include tranzacţii circulare care au ca rezultat un carusel de fonduri (round-tripping of funds), anume prin implicarea unor entităţi interpuse fără alt scop comercial primar sau prin tranzacţii care se compensează ori se anulează reciproc sau care au alte caracteristici similare.
(la 10-05-2021 Punctul 3. din Litera B. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: similare a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

C. Semne distinctive specifice asociate tranzacţiilor transfrontaliere

1. Un aranjament transfrontalier care implică plăţi transfrontaliere deductibile efectuate între două sau mai multe întreprinderi asociate, în cazul în care este prezentă cel puţin una dintre următoarele condiţii:

a) destinatarul nu este rezident fiscal în nicio jurisdicţie;
b) cu toate că destinatarul este rezident fiscal într-o jurisdicţie, acea jurisdicţie:

(i) nu impune un impozit pe profit sau impune un impozit pe profit la o cotă egală cu zero ori mai mică de 1%; sau
(ii) este inclusă într-o listă de jurisdicţii ale unor ţări terţe care au fost evaluate de statele membre, în mod colectiv sau în cadrul Organizaţiei pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică, şi au fost calificate ca fiind necooperante;

(la 10-05-2021 Litera b) din Punctul 1. , Litera C. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificată de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

c) plata beneficiază de o scutire integrală de impozit în jurisdicţia în care destinatarul este rezident fiscal;
d) plata beneficiază de un regim fiscal preferenţial în jurisdicţia în care destinatarul este rezident fiscal.

2. Deducerile pentru aceeaşi amortizare a activului sunt solicitate în mai multe jurisdicţii.

3. Scutirea de la dubla impunere cu privire la acelaşi element de venit sau de capital este pretinsă în mai mult de o jurisdicţie.

4. Există un aranjament transfrontalier care include transferuri de active şi în cazul căruia există o diferenţă semnificativă în ceea ce priveşte suma tratată ca plătibilă pentru activele respective în jurisdicţiile implicate.

D. Semne distinctive specifice referitoare la schimbul automat de informaţii şi la beneficiarii reali

1. Un aranjament transfrontalier care poate avea ca efect subminarea obligaţiei de raportare instituite potrivit normelor prin care a fost transpusă legislaţia Uniunii Europene în materie sau oricare alte acorduri echivalente privind schimbul automat de informaţii referitoare la Conturile Financiare, inclusiv acorduri cu ţări terţe, sau care profită de absenţa unor astfel de legi sau acorduri. Aceste aranjamente transfrontaliere includ cel puţin:

a) utilizarea unui cont, a unui produs sau a unei investiţii care nu reprezintă sau despre care se pretinde că nu reprezintă un Cont Financiar, dar prezintă caracteristici care sunt similare în esenţă cu cele ale unui Cont Financiar;

b) transferul Conturilor Financiare sau al activelor către jurisdicţii în care nu există obligaţia schimbului automat de informaţii privind Conturile Financiare cu statul de reşedinţă al contribuabilului relevant sau utilizarea jurisdicţiilor respective;

c) reclasificarea veniturilor şi a capitalului în produse sau plăţi care nu fac obiectul schimbului automat de informaţii privind Conturile Financiare;

d) transferul sau conversia unei Instituţii Financiare, a unui Cont Financiar sau a activelor acestora, într-o Instituţie Financiară, un Cont Financiar sau active care nu fac obiectul raportării în cadrul schimbului automat de informaţii privind Conturile Financiare;

e) utilizarea entităţilor legale, aranjamentelor sau structurilor juridice care elimină sau despre care se pretinde că înlătură obligaţia de raportare a unuia sau mai multor Titulari de cont sau Persoane care exercită controlul, instituită potrivit normelor privind schimbul automat de informaţii privind Conturile Financiare;

f) aranjamente transfrontaliere care subminează sau exploatează slăbiciunile din cadrul procedurilor de diligenţă fiscală utilizate de Instituţiile Financiare pentru a-şi respecta obligaţiile de raportare a informaţiilor privind Conturi Financiare, inclusiv utilizarea jurisdicţiilor cu regimuri inadecvate sau precare de asigurare a respectării legislaţiei privind combaterea spălării banilor ori cu cerinţe precare în materie de transparenţă cu privire la persoanele juridice sau construcţiile juridice.

2. Un aranjament transfrontalier care implică un lanţ juridic sau de beneficiari reali netransparent, ce utilizează persoane, aranjamente

juridice sau structuri:

a) care nu desfăşoară o activitate economică semnificativă susţinută de personal, echipamente, active şi spaţii de lucru adecvate; şi

b) care sunt încorporate, gestionate, rezidente, controlate sau stabilite în orice altă jurisdicţie decât cea de rezidenţă a unuia sau mai mulţi dintre beneficiarii reali ai activelor deţinute de aceste persoane, construcţii juridice sau structuri; şi

c) în cazul în care beneficiarii reali ai acestor persoane, construcţii juridice sau structuri, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European şi a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanţării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European şi al Consiliului şi de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European şi a Consiliului şi a Directivei 2006/70/CE a Comisiei, devin neidentificabili.

E. Semne distinctive specifice privind preţurile de transfer

1. Un aranjament transfrontalier care implică utilizarea unor reglementări unilaterale privind «zona de siguranţă», potrivit înţelesului atribuit acestei noţiuni de Liniile directoare privind preţurile de transfer emise de către Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică pentru societăţile multinaţionale şi administraţiile fiscale, cu modificările şi completările ulterioare.

(la 10-05-2021 Punctul 1. din Litera E. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: ulterioare a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

2. Un aranjament transfrontalier care implică transferul de active necorporale greu de evaluat, potrivit înţelesului atribuit acestei noţiuni de Liniile directoare privind preţurile de transfer emise de către Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică pentru societăţile multinaţionale şi administraţiile fiscale, cu modificările şi completările ulterioare. Noţiunea «active necorporale greu de evaluat» vizează activele necorporale sau drepturile asupra acestora pentru care, la momentul transferului lor între întreprinderi asociate:

(la 10-05-2021 Partea introductivă a punctului 2. din Litera E. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificată de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

a) nu există elemente comparabile fiabile; şi

b) la data la care a fost încheiată tranzacţia, previziunile privind viitoarele fluxuri de numerar sau veniturile preconizate a fi obţinute din activul necorporal transferat sau ipotezele utilizate în evaluarea activului necorporal sunt incerte, generând dificultăţi în preconizarea

nivelului final de succes al activului necorporal la momentul transferului.

3. Un aranjament transfrontalier care implică un transfer transfrontalier de funcţii şi/sau riscuri şi/sau de active în interiorul unui grup, dacă profiturile anuale preconizate, determinate înainte de a calcula impactul dobânzilor şi a impozitelor asupra acestora (EBIT), pentru perioada de 3 ani ulterioară transferului, de către entitatea/entităţile care efectuează transferul, sunt mai mici de 50% din EBIT anuale preconizate de către această entitate/aceste entităţi care efectuează transferul, dacă transferul nu ar fi avut loc.

(la 10-05-2021 Punctul 3. din Litera E. , Partea a II-a , Anexa nr. 4 a fost modificat de Punctul 2, ARTICOLUL UNIC din LEGEA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 476 din 07 mai 2021)

(la 20-05-2021 sintagma: loc a fost înlocuită de RECTIFICAREA nr. 123 din 6 mai 2021, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 527 din 20 mai 2021)

(la 01-07-2020 Actul a fost completat de Punctul 18, Articolul I din ORDONANŢA nr. 5 din 28 ianuarie 2020, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 68 din 31 ianuarie 2020)

ANEXA 5

PROCEDURĂ

de diligenţă fiscală, procedură de raportare şi alte norme pentru Operatorii de platforme

Prezenta anexă stabileşte procedura de diligenţă fiscală, procedura de raportare şi alte norme care trebuie să fie aplicate de către Operatorii de platforme care au obligaţia de raportare pentru a permite autorităţii competente din România să comunice, prin schimb automat, informaţiile prevăzute la art. 291^5 alin. (2) şi (3).

Prezenta anexă stabileşte, de asemenea, normele şi procedurile administrative care trebuie să fie în vigoare în România pentru a asigura atât punerea în aplicare efectivă, cât şi respectarea procedurii de diligenţă fiscală şi a procedurii de raportare prezentate în continuare.

SECŢIUNEA I

Definiţiile termenilor

Următorii termeni au sensul definit în dispoziţiile următoare:

A. Operatori de platforme care au obligaţia de raportare

1. Platformă înseamnă orice software, inclusiv un site web sau o parte a unui site web, şi aplicaţii, inclusiv aplicaţii mobile, care sunt accesibile utilizatorilor şi care permit Vânzătorilor să fie conectaţi cu alţi utilizatori în scopul realizării unei Activităţi Relevante, în mod direct sau indirect, pentru aceşti utilizatori. Termenul include, de asemenea, orice aranjament pentru colectarea şi plata unei Contraprestaţii pentru realizarea Activităţii Relevante.

Termenul Platformă nu include software care, fără nicio intervenţie suplimentară în cadrul realizării unei Activităţi Relevante, permite exclusiv oricare dintre următoarele:

a) procesarea plăţilor în legătură cu Activitatea Relevantă;
b) listarea sau promovarea de către utilizatori a unei Activităţi Relevante;
c) redirecţionarea sau transferarea utilizatorilor către o Platformă.

2. Operator de platformă înseamnă o Entitate care pune la dispoziţia Vânzătorilor, în temeiul unor contracte, o întreagă Platformă sau o parte a acesteia.
3. Operator de Platformă Exclus înseamnă un Operator de platformă care a demonstrat în prealabil şi anual într-un mod convingător autorităţii competente din România, căreia Operatorul de platformă ar fi trebuit în mod normal să îi raporteze informaţii în conformitate cu normele prevăzute la pct. 1-3 ale subsecţiunii A din secţiunea III, că întregul model de afaceri al Platformei respective este de aşa natură încât nu deţine Vânzători Raportabili.
4. Operator de platformă care are obligaţia de raportare înseamnă orice Operator de platformă, altul decât un Operator de Platformă Exclus, care se află în oricare dintre situaţiile următoare:

a) are rezidenţă fiscală în România sau într-un alt stat membru sau, atunci când respectivul Operator de platformă nu are rezidenţă fiscală în România şi nici într-un alt stat membru, dar îndeplineşte oricare dintre condiţiile următoare:

(i) este constituit în temeiul legislaţiei din România sau dintr-un alt stat membru;
(ii) are sediul conducerii, inclusiv sediul conducerii efective, în România sau într-un alt stat membru;
(iii) are un sediu permanent în România sau într-un alt stat membru şi nu este un Operator de platformă Calificat din afara Uniunii;

b) nu are rezidenţă fiscală, nu este constituit sau administrat în România sau în oricare alt stat membru şi nici nu are sediu permanent în România sau în oricare alt stat membru, dar facilitează realizarea unei Activităţi Relevante de către Vânzători Raportabili sau a unei Activităţi Relevante care implică închirierea unui bun imobil situat în România sau într-un alt stat membru şi nu este un Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii.

Conform articolului V din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023, în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanţe Operatorii de platformă care au obligaţia de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I din anexa nr. 5 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi cu modificările şi completările aduse prin prezenta ordonanţă, trebuie să se înregistreze potrivit art. 291^5 alin. (10).

5. Operator de Platformă Calificat din afara Uniunii înseamnă un Operator de platformă în cazul căruia toate Activităţile Relevante pe care le facilitează sunt şi Activităţi Relevante Calificate şi care are rezidenţă fiscală într-o Jurisdicţie Calificată din afara Uniunii sau, atunci când respectivul Operator de platformă nu are rezidenţă fiscală într-o Jurisdicţie Calificată din afara Uniunii, dar îndeplineşte oricare dintre condiţiile următoare:

a) este constituit în temeiul legislaţiei unei Jurisdicţii Calificate din afara Uniunii; sau
b) are sediul conducerii, inclusiv sediul conducerii efective, într-o Jurisdicţie Calificată din afara Uniunii.

6. Jurisdicţie Calificată din afara Uniunii înseamnă o jurisdicţie din afara Uniunii care a încheiat un Acord Efectiv privind Stabilirea Autorităţii Competente cu autorităţile competente din toate statele membre care sunt identificate drept jurisdicţii raportabile pe o listă publicată de jurisdicţia din afara Uniunii.
7. Acord Efectiv privind Stabilirea Autorităţii Competente înseamnă un acord între autoritatea competentă din România şi o jurisdicţie din afara Uniunii care impune schimbul automat de informaţii echivalente cu cele specificate la subsecţiunea B a secţiunii III din prezenta anexă, astfel cum este confirmat printr-un act de punere în aplicare în conformitate cu art. 291^5 alin. (22).
8. Activitate Relevantă înseamnă o activitate realizată în schimbul unei Contraprestaţii şi constă în oricare dintre următoarele:

a) închirierea de bunuri imobile, inclusiv rezidenţiale şi comerciale, precum şi de orice alte bunuri imobile şi spaţii de parcare;
b) un Serviciu Personal;
c) vânzarea de Bunuri;
d) închirierea oricărui mijloc de transport.

Termenul Activitate Relevantă nu include o activitate realizată de un Vânzător care acţionează în calitate de angajat al Operatorului de platformă sau de o Entitate afiliată Operatorului de platformă.

9. Activităţi Relevante Calificate înseamnă orice Activitate Relevantă care face obiectul schimbului automat în temeiul unui Acord Efectiv privind Stabilirea Autorităţii Competente.
10. Contraprestaţie înseamnă orice formă de compensaţie, după scăderea tuturor onorariilor, comisioanelor sau taxelor reţinute sau percepute de Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare, care este plătită sau creditată în contul unui Vânzător în legătură cu Activitatea Relevantă şi a cărei valoare este cunoscută sau ar putea fi, în mod rezonabil, cunoscută de Operatorul de platformă.
11. Serviciu Personal înseamnă un serviciu care implică o muncă pe bază de intervale de timp sau sarcini, prestată de una sau mai multe persoane

care acţionează fie independent, fie în numele unei Entităţi, şi realizată la cererea unui utilizator, fie online, fie în mod fizic, offline, după ce a fost facilitată prin intermediul unei Platforme.

B. Vânzători Raportabili

1. Vânzător înseamnă un utilizator al unei Platforme, care poate fi o persoană fizică sau o Entitate, şi care este înregistrat pe Platformă în orice moment din Perioada de raportare şi realizează o Activitate Relevantă.

2. Vânzător Activ înseamnă orice Vânzător care prestează o Activitate Relevantă în timpul Perioadei de raportare sau căruia i se plăteşte sau i se creditează o Contraprestaţie în legătură cu o Activitate Relevantă în timpul Perioadei de raportare.

3. Vânzător Raportabil înseamnă orice Vânzător Activ, cu excepţia Vânzătorilor Excluşi, care este rezident în România sau într-un alt stat membru sau care a oferit spre închiriere un bun imobil situat în România sau într-un alt stat membru.

4. Vânzător Exclus înseamnă orice Vânzător:

a) care este o Entitate Guvernamentală;

b) care este o Entitate ale cărei acţiuni sunt tranzacţionate în mod regulat pe o piaţă reglementată sau o Entitate afiliată unei Entităţi ale cărei acţiuni sunt tranzacţionate în mod regulat pe o piaţă reglementată;

c) care este o Entitate pentru care Operatorul de platformă a facilitat peste 2.000 de Activităţi Relevante prin închirierea de bunuri imobile în legătură cu un Bun Imobil Listat în cursul Perioadei de raportare; sau

d) pentru care Operatorul de platformă a facilitat mai puţin de 30 de Activităţi Relevante prin vânzarea de Bunuri şi pentru care valoarea totală a Contraprestaţiei plătite sau creditate nu a depăşit echivalentul în lei a 2.000 de euro în cursul Perioadei de raportare.

C. Alte definiţii

1. Entitate înseamnă o persoană juridică sau o construcţie juridică, de exemplu o companie, un parteneriat, o fiducie sau o fundaţie. O Entitate este o Entitate afiliată a unei alte Entităţi dacă oricare dintre cele două Entităţi deţine controlul asupra celeilalte sau cele două Entităţi se află sub control comun. În acest sens, noţiunea de control include deţinerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi şi din valoarea unei Entităţi. În cazul participaţiei indirecte, îndeplinirea cerinţei privind deţinerea a peste 50% din dreptul de proprietate asupra capitalului celeilalte Entităţi se stabileşte prin înmulţirea ratelor de participaţie pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deţine mai mult de 50% din drepturile de vot deţine 100% din drepturile de vot.

2. Entitate Guvernamentală înseamnă Guvernul României, al unui stat membru sau al unei alte jurisdicţii, orice unitate administrativ-teritorială, subdiviziune administrativ-teritorială sau subdiviziune politică a României, a unui stat membru sau a unei alte jurisdicţii (care include un stat, o provincie, un judeţ sau o localitate) sau orice organism sau agenţie deţinut/ă integral de România sau de un stat

membru sau de o altă jurisdicţie ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menţionate (fiecare reprezentând o «Entitate Guvernamentală»).

3. NIF înseamnă Număr de Identificare Fiscală, emis de România sau de un stat membru, sau echivalentul său funcţional dacă nu există un Număr de Identificare Fiscală.

4. Număr TVA înseamnă numărul unic care identifică o persoană impozabilă sau o entitate juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA.

5. Adresă Principală înseamnă adresa la care se află reşedinţa principală a Vânzătorului care este o persoană fizică, respectiv adresa la care se află sediul social al Vânzătorului care este o Entitate.

6. Perioadă de raportare înseamnă anul calendaristic pentru care se face raportarea în temeiul secţiunii III.

7. Bun Imobil Listat înseamnă toate unităţile bunului imobil situate la aceeaşi adresă fizică, deţinute de acelaşi proprietar şi oferite spre închiriere pe o Platformă de către acelaşi Vânzător.

8. Număr de Identificare a Contului Financiar înseamnă numărul sau referinţa unic/ă de identificare a contului bancar sau a unui alt cont de servicii de plată similar în care este plătită sau creditată Contraprestaţia, de care dispune Operatorul de platformă.

9. Bunuri înseamnă orice bun corporal.

SECŢIUNEA II

Procedura de diligenţă fiscală

În scopul identificării Vânzătorilor Raportabili se aplică procedura descrisă în continuare.

A. Vânzători care nu fac obiectul examinării

Pentru a determina dacă un Vânzător care este o Entitate se califică drept Vânzător Exclus în sensul descris la pct. 4 lit. a) şi b) din subsecţiunea B din secţiunea I, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare poate utiliza informaţiile disponibile în mod public sau o confirmare din partea Vânzătorului care este o Entitate.

Pentru a determina dacă un Vânzător se califică drept Vânzător Exclus în sensul descris la pct. 4 lit. c) şi d) din subsecţiunea B din secţiunea I, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare poate utiliza evidenţele aflate la dispoziţia sa.

B. Colectarea informaţiilor despre Vânzător

1. Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare colectează toate informaţiile următoare pentru fiecare Vânzător care este o persoană fizică şi care nu este Vânzător Exclus:

a) prenumele şi numele;

b) Adresa Principală;

c) orice NIF emis Vânzătorului respectiv, inclusiv fiecare stat membru emitent, şi, în absenţa unui NIF, locul naşterii Vânzătorului respectiv;

d) numărul TVA al Vânzătorului respectiv, dacă există;

e) data naşterii.

2. Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare colectează toate informaţiile următoare pentru fiecare Vânzător care este o Entitate şi care nu este Vânzător Exclus:

a) denumirea juridică;
b) Adresa Principală;
c) orice NIF emis Vânzătorului respectiv, inclusiv fiecare stat membru emitent;
d) numărul TVA al Vânzătorului respectiv, dacă există;
e) numărul de înregistrare în Registrul Comerţului;
f) existenţa oricărui sediu permanent prin care se realizează Activităţi Relevante în România sau în oricare alt stat membru, dacă informaţia este disponibilă, indicând fiecare stat membru în care este situat un astfel de sediu permanent.

3. Prin excepţie de la pct. 1 şi 2, Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare nu este obligat să colecteze informaţiile prevăzute la pct. 1 lit. b)-e) şi pct. 2 lit. b)-f) în cazul în care se bazează pe confirmarea directă a identităţii şi a rezidenţei Vânzătorului prin intermediul unui serviciu de identificare pus la dispoziţie de un stat membru sau de Uniunea Europeană pentru a stabili identitatea şi rezidenţa fiscală a Vânzătorului.
4. Prin excepţie de la pct. 1 lit. c) şi pct. 2 lit. c) şi e), Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare nu este obligat să colecteze NIF-ul sau, după caz, numărul de înregistrare în Registrul Comerţului în niciuna dintre situaţiile următoare:

a) statul membru de rezidenţă al Vânzătorului nu îi emite acestuia un NIF sau un număr de înregistrare în Registrul Comerţului;
b) statul membru de rezidenţă al Vânzătorului nu impune colectarea NIF-ului emis Vânzătorului.

C. Verificarea informaţiilor despre Vânzător

1. Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare stabileşte dacă informaţiile colectate în temeiul subsecţiunii A, al pct. 2 lit. a)-e) din subsecţiunea B şi al subsecţiunii E sunt corecte, utilizând toate informaţiile şi documentele de care dispune în evidenţele sale, precum şi orice interfaţă electronică pusă la dispoziţie gratuit de un stat membru sau de Uniunea Europeană pentru a verifica valabilitatea NIF-ului şi/sau a numărului TVA.
2. Prin excepţie de la pct. 1, în vederea îndeplinirii procedurii de diligenţă fiscală în temeiul pct. 2 din subsecţiunea F, Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare poate stabili dacă informaţiile colectate în temeiul subsecţiunii A, al pct. 1 şi pct. 2 lit. a)-e) din subsecţiunea B şi în temeiul subsecţiunii E sunt corecte, utilizând informaţiile şi documentele de care dispune în evidenţele sale electronice.
3. În aplicarea pct. 3 lit. b) de la subsecţiunea F şi prin excepţie de la pct. 1 şi 2 din subsecţiunea C, în cazurile în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare are motive să considere că oricare

dintre informaţiile descrise la subsecţiunile B sau E pot fi inexacte în temeiul informaţiilor furnizate de către autoritatea competentă din România sau de către autoritatea competentă a unui stat membru într-o cerere privind un anumit Vânzător, Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare solicită Vânzătorului să corecteze informaţiile despre care s-a constatat că sunt incorecte şi să furnizeze documente justificative, date sau informaţii, provenite dintr-o sursă independentă, cum ar fi:

a) un document de identificare valabil, emis de o autoritate publică din România sau din alt stat membru;
b) un certificat de rezidenţă fiscală, aprobat prin ordin al ministrului finanţelor.

Conform articolului IV din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023, ordinul ministrului finanţelor prevăzut la pct. 3 lit. b) din subsecţiunea C a secţiunii II din anexa nr. 5 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi cu modificările şi completările aduse prin prezenta ordonanţă, se aprobă în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

D. Determinarea statului/lor membru/e al/ale Uniunii Europene de rezidenţă al/e Vânzătorului în sensul art. 291^5 din lege şi al prezentei anexe

1. Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare consideră că un Vânzător este rezident în România sau într-un stat membru dacă Adresa Principală a Vânzătorului se află în România sau în statul membru respectiv.
2. În cazul în care Adresa principală a Vânzătorului se află într-un alt stat membru, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare consideră că Vânzătorul este rezident şi în România în cazul în care NIF-ul i-a fost emis în România în conformitate cu normele legale în vigoare.

Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare consideră că Vânzătorul are rezidenţa şi în statul membru de emitere a NIF-ului dacă statul emitent este diferit de statul membru în care se află Adresa Principală a Vânzătorului.

3. În cazul în care Vânzătorul a furnizat informaţii cu privire la existenţa unui sediu permanent în România sau într-un alt stat membru, în conformitate cu pct. 2 lit. f) de la subsecţiunea B, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare consideră că un Vânzător este rezident şi în România sau în statul membru respectiv, astfel cum a precizat Vânzătorul.
4. Prin excepţie de la pct. 1 D, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare consideră că un Vânzător este rezident în fiecare stat membru confirmat de un serviciu de identificare electronică pus la dispoziţie de un stat membru sau de Uniunea Europeană în temeiul pct. 3 din subsecţiunea B.

E. Colectarea informaţiilor privind bunul imobil închiriat

1. Dacă un Vânzător desfăşoară o Activitate Relevantă care implică închirierea de bunuri imobile situate în România sau întrun alt stat membru, Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare colectează adresa fiecărui Bun Imobil Listat şi, dacă a fost emis, numărul cărţii funciare respective sau echivalentul acestuia prevăzut de normele legale în vigoare din România sau de dreptul intern al statului membru în care se află.

2. Dacă un Operator de platformă care are obligaţia de raportare a facilitat peste 2.000 de Activităţi Relevante prin închirierea unui Bun Imobil Listat pentru acelaşi Vânzător care este o Entitate, Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare colectează documente justificative, date sau informaţii conform cărora Bunul Imobil Listat este deţinut de acelaşi proprietar.

F. Termenele de finalizare şi de valabilitate ale procedurii de diligenţă fiscală

1. Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare finalizează procedura de diligenţă fiscală prevăzută la subsecţiunile A-E până la data de 31 decembrie a Perioadei de Raportare.

2. Prin excepţie de la pct. 1 din subsecţiunea F, pentru Vânzătorii care sunt înregistraţi deja pe Platformă la 1 ianuarie 2023 sau de la data la care o Entitate devine Operator de platformă care are obligaţia de raportare, procedura de diligenţă fiscală prevăzută la subsecţiunile A-E trebuie să fie finalizată până la data de 31 decembrie a celei de a doua Perioade de Raportare de către Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare.

3. Prin excepţie de la pct. 1, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare poate utiliza procedura de diligenţă fiscală efectuată în legătură cu Perioadele de Raportare anterioare dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

a) informaţiile despre Vânzător solicitate la pct. 1 şi 2 din subsecţiunea B au fost fie colectate şi verificate, fie confirmate în ultimele 36 de luni; şi

b) Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare nu are motive să considere că informaţiile colectate în temeiul subsecţiunilor A, B şi E sunt sau au devenit incorecte sau nu mai sunt de încredere.

G. Aplicarea procedurii de diligenţă fiscală numai Vânzătorilor Activi

Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare poate alege să efectueze procedura de diligenţă fiscală în temeiul subsecţiunilor A-F numai în ceea ce priveşte Vânzătorii Activi.

H. Îndeplinirea procedurii de diligenţă fiscală de către terţi

1. Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare poate încredinţa unui prestator de servicii terţ îndeplinirea procedurii de diligenţă fiscală prevăzute în prezenta secţiune, însă aceste obligaţii

rămân în responsabilitatea Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare.

2. Dacă un Operator de platformă efectuează procedura de diligenţă fiscală pentru un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în ceea ce priveşte aceeaşi Platformă în temeiul pct. 1, Operatorul de platformă în cauză efectuează procedura de diligenţă fiscală în temeiul normelor prevăzute în prezenta secţiune. Obligaţiile privind procedura de diligenţă fiscală rămân în responsabilitatea Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare.

SECŢIUNEA III

Proceduri de raportare

A. Calendarul şi modalitatea de raportare

1. Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în temeiul pct. 4 lit. a) din subsecţiunea A a secţiunii I raportează autorităţii competente din România informaţiile prevăzute la subsecţiunea B în ceea ce priveşte Perioada de Raportare. Informaţiile prevăzute la subsecţiunea B trebuie raportate cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.

Dacă există mai mulţi Operatori de platforme care au obligaţia de raportare, oricare dintre respectivii Operatori de platforme care au obligaţia de raportare este exonerat de obligaţia de a raporta informaţiile către autoritatea competentă din România dacă deţine dovezi, în conformitate cu normele legale în vigoare, că aceleaşi informaţii au fost raportate de un alt Operator de platformă care are obligaţia de raportare.

2. Dacă un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în temeiul pct. 4 lit. a) din subsecţiunea A a secţiunii I îndeplineşte oricare dintre condiţiile prevăzute la această dispoziţie în mai multe state membre, atunci alege unul dintre respectivele state membre în care să îndeplinească procedurile de raportare stabilite în prezenta secţiune. Acest Operator de platformă care are obligaţia de raportare raportează informaţiile prevăzute la subsecţiunea B, în ceea ce priveşte Perioada de Raportare, autorităţii competente din statul membru ales, astfel cum este determinat acesta în conformitate cu secţiunea IV, până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil. Dacă există mai mulţi Operatori de platforme care au obligaţia de raportare, oricare dintre respectivii Operatori de platforme care au obligaţia de raportare este exonerat de obligaţia de a raporta informaţiile către autoritatea competentă din România dacă deţine dovezi, în conformitate cu normele legale în vigoare, că aceleaşi informaţii au fost raportate de un alt Operator de platformă care are obligaţia de raportare într-un alt stat membru.

3. Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în temeiul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I raportează informaţiile prevăzute la subsecţiunea B în ceea ce priveşte Perioada de Raportare autorităţii competente din România, atunci când România este statul de înregistrare, conform art. 291^5 alin. (10), până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat

ca Vânzător Raportabil.

4. Prin excepţie de la pct. 3, un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în temeiul pct. 4 lit. b) din subsecţiunea A a secţiunii I nu este obligat să furnizeze informaţiile prevăzute la subsecţiunea B în ceea ce priveşte Activităţile Relevante Calificate, care fac obiectul unui Acord Efectiv privind Stabilirea Autorităţii Competente care prevede deja schimbul automat de informaţii echivalente cu România cu privire la Vânzătorii Raportabili rezidenţi în România.

5. Un Operator de platformă care are obligaţia de raportare comunică, de asemenea, informaţiile prevăzute la pct. 2 şi 3 din subsecţiunea B Vânzătorului Raportabil vizat de respectivele informaţii, cel târziu până la data de 31 ianuarie a anului următor anului calendaristic în care Vânzătorul este identificat ca Vânzător Raportabil.

6. Informaţiile privind Contraprestaţia plătită sau creditată într-o monedă fiduciară se raportează în moneda în care s-a plătit sau creditat Contraprestaţia în cauză. În cazul în care Contraprestaţia a fost plătită sau creditată în altă formă decât în monedă fiduciară, Contraprestaţia în cauză este raportată în echivalentul în lei, convertită sau echivalată după o metodă determinată în mod consecvent de Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare.

7. Informaţiile despre Contraprestaţie şi alte sume se raportează în ceea ce priveşte trimestrul din Perioada de Raportare în care a fost plătită sau creditată Contraprestaţia.

B. Informaţiile care urmează a fi raportate

Fiecare Operator de platformă care are obligaţia de raportare raportează autorităţii competente din România următoarele informaţii:

1. Numele, adresa sediului social, NIF-ul şi, dacă este cazul, numărul individual de identificare alocat în temeiul art. 291^5 alin. (10) ale Operatorului de platformă care are obligaţia de raportare, precum şi denumirea comercială/denumirile comerciale a/le Platformei/Platformelor pentru care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare raportează informaţiile.

2. Pentru fiecare Vânzător Raportabil care a realizat Activitatea Relevantă, alta decât închirierea de bunuri imobile:

a) informaţiile care trebuie colectate în temeiul subsecţiunii B din secţiunea II;

b) Numărul de identificare a Contului Financiar, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare dispune de această informaţie şi dacă autoritatea competentă din România sau din statul membru în care Vânzătorul Raportabil este rezident în sensul subsecţiunii D din secţiunea II nu a notificat în mod public faptul că nu intenţionează să utilizeze Numărul de Identificare a Contului Financiar în acest scop;

c) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului Raportabil, pe lângă Numărul de Identificare a Contului Financiar, numele titularului contului financiar în care se plăteşte sau se creditează Contraprestaţia, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare cunoaşte acest nume, precum şi orice alte informaţii de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul

de platformă care are obligaţia de raportare;

d) fiecare stat membru în care Vânzătorul Raportabil are rezidenţă, inclusiv rezidenţa fiscală din România, dacă este cazul, în scopul prevăzut de art. 291^5 şi al prezentei anexe, astfel cum este determinat în temeiul subsecţiunii D din secţiunea II;

e) Contraprestaţia totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare şi numărul de Activităţi Relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;

f) orice onorarii, comisioane sau taxe reţinute sau percepute de Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare.

3. Pentru fiecare Vânzător Raportabil care a desfăşurat o Activitate relevantă care implică închirierea de bunuri imobile:

a) informaţiile care trebuie colectate în temeiul subsecţiunii B a secţiunii II;

b) Numărul de Identificare a Contului Financiar, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare dispune de această informaţie şi dacă autoritatea competentă din România sau din statul membru în care Vânzătorul Raportabil îşi are rezidenţa în sensul subsecţiunii D din secţiunea II nu a notificat în mod public faptul că nu intenţionează să utilizeze Numărul de Identificare a Contului Financiar în acest scop;

c) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului Raportabil, pe lângă Numărul de Identificare a Contului Financiar, numele titularului contului financiar în care se plăteşte sau se creditează Contraprestaţia, în măsura în care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare cunoaşte acest nume, precum şi orice alte informaţii de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare;

d) fiecare stat membru în care Vânzătorul Raportabil are rezidenţă, inclusiv rezidenţa fiscală din România, dacă este cazul, în scopul prevăzut de art. 291^5 şi al prezentei anexe, astfel cum este determinat în temeiul subsecţiunii D din secţiunea II;

e) adresa fiecărui Bun Imobil Listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în subsecţiunea E din secţiunea II, şi numărul cărţii funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul normelor legale în vigoare sau în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul Imobil Respectiv, dacă este disponibil;

f) Contraprestaţia totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare şi numărul de activităţi relevante corespunzător fiecărui Bun Imobil Listat;

g) orice onorarii, comisioane sau taxe reţinute sau percepute de Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de Raportare;

h) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun Imobil Listat în timpul Perioadei de Raportare şi tipul fiecărui Bun Imobil Listat.

SECŢIUNEA IV

Punerea în aplicare efectivă

Procedura administrativă de alegere a unui singur stat membru în care să se raporteze informaţiile

În cazul în care un Operator de platformă care are obligaţia de raportare în sensul pct. 4 lit. a) din subsecţiunea A a secţiunii I îndeplineşte oricare dintre condiţiile prevăzute la această dispoziţie şi în România şi în alte state membre, atunci Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare poate alege să efectueze fie în România, fie în alt stat membru procedurile de raportare prevăzute la secţiunea III.

Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare informează autoritatea competentă din România şi toate autorităţile competente din celelalte state membre în legătură cu alegerea sa.

Prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală se stabileşte procedura administrativă prin care Operatorul de platformă care are obligaţia de raportare poate alege să efectueze în România procedurile de raportare prevăzute la secţiunea III.

Conform articolului III din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023, ordinele preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală prevăzute la art. 291^5 alin. (8), (9) şi (11) şi în cadrul secţiunii IV din anexa nr. 5 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi cu modificările şi completările aduse prin prezenta ordonanţă, se aprobă în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe.

(la 03-02-2023 Actul a fost completat de Punctul 32, Articolul I din ORDONANŢA nr. 16 din 31 ianuarie 2023, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 86 din 31 ianuarie 2023)